ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1.ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

BİLDİRİ ÖZETLERİ

KİTABI

Cilt-1

Bu bildiri kitabı iki cilt halinde yayımlanmıştır.
Bu cilt, Kongre Bildiri Kitabı'nın birinci bölümünü içermektedir.

ANKARA ETLİK CITY HOSPITAL

3rd NATIONAL 1st INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress

TWO DISCIPLINES,ONE GOAL:
"SAFE CARE STRENGTHENED BY SCIENCE"

7-9 May 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

ABSTRACTS BOOK

Vol. -1

This proceedings book has been published in two volumes.This volume contains the first volume of the conference proceedings.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

İÇİNDEKİLER

DAVET ____ 1
KURULLAR ____ 2-3
KURS PROGRAMLARI ____ 4
BİLİMSEL PROGRAM ____ 5-6
BİLDİRİ PROGRAMI ____ 7-11
KONGRE SONUÇ RAPORU ____ 12-13
SÖZEL BİLDİRİLER ____ 14-248

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1.ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7–9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

Davet Mektubu

Değerli Meslektaşlarımız,

Ankara Etlik Şehir Hastanesi ev sahipliğinde, 7–9 Mayıs 2026 tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan 1. Uluslararası 3. Ulusal Bütünleşik Hemşirelik ve Ebelik Kongresi'ne sizleri davet etmekten büyük onur ve mutluluk duyuyoruz.

Ulusal düzeyde başarıyla sürdürdüğümüz kongremizi bu yıl uluslararası boyuta taşıyarak, bilimsel etkileşimi daha geniş bir perspektife ulaştırmayı hedefliyoruz. Farklı ülkelerden akademisyenler, araştırmacılar ve sağlık profesyonellerinin katılımıyla zenginleşecek olan kongremiz; bilgi paylaşımını güçlendiren, disiplinler arası iş birliğini destekleyen ve küresel bakış açısını geliştiren güçlü bir platform sunacaktır.

Kongremizin ana teması "İki Disiplin, Tek Hedef: Bilimle Güçlenen Güvenli Bakım" olarak belirlenmiştir. Bu kapsamda aşağıdaki güncel ve stratejik başlıklar ele alınacaktır:

- Sağlıklı Türkiye Yüzyılında Hemşirelik
- Aile Odaklı Yaklaşım
- Yapay Zekâ (AI) ve Karar Destek Sistemleri
- Kronik Hastalık Yönetimi ve Yaşam Boyu Bakım
- Klinik Uygulamada Bilimsel Kanıt ve Kalite
- Liderlik, Yönetişim ve Sağlık Politikaları
- Ebeliğin Gelecek Projeksiyonu
- "Aile Yılı" ve Ebelik
- İnovatif Doğum Teknolojileri
- Doğal Doğumun Bilimsel Temelleri

Hemşirelik ve ebelik; sağlığın korunması, geliştirilmesi, hastalıkların önlenmesi ve bakım süreçlerinin etkin yönetiminde küresel ölçekte kritik rol üstlenen iki temel meslek disiplinidir. Bu alanlarda bilimsel üretimin artırılması ve uluslararası deneyim paylaşımının güçlendirilmesi, hem mesleki gelişime hem de toplum sağlığının iyileştirilmesine önemli katkılar sağlayacaktır.

Bilimsel oturumların yanı sıra, uygulamaya yönelik kurslar ve interaktif eğitim programları ile katılımcılarımıza zengin ve öğretici bir deneyim sunmayı amaçlıyoruz. Bu programlar; mesleki bilgi ve becerilerin geliştirilmesi, güncel uygulamaların paylaşılması ve alanın geleceğine yönelik ortak bakış açısının güçlendirilmesi açısından önemli fırsatlar sağlayacaktır.

Hemşirelik ve ebelik alanında çalışan tüm sağlık profesyonellerini, akademisyenleri ve öğrencileri; bilimsel paylaşımı artırmak, uluslararası iş birlikleri geliştirmek ve mesleki dayanışmayı güçlendirmek amacıyla bu önemli organizasyonda birlikte olmaya davet ediyoruz.

1. Uluslararası 3. Ulusal Bütünleşik Hemşirelik ve Ebelik Kongresi'ne göstereceğiniz ilgi ve katkılar için şimdiden teşekkür eder, sizleri aramızda görmekten büyük mutluluk duyacağımızı belirtmek isteriz.

Saygılarımızla,

Doç. Dr. Mustafa Sırrı KOTANOĞLU
Kongre Başkanı
Ankara Etlik Şehir Hastanesi
Koordinatör Başhekimi

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

KONGRE BAŞKANI

DOÇ. DR. MUSTAFA SIRRI KOTANOĞLU
KOORDİNATÖR BAŞHEKİM

BİLİMSEL SEKRETERYA

ZEYNEP YILMAZ
KOORDİNATÖR SAĞLIK BAKIM HİZMETLERİ MÜDÜRÜ

DOÇ. DR. İLKNUR M. GÖNENÇ
DOÇ. DR. NURSEMİN ÜNAL
DR. ÖĞRETİM ÜYESİ GAMZE ACAVUT
DR. ÖĞRETİM ÜYESİ BELGİN VAROL
DR. ÖĞRETİM ÜYESİ EDA ÜNAL
BETÜL KILAVUZ
GÜLÇİN GÜLEŞEN
FİLİZ ÖZKOÇAK TUNA

DÜZENLEME KURULU

PROF. DR. AYFER TEZEL
PROF.DR.FATMA İLKNUR ÇINAR
PROF. DR. LEYLA ÖZDEMİR
PROF. DR. GÜLTEN KOÇ
DOÇ. DR. FATMA USLU ŞAHAN
DOÇ. DR. İLKNUR M. GÖNENÇ
DOÇ. DR. NURSEMİN ÜNAL
DOÇ. DR. SİBEL PEKSOY KAYA
DR.ÖĞR. ÜYESİ GAMZE ACAVUT
DR. ÖĞR. ÜYESİ BELGİN VAROL
DR. ÖĞR. ÜYESİ EDA ÜNAL

AYŞEGÜL TARLA
MERAL GÖKTAŞ
HÜLYA ALTUN
ARZU TOPRAK
EMEL ÇALDIR
FİLİZ BOZDEVECİ
ELVAN SALMAN AYAZ
FERHAT ÖCAL
SERPİL GÜNEŞ
CAN KAMURAN EMİR
TÜLÜN ÖZKAYA

NİHAL BAŞARAN
YASEMİN GÖRKEM
İZZETCAN ÜNAL
ŞERİFE TALAS
NİHAL GÜMÜŞLER
ZUHAL KUTUCU
KERİME KÜÇÜKAYDIN
FATİH GENCAN
NEVZAT KURULAY
ÇİĞDEM KARDAŞ
ÖZNUR TİBUKOĞLU

ÖZGÜL UĞANTAŞ
ARZU EKİNCİ DİRİCAN
NURCAN KARAMAN
NURAY DİVLEK
NALAN ŞARLI
NERMİN ERDOĞAN
SONGÜL KÖSE
HAYRİYE UNAÇ KOÇAK
MÜRÜVET BALTA
DİCLE BAKIR TUŞ
NESLİHAN KANDEMİR

SEBİLE ÖZATA URSAVAŞ
MERAL EROĞLU
ÖZGE RÜZGAR
ÖZGE GENCER
ÖZGE DERİN ULAŞAN
SÜMEYYE BAŞOĞLU
HATİCE ÖZKOÇAK
MESUDE ÖZBİLĞE
YELDA GÖKTAŞ
SENEM ASLANTAŞ
GÜLCAN MAVİ

İREM MUT YERLİ
İNCİ ALPER
EDA GÜNDOĞMUŞ
NİLGÜN IŞLAK
EMİNE AKDOĞAN
IŞIL BAYAR
SEVİM KOÇAK
ELİF AŞIK

BİLİMSEL KURUL ÜYELERİ

DR. MAHMUT AVCI
UZM. DR. ALTUĞ NARLI
UZM. DR. RIFAT BOZKUŞ
PROF. DR. AHMET ALTUN
PROF. DR. AYFER TEZEL
PROF. DR. AYHAN ÖZHASENEKLER
PROF. DR. AYTEN DEMİR
PROF. DR. BERNA EREN FİDANCI
PROF. DR. BİRGÜL ÖZKAN
PROF. DR. ÇİĞDEM YÜKSEL
PROF. DR. DEMET AKTAŞ
PROF. DR. DUYGU HİÇDURMAZ ASLAN
PROF. DR. EBRU AKGÜN ÇITAK
PROF. DR. ELİF GÜRSOY
PROF. DR. EMİNE İYİGÜN
PROF. DR. FATMA İLKNUR ÇINAR
PROF. DR. FATMA ÖZ
PROF. DR. FUNDA ÖZDEMİR
PROF. DR. GÜLTEN GÜVENÇ
PROF. DR. GÜLTEN KOÇ
PROF. DR. HATİCE AYHAN
PROF. DR. HAVA ÖZKAN

PROF. DR. HİKMET ERHAN GÜVEN
PROF. DR. LEYLA DİNÇ
PROF. DR. LEYLA ÖZDEMİR
PROF. DR. MURAT KOÇ
PROF. DR. NAZAN KARAHAN
PROF. DR. NAZMİYE KOCAMAN YILDIRIM
PROF. DR. NİLHAN SEZGİN
PROF. DR. NURCAN ÇALIŞKAN
PROF. DR. NURGÜN PLATİN
PROF. DR. ÖZLEM MORALOĞLU TEKİN
PROF. DR. SABİRE YURTSEVER
PROF. DR. SEMA DERELİ YILMAZ
PROF. DR. SENA KAPLAN
PROF. DR. ŞENGÜL YAMAN SÖZBİR
PROF. DR. SERGÜL DUYGULU
PROF. DR. SEVİL ŞAHİN
PROF. DR. SEVİNÇ KUTLUTÜRKAN
PROF. DR. SONGÜL AKTAŞ
PROF. DR. SULTAN AYAZ ALKAYA
PROF. DR. ZEHRA GÖLBAŞI
PROF. DR. ZİYAFET UĞURLU
DOÇ. DR. ARZU BAHAR

DOÇ. DR. ARZU KUL UÇTU
DOÇ. DR. ASİBE ÖZKAN
DOÇ. DR. ASLIHAN ÖZTÜRK EYİMAYA
DOÇ. DR. AYŞEGÜL ÖZTÜRK BİRGE
DOÇ. DR. AYTEN ANDAL DÜZGÜN
DOÇ. DR. BAŞAK DEMİRTAŞ
DOÇ. DR. BEHİRE SANCAR
DOÇ. DR. BETÜL TOSUN
DOÇ. DR. BETÜLAY KILIÇ
DOÇ. DR. BURCU AVCIBAY VURGEÇ
DOÇ. DR. ÇAĞANAY SOYSAL
DOÇ. DR. ÇİĞDEM SARI ÖZTÜRK
DOÇ. DR. DENİZ AKYILDIZ
DOÇ. DR. DİDEM KÜÇÜKKELEPÇE
DOÇ. DR. DİLEK KONUKBAY
DOÇ. DR. EMEL GÜLNAR
DOÇ. DR. EMEL GÜMÜŞ
DOÇ. DR. ESRA ÖZER
DOÇ. DR. ESRA SARI
DOÇ. DR. EZGİ DİRGAR
DOÇ. DR. FATMA ÖZLEM ÖZTÜRK
DOÇ. DR. FATMA USLU ŞAHAN

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

KONGRE BAŞKANI

DOÇ. DR. MUSTAFA SIRRI KOTANOĞLU
KOORDİNATÖR BAŞHEKİM

BİLİMSEL KURUL ÜYELERİ

DOÇ. DR. FİGEN IŞIK ESENAY
DOÇ. DR. FİLİZ ASLANTEKİN ÇOBAN
DOÇ. DR. FİLİZ ÜNAL TOPRAK
DOÇ. DR. GÖNÜL KURT
DOÇ. DR. GÜLŞAH KÖK
DOÇ. DR. HACER ALAN DİKMEN
DOÇ. DR. HAVVA ARSLAN YÜRÜMEZOĞLU
DOÇ. DR. HEDİYE KARAKOÇ
DOÇ. DR. HİLAL TÜZER
DOÇ. DR. İLKNUR MÜNEVVER GÖNENÇ
DOÇ. DR. MELTEM MERİÇ
DOÇ. DR. MELTEM UĞURLU
DOÇ. DR. MENEKŞE NAZLI AKER
DOÇ. DR. MÜNEVVER SÖNMEZ
DOÇ. DR. NESLİHAN YILMAZ SEZER
DOÇ. DR. NİLAY BEKTAŞ AKPINAR
DOÇ. DR. NURSEMİN ÜNAL
DOÇ. DR. ÖZNUR KAVAKLI
DOÇ. DR. REYHAN ESKİYURT
DOÇ. DR. SEDA KUNT
DOÇ. DR. ŞENAY TOPUZ
DOÇ. DR. SERPİL ÖZDEMİR
DOÇ. DR. SEVGİ YILMAZ ERGANİ
DOÇ. DR. SİBEL PEKSOY KAYA
DOÇ. DR. SÜMEYRA TOPAL
DOÇ. DR. TUĞBA KARATAŞ
DOÇ. DR. ZELİHA ÖZDEMİR KÖKEN
DR. ÖĞR. ÜYESİ ARZU AYDOĞAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ ASLI ER KORUCU
DR. ÖĞR. ÜYESİ AYŞE ÖZGE DENİZ
DR. ÖĞR. ÜYESİ AYŞEGÜL AKÇA
DR. ÖĞR. ÜYESİ AYŞEGÜL YAVAŞ AYHAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ ŞAHİNDE CANBULAT
DR. ÖĞR. ÜYESİ SEMRA TUNCAY YILMAZ
DR. ÖĞR. ÜYESİ SERAP GÜNGÖR ÜNAL
DR. ÖĞR. ÜYESİ SEVİL ÇİÇEK ÖZDEMİR
DR. ÖĞR. ÜYESİ SIDIKA PELİT AKSU
DR. ÖĞR. ÜYESİ SİNEM CEYLAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ SÜMEYRA DAMSARSAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUFAN ASLI SEZER
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA BİLGEHAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA KARATAŞ
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA TAHTA
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA YILDIRIM
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞÇE TÜRTEN KAYMAZ
ÖĞR. GÖR. DR. EZGİ YILDIRIM
ÖĞR. GÖR. DR. İNCİ AÇIKGÖZ
ÖĞR. GÖR. DR. MELTEM ÖZDUYAN KILIÇ
ÖĞR. GÖR. DR. SULTAN TÜRKMEN KESKİN
ÖĞR. GÖR. BİRSEN ARIKAN
AYHAN ÖZKAN
AYŞE EYSEN
BERRİN SAVAŞ ER
DR. ASLI YILMAZ
OP. DR. YEŞİM TEZCAN
UZM. DR. MURAT DİCLE
ARŞ. GÖR. EDANUR KARAYEL
ARŞ. GÖR. GİZEM AYDEMİR
ARŞ. GÖR. ŞUHEDA ÇİFCİ

ULUSLARARASI BİLİMSEL KURUL ÜYELERİ

PROF. HELENA MARIA REIS DO ARCO-PORTEKİZ
PROF. JUAN MANUEL LEYVA MORAL-İSPANYA
PROF. MIRJANA MARINKOVIC-SIRBİSTAN
PROF. RAUL ALBERTO CARRILHO CORDEIRO-PORTEKİZ
ASSOC. PROF. İLKNUR YEŞİLÇINAR-AMERİKA
ASSOC. PROF. KATALIN PAPP-MACARİSTAN
ASSOC. PROF. MIRKO PROSEN-SLOVENYA
ASSOC. PROF. SABINA LICEN-SLOVENYA
ASSIST PROF. SALLY INGLIS-AMERİKA
DR. CANAN ERAYDIN-ALMANYA
DR. CRISTIANE PAVANELLO RODRIGUES SILVA-PORTEKİZ
DR. NESRİN ÖZDİL-ALMANYA
DR. WOET GIANOTTEN-HOLLANDA
MARLENE REYNS- İNGİLTERE
MARTINA IANNIELLO- ALMANYA

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1.ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

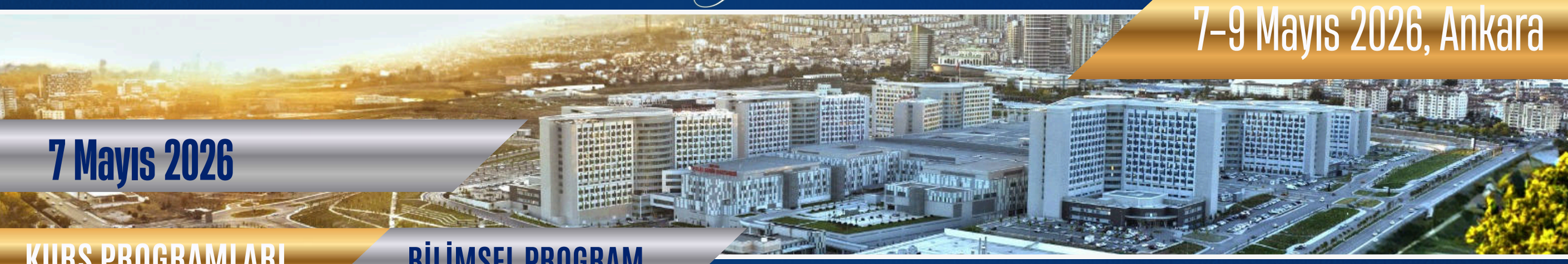

7 Mayıs 2026

KURS PROGRAMLARI

BİLİMSEL PROGRAM

08:00-09:00	Kurs Kaydı/ Açılış	
09:00-12:30	DİJİTAL DÖNÜŞÜM ÇAĞINDA YAPAY ZEKA KULLANIMI KURSU	PROF. DR. MURAT KOÇ DR. ÖĞR.ÜYESİ BELGİN VAROL
09:00-12:30	SAĞLIK EĞİTİMİNDE YENİ NESİL ÖĞRENME: OYUNLAŞTIRMA TEMELLİ EĞİTİM TASARIMI ATÖLYESİ	DR. ÖĞR.ÜYESİ ÖZLEM ÜLKÜ BULUT
09:00-12:30	ELEKTRONİK FETAL MONİTORİZASYON KURSU	PROF. DR. NAZAN KARAHAN ARAŞ. GÖR. GİZEM AYDEMİR
09:00-12:30	BİLİMSEL ARAŞTIRMALAR VE AKADEMİK YAZIM KURSU	DOÇ. DR. İLKNUR M. GÖNENÇ
09:00-12:30	BASINÇ YARALANMALARININ ÖNLENMESİ VE YARA BAKIM KURSU	PROF. DR. HİKMET ERHAN GÜVEN HEMŞİRE AYLİN TURAN HEMŞİRE FATOŞ OTLU
09:00-12:30	TERAPÖTİK İLETİŞİMDE TEMEL BECERİLER KURSU	PROF. DR. ÇİĞDEM YÜKSEL
09:00-12:30	ENERJİ BEDENİ FARKINDALIĞI:REİKİ UYGULAMA ATÖLYESİ	PROF. DR. SABİRE YURTSEVER DOÇ. DR. NURSEMİN ÜNAL
13:00-16:30	TEMEL EKG OKUMA KURSU	PROF. DR. AYHAN ÖZHASENEKLER
13:00-16:30	YENİDOĞANDA AĞRI DEĞERLENDİRMESİ KURSU	DOÇ.DR.SEDA KUNT HEMŞİRE MERVE AKÇİL HEMŞİRE ÖZLEM AKDAŞ
13:00-16:30	PSİKOSOSYAL BAKIM BECERİLERİ: UYGULAMADAN TEORİYE	PROF. DR. NAZMİYE KOCAMAN YILDIRIM DR.HEMŞİRE NERMİN ERDOĞAN DR.HEMŞİRE AYCAN KAYALAR
13:00-16:30	LASERASYON VE EPİZYOTOMİ ONARIMI KURSU	OP. DR. AYSU YEŞİM TEZCAN DR.ÖĞR.ÜYE.SİNEM CEYLAN EBE KÜBRA AVŞAR

SANAT ATÖLYELERİ

EBRU SANATI ATÖLYESİ	CANAN İPEK BAĞCI
TOKAT BASKISI ATÖLYESİ	NALAN ERÇELİK & SELMA ERDEM
PUNCH ATÖLYESİ	GAMZE ACAVUT
QUİLİNG KALP ATÖLYESİ	NURSEMİN ÜNAL & CANAN ÇİNKAYA

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

8 Mayıs 2026

Kongre Açılış Programı

08:00-09:30	Kongre Kaydı
10:00-10:30	Bakımın Sessiz Tanıkları: Geçmişten Günümüze Hemşire-Ebe Üniformaları Gösterisi
10:30-11:00	Açılış Konuşmaları
11:00-11:15	İlham Konuşması — Bilimle Güçlenen Güvenli Bakım : " Ortak Sorumluluk " — Doç. Dr. Asibe Özkan

Küresel Bakış Paneli ICN ve ICM Temaları Işığında — Oturum Başkanları: Prof. Dr. Zehra Gölbaşı & Prof. Dr. Nazan Karahan & Zeynep Yılmaz

11:30-11:45	Hemşirelerimiz Geleceğimiz, Güçlendirilmiş Hemşirelerimiz Hayat Kurtarır — Prof. Dr. Emine İyigün	11:45-12:00	Bir Milyon Daha Fazla Ebe — Doç. Dr. İlknur M. Gönenç
12:00-12:40	Can Veren Pervaneler		HAYATİ İNANÇ

HEMŞİRELİK BİLİMSEL PROGRAMI

1.OTURUM "Sağlıklı Türkiye Yüzyılında" Hemşireliğin Mimari Rolü

Prof. Dr. Ayfer Tezel & Prof. Dr. Sultan Ayaz Alkaya & Prof. Dr. Leyla Özdemir

13:30-13:45 — **Hemşirelikte Entelektüel Sermaye ve İnovasyon Yönetimi "Üreten Hemşire"**
Doç. Dr. Zeliha ÖZDEMİR KÖKEN
TÜSEB Teknoloji Transfer Ofisi Müdürü, Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

13:45-14:00 — **Reaktif Bakımdan Proaktif Paradigmaya Geçiş: Toplum Sağlığı Dinamiklerinde "Koruyucu Hemşirelik"**
Prof. Dr. Ziyafet UĞURLU
Başkent Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Programı

14:00-14:15 — **Bakıma Değer Katanlar: Etlik Şehir Hastanesi Geliştiren ve Üreten Hemşirelerimiz**
Hülya ALTUN & Özkan ADIGÜZEL
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp Damar Hastanesi

14:15-14:30 — **Etlik Şehir Hastanesi Koruyan ve Önleyen Hemşirelerimiz**
Fadime CALLAK OKU
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Enfeksiyon Kontrol Komitesi

2.OTURUM "Hemşirelikte Görünür Güç, Stratejik Etki"

Prof. Dr. Hatice Ayhan & Prof. Dr. Ebru Akgün Çıtak & Doç Dr. Fatma Uslu Şahan & Ayşegül Tarla

14:45-15:00 — **Hemşirelikte Liderlik ve Mesleki Görünürlüğün Güçlendirilmesi**
Prof. Dr. Elif GÜRSOY
Osmangazi Üniv. Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü

15:00-15:15 — **Ulusal Politikalarda Mesleki Sorumluluk**
Prof. Dr. Gülten KOÇ
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

15:15-15:30 — **Uluslararası Boyutta Hemşirenin Otonomik Gücü "Pediatric Nursing and Telehealth"**
Sally INGLİS FNP, MSN
University of Massachusetts Dartmouth

15:30-15:45 — **Magnet Hastane Örnekleri "ABD Örneği"**
Doç. Dr. İlknur YEŞİLÇINAR
University of Massachusetts Dartmouth

15:45-16:00 — **Çalışan Dostu Hastane Örneği "Kepez Devlet Hastanesi"**
Gülcan EMİR

EBELİK BİLİMSEL PROGRAMI

1.OTURUM "Ebelikte Güç ve Gelecek"

Prof. Dr. Özlem Moraloğlu Tekin & Doç. Dr. Çağanay Soysal & Emel Çaldır

13:30-13:45 — **Ebelerin Liderliği: Sağlık Sisteminde Hayatın Her Anında Etki Yaratmak**
Prof. Dr. Sema DERELİ YILMAZ
Selçuk Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

13:45-14:00 — **Sürdürülebilir Ebelik Politikaları: Yerelden Küresele Yaklaşımlar**
Doç. Dr. Filiz ASLANTEKİN ÇOBAN
Balıkesir Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

14:00-14:15 — **Ebelik Standartları ve Rehber Kullanımı ile Mesleğin Güçlendirilmesi**
Uzm. Ebe Nesibe UZEL YAR

14:15-14:30 — **Centering Pregnancy Parenting-Care Model**
Marlene Reyns
University of Hertfordshire, Hatfield

2.OTURUM "Gelenekten Geleceğe Ebelik"

Prof. Dr. Şengül Yaman Sözbir & Prof. Dr. Demet Aktaş & Doç.Dr. Didem Küçükkelepçe

14:45-15:00 — **Ebelikte Üç Bileşen: Akıl, Eller, Kalp**
Prof. Dr. Songül AKTAŞ
Karadeniz Teknik Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

15:00-15:15 — **Kadim Bilgiden Modern Bilime: Antik Ebelik Pratiklerinin Günümüzle Harmanlanması**
Doç. Dr. Burcu AVCIBAY VURGEÇ
Çukurova Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

15:15-15:30 — **Doğumun Geleceği: Yenilikçi ve Teknoloji Destekli Ebelik Uygulamaları**
Dr. Öğr. Üyesi Sinem CEYLAN
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Ebelik Bölümü

15:30-15:45 — **Sexuality During Pregnancy**
Dr. Woet Gianotten
University Medical Centers of Utrecht and Rotterdam
Physician and psychotherapist.

15:45-16:00 — **Ebelikte Yeni Nesli Yetiştirmek: Genç Ebelere İlham ve Sürdürülebilir Gelecek**
Uzm. Ebe Sena Nur ÇETİN
Ebe Serpil KALI

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

9 Mayıs 2026

HEMŞİRELİK BİLİMSEL PROGRAMI

EBELİK BİLİMSEL PROGRAMI

09:00-09:30 Müzik Dinletisi

09:30-09:45 Özel Oturum — Hemşireliğin Yeniden Tanımlanan Sınırları
Prof. Dr. Nurgün PLATİN

Kısa Film Gösterimi — "EBE" Yönetmen: Ezgi AY

1.OTURUM — Hemşirelikte Profesyonel Gelişim ve İçsel Dayanıklılık
Prof. Dr. Birgül Özkan & Doç. Dr. Betül Tosun & Dr. Öğr. Üyesi Gamze Acavut & Elvan Salman

09:45-10:00 **Öğrenmenin Sürekliliği: Hemşirelikte Yaşam Boyu Öğrenme ve Profesyonel Gelişim**
Doç.Dr. Havva ARSLAN YÜRÜMEZOĞLU
Dokuz Eylül Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

10:00-10:15 **Hemşirelikte Holistik Bakım: Duygusal Zekânın İyileştirici Gücü**
Prof. Raul Alberto Carrilho Cordeiro
Portalegre Polytechnic University

10:15-10:30 **Sağlık Profesyonellerinde Öz-Şefkat ve İyi Oluşun Güçlendirilmesi**
Prof. Dr. Duygu HİÇDURMAZ ASLAN
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

10:30-10:45 **Emeklere Teşekkür: Küçük Bir Uygulama**
Prof. Dr. Nilhan SEZGİN
Ankara Medipol Üniversitesi Psikoloji Bölümü

1.OTURUM — Kadın, Kültür ve Doğum
Prof.Dr. Sevil Şahin & Doç. Dr. Esra Özer & Doç. Dr. Neslihan Yılmaz Sezer

09:45-10:00 **Görünmeyeni Görmek: Doğum Deneyiminde Kadın Odaklı Bakımın Önemi**
Doç. Dr. Hacer ALAN DİKMEN
Selçuk Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

10:00-10:15 **Sessiz Epidemiler: Doğum Sonrası Fiziksel ve Psikososyal Değişim**
Dr. Öğr.Üyesi Sümeyra DAMSARSAN
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Ebelik Bölümü

10:15-10:30 **Gebelik ve Doğum: Sosyal Medyada Kurulan Gerçeklik ve Beklentiler**
Doç. Dr. Hediye KARAKOÇ
KTO Karatay Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

10:30-10:45 **Ebelikte Kültüre Duyarlılık: Almanya Örneğinde Kadın Odaklı Bakım**
Martina Ianniello- Uniklinikum Bonn- Kreißsaal
Berrin Savas Er- Uniklinikum Bonn- Kreißsaal

ARA — Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Halk Oyunları Gösterisi

10:30-10:45 Özel Oturum — Nefesle Yeni Bir Sen — Ayşe Eysen

2.OTURUM — Teknolojiden İlham, İnsandan Güç Alan Bakım
Prof. Dr. Nurcan Çalışkan & Prof. Dr. Sergül Duygulu & Meral Göktaş & Filiz Bozdeveci

11:00-11:15 **Yapay Zekanın Kullanım Alanları ve Mesleki Entegrasyonu**
Prof. Dr. Murat KOÇ
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kalp ve Damar Cerrahisi Uzmanı

11:15-11:30 **Hemşirelik Perspektifinden Geleceğin Bakım Modelini Yeniden Düşünmek: Hemşirelik Bakımına Yapay Zekâ Entegrasyonu**
Dr. Aslı YILMAZ

11:30-11:45 **Yapay Zekada Sınırlar, Etik İkilemler ve Görünmeyen Riskler**
Prof. Dr. Leyla DİNÇ
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

11:45-12:00 **Kendi Kimliğini Yarat: Dijital Network Oluşturma**
Prof. Dr. Ahmet ALTUN
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi

YEMEK ARASI

2.OTURUM — Hayatın İlk Anlarında Kanıt ve Bakım
Prof. Dr. Sena Kaplan & Doç.Dr. Nursemin Ünal & Prof. Dr. Havva Özkan

11:00-11:15 **Neonatal Mortaliteyi ve Morbiditeyi Azaltma Stratejileri Risk Tanılama Ve Yönetim Yaklaşımları**
Doç. Dr. Deniz AKYILDIZ
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Ebelik Bölümü

11:15-11:30 **Yenidoğan Bakımında Kanıta Dayalı Yaklaşımlar**
Hemşire Şeyma KARACA
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Yenidoğan Kliniği

11:30-11:45 **Yenidoğanda Erken Duyusal Deneyimler: Beyin Gelişimi ve Bağlanma**
Doç. Dr. Seda KUNT
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Neonatoloji Uzmanı

11:45-12:00 **Erken Emzirme Başarısının Önündeki Engeller ve Çözüm Önerileri**
Uzm. Hemşire Melek KILIÇ

13:30-14:00 Aile Yılı Özel Oturum — "Hayatta İyi(lik)leri Seçmek" — AYHAN ÖZKAN

3.OTURUM — Ortak Dil, Tek Hedef: Multidisipliner Ekipte Aile Odaklı Bakım
Prof. Dr. Sabire Yurtsever & Doç. Dr. Meltem Meriç & Doç. Dr. Hilal Tüzer & Arzu Toprak

14:00-14:15 **Evde Sağlık Hizmetlerinde Yeni Yaklaşımlar ve Etlik Şehir Hastanesi Modeli**
Uzm. Dr. Murat DİCLE
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Evde Sağlık Hizmetleri Birimi

14:15-14:30 **Palyatif Bakımda Bütüncül Yaklaşım ve Yaşam Kalitesinin Desteklenmesi**
Uzm. Dr. Rıfat BOZKUŞ
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Koordinatör Başhekim Yrd.

14:30-14:45 **Bakımın Sürekliliği ve Koordinasyonunda Hemşirenin Rolü: Evde Sağlık ve Palyatif Bakım Perspektifinden**
Uzm. Hemşire Hurişah AKSAKAL

14:45-15:00 **Sağlıklı Yaş Alma: Toplum Temelli Bakım Yaklaşımları**
Cristiane Rodrigues SILVA
Portekiz Örneği

ARA

3.OTURUM — Ortak Dil, Tek Hedef: Doğumda Mitler ve Gerçekler: Kanıt ile Ezberlerin Çatışması
Doç. Dr. Arzu Kul Uçtu & Dr. Öğr. Üyesi Ebru İnan Kırmızıgül

14:00-15:00 **Panelistler:**

Doç.Dr. Seval YILMAZ ERGANİ
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kadın Doğum Hastanesi Başhekim Yrd.

Dr.Öğr.Üyesi Nükhet KAÇAR
Çankırı Karatekin Üniversitesi Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ebelik Bölümü

Dr.Öğr.Üyesi Esra ARSLAN GÜRCÜOĞLU
Çankırı Karatekin Üniversitesi Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hemşirelik Bölümü

Ebe Gülbihter SİYAR
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kadın Doğum Hastanesi Doğum Kliniği

15:15-16:00 **"İyi Bakımın Döngüsü"**

ORTAK SÖYLEŞİ OTURUMLARI
Dr. Öğr. Üyesi Belgin VAROL
Dr. Öğr. Üyesi Aslı ER KORUCU

İYİ BAKIM

"Öğrenerek ve Uygulayarak"
"Sabrın ve İşbirliğinin Gücüyle"
"Kararlılıkla ve İnanarak"
"Güvenli ve Profesyonel Bağ Kurarak"
"Yeni Bir Hayata Doğru Rehberlikle"
"Küçük Bir Dokunuşla"

Panelistler
Can Kamuran Emir & Acil Servis Yönetici Hemşire
Fatma Yoldaşer & Yoğun Bakım Hemşiresi
İbrahim Pekuz & Rehabilitasyon Hemşiresi
İbrahim Hakkı Çelik & Çocuk Yoğun Bakım Hemşiresi
Meryem Özge Sönmez & Rehber Ebe
Özlem Akdaş & Yenidoğan Hemşiresi

16:00-16:20
İçsel Güç ve Derinlik Üzerine "SON SÖZ"
Konuşmacı: Prof. Dr. Fatma ÖZ

BİLDİRİ ÖDÜL TÖRENİ
KAPANIŞ

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

SÖZEL BİLDİRİ PROGRAMI

HEMŞİRELİK

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A2 SINIFI
13:30-14:30

OTURUM BAŞKANLARI : Doç.Dr. Ayten Arıöz Düzgün&Tülün Özkaya

TİDAL (GELGİT) MODEL PERSPEKTİFİNDEN SHARP OBJECTS DİZİSİNDE KENDİNE ZARAR VERME DAVRANIŞI NACİYE KARABULUT
GENÇ ERİŞKİN BİREYLERİN RUH SAĞLIĞI OKURYAZARLIĞI İLE DAMGALAMA DAVRANIŞLARI ARASINDAKİ İLİŞKİNİN BELİRLENMESİ ARZU AYDOĞAN
ONKOLOJİ HEMŞİRELERİNDE DUYGU DÜZENLEME BECERİLERİ EĞİTİM PROGRAMININ YAŞANTISAL KAÇINMA VE EŞDUYUM YORGUNLUĞU ÜZERİNDEKİ ETKİLİLİĞİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ BİR ÇALIŞMA AYCAN KAYALAR
EMZİREN KADINLARDA POSTPARTUM DEPRESYON RİSKİNİ YORDAYAN DOĞRUDAN VE DOLAYLI DEĞİŞKENLER: YAPISAL EŞİTLİK MODELİ CANAN UÇAKCI ASALIOĞLU
ERKEK HÜKÜMLÜLER ÜZERİNDE CEZAEVİ DENEYİMİNİN DÖNÜŞTÜRÜCÜ ETKİLERİ: FENOMENOLOJİK BİR ANALİZ ELİF ALTUN
PREMATÜRE BEBEKLERDE ORAL MOTOR MÜDAHALE (PIOMI) ARAŞTIRMALARININ BİBLİYOMETRİK ANALİZİ DİLEK KONUKBAY
0-6 AYLIK BEBEKLERDE CİLT BAKIMI UYGULAMALARINA İLİŞKİN ANNE GÖRÜŞLERİNİN İNCELENMESİ: NİTEL BİR ÇALIŞMA FATMA TOKAN ÖZKILIÇASLAN
ELEKTRONİK SİGARALARIN (E-SİGARALAR) KULLANIMI, AİLE VE HEMŞİRELİK FATMA YILDIRIM
BRONKOSKOPİ SONRASI ÜREMELERDE GİZLİ TEHDİT: ENFEKSİYON MU, DEKONTAMİNASYON SORUNU MU? GANİME SEVİNÇ
SAĞLIK HİZMETLERİNDE DİJİTAL DÖNÜŞÜM: HEMŞİRELİKTE KLİNİK KALİTE VE LİDERLİK ETKİLEŞİMİ GONCA AKTAY
DİJİTAL SAĞLIK OKURYAZARLIĞI: BELİRLEYİCİLERİ VE HEMŞİRELİK UYGULAMALARINA ETKİLERİ SILA SÖNMEZ

HEMŞİRELİK

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A3 SINIFI
13:30-14:30

OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Dilek Uludaşdemir & Can Kamuran Emir

YAPAY ZEKA DESTEKLİ CİNSEL SAĞLIK DANIŞMANLIĞI: DİJİTAL DÖNÜŞÜMÜN KLİNİK GÜVENLİK, ETİK VE HEMŞİRELİK PRATİĞİNE YANSIMALARI GÖZDE GÜLFİYE ÇAKMAK
ENGELLİ KADINLARIN ÜREME SAĞLIĞI GEREKSİNİMLERİNE YÖNELİK TEKNOLOJİ TABANLI ÜRÜNLER VE HEMŞİRENİN ROLÜ: LİTERATÜR DERLEMESİ SEDA TEMEL
ADLİ PSİKİYATRİ HEMŞİRELİĞİNDE TRAVMA BİLGİLİ BAKIM YAKLAŞIMI: HASTA VE HEMŞİRE SONUÇLARI ÜZERİNE BİR İNCELEME HANDAN ÖZÇILNAK ÜNVER
CERRAHİ HASTALARININ TABURCULUK HAZIRLIĞI İLE TABURCULUK EĞİTİMİNDEN MEMNUNİYETLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİ HATİCE BALCI
YOĞUN BAKIMDA ETKİLİ DÖNÜŞÜM: KAPALI ASPİRASYON VE ENFEKSİYON KONTROLÜNÜN ETKİSİ MERVE KAVUTLU
GEBELİKTE ANEMİ VE POSTPARTUM DEPRESYON İLİŞKİSİ: MEVCUT LİTERATÜRÜN BİR DEĞERLENDİRMESİ NAZLI ÖZBEK
KADINLARDA SERVİKAL KANSERİN ERKEN TANISINA YÖNELİK TUTUMLARIN YORDAYICISI OLARAK KANSER KAYGISI SANEM YAMAN
CERRAHİ HEMŞİRELİĞİNDE KANITA DAYALI UYGULAMALAR VE HIZLANDIRILMIŞ İYİLEŞME PROTOKOLLERİNE YÖNELİK LİSANSÜSTÜ TEZLERİN EĞİLİMLERİNİN İNCELENMESİ SERAP SAYAR
JİNEKOLOJİK KANSER TEDAVİSİNDE GÖRÜNMEYEN SEMPTOM: BİLİŞSEL SİS SEYHAN TÜRKMEN
MENOPOZ DÖNEMİNDEKİ KADINLARDA EŞ DESTEĞİ İLE MENOPOZA ÖZGÜ SICAK BASMASI ARASINDAKİ İLİŞKİ VE İLİŞKİLİ FAKTÖRLER MAHDİEH MOLLAZADEH TASMALOO

HEMŞİRELİK

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B2 SINIFI
13:30-14:30

OTURUM BAŞKANLARI : Dr. Öğr.Üyesi Nilgün Kahraman& Gülçin Güleşen

KRONİK HASTALIKLARDA PALYATİF BAKIMIN STRATEJİK ROLÜ: YAŞAM BOYU BAKIM, MALİYET ETKİNLİĞİ VE SAĞLIK POLİTİKALARINA YANSIMALAR TUBA ZAMANTIOĞLU
JİNEKOLOJİK KANSERLİ KADINLARDA ALGILANAN SOSYAL DESTEK İLE PSİKOLOJİK DAYANIKLILIK ARASINDAKİ İLİŞKİDE MANEVİ İYİLİK HALİNİN ARACI ROLÜ TÜLAY KAŞALTI
WATSON İNSAN BAKIM MODELİNE GÖRE BİPOLAR BOZUKLUĞU OLAN BİR BİREYDE HEMŞİRELİK BAKIMI: OLGU SUNUMU ZEHRANUR ASLAN
HEMŞİRELERDE YENGEÇ SEPETİ SENDROMU; SİSTEMATİK DERLEME ABİDE AKSUNGUR
ADÖLESAN ERKEKLERE VERİLEN "TESTİS KANSERİ VE TESTİS KANSERİ TARAMALARI" EĞİTİMİNİN KENDİ KENDİNE TESTİS MUAYENESİ YAPMAYA VE TESTİS KANSERİNE YÖNELİK SAĞLIK İNANÇLARINA ETKİSİ MEHMET KORKMAZ
YANIK YARALANMALARINDA RUH SAĞLIĞI: HALK SAĞLIĞI PERSPEKTİFİ VE TOPLUM TEMELLİ REHABİLİTASYON YAKLAŞIMI AMİNE ARSLANOĞLU
YOĞUN BAKIM HEMŞİRELERİNİN TIBBİ CİHAZLA İLİŞKİLİ BASINÇ YARALANMALARINA YÖNELİK BİLGİ, TUTUM VE ÖNLEME UYGULAMALARI ARASINDAKİ İLİŞKİNİN YAPISAL EŞİTLİK MODELİ İLE İNCELENMESİ MELEK ÇAKIR
ŞİZOFRENİ HASTALARINDA ALGILANAN SOSYAL DESTEĞİN İŞLEVSEL İYİLEŞME ÜZERİNE ETKİSİ ASLI TEKAÜT
HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNİN STRES, ANKSİYETE, DEPRESYON VE DİJİTAL YORGUNLUK DÜZEYLERİ: TANIMLAYICI VE İLİŞKİ ARAYICI BİR ARAŞTIRMA MAHSA TAMADDON
TÜRKİYE'DE KİNEZYOFOBİ İLE İLGİLİ HEMŞİRELİK LİSANSÜSTÜ TEZLERİN İNCELENMESİ: SİSTEMATİK DERLEME ARZU BAHAR

EBELİK

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B3 SINIFI
13:30-14:30

OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Gonca Karataş Baran& Nihal Başaran

PELVİK TABAN SAĞLIĞI VE EBELİK BAKIMI SEVGİ PARMAKSIZ
PERİNATAL DÖNEMDE AROMATERAPİ KULLANIMI CANAN ÇİNKAYA
İNFERTİLİTE TEDAVİSİNDE HOMEOPATİNİN ROLÜ MERVE KONAKCİ
TELELAKTASYON VE DİJİTAL EBELİĞİN GELECEĞİ SEMA ERBAŞ
BİR OBSTETRİK MORBİTİDE: SİMFİZİS PUBİS DİSFONKSİYONU DERYA KOÇ
OBSTETRİK ŞİDDETTEN SAYGILI BAKIMA: DOĞUMDA DÖNÜŞÜMÜN ANAHTARI ŞÜHEDA ÇİFCİ
DOĞUMUN İZİ, EMZİRMENİN GÜCÜ: TRAVMA SONRASI DÖNEMDE EBELİK BAKIMI ZAHRA SAEİDİ MOFRAD
KADINLARIN GEBELİKTE MOBİL UYGULAMA KULLANIM DURUMLARININ İNCELENMESİ AYŞE İLAYDA ERACAR
DOĞUM SÜRECİNDE OKSİTOSİN: FİZYOLOJİK VE KLİNİK BOYUTLARIN İNCELENMESİ HATİCE TOPÇU
KADIN SAĞLIĞINDA FEMTECH VE YAPAY ZEKA UYGULAMALARININ KLİNİK YANSIMALARI BİLGESU ÇELİK
JİNEKOLOJİK KANSERLERDE EVDE BAKIMDA TEKNOLOJİ TEMELLİ UYGULAMALARIN ROLÜ NURAY TUNGÜÇ

HEMŞİRELİK

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A2 SINIFI
15:00-16:00

OTURUM BAŞKANLARI : Doç.Dr. Arzu Bahar& Yasemin Görkem

DEPREM SONRASI BİR LİSEDE ÖĞRENCİLERİN TRAVMA SONRASI BÜYÜME VE UMUTSUZLUK DÜZEYLERİ: KAHRAMANMARAŞ İLİ PAZARCIK İLÇESİ ÖRNEĞİ DİCLE BAKIR TUŞ
İNTÖRN HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNİN PSİKİYATRİ KLİNİĞİNDEKİ İLETİŞİM ENGELLERİ DENEYİMLERİ: NİTEL BİR ODAK GRUP ÇALIŞMASI AYŞE GÜL YAVAŞ
PSİKOLOJİK SAĞLAMLIK VE STRESLE BAŞ ETME TARZLARININ AKADEMİK BAŞARI İLE İLİŞKİSİ ARZU AYDOĞAN
DUYGU DÜZENLEMEDEN YENİDEN YAPILANMAYA: KANSERDEN SAĞ KALANLARDA TRAVMA SONRASI BÜYÜMEDE OTANTİKLİĞİN ARACI ROLÜ AYCAN KAYALAR
POSTPARTUM DEPRESYONDA BABALARIN ROLÜ CANAN UÇAKCI ASALIOĞLU
HÜKÜMLÜ BABALARIN CEZAEVİNDE BABA OLMAYA YÖNELİK METAFORİK ALGILARININ VE BİLİŞSEL YAPILARININ İNCELENMESİ TUĞBA YILDIRIM
TANDEM EMZİRME ARAŞTIRMALARININ BİBLİYOMETRİK ANALİZİ: BİR LİTERATÜR İNCELEMESİ EMİNE KAPAN
OEIS KOMPLEKSİ (OMFALOSEL-EKSTROFİ-İMPERFORE ANÜS-SPİNAL DEFEKTLER) TANILI YENİDOĞANDA ROY ADAPTASYON MODELİ TEMELLİ HEMŞİRELİK BAKIMI: OLGU SUNUMU FATMA TOKAN ÖZKILIÇASLAN
SAĞLIK OKURYAZARLIĞININ GELİŞTİRİLMESİNDE YAPAY ZEKA KULLANIMI FATMA YILDIRIM
HEMŞİRELİKTE MESLEKİ GELİŞİM LİDERLİĞİNİN YERİ: DERLEME ÇALIŞMASI GONCA AKTAY

HEMŞİRELİK

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A3 SINIFI
15:00-16:00

OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Damla Amasya&Havva Akgün& Mihran Küçük

TRANSGENDER ERKEK BİREYDE CİNSEL SAĞLIĞIN YÖNETİMİ: EX-PLISSIT MODELİ TEMELLİ BİR OLGU SUNUMU GÖZDE GÜLFİYE ÇAKMAK
GEBELİK GÜNLÜĞÜ TUTMANIN GEBELERİN PRENATAL UYUMUNA ETKİSİNİN BELİRLENMESİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ BİR ÇALIŞMA MERVE ÜZÜM
PSİKİYATRİ HEMŞİRELİĞİNDE MENTALİZASYON TEMELLİ YAKLAŞIM: AİLE İLE TERAPÖTİK İLİŞKİNİN GÜÇLENDİRİLMESİ HANDAN ÖZÇILNAK ÜNVER
KADINLARDA MEME KANSERİ FARKINDALIĞI VE TARAMA DAVRANIŞLARI: TOPLUM TEMELLİ KESİTSEL BİR ÇALIŞMADAN ELDE EDİLEN SOSYODEMOGRAFİK BELİRLEYİCİLER HATİCE BALCI
SEKONDER BAKTERİYEMİDE DEĞİŞEN ETKENLER: 2024-2025 ANALİZİ MERVE KAVUTLU
PELVİK ORGAN PROLAPSUSU OLAN KADINLARDA BEDEN ALGISI, İMAJI VE CİNSEL BENLİK SAYGISI ÜZERİNE BİR İNCELEME NAZLI ÖZBEK
JİNEKOLOJİK ONKOLOJİ CERRAHİSİNDE PERİOPERATİF HEMŞİRELİK BAKIMINA İLİŞKİN GÜNCEL KANITLAR: BÜTÜNLEŞTİRİCİ DERLEME SANEM YAMAN
ORTOPEDİK CERRAHİDE HASTA GÜVENLİĞİ: ÖNLENEBİLİR HATALAR VE KANITA DAYALI KLİNİK STRATEJİLER SERAP SAYAR
JİNEKOLOJİK ONKOLOJİDE İNTEGRATİF BAKIM: KANIT TEMELLİ TAMAMLAYICI YAKLAŞIMLAR SEYHAN TÜRKMEN
SEZARYEN SONRASI ERKEN POSTPARTUM DÖNEMDE BİR OLGUNUN ROY ADAPTASYON MODELİ İLE DEĞERLENDİRİLMESİ: OLGU SUNUMU SIDIKA PELİT AKSU

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

SÖZEL BİLDİRİ PROGRAMI

HEMŞİRELİK

OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Arzu Aydoğan Aşır& Şerife Talas

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B2 SINIFI
15:00-16:00

PALYATİF BAKIMDA BAKIM VERME YÜKÜNÜN BELİRLEYİCİLERİ: SOSYODEMOGRAFİK VE KLİNİK FAKTÖRLERİN ANALİZİ TUBA ZAMANTIOĞLU
SERVİKS KANSERİNİN ERKEN TANISINA YÖNELİK TUTUMLAR İLE KADERCİLİK EĞİLİMİ ARASINDAKİ İLİŞKİ: TÜRKİYE'DE 18-65 YAŞ ARASI KADINLARDA KESİTSEL BİR ÇALIŞMA TÜLAY KAŞALTI
PSİKİYATRİ HEMŞİRELİĞİNDE AİLE ODAKLI YAKLAŞIMIN HEMŞİRELİK BAKIMI AİLE SÜREÇLERİNE ETKİSİ ZEHRANUR ASLAN
ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ'NDE YATAN HASTA DÜŞMELERİNİN ÖNLENMESİNE YÖNELİK İYİLEŞTİRME PROJESİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ AYNUR EMİR GÜVEN
PROFESYONELLİK PERSPEKTİFİNDEN HEMŞİRELİK AYŞE KARAMAN
HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNİN YAPAY ZEKA TUTUMU, ÖZYETERLİLİĞİ VE OKURYAZARLIK DÜZEYLERİ ZEYNEP EBRAR SALCAN
MADEN İŞÇİLERİNİN AKCİĞER KANSERİNDEN KORUNMAYA YÖNELİK TUTUMLARININ VE KANSER TARAMALARINA YÖNELİK TUTUMLARININ HAZIRLAYICI FAKTÖRLERİ; KESİTSEL ÇALIŞMA MEHMET KORKMAZ
CİDDİ RUHSAL HASTALIKLARDA NÜKSÜN ERKEN TESPİTİNDE DİJİTAL FENOTİPLEME VE YAPAY ZEKA: TOPLUM RUH SAĞLIĞI HİZMETLERİ İÇİN OLASI UYGULAMALAR BEDRETTİN DAĞLI
KANITA DAYALI HEMŞİRELİK: KAVRAM, KANIT DÜZEYLERİ, UYGULAMA BASAMAKLARI VE TÜRKİYE'DEKİ DURUM MELEK AKSÜT ÖZTÜRK
ATIKTAN VERİYE: MENSTRÜEL BİYOBELİRTEÇLERİN HEMŞİRELİK BAKIM YÖNETİMİNDE KULLANIMI BEYZA BAŞPINAR

EBELİK

OTURUM BAŞKANLARI :Dr.Öğr.Üyesi Nurgül Şimal Yavuz& Çiğdem Kardaş

8 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B3 SINIFI
15:00-16:00

POSTPARTUM KANAMA YÖNETİMİ: DSÖ, FIGO, ICM İŞBİRLİĞİYLE DERYA KOÇ
SEZARYEN SONRASI KULLANILAN TAMAMLAYICI UYGULAMALARIN EMZİRME ÜZERİNE ETKİSİ MELİSA DEĞİRMENCİ
EBELİK ÖĞRENCİLERİNİN FETAL İSTİSMARA YÖNELİK FARKINDALIKLARININ BELİRLENMESİ ASLINUR TAŞKIN GÜZELYAZICI
TOPLUMSAL REFAH İÇİN AİLE YILI VE DOĞURGANLIK: HEMŞİRELİK VE EBELİK YAKLAŞIMI GONCA KARATAŞ BARAN
GEBELİKTEN POSTPARTUM DÖNEME MİNDFULNESS TEMELLİ YAKLAŞIMLARIN KLİNİK ETKİLERİ FATMA NİSAN AKÇAY
EBELİK BAKIMINDA SPİRİTÜEL YAKLAŞIMIN ROLÜ: GEBELİKTEN DOĞUM SONRASINA ETKİLER ELİF YÜKSEL
HASTANE YATIŞI YAPILAN GEBELERDE NEGATİF GEBELİK ALGISI VE ETKİLEYEN FAKTÖRLER FATMA BAY
GEBELİKTE PELVİK TABAN KAS EGZERSİZLERİNİN ETKİLERİ: GÜNCEL LİTERATÜRÜN ANALİZİ ESRA GÜNEŞ
GELECEĞE BİR KATKI: SÜRDÜRÜLEBİLİR MENSTRÜEL HİJYEN YÖNETİMİ VE ÇEVRESEL ETKİLERİ ASİYE TUĞSA ULUDAĞ
KADINLARIN SAYGILI ANNELİK BAKIMI ALGISINI ETKİLEYEN FAKTÖRLER: BİR KAPSAM DERLEMESİ MELİKE CİVELEK

HEMŞİRELİK

OTURUM BAŞKANLARI : Doç.Dr.Emel Gülnar& Arzu Ekinci Dirican

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A2 SINIFI
09:30-10:30

ACIYA ANLAM VERMEK: DİYALEKTİK DAVRANIŞ TERAPİSİ PERSPEKTİFİNDEN İNTİHAR DIŞI KENDİNE ZARAR VERME DAVRANIŞI NACİYE KARABULUT
ALKOL KULLANIM BOZUKLUĞUNDA ADSIZ ALKOLİKLERİN HEMŞİRELİK BAKIMINDA KLİNİK SÜRECE ENTEGRASYONU: BİR HASTANE ÖRNEĞİ BEYZA SAKARYA
PSİKİYATRİ KLİNİKLERİNDE ATAK DÖNEMLERİNİN GERÇEK ZAMANLI İZLENMESİ: CNN VE OPENPOSE TABANLI ŞİDDET RİSKİ KARAR DESTEK SİSTEMİ BURAK ŞİRİN
SAF STRES ÜRİNER İNKONTİNANSLI KADINLARDA PELVİK TABAN REHABİLİTASYONUNUN KISA DÖNEM KLİNİK ETKİLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ DİDEM DEMİR
HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNDE DİJİTAL SAĞLIK TEKNOLOJİLERİNE YÖNELİK BİLGİ VE TUTUMLARIN ANALİZİ: KESİTSEL BİR ARAŞTIRMA BÜŞRA AKDOĞAN
HEMŞİRELİKTE YAPAY ZEKA BÜŞRA CAN AVCI
YOĞUN BAKIM HEMŞİRELERİNE VERİLEN İZOLASYON ÖNLEMLERİ EĞİTİMİNİN BİLGİ VE UYUM DÜZEYLERİNE ETKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ BÜŞRA ÖZTÜRK
SESSİZ SİNYALLERİN DİLİ: HEMŞİRELİKTE ERKEN UYARI SİSTEMLERİ CANSU SOY
ŞEHİR HASTANESİNDE LAPAROSKOPİK VE AÇIK HİSTEREKTOMİLERDE POSTOPERATİF CERRAHİ ALAN ENFEKSİYONLARININ KARŞILAŞTIRILMASI CEREN KANDEMİR
BİR ŞEHİR HASTANESİNİN ONKOLOJİ KULESİNDE HASTANE ENFEKSİYON ETKENLERİ VE DİRENÇ PROFİLİNİN BELİRLENMESİ DAMLA ÖKSÜZ KARGIN

HEMŞİRELİK

OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Erdal Ceylan& Zuhal Kutucu

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A3 SINIFI
09:30-10:30

PKADINLARIN TOPLUMSAL CİNSİYET ROLLERİ İLE KADINA YÖNELİK ŞİDDETE İLİŞKİN TUTUMLARININ İNCELENMESİ DERYA ÖZTÜRK ÖZEN
TEK VAKA, BÜYÜK RİSK: GRUP A BETA HEMOLİTİK STREPTOKOKA BAĞLI CERRAHİ ALAN ENFEKSİYONUNDA SALGIN İNCELEMESİ GANİME SEVİNÇ
YENİDOĞAN YOĞUN BAKIM BİREYSELLESTİRİLMİŞ GELİŞİMSEL BAKIMA YÖNELİK YAPILAN LİSANSÜSTÜ TEZLERİN İNCELENMESİ DİLARA KÜÇÜKHAN
DİJİTAL PSİKOLOJİK DESTEK UYGULAMALARININ ANKSİYETE YÖNETİMİNDEKİ ROLÜ DİLARA YILDIZOĞLU
HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNİN PEDİATRİ KLİNİK UYGULAMASI ÖNCESİ ALGILADIKLARI KONFOR VE KAYGI DÜZEYLERİ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA AHMET CİNAL
ERGENLERDE SORUNLU İNTERNET KULLANIMI, UYKULUK VE SAĞLIK OKURYAZARLIĞI DÜZEYLERİ: KESİTSEL BİR ARAŞTIRMA DİLEK ULUDAŞ DEMİR
18-65 YAŞ ARASI GLOKOM TANILI BİREYLERDE SAĞLIK OKURYAZARLIĞI İLE HASTALIK BİLGİ DÜZEYİ ARASINDAKİ İLİŞKİ DUYGU BULUT
İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ VE HEMŞİRELİK: LİSANSÜSTÜ TEZLERİN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ DUYGU SÖNMEZ
POSTPARTUM DÖNEMDEKİ KADINLARIN EMZİRMEYE YÖNELİK ALGILARI: BİR METAFOR ÇALIŞMASI EBRU ESENKAYA
ZİHİNDEKİ MİTLER, BAKIMDAKİ ENGELLER: HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNDE CİNSEL MİTLERİN GELECEKTEKİ CİNSEL SAĞLIK BAKIMI TUTUMLARINA ETKİSİ HATİCE İKRA ŞAN

HEMŞİRELİK

OTURUM BAŞKANLARI : Doç.Dr.Behire Sançar&Fatih Gencan

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B2 SINIFI
09:30-10:30

YAŞAM SONU DÖNEMDE TERMİNAL SOLUNUM SEKRESYONLARININ YÖNETİMİNDE HEMŞİRELİK YAKLAŞIMLARININ İNCELENMESİ: PUBMED VE WEB OF SCİENCE TABANLI SİSTEMATİK DERLEME ECEM YILDIRIM
YAPAY ZEKÂ TEMELLİ MÜDAHALELERLE MEME KANSERİ HASTALARI: RANDOMİZE KONTROLLÜ ÇALIŞMALARIN MİNİ DERLEMESİ EDA ÜNAL
SESSİZ BİR TEHDİT OLARAK KATETER İLİŞKİLİ ÜRİNER SİSTEM ENFEKSİYONLARI: ÜROONKOLOJİ HASTALARINDA HEMŞİRELİK BAKIMININ KRİTİK ROLÜ EDANUR KARATAŞ
PREMENSTRÜEL SENDROM SEMPTOMLARININ YÖNETİMİNDE KAHKAHA YOGASI ELİF BİRCE SOMUNCUOĞLU
PEDİATRİK ONKOLOJİ HASTALARINDA FİZİKSEL VE RUHSAL İYİLİK HALİNİ ARTTIRAN TAMAMLAYICI TEDAVİLER VE TERAPİLER ELİF SİVARİ
ONKOLOJİ HEMŞİRELERİNE YÖNELİK DUYGUSAL FARKINDALIK VE İLETİŞİM TEMELLİ MÜDAHALE EĞİTİMİNİN ETKİNLİĞİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ ELİF ÇIRPANLI
PREMENOPOZ VE POSTMENOPOZ DÖNEMİNDEKİ KADINLARDA ÜRİNER SEMPTOMLAR VE İNKONTİNANSIN SAĞLIK ARAMA DAVRANIŞI VE YAŞAM DOYUMU ÜZERİNE ETKİSİ EMİNE AKDOĞAN
YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ ENFEKSİYONLARININ DÜNÜ, BUGÜNÜ VE GELECEĞİ EMİRHAN AYAN
JİNEKOLOJİK KANSER BAKIMINDA TAMAMLAYICI SAĞLIK YAKLAŞIMLARININ HASTA SONUÇLARINA ETKİSİ VE HEMŞİRELİK YÖNETİMİ NURETTİN ŞAHİN
BİR EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİNİN ANESTEZİ VE REANİMASYON YOĞUN BAKIM ÜNİTESİNDE SAĞLIK HİZMETİ İLİŞKİLİ ENFEKSİYONLARIN SÜRVEYANSI: YILLARA GÖRE ENFEKSİYON HIZLARI VE ETKEN MİKROORGANİZMALARIN DEĞERLENDİRİLMESİ ELA UNAY

EBELİK

OTURUM BAŞKANLARI : Arş.Gör.Edanur Karayel&Zeynep Namigar Cıbır& Eda Tağrap

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B3 SINIFI
09:30-10:30

BELİKTE KLİNİK KARAR VERME VE YASAL SORUMLULUK EĞİTİMİNDE OYUNLAŞTIRMA STRATEJİLERİ SULTAN DEVECİ
İKİZ GEBELİKLERDE EMZİRME BAŞARISI AZALIYOR MU? TEK MERKEZLİ KARŞILAŞTIRMALI BİR ÇALIŞMA ZEYNEP YAVUZ
EBE LİDERLİĞİNDE SÜREKLİ BAKIMIN KLİNİK DOĞUM SONUÇLARINA ETKİSİ: AİLE MERKEZLİ YAKLAŞIM FATMA NİSAN AKÇAY
TÜRKİYE'DE EBELİK ALANINDA DOĞUM AĞRISI İLE İLGİLİ YAPILAN DOKTORA TEZLERİNİN İNCELENMESİ MELİSA DEĞİRMENCİ
CAMPİNHA-BACOTE MODELİ ÇERÇEVESİNDE EBELİK BAKIMINDA KÜLTÜREL YETERLİLİK: BİR VAKA ANALİZİ MERVE TÜRK
DOĞUMDA SÜREKLİ EBE DESTEĞİNİN SONUÇLARI: META-ANALİZ VE SİSTEMATİK DERLEMELERİN DERLEMESİ YAĞMUR BİRAY
SEZARYEN SONRASI POSTOPERATİF AĞRI İÇİN KULLANILAN NONFARMAKOLOJİK YÖNTEMLERİN İNCELENMESİ MELİKE CİVELEK
TÜRKİYE'DE EBELİK LİSANS PROGRAMLARININ AKREDİTASYON DEĞERLENDİRME RAPORLARININ İNCELENMESİ ECE ÖZKARADİĞİN
POSTPARTUM PATERNAL PERİNATAL DEPRESYON: BABA-BEBEK BAĞLANMA SÜREÇLERİ VE AİLE İÇİ YANSIMALAR SATİ KOLDAŞ MİR
YAPAY ZEKA: MAKİNE ÖĞRENİMİ, DERİN ÖĞRENME VE DOĞAL DİL İŞLEMENİN EBELİK PRATİĞİNE YANSIMALAR MÜJDE GÜL GÜVEN

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

SÖZEL BİLDİRİ PROGRAMI

HEMŞİRELİK — OTURUM BAŞKANLARI : Dr. Öğr.Üyesi Eda Ünal& Özgül Uğantaş

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A2 SINIFI
11:00-12:00

BİR REANİMASYON YOĞUN BAKIM ÜNİTESİNDE SAĞLIK HİZMETİ İLİŞKİLİ ENFEKSİYONLARIN DEĞERLENDİRİLMESİ: ETKEN DAĞILIMI, ANTİMİKROBİYAL DİRENÇ VE İNVAZİV ARAÇ KULLANIM ORANLARI ESRA OFLAZOĞLU
İNSÜLİN KALEMİ VE İNSÜLİN POMPASI KULLANAN TİP 1 DİYABETLİ ADOLESANLARIN HİPOGLİSEMİ KORKUSUNUN KARŞILAŞTIRILMASI ESRA SOLAK
TİP 1 DİYABET VE GESTASYONEL HİPERTANSİYONU OLAN POSTPARTUM ANNENİN GORDON'UN FONKSİYONEL SAĞLIK ÖRÜNTÜLERİ MODELİNE GÖRE DEĞERLENDİRİLMESİ: OLGU SUNUMU FATMA AYÇA SARITAŞ
HEMŞİRELİKTE İNOVATİF BİR YAKLAŞIM OLARAK TELEHEMŞİRELİĞİN HASTA SONUÇLARI, ÖZ YÖNETİM VE YAŞAM KALİTESİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ: SİSTEMATİK DERLEME FATMA NUR BİNERBAY
KEMOTERAPİ ALAN MEME KANSERLİ KADINLARA UYGULANAN WEB TABANLI DERİN GEVŞEME EGZERSİZLERİNİN UMUT DÜZEYİ, STRESLE BAŞA ÇIKMA TUTUMLARI VE SAĞLIĞI DEĞİŞTİRMEYE YÖNELİK MOTİVASYONLARINA ETKİSİ GÖKÇE BANU ACAR GÜL
KADIN SAĞLIĞINDA FEMTECH UYGULAMALARININ KLİNİK VE BAKIMA YÖNELİK ÇIKTILARI: SİSTEMATİK DERLEME BÜŞRA HİLAL ÖZGÖREN
BİR ŞEHİR HASTANESİNDE/GÖĞÜS KALP VE DAMAR HASTANESİNDE ÇALIŞAN HEMŞİRELERİN KÜLTÜREL YETERLİLİKLERİ VE KÜLTÜREL YETERLİLİKLERİNİ ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ GÜLCAN ÖZDEMİR MAVİ
ÇÖLYAK TANILI ÇOCUKLARIN EBEVEYLERİNDE BAKIM YÜKÜ VE ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN İNCELENMESİ: KARMA YÖNTEM ARAŞTIRMASI HACER DELİBAŞ
COVID-19 AŞILARI İLE İLGİLİ ULUSAL/ULUSLARARASI YASAL DÜZENLEMELERİN VE RESMİ KILAVUZLARIN İNCELENMESİ: NİTEL DOKÜMAN ANALİZİ HANDAN ÖZDEMİR
KARACİĞER NAKLİ SONRASI HASTANIN HEMŞİRELİK BAKIMI: ROY ADAPTASYON MODELİ IŞIĞINDA BİR OLGU SUNUMU HASAN ARI

EBELİK — OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Arzu Aydoğan& İzzetcan Ünal

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A3 SINIFI
11:00-12:00

YOĞUN BAKIM ÜNİTELERİNDE YAPAY ZEKÂ DESTEKLİ ERKEN UYARI SİSTEMLERİNİN HEMŞİRELİK BAKIMINA ETKİSİ ÇİĞDEM ARSLAN
ŞEFKATİN BİLİMLE BULUŞMASI: PEDİATRİ HEMŞİRELİĞİNDE TRAVMA DUYARLI BAKIMIN YOL HARİTASI HÜLYA ZENGİN
YOĞUN BAKIM HASTALARINDA MANEVİ BAKIM GEREKSİNİMLERİ EZGİNUR ALA
MEME KANSERİ HASTALARINDA PREOPERATİF DÖNEMDE YAPILAN EĞİTİMİN KAYGI DÜZEYLERİNE ETKİSİ KÜBRA DAKDEVİR
KRONİK HASTALIK YÖNETİMİNDE DİJİTAL SAĞLIK OKURYAZARLIĞININ GÜÇLENDİRİLMESİ VE HEMŞİRELİK YAKLAŞIMLARI MAHSA TAMADDON
BABALARIN EMZİRMEYE İLİŞKİN TUTUMLARI, EMZİRMEYE KATILIMLARI VE ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN BELİRLENMESİ MEHTAP UZUN AKSOY
ACİL SERVİS HEMŞİRELERİNİN RUHSAL DURUMLARI VE TÜKENMİŞLİK DÜZEYLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİDE PSİKOLOJİK GÜÇLENDİRME VE KLİNİK LİDERLİK BECERİLERİNİN ETKİSİ MEHTAP ÇAM DEMİR
ABDOMİNAL JİNEKOLOJİK CERRAHİ GEÇİREN KADINLARDA AKUPRESUR UYGULAMASININ POSTOPERATİF AĞRI DÜZEYİNE ETKİSİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ ÇALIŞMA MELİHA DÖNMEZ
ÜROJİNEKOLOJİ HEMŞİRELİĞİNDE GÜNCEL YAKLAŞIMLAR: KANITA DAYALI UYGULAMALAR, TEKNOLOJİK YENİLİKLER VE HEMŞİRENİN GELİŞEN ROLLERİ MELTEM ALTINEL
HEMŞİRELİK EĞİTİMİNDE DİJİTAL DOKÜMANTASYON: MEVCUT SİSTEMLERİN KARŞILAŞTIRMALI İNCELENMESİ MELTEM ÖZDUYAN KILIÇ

HEMŞİRELİK — OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Dilek Aktaş& Nihal Gümüşler

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B2 SINIFI
11:00-12:00

BASINÇ YARALARININ ÖNLENMESİNDE SENSÖR TABANLI AKILLI YATAK SİSTEMLERİ: KLİNİK ETKİNLİK VE HEMŞİRELİK BAKIMINA ETKİLERİ—KAPSAM BELİRLEME İNCELEMESİ MERAL EROĞLU
SESSİZ YÜKÜN TAŞIYICILARI: PALYATİF BAKIMDA BAKIM VERENLERİN DENEYİMLERİ VE GEREKSİNİMLERİ MERVE HOPYAR
RUH SAĞLIĞINDA SOSYAL REÇETLEME: PSİKİYATRİ HEMŞİRELİĞİNİN ROLÜ MERVE UZEL
ENDOMETRİOZİS TANISI ALAN KADINLARDA AĞRI VE YAŞAM KALİTESİNİN YÖNETİMİNDE NON-FARMAKOLOJİK HEMŞİRELİK GİRİŞİMLERİ MERVE ERTUĞRUL
PSİKİYATRİ HEMŞİRELERİNİN EĞİTİM İHTİYAÇLARI, TERCİHLERİ VE ÖNCELİKLERİNİN BELİRLENMESİ: KARMA NİTEL BİR ÇALIŞMA KERİME KÜÇÜKAYDIN
ERKEN ADÖLESANLARDA MENSTRÜEL DÜZENSİZLİK VE KAYGI İLİŞKİSİ: MENSTRÜEL SEMPTOM ŞİDDETİNİN ARACILIK ROLÜ NURTEN DENİZHAN KIRCAN
BENTALL OPERASYONU VE AORT KAPAK REPLASMANI SONRASI GORDON'UN FONKSİYONEL SAĞLIK ÖRÜNTÜLERİNE DAYALI AİLE ODAKLI HEMŞİRELİK YAKLAŞIMI: OLGU SUNUMU NEVRA KALKAN
GENÇ KADINLARIN CİNSEL VE ÜREME SAĞLIĞI DAMGALAMA TUTUMLARINI ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN İNCELENMESİ NİLGÜN IŞLAK
ÖĞRENCİLERİN TOPLUMSAL CİNSİYET TUTUMLARININ CİNSEL-ÜREME GÜÇLENDİRME ÜZERİNDEKİ ETKİSİ NURTEN DENİZHAN KIRCAN
PSİKİYATRİK BAKIMDA YAPAY ZEKÂ DESTEKLİ CHATBOTLARIN KULLANIMI: SİSTEMATİK DERLEME AYBÜKE BAŞPINAR

EBELİK — OTURUM BAŞKANLARI : Dr. Öğr.Üyesi Sümeyra Damsarsan& Nurcan Karaman

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B3 SINIFI
11:00-12:00

NON-STRES TEST SIRASINDA GEBE KADINLARDA STRESİN AZALTILMASINA YÖNELİK MÜDAHALELERİN ETKİNLİĞİ BURCU SAHRA GÜLER
20 YAŞ VE ALTI ANNELERDE EMZİRME UYGULAMALARI VE ANNE DUYGUSAL DURUMUNUN EMZİRME ÜZERİNE ETKİSİ SULTAN UÇAR
EBELERİN SİMÜLASYON TEMELLİ OMUZ DİSTOSİSİ EĞİTİMİNE YÖNELİK DENEYİMLERİ: BİR FENOMOLOJİK ÇALIŞMA SONGÜL AKTAŞ
TDL YATAĞINDA DOĞUMUN DOĞUM SÜRESİ, DOĞUM SONU AĞRI VE MEMNUNİYETE ETKİSİ: YARI DENEYSEL BİR ÇALIŞMA AYŞE TAŞTEKİN
KADIN SAĞLIĞINDA DİJİTAL DÖNÜŞÜM VE TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTSİZLİĞİ: GÜNCEL KANITLARIN DEĞERLENDİRMESİ BİLGESU ÇELİK
GÖRÜNMEZ BAĞIN İNŞASI: BABALARIN ERKEN DÖNEM EBEVEYNLİK VE BEBEKLE BAĞLANMA DENEYİMLERİNİN İNCELENMESİ SATİ KOLDAŞ MİR
VAZOMOTOR SEMPTOMLARLA MÜCADELEDE KULLANILAN TAMAMLAYICI, ALTERNATİF VE/VEYA BÜTÜNLEYİCİ TIP YAKLAŞIMLARI ASLIHAN TURAN
PERİNATAL DÖNEMDE YAPAY ZEKA UYGULAMALARININ EBELİK BAKIMINA KATKISI: GÜNCEL KANITLARIN DEĞERLENDİRİLMESİ ZEYNEP ÇİFTCİ DEMİRTAŞ
COVID-19 PANDEMİ SÜRECİNDE EBELERDE DEPRESYON, TÜKENMİŞLİK VE YAŞAM KALİTESİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ ŞEYMA ÇATALGÖL
GEBE OKULU PROGRAMLARINA DÜZENLİ KATILIMIN NORMAL DOĞUM ORANLARI VE YENİDOĞAN APGAR SKORLARI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ AYŞE GİZEM YILDIZ
SEZARYEN SONRASI ERKEN EMZİRME BAŞARISINI ETKİLEYEN FAKTÖRLER VE EBELİK YAKLAŞIMLARI ZAHRA SAEİDİ MOFRAD

HEMŞİRELİK — OTURUM BAŞKANLARI : Dr. Öğr.Üyesi Hülya Zengin& Betül Kılavuz

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A2 SINIFI
13:30-14:30

İNFERTİLİTE TEDAVİSİ GÖREN KADINLARDA YAPAY ZEKA FARKINDALIĞI VE HEMŞİRELİK YAKLAŞIMI TUBA ÇITAK
RUHSAL BOZUKLUKLARDA FİZİKSEL HASTALIK YÜKÜ VE BELİRLEYİCİLERİ TUĞBA AŞKAN
YAŞLI BİREYLERİN RUH SAĞLIĞI DEĞERLENDİRMESİNDE DİJİTAL VE GİYİLEBİLİR TEKNOLOJİLER: HEMŞİRELİK UYGULAMALARI AÇISINDAN BİR LİTERATÜR DERLEMESİ SEDA KARAKAYA ÇATALDAŞ
KEMOTERAPİ SONRASI DÖNEMDE MEME KANSERİ SAĞKALANLARINDA YORGUNLUKLA BAŞA ÇIKMA ALGILARI: NİTEL BİR ÇALIŞMA MERVE IŞIK
SOMALİ'DEKİ ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE KÜLTÜREL ALGILAR, İNTERNET VE DİJİTAL TEKNOLOJİ KULLANIMI İLE E-SAĞLIK OKURYAZARLIĞI DÜZEYLERİ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA LEYLA YAMAN ÜZÜMCÜ
YOĞUN BAKIMDA KADIN HASTALARDA PSİKOSOSYAL DESTEK VE AİLE KATILIMI: HEMŞİRE VE EBE ROLÜ SEVGİ SAYIN
JİNEKOLOJİK KANSER CERRAHİSİNDE AİLE MERKEZLİ HEMŞİRELİK YAKLAŞIMI SEVİM SARISOY
HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNİN HASTA GÜVENLİĞİNE İLİŞKİN GÖRÜŞLERİ SULTAN TÜRKMEN KESKİN
YAŞLI KANSER HASTALARINDA ARTAN BAKIM İHTİYACINA ALTERNATİF ÇÖZÜM: DİJİTALLEŞME SÜMEYYE BAŞOĞLU
DÜNYA GENELİNDE KULLANILAN TRİAJ SİSTEMLERİNİN KARŞILAŞTIRMALI ANALİZİ: METODOLOJİ, KLİNİK ETKİNLİK VE UYGULAMA BAĞLAMI TUBA KARABEY

HEMŞİRELİK — OTURUM BAŞKANLARI : Dr. Öğr.Üyesi Nuray Barış& Nevzat Kurulay

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ A3 SINIFI
13:30-14:30

NKONTİNANSLA İLİŞKİLİ DERMATİT ÖNLEME ALGORİTMASININ HEMŞİRE İŞ GÜCÜ MALİYETİ ÜZERİNE ETKİSİ TUBA YILMAZER
HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNDE YAPAY ZEKÂ OKURYAZARLIĞI İLE YAPAY ZEKÂ BAĞIMLILIĞI ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ ERCAN ÖZPOLAT
NONİNVAZİV MEKANİK VENTİLASYON SÜRECİNDE HEMŞİRENİN TEDAVİ UYUMU ÜZERİNDEKİ ETKİN ROLÜ AYŞE KARAMAN
GEÇİŞ DÖNEMİ BAKIM PROGRAMLARININ KRONİK HASTALIĞI OLAN BİREYLERDE YENİDEN YATIŞ ORANLARINA ETKİSİ: BİR LİTERATÜR ANALİZİ TUĞBA KARATAŞ
HEMŞİRELİK EĞİTİMİNDE MULAJ: SİMÜLASYON TEMELLİ ÖĞRENMEDE GERÇEKLİK VE ETKİLİLİK TUĞBA ÖZER
FARKLI KUŞAKLARDA ELEKTRONİK KAYIT SİSTEMİNİN HEMŞİRELİK İŞLEVLERİ AÇISINDAN UYGULANABİLİRLİĞİ İLE BAKIM DAVRANIŞLARI ALGISI ARASINDAKİ İLİŞKİ YASEMİN AKTÜRK
LONGEVİTY PERSPEKTİFİNDE SAĞLIKLI YAŞAM SÜRESİNİN ARTIRILMASINDA HEMŞİRELİĞİN ROLÜ YEŞİM ÇETİNKAYA ŞEN
HEMŞİRELERİN SANTRAL VENÖZ KATETER BAKIM YÖNETİMİNDE KILAVUZ ÖNERİLERİ ZEYNEP KANDEMİR ÖZSOY
EMZİREN ANNELERİN SÜT BAĞIŞINA İLİŞKİN TUTUM VE DÜŞÜNCELERİ ÇİDEM ÇİÇEK
TİP 1 DİYABETLİ ÇOCUKLARDA OYUNLAŞTIRMA YÖNTEMİYLE VERİLEN EĞİTİMİN SAĞLIK OKURYAZARLIĞI VE YAŞAM KALİTESİ ÜZERİNE ETKİSİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ ÇALIŞMA PTOROTOKOLÜ ÇİĞDEM ANAR

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

SÖZEL BİLDİRİ PROGRAMI

HEMŞİRELİK

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B2 SINIFI
13:30-14:30

OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Ayşegül Yavaş& Betül Akyürek

YOĞUN BAKIM ÜNİTELERİNDE YAPAY ZEKÂ DESTEKLİ ERKEN UYARI SİSTEMLERİNİN HEMŞİRELİK BAKIMINA ETKİSİ: DİSİPLİNLERARASI BİR İNCELEME ÇİĞDEM ARSLAN
KATARAKT CERRAHİSİ: KLİNİK KALİTE REHBERLERİ KAPSAMINDA DEĞERLENDİRME ÇİĞDEM ÜNSAL
YENİ MEZUN HEMŞİRELERİN KLİNİK UYGULAMAYA GEÇİŞİ VE KARŞILAŞTIĞI ZORLUKLAR ÖZGE GENÇER
ACİL SERVİS HEMŞİRELERİN TRAVMATİK HASTA BAKIMINA İLİŞKİN DENEYİMLERİ: FENOMENOLOJİK BİR ARAŞTIRMA ÜMRAN ALTINÖZ DEMİRCAN
65 YAŞ ÜZERİ DİYABETİK RETİNOPATİLİ HASTALARDA HASTALIĞA UYUMUN GÖRME İLE İLİŞKİLİ YAŞAM KALİTESİNE ETKİSİ MERAL ÇAYIRTEPE
KADIN SAĞLIĞINDA FEMTECH UYGULAMALARI: KAVRAM HARİTALARIYLA BÜTÜNCÜL BİR İNCELEME İLKNUR KIRDAR CANER
ENGELLİ KADINLARIN ÜREME SAĞLIĞI VE CİNSEL SAĞLIK BİLGİ DÜZEYİ: GÜNCEL LİTERATÜR DERLEMESİ İNCİLAY ÇELİK
YAPAY ZEKA DESTEKLİ İNFERTİLİTE ARAŞTIRMALARININ BİLİMSEL HARİTALANMASI: BİBLİYOMETRİK BİR ÇALIŞMA ŞEYDANUR BULUT
GÜNCEL BAKIM TEKNOLOJİLERİ VE HEMŞİRELİK YAKLAŞIMLARI ŞEYMA AYDIN
RİSKLİ GEBELİKTE İNSANİLEŞTİRİLMİŞ BAKIMIN RUHSAL ETKİLERİ: KADINLARIN DENEYİMLERİNE YÖNELİK NİTEL BİR ARAŞTIRMA MERVE IŞIK

EBELİK

9 MAYIS
SÖZEL BİLDİRİ B3 SINIFI
13:30-14:30

OTURUM BAŞKANLARI : Dr.Öğr.Üyesi Tuğba Tahta& Filiz Özkoçak Tuna

HER GEBEYE BİR EBE POLİKLİNİKLERİNDE GÖRÜŞME YAPILAN GEBELERDE EBE GÖRÜŞMELERİNİN DOĞUM ŞEKLİNE ETKİSİ; ÖN SONUÇLAR HİLAL TANGAL TEPE
KIRSAL BÖLGEDE GEBELERİN DOĞUM ALGISI İLE DOĞUM TERCİHLERİNİ ETKİLEYEN FAKTÖRLER ARASINDAKİ İLİŞKİLERİN İNCELENMESİ DİLARA GÖKALP
18-65 YAŞ ARASI KADINLARDA HPV AŞILANMA SIKLIĞI VE HPV AŞISINA YÖNELİK SAĞLIK İNANÇ DÜZEYLERİ İLE İLİŞKİLİ FAKTÖRLER PINAR DÜNDAR AĞAOĞLU
GEBELİĞE BAĞLI KAYGI İLE SİBERKONDRİ ARASINDAKİ İLİŞKİDE E-SAĞLIK OKURYAZARLIĞININ DÜZENLEYİCİ ROLÜ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA EDANUR KARAYEL
GEBELİK DÖNEMİNDE UYGULANAN FARKINDALIK TEMELLİ MÜDAHALELERİN GEBELERİN RUH SAĞLIĞI ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ: BİR DERLEME ÇALIŞMASI RABİA BAŞOĞUL
GEBE OKULU EĞİTİM PROGRAMININ PERİNATAL BİLGİ DÜZEYİ VE FARKINDALIK ÜZERİNDEKİ ETKİNLİĞİ: 1206 KATILIMCI İLE KESİTSEL BİR ANALİZ AYŞE GİZEM YILDIZ
GEBE OKULUNA KATILAN VE KATILMAYAN BABA ADAYLARINDA DOĞUMA KATILMAYA YÖNELİK TUTUM, PRENATAL BABA BAĞLANMA VE ÇİFT UYUMUNUN İNCELENMESİ SENA NUR ÇETİN
PRETERM EYLEM RİSKİNİN TAHMİN EDİLMESİNDE YAPAY ZEKÂ TEKNOLOJİLERİNİN ROLÜ: BİBLİYOMETRİK ANALİZ İLE KÜRESEL EĞİLİMLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ YASEMİN ÖZTÜRK
AKTİF DOĞUM EYLEMİ SIRASINDA MATERNAL ÖZ-YETERLİLİK, DOĞUM AĞRISI VE DOĞUM KONFORU: STRES TOPU KULLANIMININ RANDOMİZE KONTROLLÜ BİR ÇALIŞMASI HEDİYE KARAKOÇ
ÜRİNER SİSTEM ENFEKSİYONU TANISI ALMIŞ GEBE KADINLARA ÖĞRENDİĞİNİ ANLAT YÖNTEMİYLE VERİLEN EĞİTİMİN HİJYEN DAVRANIŞLARI VE SEMPTOMLAR ÜZERİNE ETKİSİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ BİR ÇALIŞMA ARZU ÇİFTÇİ

13:30-13:45

POSTER BİLDİRİ PROGRAMI

8 MAYIS
09:00–12:00

EŞ KATILIMLI EBE GÖRÜŞMELERİNİN GEBE KAYGISI VE DOĞUMA HAZIRLIK ÜZERİNE ETKİSİ GÖZDENUR DİNÇ ÇOBAN
EBE VE HEMŞİRELERDE DUYGUSAL DAYANIKLILIĞIN GÜVENLİ BAKIM ÜZERİNDEKİ ETKİSİ ESRA GÜL ERTÜRK BALCI
YOĞUN BAKIMDA YARA BAKIM VE NÜTRİSYON HEMŞİRESİ İŞ BİRLİĞİ MODELİ FATMA YONTAR
BİLİMLE GÜÇLENEN GÜVENLİ BAKIM: YAPAY ZEKA VE KARAR DESTEK SİSTEMLERİNİN HEMŞİRELİK BAKIMINDA GÜVENLİĞİN ARTIRILMASINDAKİ ROLÜ MÜSLÜME DURMAZ
SAĞLIK ÇALIŞANLARININ SAĞLIKTA KALİTE STANDARTLARI ÜZERİNE EĞİTİMLERE KARŞI BAKIŞ AÇISI: BİR DEĞERLENDİRME NİLGÜN IŞLAK
SAF STRES ÜRİNER İNKONTİNANSLI KADINLARDA PELVİK TABAN REHABİLİTASYONU İLE PELVİK TABAN CERRAHİSİNİN KISA DÖNEM SEMPTOM ŞİDDETLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI DİDEM DEMİR
SESSİZ RİSKTEN GÜVENLİ BAKIMA: KİŞİSEL KORUYUCU EKİPMAN VE EL HİJYENİ EĞİTİMİNİN BİLGİ DÜZEYİNE ETKİSİ TUĞBA ÖZ
PRİMİPAR KADINLARDA POSTPARTUM UYKU KALİTESİNİN EMZİRME MOTİVASYONU ÜZERİNE ETKİSİ HATİCE YAMAN
HEMŞİRELİĞİN DİJİTAL ANTROPOLOJİSİ: YAPAY ZEKAYA GÖRE 2050 VİZYONUNDA 'İDEAL HEMŞİRE' KİMDİR? DİCLE BAKIR TUŞ
KANSER TANILI ÇOCUĞA SAHİP ANNELERDE UMUT VE YALNIZLIK: HEMŞİRELİK PERSPEKTİFİNDEN İKİ OLGUNUN KARŞILAŞTIRMALI ANALİZİ SÜMEYRA TOPAL
YOĞUN BAKIMLARDA SAĞLIK HİZMETİ İLİŞKİLİ ENFEKSİYONLARIN ÖNEMİ, ENFEKSİYON KONTROLÜ VE EL HİJYENİNİN ROLÜ ESRA OFLAZOĞLU
ADLİ HEMŞİRELİĞİN SAĞLIK SİSTEMİNDEKİ YERİ VE ÖNEMİ RUHİ SEVİN

8 MAYIS
13:00–16:00

GEBELİKTE ÜRİNER İNKONTİNANS VE EBELERİN SORUMLULUKLARI BURCU AVCIBAY VURGEÇ
PLANLANMAMIŞ GEBELİKLER VE EBENİN ROLÜ ELİFNAZ DEMİRTAŞ
KLİNİK NUTRİSYON EĞİTİMİNİN HEMŞİRE VE EBELERİN BİLGİ DÜZEYLERİNE ETKİSİ: ETLİK ŞEHİR HASTANESİ ÖRNEĞİ ZERRİN ARICI
ÇEVRESEL SÜRVEYANSTAN KLİNİK GÜVENLİĞE: HASTANE SU SİSTEMLERİNDE LEGİONELLA PNEUMOPHİLA İZLEMİ AYSEL BAL
HASTANELERDE GÜVENLİ HİZMETİN ANAHTARI: "DOĞRU HASTA KİMLİKLENDİRME" EĞİTİMİNİN BİLGİ DÜZEYİNE ETKİSİ HATİCE ÖZKOÇAK
YENİ MEZUN HEMŞİRELERİN PRİMER HEMŞİRELİK ROLÜNE GEÇİŞTE YAŞADIKLARI ZORLUKLAR VE HAZIR BULUNUŞLUK ALGILARI: LİTERATÜR İNCELEMESİ HANDAN BOZTEPE
VENTİLATÖR İLİŞKİLİ OLAY SÜRVEYANS VERİLERİNİN ANALİZİ: ŞEHİR HASTANESİ ÖRNEĞİ HATİCE ÇATALKAYA
ŞEHİR HASTANESİNDE YATAKLI TEDAVİ KLİNİK VE YOĞUN BAKIM ÜNİTELERİNDE SAĞLIK HİZMETİ İLİŞKİLİ KAN DOLAŞIMI ENFEKSİYONLARINDA ETKEN DAĞILIMI DAMLA ARSLAN KILIÇ
YENİ NESİL RİSK: ELEKTRONİK SİGARA KULLANIMININ SOLUNUM FONKSİYONLARINA ETKİSİ ŞERİFE BUĞDAY
VARİSELLA OLGULARININ EPİDEMİYOLOJİK ÖZELLİKLERİ VE AŞILAMANIN HASTANEYE YATIŞ ÜZERİNE ETKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ DÜRDANE İREM BAYAR
KAN BAĞIŞI AMA HANGİSİ? ERKEK ÖĞRENCİLERİN MENSTRUAL KAN BAĞIŞI ALGISI GAMZE ACAVUT
EL HİJYENİ UYUMUNDA MESLEKİ FARKLILIKLAR: ÜÇ YILLIK GÖZLEMSEL DEĞERLENDİRME TUĞBA ÖZ

9 MAYIS
09:00–12:00

KADIN SAĞLIĞINDA PELVİK TABAN YAĞMUR NAZ ERBEY
KADIN GENİTAL BENLİK ALGISI İLE CİNSEL İŞLEV ARASINDAKİ İLİŞKİ: KAPSAMLI LİTERATÜR İNCELEMESİ ESRA YILMAZ
ABDOMİNAL JİNEKOLOJİK CERRAHİ SONRASI AĞRI YÖNETİMİNDE NON-FARMAKOLOJİK YÖNTEMLER MELİHA DÖNMEZ
2023-2024 YILLARINDA YENİ TANI ALAN HIV ENFEKSİYONU HASTALARININ ANALİZİ VE ERKEN TANININ ÖNEMİ MERİH ÇETİN ÖZTÜRK
SESSİZ RİSK, GÜÇLÜ KORUNMA: TÜBERKÜLOZ POZİTİF HASTALARLA TEMAS EDEN SAĞLIK PERSONELİNİN TARAMA SONUÇLARI AYSEL BAL
KOLON CERRAHİSİNDE CAE: HASTANEMİZ ULUSAL ORTALAMA İLE NEREDE? (2023 - 2025) BÜŞRA SARIKAYA
CANDİDOZYMA AURİS SÜRVEYANSINDA SUBJEKTİF GÖZLEMDEN OBJEKTİF DENETİME: TEKNOLOJİ DESTEKLİ ÇEVRESEL TEMİZLİĞİN VAKA İNSİDANSI ÜZERİNE KLİNİK ETKİSİ BÜŞRA ÖZTÜRK
EL HİJYENİ UYUMU ARTARKEN SAĞLIK HİZMETİ İLİŞKİLİ ENFEKSİYON HIZLARI AZALIYOR 2024-2025 YILI ŞEHİR HASTANESİ DENEYİMİ HATİCE ÇATALKAYA
CANDİODOZYMA AURİS DENEYİMİ : BİR ŞEHİR HASTANESİ ÖRNEĞİ DAMLA ARSLAN KILIÇ
BİR UZVUN KAYBI, BİR BENLİĞİN MÜCADELESİ: RABDOMYOSARKOMLU ADÖLESANDA ROY ADAPTASYON KURAMINA GÖRE HEMŞİRELİK BAKIMI SÜMEYRA TOPAL
TİP 2 DİYABETTE DOĞRU İNSÜLİN UYGULAMASI: FARKINDALIK, EĞİTİM VE LİPOHİPERTROFİ DERYA YAYLA
PALYATİF BAKIM MERKEZİ İÇİN STRATEJİK VE OPERASYONEL PLAN: KLİNİK HEMŞİRELİK SÜPERVİZYONUNUN ROLÜ RAUL CORDEİRO

9 MAYIS
13:00–16:00

ÜREME SAĞLIĞI VE CİNSEL SAĞLIK HİZMETLERİNDE TEKNOLOJİ TABANLI MÜDAHALELER VE EBELERİN ROLLERİ BURCU AVCIBAY VURGEÇ
TOPLUM RUH SAĞLIĞI HEMŞİRELİĞİNDE KORUYUCU VE ÖNLEYİCİ RUH SAĞLIĞI HİZMETLERİ: BİRİNCİL, İKİNCİL, ÜÇÜNCÜL KORUMA YAKLAŞIMLARI PAKİZENUR VANLI
YOĞUN BAKIM ÜNİTESİNDE SVK TAKIMINDA ÖNLEM PAKETİNE UYUMUN DEĞERLENDİRİLMESİ BÜŞRA SARIKAYA
BİR ŞEHİR HASTANESİNDE KATETER İLİŞKİLİ İDRAR YOLU ENFEKSİYONU İNSİDANS DANSİTELERİNİN ANALİZİ VE ENFEKSİYON KONTROL MÜDAHALELERİNİN ETKİNLİĞİ BÜŞRA ÖZTÜRK
ALGORİTMADAN BAKIMA: N.U.R.S.E.S. ÇERÇEVESİYLE YAPAY ZEKANIN HEMŞİRELİK UYGULAMALARINA ENTEGRASYONU NAZİKE NUR ERGÜL
ROMATOİD ARTRİT YÖNETİMİ, YAŞAM KALİTESİ VE HEMŞİRENİN DESTEKLEYİCİ ROLÜ KÜBRA NUR BUCAKLI
HASTANE AFET PLANLARINDA ENFEKSİYON KONTROLÜNÜN ENTEGRE YÖNETİMİ-SESSİZ AFETLERE HAZIRLIK SILA ÇEKÜÇ
RADYOTERAPİYE BAĞLI CİLT VE DOKU YARALANMALARINDA OLUŞUM, ÖNLEME VE ETKİLİ BAKIM FATOŞ OTLU
ROMATOİD ARTRİTTE YAŞAM KALİTESİ VE SAĞLIK ARAMA DAVRANIŞI: HEMŞİRELİK PERSPEKTİFİNDEN BİR DERLEME EMİNE AKDOĞAN

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

SEÇKİN BİLDİRİ PROGRAMI

HEMŞİRELİK

OTURUM BAŞKANLARI : Prof.Dr. Sena Kaplan& Doç.Dr. Sibel Peksoy Kaya

9 MAYIS HEMŞİRELİK
SEÇKİN BİLDİRİ
15:00-16:30

ONKOLOJİ HEMŞİRELERİNDE DUYGU DÜZENLEME BECERİLERİ EĞİTİM PROGRAMININ YAŞANTISAL KAÇINMA VE EŞDUYUM YORGUNLUĞU ÜZERİNDEKİ ETKİLİLİĞİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ BİR ÇALIŞMA

AYCAN KAYALAR

ÇÖLYAK TANILI ÇOCUKLARIN EBEVEYLERİNDE BAKIM YÜKÜ VE ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN İNCELENMESİ: KARMA YÖNTEM ARAŞTIRMASI

HACER DELİBAŞ

ABDOMİNAL JİNEKOLOJİK CERRAHİ GEÇİREN KADINLARDA AKUPRESUR UYGULAMASININ POSTOPERATİF AĞRI DÜZEYİNE ETKİSİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ ÇALIŞMA

MELİHA DÖNMEZ

ERGENLERDE SORUNLU İNTERNET KULLANIMI, UYKULUK VE SAĞLIK OKURYAZARLIĞI DÜZEYLERİ: KESİTSEL BİR ARAŞTIRMA

DİLEK ULUDAŞDEMİR

SAF STRES ÜRİNER İNKONTİNANSLI KADINLARDA PELVİK TABAN REHABİLİTASYONUNUN KISA DÖNEM KLİNİK ETKİLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

BUSE KAYA

ONKOLOJİ HEMŞİRELERİNE YÖNELİK DUYGUSAL FARKINDALIK VE İLETİŞİM TEMELLİ MÜDAHALE EĞİTİMİNİN ETKİNLİĞİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

ELİF ÇIRPANLI

DEPREM SONRASI BİR LİSEDE ÖĞRENCİLERİN TRAVMA SONRASI BÜYÜME VE UMUTSUZLUK DÜZEYLERİ: KAHRAMANMARAŞ İLİ PAZARCIK İLÇESİ ÖRNEĞİ

DİCLE BAKIR TUŞ

İNKONTİNANSLA İLİŞKİLİ DERMATİT ÖNLEME ALGORİTMASININ HEMŞİRE İŞ GÜCÜ MALİYETİ ÜZERİNE ETKİSİ

GÜLÇİN GÜLEŞEN

KEMOTERAPİ ALAN MEME KANSERLİ KADINLARA UYGULANAN WEB TABANLI DERİN GEVŞEME EGZERSİZLERİNİN UMUT DÜZEYİ, STRESLE BAŞA ÇIKMA TUTUMLARI VE SAĞLIĞI DEĞİŞTİRMEYE YÖNELİK MOTİVASYONLARINA ETKİSİ

GÖKÇE BANU ACAR GÜL

YOĞUN BAKIM HEMŞİRELERİNE VERİLEN İZOLASYON ÖNLEMLERİ EĞİTİMİNİN BİLGİ VE UYUM DÜZEYLERİNE ETKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

BÜŞRA ÖZTÜRK

EBELİK

OTURUM BAŞKANLARI : Doç.Dr. İlknur Münevver Gönenç& Doç.Dr. Nursemin Ünal&Doç.Dr. Didem Küçükkelepçe

9 MAYIS EBELİK
SEÇKİN BİLDİRİ
15:00-16:30

GEBE OKULU PROGRAMLARINA DÜZENLİ KATILIMIN NORMAL DOĞUM ORANLARI VE YENİDOĞAN APGAR SKORLARI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

SERPİL KALI

GEBE OKULU EĞİTİM PROGRAMININ PERİNATAL BİLGİ DÜZEYİ VE FARKINDALIK ÜZERİNDEKİ ETKİNLİĞİ: 1206 KATILIMCI İLE KESİTSEL BİR ANALİZ

ÇİĞDEM AVCI

HER GEBEYE BİR EBE POLİKLİNİKLERİNDE GÖRÜŞME YAPILAN GEBELERDE EBE GÖRÜŞMELERİNİN DOĞUM ŞEKLİNE ETKİSİ; ÖN SONUÇLAR

HİLAL TANGAL TEPE

20 YAŞ VE ALTI ANNELERDE EMZİRME UYGULAMALARI VE ANNE DUYGUSAL DURUMUNUN EMZİRME ÜZERİNE ETKİSİ

SULTAN UÇAR

GEBE OKULUNA KATILAN VE KATILMAYAN BABA ADAYLARINDA DOĞUMA KATILMAYA YÖNELİK TUTUM, PRENATAL BABA BAĞLANMA VE ÇİFT UYUMUNUN İNCELENMESİ

SENA NUR ÇETİN

AKTİF DOĞUM EYLEMİ SIRASINDA MATERNAL ÖZ-YETERLİLİK, DOĞUM AĞRISI VE DOĞUM KONFORU: STRES TOPU KULLANIMININ RANDOMİZE KONTROLLÜ BİR ÇALIŞMASI

HEDİYE KARAKOÇ

ÜRİNER SİSTEM ENFEKSİYONU TANISI ALMIŞ GEBE KADINLARA ÖĞRENDİĞİNİ ANLAT YÖNTEMİYLE VERİLEN EĞİTİMİN HİJYEN DAVRANIŞLARI VE SEMPTOMLAR ÜZERİNE ETKİSİ: RANDOMİZE KONTROLLÜ BİR ÇALIŞMA

ARZU ÇİFTİ

GEBELİĞE BAĞLI KAYGI İLE SİBERKONDRİ ARASINDAKİ İLİŞKİDE E-SAĞLIK OKURYAZARLIĞININ DÜZENLEYİCİ ROLÜ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA

EDANUR KARAYEL

EBELERİN SİMÜLASYON TEMELLİ OMUZ DİSTOSİSİ EĞİTİMİNE YÖNELİK DENEYİMLERİ: BİR FENOMOLOJİK ÇALIŞMA

SONGÜL AKTAŞ

Kongre Sonuç Raporu

07–09 Mayıs 2026 tarihleri arasında Ankara Etlik Şehir Hastanesi öncülüğünde gerçekleştirilen 1. Uluslararası 3. Ulusal Bütünleşik Hemşirelik ve Ebelik Kongremiz; hemşirelik ve ebelik alanlarında bilimsel bilgi paylaşımını güçlendiren, disiplinler arası iş birliğini destekleyen ve mesleki gelişime katkı sağlayan önemli bir akademik platform olarak başarıyla tamamlanmıştır. Türkiye'nin farklı illerinden ve yurt dışından akademisyenler, sağlık profesyonelleri, öğrenciler ve araştırmacıların yoğun katılım gösterdiği kongremizde; güncel bilimsel yaklaşımlar, yenilikçi bakım modelleri, eğitim süreçleri, dijital sağlık uygulamaları ve multidisipliner çalışma alanları kapsamlı biçimde ele alınmıştır.

Kongre süresince gerçekleştirilen bilimsel oturumlar, kurslar, atölye çalışmaları ve sosyal etkinlikler aracılığıyla katılımcılar arasında bilgi ve deneyim paylaşımı sağlanmış; hemşirelik ve ebelik mesleklerinin gelişimine katkı sunacak önemli bilimsel çıktılar ortaya konmuştur. Ulusal ve uluslararası düzeyde alanında uzman akademisyenlerin katkılarıyla zenginleşen kongremiz, bilimsel niteliği ve yüksek katılımcı profiliyle dikkat çekmiştir.

Kongre Başkanlığını yürüten Doç. Dr. Mustafa Sırrı KOTANOĞLU liderliğinde gerçekleştirilen organizasyon; bilimsel içerik, akademik iş birlikleri ve mesleki dayanışma açısından güçlü bir platform oluşturarak katılımcılar tarafından büyük ilgi görmüştür. Ayrıca kongremizin sosyal programı kapsamında "Geçmişten Günümüze Hemşire ve Ebe Kıyafetleri Defilesi" gerçekleştirilmiş; hemşirelik ve ebelik mesleklerinin tarihsel gelişimini yansıtan kıyafetler katılımcılarla buluşturulmuştur. Geleneksel kıyafetlerden modern sağlık profesyoneli üniformalarına uzanan bu özel defile, mesleklerin kültürel mirasını ve tarihsel dönüşümünü görünür kılarak katılımcılar tarafından büyük beğeniyle izlenmiştir.

Katılımcı Bilgileri ve Katılımcı Profili:

Kongremize toplam 1282 kişi kayıt yaptırmıştır. Katılımcıların 627'sini hemşirelik alanından, 422'sini ebelik alanından katılımcılar oluştururken, kurs ve atölye çalışmalarına toplam 233 kişi iştirak etmiştir.

Katılımcı profilinin dağılımına bakıldığında; 622 katılımcının kurum içinden, 400 katılımcının ise kurum dışından kongremize katılım sağladığı görülmektedir. Ayrıca kongremize 260 öğrenci katılım göstermiştir.

Kurum dışı katılımcılar; Ankara, Kastamonu, Tokat, Kütahya, Aksaray, Konya, İstanbul, Trabzon, Balıkesir, Erzurum, Adana, İzmir, Antalya, Sivas ve Portekiz'den kongremize katılım sağlamıştır.

Kurs ve Atölye Çalışmaları:

Kongremiz kapsamında 07 Mayıs 2026 tarihinde toplam 11 kurs ve 4 atölye çalışması başarıyla gerçekleştirilmiştir. Kurs ve atölyelere toplam 233 katılımcı iştirak etmiştir.

Hemşirelik ve Ebelik Bilimsel Programları:

Kongremiz kapsamında hemşirelik ve ebelik alanlarında bilimsel paylaşımı desteklemek amacıyla toplam 12 bilimsel oturum ve 3 sosyal oturum başarıyla gerçekleştirilmiştir. Bilimsel program süresince oturumlar, farklı toplantı salonlarında eş zamanlı olarak düzenlenmiş; katılımcılara ilgi alanlarına yönelik çeşitli konu başlıklarını takip edebilme imkânı sunulmuştur.

Bilimsel oturumlarda; hemşirelik ve ebelik bakımında güncel yaklaşımlar, klinik uygulamalar, eğitim süreçleri, multidisipliner çalışma modelleri, dijital sağlık uygulamaları, yapay zekâ destekli sağlık hizmetleri, psikososyal bakım, kadın sağlığı, palyatif bakım, hasta güvenliği ve profesyonel gelişim gibi pek çok güncel konu ele alınmıştır. Alanında uzman akademisyenler ve sağlık profesyonelleri tarafından gerçekleştirilen sunumlar, katılımcılar tarafından yoğun ilgi görmüş; bilgi ve deneyim paylaşımına önemli katkı sağlamıştır.

Bilimsel programda toplam 91 akademisyen yer almış olup, bunların 7'si uluslararası akademisyendir. Uluslararası konuşmacılarımızdan biri Portekiz'den yüz yüze katılım sağlayarak sunumunu çeviri eşliğinde gerçekleştirmiştir. Ayrıca Amerika Birleşik Devletleri, Portekiz, İngiltere, Almanya ve Hollanda'dan konuşmacılar çevrim içi bağlantı ve video kayıt desteği ile kongremize katkı sunmuştur. Böylece kongremiz, uluslararası bilimsel iş birliklerinin güçlenmesine ve farklı ülkelerden akademik deneyimlerin paylaşılmasına önemli katkı sağlamıştır.

Bilimsel programın yanı sıra gerçekleştirilen sosyal oturumlar ve kültürel etkinlikler de katılımcılar arasındaki mesleki dayanışma ve iletişimin güçlenmesine katkıda bulunmuş; kongremiz bilimsel ve sosyal yönüyle bütüncül bir organizasyon olarak başarıyla tamamlanmıştır.

Bildiriler

Kongremize hemşirelik ve ebelik alanlarında toplam 251 bildiri gönderilmiştir. Gönderilen bildirilerin 205'i sözlü bildiri, 46'sı ise poster bildiri olarak bilimsel değerlendirme sürecine alınmıştır. Bildiriler; alanında uzman bilim kurulu üyeleri tarafından akademik ölçütler doğrultusunda değerlendirilmiş olup, bilimsel içerik, özgünlük ve uygulamaya katkı açısından yüksek nitelikli çalışmalar kongremizde sunulmuştur.

Sözlü ve poster bildiri oturumlarında; klinik uygulamalar, kadın sağlığı, onkoloji hemşireliği, palyatif bakım, eğitim, psikososyal bakım, dijital sağlık uygulamaları ve multidisipliner bakım süreçleri gibi pek çok güncel konu ele alınmıştır. Bilimsel paylaşımın desteklenmesi amacıyla başarılı bulunan çalışmalar ödüllendirilmiştir.

Hemşirelik Sözel Bildiri Ödülleri

1.'lik Ödülü "Duygu Düzenlemeye Yönelik Beceri Geliştirme Programının Onkoloji Hemşirelerinin Duygu Düzenleme, Yaşantısal Kaçınma ve Eşduyum Yorgunluğu Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Çalışma" Aycan Kayalar – Duygu Hiçdurmaz

2.'lik Ödülü "İnkontinansla İlişkili Dermatit Önleme Algoritmasının Hemşire İş Gücü Maliyeti Üzerine Etkisi" Tuba Yılmazer, Hilal Tüzer, Gülçin Güleşen

3.'lük Ödülü "Onkoloji Hemşirelerine Yönelik Duygusal Farkındalık ve İletişim Temelli Müdahale Eğitiminin Etkinliğinin Değerlendirilmesi "Elif Çırpanlı, Reyhan Eskiyurt

Ebelik Sözel Bildiri Ödülleri

1.'lik Ödülü "Üriner Sistem Enfeksiyonu Tanısı Almış Gebe Kadınlara Öğrendiğini Anlat Yöntemiyle Verilen Eğitimin Hijyen Davranışları ve Semptomlar Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma" Arzu Çiftçi, Hediye Karakoç

2.'lik Ödülü "Gebeliğe Bağlı Kaygı ile Siberkondri Arasındaki İlişkide E-Sağlık Okuryazarlığının Düzenleyici Rolü: Kesitsel Bir Çalışma"Edanur Karayel, Fatma Uslu Şahan

3.'lük Ödülü Ebelerin Simülasyon Temelli Omuz Distosisi Eğitimine Yönelik Deneyimleri: Bir Fenomenolojik Çalışma Songül Aktaş, Ahmet Kağan Özkaya, Ebru Turhal, Fulya Batmaz, Özgür Tatlı

Poster Bildiri Ödülleri

1.'lik Ödülü "Primipar Kadınlarda Postpartum Uyku Kalitesinin Emzirme Motivasyonu Üzerine Etkisi" Hatice Yaman, Funda Özdemir

2.'lik Ödülü "Kan Bağışı Ama Hangisi? Erkek Öğrencilerin Menstrual Kan Bağışı Algısı" Merve Çağlak, Gamze Acavut

3.'lük Ödülü "Palyatif Bakım Merkezi İçin Stratejik ve Operasyonel Plan: Klinik Hemşirelik Süpervizyonunun Rolü" Raul Cordeiro, Ana Pinto, Catarina Mendes, Ricardo Roque, Vítor Pires, Nursemin Ünal

Kongremizin planlanması ve başarıyla gerçekleştirilmesinde emeği bulunan başta kongre düzenleme kurulu olmak üzere; bilim kurulu üyelerimize, değerli konuşmacılarımıza, oturum başkanlarımıza, kurs ve atölye eğitmenlerimize, destek veren kurum ve kuruluşlara, sponsorlarımıza, akademisyenlerimize, sağlık profesyonellerimize, öğrencilerimize ve kongremize katılım sağlayan tüm misafirlerimize içten teşekkürlerimizi sunarız.

Ulusal ve uluslararası düzeyde gerçekleştirilen bilimsel paylaşımlar, multidisipliner yaklaşımlar, mesleki deneyim aktarımı ve akademik iş birlikleri ile kongremiz; hemşirelik ve ebelik alanlarının gelişimine katkı sağlayan önemli bir bilimsel platform olmuştur. Gerçekleştirilen oturumlar, kurslar, atölye çalışmaları, bildiriler ve sosyal etkinlikler sayesinde katılımcılar arasında güçlü bir bilgi paylaşımı ve mesleki etkileşim ortamı oluşmuştur.

Bilimsel üretimin desteklenmesi, kanıta dayalı uygulamaların yaygınlaştırılması ve mesleki dayanışmanın güçlendirilmesi açısından önemli çıktılar sağlayan kongremizin; hemşirelik ve ebelik mesleklerinin geleceğine ışık tutacağına, akademik çalışmalara katkı sağlayacağına ve sağlık hizmetlerinin niteliğinin geliştirilmesine destek olacağına inanıyoruz.

Kongre Başkanımız Doç. Dr. Mustafa Sırrı KOTANOĞLU öncülüğünde gerçekleştirilen bu değerli organizasyonun, önümüzdeki yıllarda daha da güçlenerek ulusal ve uluslararası bilimsel iş birliklerine katkı sunmaya devam edeceğine olan inancımız tamdır. Katkı ve katılımlarıyla kongremizi anlamlı kılan herkese teşekkür eder, gelecekte yeniden bir araya gelmeyi temenni ederiz.

SÖZEL BİLDİRİLER

SÖZEL BİLDİRİLER & Abstracts

HSB1. Duygu Düzenlemeye Yönelik Beceri Geliştirme Programının Onkoloji Hemşirelerinin Duygu Düzenleme, Yaşantısal Kaçınma ve Eşduyum Yorgunluğu Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Çalışma 19-20
Aycan Kayalar[1], Duygu Hiçdurmaz[2]

HSB2. Duygu Düzenlemeden Yeniden Yapılanmaya: Kanserden Sağ Kalanlarda Travma Sonrası Büyümede Otantikliğin Aracı Rolü 21-22
Aycan Kayalar[1], Duygu Hiçdurmaz[2]

HSB3. Kadınlarda Servikal Kanserin Erken Tanısına Yönelik Tutumların Yordayıcısı Olarak Kanser Kaygısı 23-24
Sanem Yaman[1], Seyhan Türkmen[2], Fatma Uslu Şahan[3], Büşra Lekesiz[4]

HSB4. Jinekolojik Onkoloji Cerrahisinde Perioperatif Hemşirelik Bakımına İlişkin Güncel Kanıtlar: Bütünleştirici Derleme 25-26
Sanem Yaman[1], Fatma Uslu Şahan[2]

HSB5. Yoğun Bakım Hemşirelerine Verilen İzolasyon Önlemleri Eğitiminin Bilgi ve Uyum Düzeylerine Etkisinin Değerlendirilmesi 27-28
Büşra Öztürk[1], Müjgan Onarıcı[2]

HSB6. Meme Kanseri Hastalarında Preoperatif Dönemde Yapılan Eğitimin Kaygı Düzeylerine Etkisi 29-30
Kübra Dakdevir[1], Tuğba Sülük[2]

HSB8. İntörn Hemşirelik Öğrencilerinin Psikiyatri Kliniğindeki İletişim Engelleri Deneyimleri: Nitel Bir Odak Grup Çalışması 31-32
Naciye Karabulut[1], Ayşe Gül Yavaş[1], Nilgün Kahraman[1], Yasemin Çekiç[1]

HSB9. Cerrahi Hastalarının Taburculuk Hazırlığı ile Taburculuk Eğitiminden Memnuniyetleri Arasındaki İlişki 33-34
Hatice Balcı

HSB10. Kadınlarda Meme Kanseri Farkındalığı ve Tarama Davranışları: Toplum Temelli Kesitsel Bir Çalışmadan Elde Edilen Sosyodemografik Belirleyiciler 35-36
Hatice Balcı

ESB1. Gebe Okulu Programlarına Düzenli Katılımın Normal Doğum Oranları ve Yenidoğan Apgar Skorları Üzerindeki Etkisi 37-38
Serpil Kalı[1], Çiğdem Avcı[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]

ESB2. Gebe Okulu Eğitim Programının Perinatal Bilgi Düzeyi ve Farkındalık Üzerindeki Etkinliği: 1206 Katılımcı ile Kesitsel Bir Analiz 39-40
Çiğdem Avcı[1], Serpil Kalı[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]

ESB3. TDL Yatağında Doğumun Doğum Süresi, Doğum Sonu Ağrı ve Memnuniyete Etkisi: Yarı Deneysel Bir Çalışma 41-42
Ayşe Taştekin[1], Özlem Durmuş Tekin[2]

ESB4. Doğum Sürecinde Oksitosin: Fizyolojik ve Klinik Boyutların İncelenmesi 43-44
Hatice Topçu[1], Suzan Onur[2]

HSB11. Acil Servis Hemşirelerinin Ruhsal Durumları ve Tükenmişlik Düzeyleri Arasındaki İlişkide Psikolojik Güçlendirme ve Klinik Liderlik Becerilerinin Etkisi 45-46
Mehtap Çam Demir[1], Satı Dil[2]

HSB12. Sağlık Hizmetlerinde Dijital Dönüşüm: Hemşirelikte Klinik Kalite ve Liderlik Etkileşimi 47-48
Gonca Aktay[1], Ayşe Çiçek Korkmaz[2]

HSB13. Psikiyatrik Bakımda Yapay Zekâ Destekli Chatbotların Kullanımı: Sistematik Derleme 49-50
Aybüke Başpınar[1], Arzu Aydoğan[2]

HSB14. Çölyak Tanılı Çocukların Ebeveylerinde Bakım Yükü ve Etkileyen Faktörlerin İncelenmesi: Karma Yöntem Araştırması 51-52
Hacer Delibaş[1], Evrim Kızılır[2]

ESB5. Toplumsal Refah İçin Aile Yılı ve Doğurganlık: Hemşirelik ve Ebelik Yaklaşımı 53-54
Gonca Karataş Baran

ESB6. Postpartum Paternal Perinatal Depresyon: Baba-Bebek Bağlanma Süreçleri ve Aile İçi Yansımalar 55-56
Satı Koldaş Mir

HSB15. Kadınların Toplumsal Cinsiyet Rolleri ile Kadına Yönelik Şiddete İlişkin Tutumlarının İncelenmesi 57-58
Derya Öztürk Özen[1], Melike Yeşil[2], Süheyla Demirtaş Alpsalaz[3]

HSB16. Hemşirelikte Mesleki Gelişim Liderliğinin Yeri: Derleme Çalışması 59-60
Gonca Aktay[1], Sabire Yurtsever[2]

HSB17. Ürojinekoloji Hemşireliğinde Güncel Yaklaşımlar: Kanıta Dayalı Uygulamalar, Teknolojik Yenilikler ve Hemşirenin Gelişen Rolleri 61-62
Meltem Altınel[1], Gülten Güvenç[2]

ESB9. Kırsal Bölgede Gebelerin Doğum Algısı İle Doğum Tercihlerini Etkileyen Faktörler Arasındaki İlişkilerin İncelenmesi 63-64
Dilara Gökalp

HSB18. Profesyonellik Perspektifinden Hemşirelik 65-66
Ayşe Karaman[1], Ruhi Sevin[2], Can Kamuran Emir[3]

HSB19. Kemoterapi Sonrası Dönemde Meme Kanseri Sağkalanlarında Yorgunlukla Başa Çıkma Algıları: Nitel Bir Çalışma 67-68
Semra Seyhan Şahin[1], Merve Işık[2]

HSB20. Hemşirelerin Santral Venöz Kateter Bakım Yönetiminde Kılavuz Önerileri 69-70
Zeynep Kandemir Özsoy[1], Zehra Göçmen Baykara[2]

HSB21. Noninvaziv Mekanik Ventilasyon Sürecinde Hemşirenin Tedavi Uyumu Üzerindeki Etkin Rolü 71-72
Ruhi Sevin[1], Ayşe Karaman[2]

HSB22. Tip 1 Diyabetli Çocuklarda Oyunlaştırma Yöntemiyle Verilen Eğitimin Sağlık Okuryazarlığı ve Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Çalışma Ptorotokolü 73-74
Çiğdem Anar[1], Gülfidan Başer[2], Şenay Savaş Erdeve[3]

SÖZEL BİLDİRİLER & Abstracts

ESB10. Her Gebeye Bir Ebe Polikliniklerinde Görüşme Yapılan Gebelerde Ebe Görüşmelerinin Doğum Şekline Etkisi; Ön Sonuçlar 75-76
Hilal Tangal Tepe

HSB24. Abdominal Jinekolojik Cerrahi Geçiren Kadınlarda Akupresur Uygulamasının Postoperatif Ağrı Düzeyine Etkisi: Randomize Kontrollü Çalışma 77-78
Meliha Dönmez[1], Gülşah Kök[2]

HSB25. Emziren Kadınlarda Postpartum Depresyon Riskini Yordayan Doğrudan ve Dolaylı Değişkenler: Yapısal Eşitlik Modeli 79-80
Canan Uçakcı Asalıoğlu[1], Şengül Yaman Sözbir[2], Meliha Dönmez[3]

HSB26. Postpartum Depresyonda Babaların Rolü 81-82
Canan Uçakcı Asalıoğlu[1], Meliha Dönmez[2]73-74

HSB27. Katarakt Cerrahisi: Klinik Kalite Rehberleri Kapsamında Değerlendirme 83-84
Çiğdem Ünsal

HSB28. Riskli Gebelikte İnsanileştirilmiş Bakımın Ruhsal Etkileri: Kadınların Deneyimlerine Yönelik Nitel Bir Araştırma 85-86
Merve Işık[1], Tuba Enise Benli[2]

HSB29. Sessiz Yükün Taşıyıcıları: Palyatif Bakımda Bakım Verenlerin Deneyimleri ve Gereksinimleri 87-88
Merve Hopyar[1], Tuğba Aşkan[2]

HSB30. Şizofreni Hastalarında Algılanan Sosyal Desteğin İşlevsel İyileşme Üzerine Etkisi 89-90
Aslı Tekaüt[1], Emine Öksüz[2]

HSB31. Acıya Anlam Vermek: Diyalektik Davranış Terapisi Perspektifinden İntihar Dışı Kendine Zarar Verme Davranışı 91-92
Naciye Karabulut

HSB32. Hemşirelik Öğrencilerinin Pediatrik Klinik Uygulama Öncesi Algıladıkları Rahatlık ve Endişe Düzeyleri: Kesitsel Bir Çalışma 93-94
Dilek Konukbay[1], Ahmet Cinal[2], İlayda Karaş[3], Ali Gümüşbaş[4]

ESB11. Ebelik Bakımında Spiritüel Yaklaşımın Rolü: Gebelikten Doğum Sonrasına Etkiler 95-96
Elif Yüksel[1], Dilan Çalışıcı[2]

HSB33. Longevity Perspektifinde Sağlıklı Yaşam Süresinin Artırılmasında Hemşireliğin Rolü 97-98
Yeşim Çetinkaya Şen

HSB34. Jinekolojik Kanser Cerrahisinde Aile Merkezli Hemşirelik Yaklaşımı 99-100
Sevim Sarısoy[1], Meral Çayırtepe[2]

HSB35. Genç Kadınların Cinsel ve Üreme Sağlığı Damgalama Tutumlarını Etkileyen Faktörlerin İncelenmesi 101-102
Nilgün Işlak[1], Demet Aktaş[2]

HSB36. Premenopoz ve Postmenopoz Dönemindeki Kadınlarda Üriner Semptomlar ve İnkontinansın Sağlık Arama Davranışı ve Yaşam Doyumu Üzerine Etkisi 103-104
Emine Akdoğan[1], Ayşe Nefise Bahçecik[2]

HSB37. Ergenlerde Sorunlu İnternet Kullanımı, Uykuluk ve Sağlık Okuryazarlığı Düzeyleri: Kesitsel Bir Araştırma 105-106
Dilek Uludaşdemir[1], Ayşegül Akca[2]

ESB12. 20 Yaş ve Altı Annelerde Emzirme Uygulamaları ve Anne Duygusal Durumunun Emzirme Üzerine Etkisi 107-108
Sultan Uçar[1], Zeynep Yavuz[2], Didem Demir[3], Emel Çaldır[4], Çağanay Soysal[5]

HSB38. Ruh Sağlığında Sosyal Reçetleme: Psikiyatri Hemşireliğinin Rolü 109-110
Merve Uzel[1], Belgin VAROL[2]

HSB39. Gebelik Günlüğü Tutmanın Gebelerin Prenatal Uyumuna Etkisinin Belirlenmesi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma 111-112
Merve ÜZÜM[1], Mehtap UZUN AKSOY[2]

HSB40. İklim Değişikliği ve Hemşirelik: Lisansüstü Tezlerin Bibliyometrik Analizi 113-114
Duygu Sönmez[1], Dilara Kaçar[2], Esra Çapar[3], Şeyma Çelik[4], Esra Arslan Gürcüoğlu[5]

HSB41. Bir Reanimasyon Yoğun Bakım Ünitesinde Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonların Değerlendirilmesi: Etken Dağılımı, Antimikrobiyal Direnç ve İnvaziv Araç Kullanım Oranları 115-116
Esra Oflazoğlu[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Ceren Kandemir[3], Özlem Selametoğlu[4], Merve Şen[5]

HSB42. Pediatrik Onkoloji Hastalarında Fiziksel ve Ruhsal İyilik Halini Arttıran Tamamlayıcı Tedaviler ve Terapiler 117-118
Elif SİVARİ[1], Safiye Nur FİLİZ[2]

HSB43. Ciddi Ruhsal Hastalıklarda Nüksün Erken Tespitinde Dijital Fenotipleme ve Yapay Zeka: Toplum Ruh Sağlığı Hizmetleri İçin Olası Uygulamalar 119-120
Bedrettin Dağlı

HSB44. Kadın Sağlığında Femtech Uygulamaları: Kavram Haritalarıyla Bütüncül Bir İnceleme 121-122
İlknur Kırdar Caner[1], Şeydanur Bulut[2], Sibel Peksoy Kaya[3], Sevil Şahin[4]

HSB45. Türkiye'de Kinezyofobi ile İlgili Hemşirelik Lisansüstü Tezlerin İncelenmesi: Sistematik Derleme 123-124
Nilüfer Özgürbüz[1], Arzu Bahar[2]

HSB46. Yapay Zekâ Temelli Müdahalelerle Meme Kanseri Hastaları: Randomize Kontrollü Çalışmaların Mini Derlemesi 125-126
Eda Ünal

HSB47. Bronkoskopi Sonrası Üremelerde Gizli Tehdit: Enfeksiyon mu, Dekontaminasyon Sorunu mu? 127-128
Ganime Sevinç[1], Aysel Bal[2], Tuğba Öz[3], Merve Kavutlu[4], Gülnur Kul[5]

HSB48. Tek Vaka, Büyük Risk: Grup A Beta Hemolitik Streptokoka Bağlı Cerrahi Alan Enfeksiyonunda Vaka İncelemesi 129-130
Ganime Sevinç[1], Tuğba Öz[2], Aysel Bal[3], Merve Kavutlu[4], Dilek Karamanlıoğlu[5]

SÖZEL BİLDİRİLER & Abstracts

HSB49. Genç Erişkin Bireylerin Ruh Sağlığı Okuryazarlığı İle Damgalama Davranışları Arasındaki İlişkinin Belirlenmesi 131-132
Arzu Aydoğan[1], İlayda Ertuğrul[2]

HSB50. Erkek Hükümlüler Üzerinde Cezaevi Deneyiminin Dönüştürücü Etkileri: Fenomenolojik Bir Analiz 133-134
Elif Altun[1], Tuğba Yıldırım[2], Mehmet Korkmaz[3], Aycan Kayalar[4], Sevda Uzun[5], Gülbedin Korkutan[6]

HSB51. Hükümlü Babaların Cezaevinde Baba Olmaya Yönelik Metaforik Algılarının ve Bilişsel Yapılarının İncelenmesi 135-136
Elif Altun[1], Tuğba Yıldırım[2], Mehmet Korkmaz[3], Aycan Kayalar[4], Sevda Uzun[5], Gülbedin Korkutan[6]

ESB13. Gebelikten Postpartum Döneme Mindfulness Temelli Yaklaşımların Klinik Etkileri 137-138
Fatma Nisan Akçay[1], Nazan Karahan[2]

ESB14. Ebe Liderliğinde Sürekli Bakımın Klinik Doğum Sonuçlarına Etkisi: Aile Merkezli Yaklaşım 139-140
Fatma Nisan Akçay[1], Arzu Kul Uçtu[2]

HSB52. Babaların Emzirmeye İlişkin Tutumları, Emzirmeye Katılımları ve Etkileyen Faktörlerin Belirlenmesi 141-142
Mehtap Uzun Aksoy[1], Beyza Sevindik[2], Aleyna Yürümez[3]

HSB53. Acil Servis Hemşirelerin Travmatik Hasta Bakımına İlişkin Deneyimleri: Fenomenolojik Bir Araştırma 143-144
Ümran Altınöz Demircan[1], Merve Işık[2]

HSB54. Ankara Etlik Şehir Hastanesi'nde Yatan Hasta Düşmelerinin Önlenmesine Yönelik İyileştirme Projesinin Değerlendirilmesi 145-146
Aynur Emir Güven[1], Mihran Küçük[2], Hava Akgün[3], Dursun Ali Sağlam[4]

HSB55. 0–6 Aylık Bebeklerde Cilt Bakımı Uygulamalarına İlişkin Anne Görüşlerinin İncelenmesi: Nitel Bir Çalışma 147-148
Fatma Tokan Özkılıçarslan[1], Hafize Dağ Tüzmen[2]

ESB15. Campinha-Bacote Modeli Çerçevesinde Ebelik Bakımında Kültürel Yeterlilik: Bir Vaka Analizi 149-150
Merve Türk[1], Neslihan Yılmaz Sezer[2]

HSB56. Saf Stres Üriner İnkontinanslı Kadınlarda Pelvik Taban Rehabilitasyonunun Kısa Dönem Klinik Etkilerinin Değerlendirilmesi 151-152
Buse Kaya[1], Ayşe Gizem Yıldız[2], Didem Demir[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]

ESB16. Perinatal Dönemde Aromaterapi Kullanımı 153-154
Canan Çinkaya[1], Nursemin Ünal[2]

HSB57. Jinekolojik Kanser Tedavisinde Görünmeyen Semptom: Bilişsel Sis 155-156
Seyhan Türkmen[1], Gülten Güvenç[2]

HSB58. Jinekolojik Onkolojide İntegratif Bakım: Kanıt Temelli Tamamlayıcı Yaklaşımlar 157-158
Seyhan Türkmen[1], Gülten Güvenç[2]

HSB59. Bir Şehir Hastanesinde/Göğüs Kalp ve Damar Hastanesinde Çalışan Hemşirelerin Kültürel Yeterlilikleri ve Kültürel Yeterliliklerini Etkileyen Faktörlerin Değerlendirilmesi 159-160
Gülcan Özdemir Mavi[1], Keziban Avcı[2]

HSB60. Postpartum Dönemdeki Kadınların Emzirmeye Yönelik Algıları: Bir Metafor Çalışması 161-162
Ebru Esenkaya[1], Zehra Gölbaşı[2]

HSB61. Psikolojik Sağlamlık ve Stresle Baş Etme Tarzlarının Akademik Başarı ile İlişkisi 163-164
Arzu Aydoğan[1], Damla Gül Yelmer[2]

HSB62. Şehir Hastanesinde Laparoskopik ve Açık Histerektomilerde Postoperatif Cerrahi Alan Enfeksiyonlarının Karşılaştırılması 165-166
Ceren Kandemir[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Özlem Selametoğlu[3], Esra Oflazoğlu[4], Merve Şen[5]

HSB63. OEIS Kompleksi (Omfalosel–Ekstrofi–İmperfore Anüs–Spinal defektler) Tanılı Yenidoğanda Roy Adaptasyon Modeli Temelli Hemşirelik Bakımı: Olgu Sunumu 167-168
Fatma Tokan Özkılıçaslan[1], Yıldız Dönmez[2]

HSB64. Hemşirelik Öğrencilerinin Hasta Güvenliğine İlişkin Görüşleri 169-170
Sultan Türkmen Keskin[1], Kamuran Cerit[2], Tuğba Mert Emiroğlu[3]

HSB65. Yeni Mezun Hemşirelerin Klinik Uygulamaya Geçişi Ve Karşılaştığı Zorluklar 171-172
Özge Gençer

ESB17. İnfertilite Tedavisinde Homeopatinin Rolü 173-174
Merve Konakcı[1], Menekşe Nazlı Aker[2]

HSB66. Jinekolojik Kanser Bakımında Tamamlayıcı Sağlık Yaklaşımlarının Hasta Sonuçlarına Etkisi ve Hemşirelik Yönetimi 175-176
Esra Nur Erdoğan[1], Nurettin Şahin[2]

HSB67. Hemşirelik Eğitiminde Mulaj: Simülasyon Temelli Öğrenmede Gerçeklik ve Etkililik 177-178
Tuğba Özer[1], Gülden Basit[2]

HSB68. Farklı Kuşaklarda Elektronik Kayıt Sisteminin Hemşirelik İşlevleri Açısından Uygulanabilirliği İle Bakım Davranışları Algısı Arasındaki İlişki 179-180
Yasemin Aktürk[1], Beratiye Öner[2]

ESB18. İkiz Gebeliklerde Emzirme Başarısı Azalıyor mu? Tek Merkezli Karşılaştırmalı Bir Çalışma 181-182
Zeynep Yavuz[1], Sultan Uçar[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Emel Çaldır[4], Çağanay Soysal[5]

HSB70. Şefkatin Bilimle Buluşması: Pediatri Hemşireliğinde Travma Duyarlı Bakımın Yol Haritası 183-184
Hülya ZENGİN

ESB19. Gebe Okuluna Katılan ve Katılmayan Baba Adaylarında Doğuma Katılmaya Yönelik Tutum, Prenatal Baba Bağlanma ve Çift Uyumunun İncelenmesi 185-186
Sena Nur Çetin[1], Hacer Alan Dikmen[2]

HSB71. Engelli Kadınların Üreme Sağlığı ve Cinsel Sağlık Bilgi Düzeyi: Güncel Literatür Derlemesi 187-188
İncilay Çelik[1], Gülşah Kök[2]

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

SÖZEL BİLDİRİLER & Abstracts

ESB20. Hastane Yatışı Yapılan Gebelerde Negatif Gebelik Algısı ve Etkileyen Faktörler 189-190
Fatma Bay[1], Merve Akıl[2], Ayşe Sena Acar[3], Esma Kovalı[4]

HSB72. Zihindeki Mitler, Bakımdaki Engeller: Hemşirelik Öğrencilerinde Cinsel Mitlerin Gelecekteki Cinsel Sağlık Bakımı Tutumlarına Etkisi 191-192
Ebru Küçük Erdöl[1], Hatice İkra Şan[2]

ESB73. Onkoloji Hemşirelerine Yönelik Duygusal Farkındalık ve İletişim Temelli Müdahale Eğitiminin Etkinliğinin Değerlendirilmesi 193-194
Elif Çırpanlı

ESB21. Aktif Doğum Eylemi Sırasında Maternal Öz-Yeterlilik, Doğum Ağrısı ve Doğum Konforu: Stres Topu Kullanımının Randomize Kontrollü Bir Çalışması 195-196
Hediye Karakoç[1], İrem Kayan[2], Adeviye Yüksel[3], Fuat Demir[4]

HSB74. Yapay Zeka Destekli İnfertilite Araştırmalarının Bilimsel Haritalanması: Bibliyometrik Bir Çalışma 197-198
Şeydanur Bulut[1], İlknur Kırdar Caner[2], Sena Kaplan[3], Sibel Peksoy Kaya[4], Sevil Şahin[5]

HSB75. İnsülin Kalemi ve İnsülin Pompası Kullanan Tip 1 Diyabetli Adolesanların Hipoglisemi Korkusunun Karşılaştırılması 199-200
Esra Solak[1], Ayşe Özge Deniz[2]

HSB76. Yenidoğan Yoğun Bakım Bireyselleştirilmiş Gelişimsel Bakıma Yönelik Yapılan Lisansüstü Tezlerin İncelenmesi 201-202
Dilara Küçükhan[1], Sude Bahçeci[2], Emine Dudu Avcı[3], Ayşe Özge Deniz[4]

HSB77. Bir Şehir Hastanesinin Onkoloji Kulesinde Hastane Enfeksiyon Etkenleri ve Direnç Profilinin Belirlenmesi 203-204
Damla Öksüz Kargın[1], Esra Yücel[2], Büşra Dönmez[3]

ESB22. Pelvik Taban Sağlığı ve Ebelik Bakımı 205-206
Sevgi Parmaksız[1], Aleyna Özdemir Bektaş[2], Birsen Arıkan[3], Şüheda Çiftçi[4]

HSB78. Tip 1 Diyabet ve Gestasyonel Hipertansiyonu Olan Postpartum Annenin Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeline Göre Değerlendirilmesi: Olgu Sunumu 207-208
Fatma Ayça Sarıtaş[1], Esra Başkaya[2]

HSB79. Kanıta Dayalı Hemşirelik: Kavram, Kanıt Düzeyleri, Uygulama Basamakları ve Türkiye'deki Durum 209-210
Beratiye Öner[1], Melek Aksüt Öztürk[2]

HSB80. Engelli Kadınların Üreme Sağlığı Gereksinimlerine Yönelik Teknoloji Tabanlı Ürünler ve Hemşirenin Rolü: Literatür Derlemesi 211-212
Gülşah Kök[1], Seda Temel[2]

HSB81. Yaşam Sonu Dönemde Terminal Solunum Değişikliklerinin Yönetiminde Hemşirelik Yaklaşımlarının İncelenmesi: PubMed ve Web of Science Tabanlı Sistematik Derleme 213-214
Ecem Yıldırım[1], Betül Çakmak[2]

HSB82. Hemşirelik Öğrencilerinde Dijital Sağlık Teknolojilerine Yönelik Bilgi ve Tutumların Analizi: Kesitsel Bir Araştırma 215-216
Büşra Akdoğan[1], Ayşegül Koç[2]

HSB83. Basınç Yaralarının Önlenmesinde Sensör Tabanlı Akıllı Yatak Sistemleri: Klinik Etkinlik ve Hemşirelik Bakımına Etkileri—Kapsam Belirleme İncelemesi 217-218
Meral Eroğlu[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2]

HSB84. Yoğun Bakım Hastalarında Manevi Bakım Gereksinimleri 219-220
Hüsna Özveren[1], Ezginur Ala[2], Gülsüm Kehribar[3]

ESB23. Gebelik Döneminde Uygulanan Farkındalık Temelli Müdahalelerin Gebelerin Ruh Sağlığı Üzerindeki Etkileri: Bir Derleme Çalışması 221-222
Rabia Başoğul[1], Menekşe Nazlı Aker[2]

HSB85. Deprem Sonrası Bir Lisede Öğrencilerin Travma Sonrası Büyüme ve Umutsuzluk Düzeyleri: Kahramanmaraş İli Pazarcık İlçesi Örneği 223-224
Dicle Bakır Tuş

HSB86. Gebelikte Anemi ve Postpartum Depresyon İlişkisi: Mevcut Literatürün Bir Değerlendirmesi 225-226
Nazlı Özbek[1], Gülşah Kök[2]

HSB87. Pelvik Organ Prolapsusu Olan Kadınlarda Beden Algısı, İmajı ve Cinsel Benlik Saygısı Üzerine Bir İnceleme 227-228
Nazlı Özbek

HSB89. Alkol Kullanım Bozukluğunda Adsız Alkoliklerin Hemşirelik Bakımında Klinik Sürece Entegrasyonu: Bir Hastane Örneği 229-230
Beyza Sakarya[1], Elif Aktan Mutlu[2]

HSB90. Kronik Hastalık Yönetiminde Dijital Sağlık Okuryazarlığının Güçlendirilmesi ve Hemşirelik Yaklaşımları 231-232
Mahsa Tamaddon

HSB91. Hemşirelik Öğrencilerinin Stres, Anksiyete, Depresyon ve Dijital Yorgunluk Düzeyleri: Tanımlayıcı ve İlişki Arayıcı Bir Araştırma 233-234
Aslıhan Öztürk Eyimaya[1], Mahsa Tamaddon[2], Tufan Aslı Sezer[3], Ayfer Tezel[4]

ESB24. COVID-19 Pandemi Sürecinde Ebelerde Depresyon, Tükenmişlik ve Yaşam Kalitesi Arasındaki İlişkinin İncelenmesi 235-236
Şeyma ÇATALGÖL[1], Esra Nur DOĞRU[2]

HSB92. Dünya Genelinde Kullanılan Triaj Sistemlerinin Karşılaştırmalı Analizi: Metodoloji, Klinik Etkinlik ve Uygulama Bağlamı 237-238
Tuba Karabey[1], Burak Şirin[2], Ahmet Altun[3]

ESB25. Perinatal Dönemde Yapay Zekâ Uygulamalarının Ebelik Bakımına Katkısı: Güncel Kanıtların Değerlendirilmesi 239-240
Zeynep Çiftci Demirtaş[1], Sinem Ceylan[2], Filiz Ünal Toprak[3]

ESB26. Yapay Zeka: Makine Öğrenimi, Derin Öğrenme ve Doğal Dil İşlemenin Ebelik Pratiğine Yansımalar 241-242
Müjde Gül Güven[1], Sinem Ceylan[2], Nazan Karahan[3]

HSB94. Kadın Sağlığında Femtech Uygulamalarının Klinik ve Bakıma Yönelik Çıktıları: Sistematik Derleme 243-244
Gönül Kurt[1], Büşra Hilal Özgören[2]

ESB27. Sezaryen Sonrası Postoperatif Ağrı İçin Kullanılan Nonfarmakolojik Yöntemlerin İncelenmesi 245-246
Melike Civelek[1], Nisa Berfin Berk[2], Hafize Dağ Tüzmen[3]

HSB-93 Elektronik Sigaraların (e -sigaralar) Kullanımı,Aile ve Hemşirelik 247-248
Fatma Yıldırım

HSB1. Duygu Düzenlemeye Yönelik Beceri Geliştirme Programının Onkoloji Hemşirelerinin Duygu Düzenleme, Yaşantısal Kaçınma ve Eşduyum Yorgunluğu Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Çalışma

Aycan Kayalar[1], Duygu Hiçdurmaz[2]
Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi Gazi Hastanesi[1]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Psikiyatri Hemşireliği ABD[2]

Amaç: Onkoloji hemşireleri, sürekli ve yoğun duygusal taleplere maruz kalmakta; bu durum eşduyum yorgunluğu ve uyumsuz duygu düzenleme örüntüleri açısından yüksek risk oluşturmaktadır. Bu araştırma, onkoloji hemşirelerinde duygu düzenleme kapasitesini güçlendirmek, yaşantısal kaçınma ve eşduyum yorgunluğunu azaltmak amacıyla geliştirilen Duygu Düzenlemeye Yönelik Beceri Geliştirme Programı'nın (DDYBGP) etkililiğini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Paralel gruplu randomize kontrollü tasarımda yürütülen çalışma, Ankara'daki iki üçüncü basamak onkoloji merkezinde çalışan 66 onkoloji hemşiresi ile gerçekleştirilmiştir (müdahale = 33; kontrol = 33). Müdahale grubu, bilişsel davranışçı terapi, kabul ve kararlılık terapisi, diyalektik davranış terapisi ve öz-şefkat temelli yaklaşımların bütünleştirildiği, altı oturumdan oluşan yapılandırılmış bir grup programına katılmıştır. Değerlendirmeler başlangıç, müdahale sonrası ve üç aylık izlemde yapılmıştır. Veriler, karma desenli ANOVA kullanılarak intention-to-treat ve protokole uygun analizlerle incelenmiştir.
Bulgular: Kontrol grubuyla karşılaştırıldığında, müdahale grubunda duygu düzenleme becerilerinde anlamlı bir artış ($p < 0.001$); duygu düzenleme güçlüğü, yaşantısal kaçınma ve eşduyum yorgunluğunda ise hem müdahale sonrasında hem de izlem döneminde anlamlı azalmalar saptanmıştır ($p < 0.001$). Etki büyüklükleri orta ile geniş düzey arasında değişmektedir (η^2p = 0.307-0.666). Eşduyum yorgunluğundaki azalmanın özellikle izlem döneminde daha belirgin hâle gelmesi, müdahalenin birikimsel ve kalıcı etkisine işaret etmektedir. ITT analizleri bulguların yönünü ve anlamlılığını doğrulamıştır.
Sonuç: Sonuçlar, DDYBGP'nin onkoloji hemşirelerinin psikososyal yükünü azaltmada etkili ve sürdürülebilir bir müdahale olduğunu ve klinik uygulamalara entegre edilebilecek uygulanabilir bir model sunduğunu göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Onkoloji hemşireliği, duygu düzenleme, yaşantısal kaçınma, eşduyum yorgunluğu, psikoeğitim, randomize kontrollü çalışma.

HSB1. The Effect of an Emotion Regulation Skills Development Program on Emotion Regulation, Experiential Avoidance, and Compassion Fatigue Among Oncology Nurses: A Randomized Controlled Trial

Aycan Kayalar[1], Duygu Hiçdurmaz[2]
Gazi University Health Research and Application Center, Gazi Hospital[1]
Hacettepe University, Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing[2]

Objective: Oncology nurses are continuously exposed to intense emotional demands, placing them at high risk for compassion fatigue and maladaptive emotion regulation patterns. This study aimed to evaluate the effectiveness of the Emotion Regulation Skills Development Program (ERSDP), developed to enhance emotion regulation capacity and reduce experiential avoidance and compassion fatigue among oncology nurses.

Methods: This parallel-group randomized controlled trial was conducted with 66 oncology nurses working at two tertiary oncology centers in Ankara, Türkiye (intervention = 33; control = 33). The intervention group participated in a structured six-session group program integrating principles of Cognitive Behavioral Therapy, Acceptance and Commitment Therapy, Dialectical Behavior Therapy, and self-compassion–based approaches. Assessments were conducted at baseline, immediately after the intervention, and at a three-month follow-up. Data were analyzed using mixed-design ANOVA with both intention-to-treat and per-protocol analyses.

Results: Compared with the control group, the intervention group demonstrated a significant improvement in emotion regulation skills ($p < 0.001$) and significant reductions in emotion regulation difficulties, experiential avoidance, and compassion fatigue both immediately after the intervention and at follow-up ($p < 0.001$). Effect sizes ranged from moderate to large (partial $\eta^2 = 0.307–0.666$). The reduction in compassion fatigue became more pronounced during the follow-up period, suggesting cumulative and sustained intervention effects. Intention-to-treat analyses confirmed the direction and significance of the findings.

Conclusion: The findings indicate that the ERSDP is an effective and sustainable intervention for reducing the psychosocial burden experienced by oncology nurses and provides a feasible model that can be integrated into clinical practice.

Keywords: Oncology nursing; emotion regulation; experiential avoidance; compassion fatigue; psychoeducation; randomized controlled trial.

HSB2. Duygu Düzenlemeden Yeniden Yapılanmaya: Kanserden Sağ Kalanlarda Travma Sonrası Büyümede Otantikliğin Aracı Rolü

Aycan Kayalar[1], Duygu Hiçdurmaz[2]
Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi Gazi Hastanesi[1]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Psikiyatri Hemşireliği ABD[2]

Giriş: Kanserden kurtulma süreci sadece fiziksel iyileşmeyi değil, aynı zamanda kimlik yeniden yapılanmasını ve anlam oluşturmayı da içerir. Duygu düzenlemesi sürekli olarak travma sonrası büyüme (TSB) ile ilişkilendirilmiş olsa da, bu ilişkiyi temel alan kimlikle ilgili süreçler yeterince anlaşılmamıştır. Kendine yabancılaşmanın azalması, dış etkilerin daha az kabulü ve daha yüksek otantik yaşam ile otantiklik ilişkili olabilir.
Amaç: Bu çalışma, otantikliğin kanser hastalarında duygu düzenleme becerileri ile TSB arasındaki ilişkiyle dolaylı olarak aracı olup olmadığını inceledi.
Yöntemler: Bu kesitsel çalışmada, aktif tedaviden sonra takip muayenesine katılan 215 kanser hastası, duygu düzenleme becerileri, otantiklik ve TSB ölçümlerini tamamladı. Demografik ve klinik değişkenler kontrol edilerek, 5.000 bootstrap örneği ve %95 güven aralığı ile PROCESS Model 4 kullanılarak kısmi korelasyonlar ve paralel çoklu dolaylı etki analizleri yapıldı.
Bulgular: Duygu düzenleme becerileri, travma sonrası büyüme (TSB) ile pozitif olarak ilişkilidir ($B = 0{,}546$, $p < 0{,}001$). Çok boyutlu modelde, otantiklik boyutları aracılığıyla dolaylı etki anlamlı olup, gözlemlenen ilişkinin %51,8'ini açıklamaktadır. Daha düşük kendine yabancılaşma ve daha yüksek özgün yaşam anlamlı dolaylı etkiler gösterirken, dışsal etkiyi kabul etme anlamlı bir etki göstermemiştir. Otantikliği alt boyut düzeyinde modellemek, TSB'deki açıklanan varyansı $R^2 = 0{,}250$'den $R^2 = 0{,}383$'e yükseltmiştir; toplam puan modeli ise bunu $R^2 = 0{,}345$'e yükseltmiştir.
Sonuç: Otantiklikle ilgili süreçler, özellikle daha düşük kendine yabancılaşma ve daha yüksek otantik yaşam, kanser hastalarında duygu düzenleme becerileri ile TSB arasındaki ilişkinin ilgili korelasyonları olabilir. Alt boyut düzeyinde modelleme, toplam puan yaklaşımına göre daha fazla kavramsal ve istatistiksel otantiklik sunabilir.
Anahtar Kelimeler: Travma sonrası büyüme; duygu düzenleme; otantiklik; kendine yabancılaşma; kanser atlatanlar.

HSB2. From Emotion Regulation to Reconstruction: The Mediating Role of Authenticity in Posttraumatic Growth Among Cancer Survivors

Aycan Kayalar[1], Duygu Hiçdurmaz[2]
Gazi University Health Research and Application Center, Gazi Hospital[1]
Hacettepe University, Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing[2]

Introduction: Cancer survivorship involves not only physical recovery but also identity reconstruction and meaning-making. Although emotion regulation has been consistently associated with post-traumatic growth (PTG), the identity-related processes underlying this association remain insufficiently understood. Authenticity, reflected in lower self-alienation, lower acceptance of external influence, and higher authentic living, may represent a correlate.
Aim: This study examined whether authenticity was indirectly associated with the relationship between emotion regulation skills and PTG in cancer survivors.
Methods: In this cross-sectional study, 215 cancer survivors attending follow-up after active treatment completed measures of emotion regulation skills, authenticity, and PTG. Partial correlations and parallel multiple indirect-effects analyses were conducted using PROCESS Model 4 with 5,000 bootstrap samples and 95% confidence intervals, controlling for demographic and clinical covariates.
Results: Emotion regulation skills were positively associated with PTG (B = 0.546, p < .001). In the multidimensional model, the indirect effect through authenticity dimensions was significant, accounting for 51.8% of the observed association. Lower self-alienation and higher authentic living showed significant indirect effects, whereas acceptance of external influence did not. Modelling authenticity at the subdimension level increased explained variance in PTG from R^2 = .250 to R^2 = .383; the total-score model increased it to R^2 = .345.
Conclusion: Authenticity-related processes, particularly lower self-alienation and higher authentic living, may be relevant correlates of the association between emotion regulation skills and PTG in cancer survivors. Subdimension-level modelling may offer greater
conceptual and statistical specificity than a total-score approach.
Keywords: Post-traumatic growth; emotion regulation; authenticity; self-alienation; cancer survivors.

HSB3. Kadınlarda Servikal Kanserin Erken Tanısına Yönelik Tutumların Yordayıcısı Olarak Kanser Kaygısı

Sanem Yaman[1], Seyhan Türkmen[2], Fatma Uslu Şahan[3], Büşra Lekesiz[4]
Etlik Şehir Hastanesi, Jinekoloji Ameliyathanesi[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı[2]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı[3]
Etlik Şehir Hastanesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği[4]

Amaç: Bu çalışma, kadınlarda servikal kanserin erken tanısına yönelik tutumların yordayıcılarını, özellikle kanser kaygısına odaklanarak belirlemeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Bu tanımlayıcı kesitsel çalışma, 1 Kasım 2024–1 Haziran 2025 tarihleri arasında Ankara, Türkiye'de bir jinekoloji polikliniğine başvuran 153 kadın ile yürütülmüştür. Veriler, "Kişisel Bilgi Formu", "Kanser Kaygısı Ölçeği" ve "Servikal Kanserin Erken Tanısına Yönelik Tutum Ölçeği" kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Pearson korelasyon analizi ve hiyerarşik doğrusal regresyon analizi kullanılmıştır.
Bulgular: Servikal Kanserin Erken Tanısına Yönelik Tutum Ölçeği ortalama puanı 86,05 ± 14,19, Kanser Kaygısı Ölçeği ortalama puanı ise 18,72 ± 6,04 olarak bulunmuştur. Erken tanıya yönelik tutum puanları; 51 yaş ve üzerindeki kadınlarda, ilköğretim mezunu olanlarda, son beş yıl içinde HPV-DNA testi yaptırmış olanlarda, servikal kanser taraması konusunda daha önce eğitim almış olanlarda, servikal kanser tanısı almış arkadaşı bulunanlarda, kronik hastalığı olanlarda ve sigara içmeyenlerde anlamlı olarak daha yüksek bulunmuştur ($p < 0,05$). Kanser kaygısı ile erken tanıya yönelik tutumlar arasında orta düzeyde ve pozitif yönde anlamlı bir ilişki saptanmış ($r = 0,471$, $p = 0,001$) ve kanser kaygısının, son regresyon modelinde tutum puanlarındaki varyansın %8'ini ek olarak açıkladığı, toplam açıklanan varyansı %44'e çıkardığı belirlenmiştir ($R^2 = 0,44$).
Sonuç: Orta düzeyde kanser kaygısı, servikal kanser taramasına yönelik olumlu tutumları güçlendiren motive edici bir psikolojik faktör olarak işlev görebilir. Kanserle ilişkili kaygıyı ele alan ve tarama eğitimi ile birlikte sunulan müdahaleler, koruyucu sağlık davranışlarını güçlendirebilir.
Anahtar Kelimeler: Tutum, Kanser Kaygısı, Servikal Kanser, Erken Tanı, Tarama.

HSB3. Cancer Anxiety as a Predictor of Attitudes Toward Early Detection of Cervical Cancer in Women

Sanem Yaman[1], Seyhan Türkmen[2], Fatma Uslu Şahan[3], Büşra Lekesiz[4]
Etlik City Hospital, Gynecology Operating Room[1]
Gülhane Faculty of Nursing, University of Health Sciences, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing[2]
Hacettepe University Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing[3]
Etlik City Hospital, Department of Obstetrics and Gynecology[4]

Objective: This study aimed to identify predictors of attitudes toward early diagnosis of cervical cancer among women, with a particular focus on cancer worry.
Methods: This descriptive cross-sectional study was conducted between November 1, 2024 and June 1, 2025 with 153 women attending a gynecology outpatient clinic in Ankara, Türkiye. Data were collected using a "Personal Information Form", "the Cancer Worry Scale", and "the Attitude Scale for Early Diagnosis of Cervical Cancer". Descriptive statistics, Pearson's correlation, and hierarchical linear regression analyses were performed.
Results: The mean score on the Attitude Scale for Early Diagnosis of Cervical Cancer was 86.05 ± 14.19, while the mean Cancer Worry Scale score was 18.72 ± 6.04. Higher AS-EDCC scores were observed among women aged 51 years and older, those with primary education, women who had undergone HPV-DNA testing within the last five years, those who had previously received education about cervical cancer screening, women with friends diagnosed with cervical cancer, women with chronic illness, and non-smokers ($p < 0.05$). Cancer worry was moderately and positively associated with attitudes toward early diagnosis ($r = 0.471$, $p = 0.001$) and accounted for an additional 8% of the variance in attitude scores in the final regression model, increasing the total explained variance to 44% ($R^2 = 0.44$).
Conclusions: Moderate cancer worry may motivate psychological factor that enhances positive attitudes toward cervical cancer screening. Interventions addressing cancer-related worries alongside screening education may strengthen preventive health behaviors.
Keywords: Attitude, Cancer Worry, Cervical Cancer, Early Diagnosis, Screening

HSB4. Jinekolojik Onkoloji Cerrahisinde Perioperatif Hemşirelik Bakımına İlişkin Güncel Kanıtlar: Bütünleştirici Derleme

Sanem Yaman[1], Fatma Uslu Şahan[2]
Etlik Şehir Hastanesi Jinekoloji Ameliyathanesi[1]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı[2]

Amaç: Jinekolojik onkoloji cerrahisi; cerrahi işlemlerin karmaşıklığı, postoperatif ağrı yükü, enfeksiyon riski, hastaların kırılgan yapısı ve iyileşme sürecindeki çok boyutlu gereksinimler nedeniyle kapsamlı perioperatif bakım gerektirir. Bu bütünleştirici derlemede, ameliyat sonrası hızlandırılmış iyileşme (enhanced recovery after surgery, ERAS), prehabilitasyon, ağrı yönetimi, enfeksiyonun önlenmesi ve destekleyici farmakolojik olmayan girişimler odağında, jinekolojik onkoloji cerrahisinde perioperatif hemşirelik bakımına ilişkin güncel kanıtların bütüncül olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Bu çalışma, jinekolojik onkoloji cerrahisinde perioperatif hemşirelik bakımına ilişkin güncel literatürün bütünleştirici derlemesi olarak gerçekleştirilmiştir.

Bulgular: Mevcut kanıtlar, ERAS temelli protokollerin hastanede kalış süresi, komplikasyon oranı, yeniden yatış ve maliyetler üzerinde olumlu etkiler sağlayarak perioperatif sonuçları iyileştirdiğini göstermektedir. Bununla birlikte söz konusu protokollerin etkinliği; ekip uyumu, multidisipliner iş birliği ve klinik iş akışına başarılı entegrasyon ile yakından ilişkilidir. Bu bağlamda perioperatif ve ameliyathane hemşireleri, bakımın planlanması, uygulanması ve sürdürülmesinde kritik sorumluluk üstlenmektedir. Çalışmalar heterojen özellik göstermekle birlikte, multimodal prehabilitasyon uygulamalarının cerrahiye hazırlığı güçlendirdiği ve postoperatif iyileşmeyi desteklediği bildirilmektedir. Ayrıca multimodal ve opioid tasarrufu sağlayan yaklaşımların postoperatif ağrı yönetiminde etkili olduğu; enfeksiyon önleme ve sepsis kontrolünün ise yüksek riskli jinekolojik girişimlerde temel bakım öncelikleri arasında yer aldığı görülmektedir. Müzik gibi farmakolojik olmayan girişimlerin de ameliyat öncesi anksiyete ve ameliyat sonrası ağrının azaltılmasına katkı sağladığı belirtilmektedir.

Sonuç: Jinekolojik onkoloji cerrahisinde perioperatif hemşirelik bakımı; kanıta dayalı, protokol temelli ve multidisipliner bir yaklaşımla yürütülmelidir. Hemşireler hasta güvenliğinin sağlanması, cerrahi hazırlığın desteklenmesi, semptom yönetimi, iyileşmenin hızlandırılması ve bakım sürekliliğinin korunmasında anahtar role sahiptir. Alana özgü hemşirelik kanıtlarının güçlendirilmesi ve standartlaştırılmış perioperatif bakım modellerinin geliştirilmesi için daha fazla araştırmaya gereksinim vardır.

Anahtar Kelimeler: Jinekolojik onkoloji cerrahisi; perioperatif hemşirelik bakımı; ERAS; prehabilitasyon; hasta güvenliği

HSB4. Current Evidence on Perioperative Nursing Care in Gynecologic Oncology Surgery: An Integrative Review

Sanem Yaman[1], Fatma Uslu Şahan[2]
Etlik City Hospital, Gynecology Operating Room[1]
Hacettepe University Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing[2]

Objective: Gynecologic oncology surgery requires comprehensive perioperative care due to the complexity of surgical procedures, postoperative pain burden, risk of infection, the fragile nature of patients, and multidimensional needs during the recovery process. This integrative review aims to holistically evaluate current evidence regarding perioperative nursing care in gynecologic oncology surgery, focusing on enhanced recovery after surgery (ERAS), prehabilitation, pain management, infection prevention, and supportive non-pharmacological interventions.
Method: This study was conducted as an integrative review of current literature concerning perioperative nursing care in gynecologic oncology surgery.
Findings: Current evidence indicates that ERAS-based protocols improve perioperative outcomes by providing positive effects on the length of hospital stay, complication rates, readmission, and costs. However, the effectiveness of these protocols is closely linked to team cohesion, multidisciplinary collaboration, and successful integration into clinical workflow. In this context, perioperative and operating room nurses assume critical responsibilities in the planning, implementation, and maintenance of care. Although studies show heterogeneous characteristics, it is reported that multimodal prehabilitation practices strengthen surgical preparation and support postoperative recovery. Furthermore, multimodal and opioid-sparing approaches are found to be effective in postoperative pain management; meanwhile, infection prevention and sepsis control are among the fundamental care priorities in high-risk gynecologic interventions. Non-pharmacological interventions, such as music, are also stated to contribute to the reduction of preoperative anxiety and postoperative pain.
Conclusion: Perioperative nursing care in gynecologic oncology surgery should be conducted through an evidence-based, protocol-oriented, and multidisciplinary approach. Nurses play a key role in ensuring patient safety, supporting surgical preparation, symptom management, accelerating recovery, and maintaining continuity of care. Further research is needed to strengthen field-specific nursing evidence and to develop standardized perioperative care models.
Keywords: Gynecologic oncology surgery; perioperative nursing care; ERAS; prehabilitation; patient safety.

HSB5. Yoğun Bakım Hemşirelerine Verilen İzolasyon Önlemleri Eğitiminin Bilgi ve Uyum Düzeylerine Etkisinin Değerlendirilmesi

Büşra Öztürk[1], Müjgan Onarıcı[2]
Etlik Şehir Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Komitesi, Ankara, Türkiye[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Anabilim Dalı, Çankırı, Türkiye[2]

Amaç: Bu araştırma, yoğun bakım hemşirelerine verilen kanıt temelli izolasyon önlemleri eğitiminin; hemşirelerin bilgi düzeyleri ve klinik uyumları üzerindeki etkisini belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Ön test-son test kontrol gruplu yarı deneysel tipteki araştırma, İç Anadolu Bölgesi'ndeki bir şehir hastanesinin iki farklı kulesindeki 3. basamak erişkin yoğun bakım ünitelerinde (YBÜ) görev yapan hemşirelerle yürütülmüştür. Örneklem büyüklüğü güç analizi ile belirlenmiş; 30 kontrol ve 30 müdahale olarak homojen dağılım gösteren iki gruptaki toplam 60 hemşire ile tamamlanmıştır. Veri toplamada "Kişisel Bilgiler Formu", "İzolasyon Önlemleri Bilgi Testi" ve "İzolasyon Önlemlerine Uyum Ölçeği" kullanılmıştır. Araştırma kapsamında öncelikle her iki gruba ön test aşamasında bilgi testleri uygulanmış; müdahale grubuna ise verilen "Enfeksiyon Kontrol ve İzolasyon Önlemleri" eğitiminin hemen ardından ikinci test yapılmıştır. Veri toplama süreci eğitimden iki hafta sonra iki gruba da uygulanan son test ile tamamlanmıştır. Verilerin analizinde SPSS 22 programı, grup içi karşılaştırmalarda Wilcoxon işaret testi, gruplar arası karşılaştırmalarda Mann-Whitney U testi kullanılmıştır.
Bulgular: Ön testte; kontrol grubunun bilgi testi puanlarının müdahale grubundan anlamlı derecede yüksek olduğu belirlenmiştir ($p<0,05$). Eğitim sonrası müdahale grubunun bilgi testi puanlarında; hem ikinci testte ($p=0,0001$) hem de son testte ($p<0,001$) ön teste kıyasla istatistiksel olarak anlamlı yükseliş saptanmış; eğitimin bilgi düzeyini artırdığı belirlenmiştir. Ayrıca son testte müdahale grubu puanlarının kontrol grubuna göre anlamlı arttığı saptanmıştır. Kontrol grubunda süreç boyunca bilgi testi puanlarında anlamlı farklılık saptanmamıştır ($p>0,05$). Müdahale grubunda İzolasyon Önlemlerine Uyum Ölçeği puan ortalamalarının ön teste göre ikinci testte anlamlı arttığı saptanmıştır ($p=0,011$).
Sonuç: Bu araştırma; izolasyon önlemleri eğitiminin teorik bilgiyi artırdığını, ancak klinik uyum ve kalıcılık üzerindeki etkisinin sınırlı kaldığını göstermiştir. Davranış değişikliği için teorik anlatım yetersizdir. İzolasyon uyumunu sürdürülebilir kılmak için geleneksel yöntemler yerine klinik simülasyon ve vaka analizli interaktif modellerin tercih edilmesi ve eğitimlerin periyodik tekrarlanması önerilir.
Anahtar Kelimeler: Bilgi, Hemşire, İzolasyon, İzolasyon Uyumu, Yoğun Bakım.

HSB5. **Evaluation of the Effect of Isolation Precautions Training Provided to Intensive Care Nurses on Their Knowledge and Compliance Levels**

Büşra Öztürk[1], Müjgan Onarıcı[2]
Etlik City Hospital, Infection Control Committee, Ankara, Türkiye[1]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Çankırı, Türkiye[2]

Aim: This study evaluated the impact of evidence-based isolation precautions training provided to intensive care nurses on knowledge levels and clinical adherence.
Method: This quasi-experimental study included nurses in third-level adult intensive care units at a city hospital in the Central Anatolia Region. The sample size was determined via power analysis and completed with 60 nurses in two groups of 30 control and 30 intervention participants. Data collection used a Personal Information Form, Isolation Precautions Knowledge Test, and Compliance with Isolation Precautions Scale. Both groups completed pretests initially. The intervention group received training, followed by a second test. The process concluded with a posttest two weeks later. Data analysis used SPSS 22, with the Wilcoxon signed-rank test and Mann-Whitney U test.
Results: Pretest scores showed the control group's knowledge was significantly higher than the intervention group ($p<0.05$). Following training, the intervention group's knowledge scores increased significantly in both the second test ($p=0.0001$) and posttest ($p<0.001$). Additionally, the intervention group's posttest scores were significantly higher than the control group. No significant difference was found in the control group's knowledge scores throughout the study ($p>0.05$). In the intervention group, the mean scores for the Compliance with Isolation Precautions Scale increased significantly ($p=0.011$).
Conclusion: Isolation precautions training improves theoretical knowledge, but its impact on clinical adherence remains limited. Theoretical instruction is insufficient for behavioral change. To ensure sustainable adherence, interactive models including clinical simulations and case studies should replace traditional methods, and training should be repeated periodically.
Keywords: Knowledge, Nurse, Isolation, Isolation Adherence, Intensive Care.

HSB6. Meme Kanseri Hastalarında Preoperatif Dönemde Yapılan Eğitimin Kaygı Düzeylerine Etkisi

Kübra Dakdevir[1], Tuğba Sülük[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışmanın amacı, meme kanseri hastalarında preoperatif dönemde yapılan eğitimin hastaların kaygı düzeyleri üzerindeki etkisini inceleyen güncel literatürü değerlendirmektir.
Yöntem: PubMed, Cochrane Library, Web of Science veri tabanlarında ilgili anahtar kelimeler kullanılarak literatür taraması yapılarak uygun çalışmalar değerlendirmeye alınmıştır.
Bulgular: Meme kanseri, memedeki süt bezleri veya süt kanallarını oluşturan hücrelerin kontrolsüz çoğalması sonucu gelişen malign bir hastalıktır. Dünya ve Türkiye'de kadınlar arasında en sık görülen kanser türü olup, tedavisinde birincil yaklaşım olarak çoğunlukla cerrahi müdahale kullanılmaktadır. Cerrahi müdahale tümörün ortadan kaldırılmasında etkili olmakla birlikte, hastalarda sıklıkla önemli psikolojik sorunlara yol açabilmektedir. Meme kanserinin prognozu, ameliyat sürecine ilişkin belirsizlikler, cerrahi girişimin başarısı, ameliyat sonrası ağrı, anesteziye bağlı riskler ile postoperatif süreç ve olası komplikasyonlara yönelik belirsizlik ve korku nedeniyle hastalar ameliyat öncesi kaygı yaşamaktadır. Meme cerrahisi sonrasında ise sinir ve doku hasarına bağlı olarak ortaya çıkan ağrı ve fiziksel fonksiyon kısıtlılıkları ile birlikte vücut imajındaki değişiklikler farklı düzeylerde kaygıya yol açarak hastaların tedaviye uyumunu, yaşam kalitesini ve iyileşme sürecini olumsuz yönde etkilemektedir. Hastalara yapılan planlı ve sistematik eğitimlerin belirsizlik algısını azaltarak kontrol duygusunu güçlendirdiği ve kaygı düzeylerinin azaltılmasında önemli bir rol oynadığı görülmektedir. Preoperatif eğitim; ameliyat süreci, anestezi, ameliyat sonrası bakım, olası komplikasyonlar ve iyileşme süreci hakkında bilgi verilmesini içeren sistematik bir yaklaşımdır. Bu doğrultuda sağlık profesyonellerinin meme kanseri hastalarına yönelik yapılandırılmış preoperatif eğitim programları uygulaması önerilmektedir.
Sonuç: Klinik uygulamalarda standart bakımın bir parçası olarak yapılandırılmış ve hasta odaklı eğitim programlarının uygun şekilde yaygınlaştırılması hastaların iyileşme sürecinde büyük önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Preoperatif hemşirelik eğitimi, kaygı, meme kanseri

HSB6. The Effect of Preoperative Education on Anxiety Levels in Patients with Breast Cancer

Kübra Dakdevir[1], Tuğba Sülük[2]
Ankara Etlik City Hospital

Objective: The objective of this study is to review the current literature examining the effect of preoperative education on anxiety levels in breast cancer patients.
Methods: A literature search was conducted using relevant keywords in the PubMed, Cochrane Library, and Web of Science databases, and suitable studies were included in the analysis.
Findings: Breast cancer is a malignant disease that develops as a result of the uncontrolled proliferation of cells that make up the milk glands or milk ducts in the breast. It is the most common type of cancer among women worldwide and in Turkey, and surgical intervention is most often used as the primary treatment approach. While surgical intervention is effective in removing the tumor, it can often lead to significant psychological issues in patients. Patients experience preoperative anxiety due to uncertainties regarding the surgical process, the success of the procedure, postoperative pain, risks associated with anesthesia, and uncertainties and fears related to the postoperative period and potential complications. Following breast surgery, pain and physical functional limitations resulting from nerve and tissue damage, along with changes in body image, lead to anxiety at varying levels, negatively impacting patients' adherence to treatment, quality of life, and the recovery process. It has been observed that structured and systematic education provided to patients reduces the perception of uncertainty, strengthens the sense of control, and plays a significant role in reducing anxiety levels. Preoperative education is a systematic approach that involves providing information about the surgical process, anesthesia, postoperative care, potential complications, and the recovery process. Accordingly, it is recommended that healthcare professionals implement structured preoperative education programs for breast cancer patients.
Conclusion: The appropriate implementation of structured, patient-centered education programs as part of standard clinical care plays a significant role in patients' recovery process.
Keywords: Preoperative nursing education, anxiety, breast cancer

HSB8. İntörn Hemşirelik Öğrencilerinin Psikiyatri Kliniğindeki İletişim Engelleri Deneyimleri: Nitel Bir Odak Grup Çalışması

Naciye Karabulut[1], Ayşe Gül Yavaş[1], Nilgün Kahraman[1], Yasemin Çekiç[1]
Ankara Üniversitesi

Amaç: Bu araştırmanın amacı, psikiyatri kliniğinde uygulama yapan intörn hemşirelik öğrencilerinin iletişim engellerine ilişkin deneyimlerini incelemektir.
Yöntem: Bu nitel betimleyici araştırma, psikiyatri klinik uygulamasını tamamlamış 28 dördüncü sınıf hemşirelik öğrencisi ile yürütülmüştür. Veriler, yarı yapılandırılmış görüşme formu aracılığıyla gerçekleştirilen odak grup görüşmeleri ile toplanmış ve tümevarımcı tematik analiz yöntemi ile analiz edilmiştir.
Bulgular: Araştırma sonucunda "zorlaştırıcılar", "kolaylaştırıcılar", "aşamalı mesleki gelişim" ve "güçlenme" olmak üzere dört ana tema ve dokuz alt tema belirlenmiştir. Bulgular, iletişim sürecinin yalnızca öğrencilerin bireysel becerileri ile değil, hasta özellikleri, klinik ortam koşulları, örgütsel yapı ve öğrencilerin mesleki gelişim düzeyi ile birlikte şekillendiğini göstermektedir. Etkili iletişim stratejilerinin kullanımı, destekleyici klinik öğrenme ortamları ve deneyim temelli öğrenme fırsatları iletişimi kolaylaştıran faktörler olarak öne çıkmıştır. Ayrıca öğrencilerin zaman içinde teorik bilgilerini uygulamaya aktararak mesleki özgüven kazandıkları ve iletişim becerilerinin geliştiği belirlenmiştir.
Sonuç: Bu bulgular, psikiyatri hemşireliği eğitiminde iletişim odaklı yapılandırılmış müdahalelerin ve kapsayıcı klinik öğrenme ortamlarının önemini ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik öğrencileri; psikiyatri klinik uygulaması; iletişim engelleri; nitel araştırma

HSB8. Intern Nursing Students' Experiences of Communication Barriers in the Psychiatry Clinical Setting: A Qualitative Focus Group Study

Naciye Karabulut[1], Ayşe Gül Yavaş[1], Nilgün Kahraman[1], Yasemin Çekiç[1]
Ankara University

Objective: This study aimed to explore the experiences of intern nursing students regarding communication barriers encountered during their clinical practice in a psychiatry unit.
Methods: This qualitative descriptive study was conducted with 28 fourth-year nursing students who had completed their psychiatric clinical practice. Data were collected through focus group interviews using a semi-structured interview guide and analyzed using inductive thematic analysis.
Results: Four main themes and nine subthemes were identified: barriers, facilitators, progressive professional development, and empowerment. The findings indicated that the communication process was shaped not only by the students' individual skills but also by patient characteristics, clinical environment, organizational structure, and the students' level of professional development. The use of effective communication strategies, supportive clinical learning environments, and opportunities for experiential learning emerged as key facilitators of communication. In addition, students gradually translated theoretical knowledge into clinical practice, gained professional self-confidence, and improved their communication skills over time.
Conclusion: These findings highlight the importance of communication-focused structured interventions and inclusive clinical learning environments in psychiatric nursing education.
Keywords: Nursing students; psychiatric clinical practice; communication barriers; qualitative research.

HSB9. Cerrahi Hastalarının Taburculuk Hazırlığı ile Taburculuk Eğitiminden Memnuniyetleri Arasındaki İlişki

Hatice Balcı
Necmettin Erbakan Üniversitesi

Amaç: Bu araştırma, cerrahi hastalarının taburculuğa hazıroluşluk düzeylerini ve aldıkları taburculuk eğitiminden memnuniyet durumlarını belirlemek ve iki değişken arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla yapılmıştır.
Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı-ilişkisel tipteki araştırma, Türkiye'de bir şehir hastanesinin cerrahi kliniklerinde Ekim–Aralık 2025 tarihleri arasında yürütülmüştür. Çalışmaya, dahil edilme kriterlerini karşılayan ve araştırmaya katılmaya gönüllü olan toplam 158 hasta dahil edilmiştir. Veriler, Sosyodemografik Özellikler Formu, Taburculuğa Hazıroluşluk Ölçeği Kısa Formu (THÖ) ve Cerrahi Hastalara Özgü Taburculuk Eğitimi Memnuniyet Ölçeği (TEM) ile toplanmıştır.
Bulgular: Hastaların THÖ toplam puan ortalaması 59,60±13,65 olup orta-yüksek düzeyde taburculuğa hazıroluşluk gösterdikleri saptanmıştır. TEM toplam puan ortalaması ise 86,96±16,04 olup orta düzeyde memnuniyet belirlenmiştir. THÖ alt boyutlarında en yüksek puan "beklenen destek" (16,70±3,64), en düşük puan "baş etme yeteneği" (14,01±4,02) olmuştur. TEM alt boyutlarında en yüksek puanlar "evde bakım" (28,32±5,31) ve "enfeksiyon izlem" (13,17±2,38), en düşük puanlar ise "taburculuk süresi" (13,71±7,60) ve "kontroller" (22,78±5,30) alt boyutlarında yer almıştır. THÖ ve TEM arasında orta düzeyde, pozitif ve anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r=0,438$; $p<0,01$).
Sonuç: Cerrahi hastaların taburculuğa hazıroluşluklarının orta-yüksek, taburculuk eğitiminden memnuniyetlerinin ise orta düzeyde olduğu bulunmuştur. Taburculuk eğitiminden memnuniyet, taburculuğa hazıroluşluğun anlamlı bir yordayıcısıdır. Bu nedenle cerrahi hemşirelerinin taburculuk eğitimlerini planlı, bireyselleştirilmiş ve etkileşimli yöntemlerle yürütmesi, hasta merkezli bakımın güçlendirilmesi açısından önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi hastalar, taburculuğa hazıroluşluk, taburculuk eğitimi, memnuniyet, hemşirelik

HSB9. The Relationship Between Surgical Patients' Readiness for Hospital Discharge and Their Satisfaction with Discharge Education

Hatice Balcı
Necmettin Erbakan University

Objective: This study aimed to determine the level of readiness for hospital discharge among surgical patients, evaluate their satisfaction with the discharge education they received, and examine the relationship between these two variables.
Materials and Methods: This descriptive correlational study was conducted in the surgical clinics of a city hospital in Türkiye between October and December 2025. A total of 158 patients who met the inclusion criteria and voluntarily agreed to participate were included in the study. Data were collected using the Sociodemographic Characteristics Form, the Readiness for Hospital Discharge Scale–Short Form (RHDS-SF), and the Discharge Education Satisfaction Scale for Surgical Patients (DESS-SP).
Results: The mean total RHDS-SF score was 59.60 ± 13.65, indicating a moderate-to-high level of readiness for hospital discharge. The mean total DESS-SP score was 86.96 ± 16.04, reflecting a moderate level of satisfaction with discharge education. Among the RHDS-SF subscales, the highest mean score was observed for expected support (16.70 ± 3.64), whereas the lowest was for coping ability (14.01 ± 4.02). Among the DESS-SP subscales, the highest mean scores were for home care (28.32 ± 5.31) and infection monitoring (13.17 ± 2.38), while the lowest were for discharge timing (13.71 ± 7.60) and follow-up visits (22.78 ± 5.30). A moderate, positive, and statistically significant correlation was found between the RHDS-SF and DESS-SP scores ($r = 0.438$, $p < 0.01$).
Conclusion: Surgical patients demonstrated a moderate-to-high level of readiness for hospital discharge and a moderate level of satisfaction with discharge education. Satisfaction with discharge education was identified as a significant predictor of readiness for hospital discharge. Therefore, it is recommended that surgical nurses provide discharge education using planned, individualized, and interactive approaches to strengthen patient-centered care.
Keywords: Surgical patients; readiness for hospital discharge; discharge education; satisfaction; nursing.

HSB10. Kadınlarda Meme Kanseri Farkındalığı ve Tarama Davranışları: Toplum Temelli Kesitsel Bir Çalışmadan Elde Edilen Sosyodemografik Belirleyiciler

Hatice Balcı
Necmettin Erbakan Üniversitesi

Amaç: Bu çalışma, kadınlar arasında meme kanseri farkındalığını değerlendirmeyi ve farkındalık ve tarama davranışlarıyla ilişkili sosyodemografik belirleyicileri belirlemeyi amaçlamıştır.
Konu ve yöntemler: 715 kadın arasında topluluk tabanlı kesitsel bir çalışma yürütülmüştür. Veriler, yapılandırılmış bir anket ve Meme Kanseri Farkındalık Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Farkındalık düzeyleriyle ilişkili faktörleri belirlemek için çoklu regresyon analizleri yapılmıştır.
Bulgular: Katılımcıların ortalama toplam BCAS puanı 79,08 ± 8,65 olup, orta ila yüksek düzeyde bir farkındalığı göstermektedir. Eğitim düzeyi ve yaş, farkındalığın en güçlü belirleyicileriydi ($p<0,05$). İlginç bir şekilde, daha önce meme kendi kendine muayenesi konusunda eğitim aldığını bildiren ve düzenli klinik meme muayenesi geçiren kadınlar daha düşük farkındalık puanları göstermiş olup, bu da eğitim müdahalelerinin etkinliğinde veya kalitesinde potansiyel boşluklar olduğunu düşündürmektedir. Kadınların risk faktörleri ve semptomlar hakkındaki bilgileri yüksek olmasına rağmen, bu durum sağlık davranışlarına tam olarak yansımamıştır. Daha yüksek farkındalık düzeyleri, daha yüksek eğitim düzeyi, daha önceki sağlık bilgisine maruz kalma ve ailede meme kanseri öyküsü ile ilişkilidir.
Sonuç: Kadınlar arasında meme kanseri farkındalığının orta ila yüksek düzeyde olduğu, eğitim ve yaşın ise en güçlü belirleyici faktörler olduğu tespit edilmiştir. Bununla birlikte, farkındalık yeterince önleyici davranışlara dönüşmemektedir. Bu nedenle, farkındalık programları sadece bilgi yaymaya değil, aynı zamanda davranış değişikliğini teşvik etmeye, kaygıyı yönetmeye ve kültürel uyumu kolaylaştırmaya da odaklanmalıdır. Bu bulgular, kadınlar arasında meme kanseri farkındalığını artırmayı ve tarama davranışlarını teşvik etmeyi amaçlayan topluluk temelli eğitim müdahalelerine duyulan ihtiyacı vurgulamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri, Farkındalık, Tarama Davranışı, Kadın Sağlığı, Erken Teşhis

HSB10. Breast Cancer Awareness and Screening Behaviors Among Women: Sociodemographic Determinants from a Community-Based Cross-Sectional Study

Hatice Balcı
Necmettin Erbakan University

Objective: This study aimed to assess breast cancer awareness among women and identify the sociodemographic determinants associated with awareness and screening behaviors.
Subjects and Methods: A community-based cross-sectional study was conducted among 715 women. Data were collected using a structured questionnaire and the Breast Cancer Awareness Scale (BCAS). Multiple regression analyses were performed to identify factors associated with awareness levels.
Results: The participants' mean total BCAS score was 79.08 ± 8.65, indicating a moderate-to-high level of breast cancer awareness. Educational level and age were the strongest predictors of awareness ($p < 0.05$). Interestingly, women who reported having previously received breast self-examination training and those who underwent regular clinical breast examinations demonstrated lower awareness scores, suggesting potential gaps in the effectiveness or quality of educational interventions. Although participants demonstrated high levels of knowledge regarding breast cancer risk factors and symptoms, this knowledge was not consistently translated into preventive health behaviors. Higher awareness levels were associated with higher educational attainment, previous exposure to health information, and a family history of breast cancer.
Conclusion: Women demonstrated a moderate-to-high level of breast cancer awareness, with education and age identified as the strongest determinants. However, awareness alone was insufficient to promote preventive health behaviors. Therefore, awareness programs should focus not only on disseminating knowledge but also on encouraging behavior change, addressing anxiety, and ensuring cultural appropriateness. These findings highlight the need for community-based educational interventions aimed at improving breast cancer awareness and promoting screening behaviors among women.
Keywords: Breast cancer; awareness; screening behavior; women's health; early detection.

ESB1. Gebe Okulu Programlarına Düzenli Katılımın Normal Doğum Oranları ve Yenidoğan Apgar Skorları Üzerindeki Etkisi

Serpil Kalı[1], Çiğdem Avcı[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışma, doğum öncesi eğitim programlarına katılım sıklığının yenidoğan Apgar puanları ve vajinal doğum oranları üzerindeki etkisini araştırmayı amaçlamaktadır.
Yöntem: Bu prospektif gözlemsel çalışma, Ağustos ve Aralık 2025 tarihleri arasında eğitim programına katılan 113 gebe kadınla gerçekleştirilmiştir. Katılımcı grubu, programa katıldıkları gün sayısına göre alt gruplara ayrılmıştır: tam katılım grubu(n=78) ve düzensiz katılım grubu (n=35).
Bulgular: Çalışmaya toplam 113 hasta dahil edilmiştir. Katılım düzenine dayalı analizde, eğitim programının tamamına katılan gebe kadınlar arasında normal spontan doğum (NSD) oranının (%57,7), düzensiz katılanlara (%54,3) göre daha yüksek olduğu gözlemlenmiştir. Ayrıca, tam programa katılan grupta sezaryen (CS) oranları daha düşüktür. Ancak bu fark istatistiksel olarak anlamlı değildir (p=0,735). Ayrıca analiz, anneleri eğitim programının tamamına katılan bebeklerin 1. dakika ve 5. dakika Apgar skorlarının, anneleri programa daha seyrek veya düzensiz katılan bebeklerin skorlarından istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek olduğunu ortaya koymuştur (sırasıyla p=0,037 ve p=0,006).
Sonuç: Doğum öncesi eğitimin etkinliği, sadece katılım durumuyla değil, eğitimin süresiyle de ilgilidir. Tam katılımlı eğitim programları, yenidoğan klinik sonuçlarını iyileştirme potansiyeli daha yüksektir.
Anahtar Kelimeler: Doğum Öncesi Eğitim Programları, Gebe Okulu, Apgar Skoru

ESB1. Effect of Regular Attendance to Antenatal Classes on Normal Birth Rates and Newborn Apgar Scores

Serpil Kalı[1], Çiğdem Avcı[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik City Hospital

Objective: This study aimed to investigate the effect of attendance frequency in antenatal education programs on newborn Apgar scores and rates of vaginal delivery.
Methods: This prospective observational study was conducted with 113 pregnant women who attended the antenatal education program between August and December 2025. Participants were divided into subgroups according to their level of attendance: full attendance group (n = 78) and irregular attendance group (n = 35).
Results: A total of 113 participants were included in the study. Analysis based on attendance patterns showed that the rate of normal spontaneous vaginal delivery (NSD) was higher in women who fully attended the program (57.7%) compared to those with irregular attendance (54.3%). Cesarean section (CS) rates were also lower in the full attendance group; however, the difference was not statistically significant (p = 0.735). In addition, newborns of mothers who fully attended the program had significantly higher 1-minute and 5-minute Apgar scores compared to those of mothers with irregular attendance (p = 0.037 and p = 0.006, respectively).
Conclusion: The effectiveness of antenatal education depends not only on attendance but also on the continuity and duration of the program. Fully attended antenatal education programs have greater potential to improve neonatal clinical outcomes.
Keywords: Antenatal education programs; pregnancy school; Apgar score.

ESB2.Gebe Okulu Eğitim Programının Perinatal Bilgi Düzeyi ve Farkındalık Üzerindeki Etkinliği: 1206 Katılımcı ile Kesitsel Bir Analiz

Çiğdem Avcı[1], Serpil Kalı[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışma, gebe okulu eğitim programını tamamlayan anne adaylarının; gebelik süreci, doğum fizyolojisi, postpartum dönem ve temel tıbbi komplikasyonlara ilişkin bilgi düzeylerini ve farkındalık oranlarını değerlendirmek amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Çalışma, Etlik Şehir Hastanesi Gebe Okulu'nda eğitimini tamamlayan 1206 gebe ile kesitsel bir analiz olarak yapılmıştır. Veriler, eğitim sonunda katılımcılara uygulanan; beslenme, doğum korkusu, lohusalık bakımı, egzersiz kısıtlılıkları ve aile planlamasını içeren 9 maddelik yapılandırılmış bir bilgi formu ile toplanmıştır. Hastalar yalnızca cevap vermek istedikleri sorulara cevap vermişlerdir. Verilerin analizi sayı ve yüzde dağılımları kullanılarak yapılmıştır.
Bulgular: Katılımcıların (n=1206) demografik özelliklerine bakıldığında (%70.4, n=753) 25-35 yaş arasında idi. %82 sinin ilk gebeliği idi. Bilgi önermelerine verdikleri doğru yanıt oranlarına bakıldığında tam farkındalık alanları; gebelikte beslenme (%100, n=1203), lohusalıkta eş desteği (%99.8, n=1203), doğum korkusu ve ıkınma (%96.6, n=1158) ve emzirmenin sürdürülmesi (%98.2, n=1179) konularında mükemmel düzeyde farkındalık saptanmıştır. Klinik uyarılar alt grubuna bakıldığında gebelikte kanamanın acil durum sayılması (%93.8, n=1128) ve egzersiz sırasında semptom takibi (%98.3, n=1178) konularında da yine yüksek başarı izlenmiştir. Geliştirilmesi gereken alanlar ise rahim ağzı yetmezliği gibi özel durumları içeren durumlarda egzersiz (%62.3, n=697) ve lohusalık süresinin tanımı (%70.9, n=840) konularında bilgi düzeyinin orta seviyede kaldığı görülmüştür. En düşük farkındalık ise katılımcıların sadece %25.7'si (n=301) tüp ligasyonunun sadece kadına özgü bir yöntem olmadığını (vazektomi farkındalığı) doğru bilmiştir.
Sonuç: Gebe okulu eğitimleri; beslenme, eş desteği ve doğum mitlerinin yıkılması gibi temel konularda çok yüksek bir başarı oranına sahiptir. Ancak, doğum sonrası kontraseptif yöntemlerin çeşitliliği ve spesifik tıbbi komplikasyonların yönetimi konularında eğitimin içeriğinin ve anlatım tekniklerinin güçlendirilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır. Bu veriler, ulusal gebe okulu müfredatının daha teknik ve kapsayıcı bir yapıya kavuşturulması için yol göstericidir.
Anahtar Kelimeler: Gebe Okulu, Antenatal Eğitim, Perinatal Farkındalık, Bilgi Düzeyi

ESB2. Effectiveness of the Antenatal Education Program on Perinatal Knowledge Level and Awareness: A Cross-Sectional Analysis with 1206 Participants

Çiğdem Avcı[1], Serpil Kalı[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik City Hospital[1]

Objective: This study aimed to evaluate the knowledge levels and awareness of expectant mothers who completed the antenatal education program regarding pregnancy, the physiology of labor, the postpartum period, and basic medical complications.
Methods: This cross-sectional analysis was conducted with 1206 pregnant women who completed the antenatal education program at Etlik City Hospital. Data were collected using a 9-item structured questionnaire administered at the end of the program, covering topics such as nutrition, fear of childbirth, postpartum care, exercise restrictions, and family planning. Participants were allowed to respond only to the questions they wished to answer. Data were analyzed using frequency and percentage distributions.
Results: Of the participants (n = 1206), 70.4% (n = 753) were aged 25–35 years, and 82% were in their first pregnancy. High levels of awareness were observed in several domains: nutrition during pregnancy (100%, n = 1203), spousal support during the postpartum period (99.8%, n = 1203), fear of childbirth and pushing techniques (96.6%, n = 1158), and continuation of breastfeeding (98.2%, n = 1179). In the clinical warning subdomain, high success rates were also observed for recognizing pregnancy bleeding as an emergency (93.8%, n = 1128) and monitoring symptoms during exercise (98.3%, n = 1178). However, areas requiring improvement included exercise in specific conditions such as cervical insufficiency (62.3%, n = 697) and knowledge of postpartum duration (70.9%, n = 840), both of which remained at a moderate level. The lowest awareness was observed regarding male sterilization (vasectomy), with only 25.7% (n = 301) correctly recognizing that tubal ligation is not the only permanent contraceptive method.
Conclusion: Antenatal education programs demonstrate very high effectiveness in key areas such as nutrition, spousal support, and dispelling myths about childbirth. However, the content and teaching methods regarding postpartum contraceptive methods and the management of specific medical complications should be strengthened. These findings provide guidance for improving the national antenatal education curriculum toward a more comprehensive and technical structure.
Keywords: Antenatal education; pregnancy school; perinatal awareness; knowledge level.

ESB3. TDL Yatağında Doğumun Doğum Süresi, Doğum Sonu Ağrı ve Memnuniyete Etkisi: Yarı Deneysel Bir Çalışma

Ayşe Taştekin[1], Özlem Durmuş Tekin[2]
Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi[1]
Afyonkarahisar Devlet Hastanesi[2]

Amaç: Doğum ortamı ve kullanılan donanımlar kadınların doğum deneyimi üzerinde belirleyicidir. Bu çalışmanın amacı, Travay, Doğum ve Lohusa (TDL) yatağı ile geleneksel jinekolojik masa (TGT) kullanımının doğum süresi, ağrı şiddeti, memnuniyet düzeyi ve maternal/neonatal sonuçlar üzerindeki etkisini karşılaştırmaktır.
Yöntem: Yarı deneysel tasarımdaki bu araştırma, Haziran - Ekim 2025 tarihleri arasında Türkiye'nin batısındaki ikinci basamak bir anne dostu hastanede yürütülmüştür. Çalışmaya rastgele atanmış toplam 320 gebe (160 TDL, 160 TGT) dahil edilmiştir. Veriler anket formu, Görsel Analog Skala (VAS) ve Doğum Memnuniyet Ölçeği kullanılarak yüz yüze toplanmıştır. Grup karşılaştırmalarında Mann-Whitney U ve Ki-Kare testleri kullanılmış, $p<0.05$ anlamlı kabul edilmiştir.
Bulgular: Grupların sosyodemografik ve başlangıç obstetrik özellikleri benzerdir ($p>0.05$). Doğum süresi açısından gruplar arasında anlamlı fark bulunmamıştır. Ancak, geleneksel jinekolojik masa (TGT) grubunda epizyotomi (%67.5'e karşılık %45.0) ve fundal bası (%25.0'e karşılık %6.9) uygulanma oranları TDL grubuna göre istatistiksel olarak anlamlı düzeyde daha yüksektir ($p<0.001$). TDL grubunda ağrı şiddeti daha düşük, doğum memnuniyeti ise anlamlı derecede daha yüksek bulunmuştur ($p<0.001$). Bebeklerin 1. dakika Apgar skorları, SpO2 değerleri ve ilk emme zamanları açısından gruplar arasında fark saptanmamıştır ($p>0.05$).
Sonuç: TDL yatağında doğum yapmak, epizyotomi ve fundal bası gibi rutin dışı müdahaleleri azaltıp anne memnuniyetini artırırken yenidoğan güvenliğini de korumaktadır. TDL yatağı kullanımı, anne merkezli, fizyolojik ve müdahalesiz doğum bakım ilkeleriyle uyumlu olup klinik pratikte yaygınlaştırılmalıdır.
Anahtar Kelimeler: TDL yatağı, geleneksel jinekolojik masa, vajinal doğum, memnuniyet, maternal sonuçlar

ESB3. The Effect of Delivery on a Labor, Delivery, and Postpartum (LDP) Bed on Labor Duration, Postpartum Pain, and Maternal Satisfaction: A Quasi-Experimental Study

Ayşe Taştekin[1], Özlem Durmuş Tekin[2]
Afyonkarahisar Health Sciences University[1]
Afyonkarahisar State Hospital[2]

Objective: Birth environment and equipment used during delivery are key determinants of women's childbirth experience. This study aimed to compare the effects of the Labor, Delivery, and Postpartum (LDP) bed and the traditional gynecological table (TGT) on labor duration, pain intensity, maternal satisfaction, and maternal/neonatal outcomes.
Methods: This quasi-experimental study was conducted in a second-level maternity-friendly hospital in western Türkiye between June and October 2025. A total of 320 pregnant women were randomly assigned to two groups (160 LDP, 160 TGT). Data were collected face-to-face using a questionnaire form, the Visual Analog Scale (VAS), and the Birth Satisfaction Scale. Mann–Whitney U and Chi-square tests were used for group comparisons, with $p < 0.05$ considered statistically significant.
Results: The sociodemographic and baseline obstetric characteristics of the groups were similar ($p > 0.05$). No significant difference was found between the groups in terms of labor duration. However, the rates of episiotomy (67.5% vs. 45.0%) and fundal pressure (25.0% vs. 6.9%) were significantly higher in the traditional gynecological table (TGT) group compared to the LDP group ($p < 0.001$). Pain intensity was lower in the LDP group, while maternal satisfaction was significantly higher ($p < 0.001$). No differences were observed between the groups in neonatal 1-minute Apgar scores, SpO_2 levels, or time to first breastfeeding ($p > 0.05$).
Conclusion: Delivery on an LDP bed reduces non-routine interventions such as episiotomy and fundal pressure while increasing maternal satisfaction and maintaining neonatal safety. The use of LDP beds aligns with woman-centered, physiological, and low-intervention birth care principles and should be promoted in clinical practice.
Keywords:LDP bed; traditional gynecological table; vaginal delivery; satisfaction; maternal outcomes.

ESB4.Doğum Sürecinde Oksitosin: Fizyolojik ve Klinik Boyutların İncelenmesi

Hatice Topçu[1], Suzan Onur[2]
Ağrı İl Sağlık Müdürlüğü, Ağrı Merkez Toplum Sağlığı Merkezi[1]
Karabük Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı[2]

Amaç: Oksitosin, doğum sürecinin düzenlenmesinde merkezi rol oynayan önemli bir nöropeptit hormondur. Hem fizyolojik doğum mekanizmalarında hem de klinik uygulamalarda kritik işlevlere sahiptir. Güncel çalışmalar, oksitosinin uterin kontraksiyonları düzenlediğini, maternal stres yanıtını modüle ettiğini ve doğum deneyimini etkilediğini göstermektedir. Bununla birlikte, sentetik oksitosin kullanımı bazı durumlarda müdahaleci doğum süreçleri ve olumsuz sonuçlarla ilişkilendirilmektedir. Bu derlemenin amacı, doğum sürecinde oksitosinin fizyolojik etkilerini ve klinik kullanımını incelemektir.
Yöntem: Literatür taraması "doğum", "oksitosin" ve "ebelik" anahtar kelimeleriyle ulusal ve uluslararası veri tabanlarında Türkçe ve İngilizce olarak yapılmış; ilgili araştırma ve derleme makaleleri değerlendirilmiştir.
Bulgular: Doğum süreci, nörohormonal mekanizmalar tarafından düzenlenen kompleks bir fizyolojik olaydır. Oksitosin, hipotalamusta sentezlenip posterior hipofizden salınarak uterin kasılmaların başlatılması ve sürdürülmesinde rol oynar. Pulsatif salınımı servikal dilatasyonu ve miyometriyal aktiviteyi artırır. Ayrıca HPA aksını modüle ederek stres yanıtını azaltır ve maternal rahatlamayı destekler. Kalsiyum iyon girişini artırarak güçlü kasılmalar oluşturur ve Ferguson refleksi ile pozitif geri bildirim sağlar. Endorfin salınımını artırarak ağrı algısını azaltabilir.
Sentetik oksitosin doğum indüksiyonu ve augmentasyonu amacıyla yaygın kullanılmaktadır. Ancak yüksek doz kullanımı uterin taşisistol, fetal distres ve müdahaleci doğum oranlarında artış ile ilişkilendirilebilir. Ayrıca endojen oksitosin salınımını baskılayabileceği düşünülmektedir. Oksitosin, anne-bebek bağlanması ve emzirme süreçlerinde önemli rol oynar.
Sonuç: Oksitosin, doğumun fizyolojik ve psikolojik boyutlarında temel bir hormondur. Ebelik bakımının oksitosin fizyolojisini destekleyecek şekilde planlanması doğum sonuçlarını iyileştirebilir.
Anahtar Kelimeler: Doğum, ebelik, fizyoloji, maternal sağlık, oksitosin.

ESB4. Oxytocin in the Birth Process: An Examination of Physiological and Clinical Dimensions

Hatice Topçu[1], Suzan Onur[2]
Ağrı Provincial Health Directorate, Ağrı Central Community Health Center[1]
Karabük University Faculty of Health Sciences, Department of Physiotherapy and Rehabilitation[2]

Objective: Oxytocin is a key neuropeptide hormone that plays a central role in regulating the birth process. It has critical functions in both physiological childbirth mechanisms and clinical practice. Current studies show that oxytocin regulates uterine contractions, modulates maternal stress responses, and influences the childbirth experience. However, the use of synthetic oxytocin is in some cases associated with more interventionist birth processes and adverse outcomes. The aim of this review is to examine the physiological effects and clinical use of oxytocin in the birth process.
Methods: A literature review was conducted using the keywords “birth,” “oxytocin,” and “midwifery” in national and international databases in both Turkish and English. Relevant research and review articles were evaluated.
Results: The birth process is a complex physiological event regulated by neurohormonal mechanisms. Oxytocin is synthesized in the hypothalamus and released from the posterior pituitary gland, playing a role in initiating and maintaining uterine contractions. Its pulsatile release increases cervical dilation and myometrial activity. It also modulates the HPA axis, reducing the stress response and supporting maternal relaxation. By increasing calcium ion influx, it generates strong contractions and provides a positive feedback mechanism via the Ferguson reflex. It may also reduce pain perception by increasing endorphin release.
Synthetic oxytocin is widely used for labor induction and augmentation. However, high doses may be associated with uterine tachysystole, fetal distress, and increased rates of interventionist births. It is also suggested that it may suppress endogenous oxytocin release. Oxytocin plays an important role in mother–infant bonding and breastfeeding processes.
Conclusion: Oxytocin is a fundamental hormone in both the physiological and psychological dimensions of childbirth. Midwifery care that supports oxytocin physiology may improve birth outcomes.
Keywords: Birth; midwifery; physiology; maternal health; oxytocin.

HSB11. Acil Servis Hemşirelerinin Ruhsal Durumları ve Tükenmişlik Düzeyleri Arasındaki İlişkide Psikolojik Güçlendirme ve Klinik Liderlik Becerilerinin Etkisi

Mehtap Çam Demir[1], Satı Dil[2]
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi[2]

Amaç: Bu araştırma acil servis hemşirelerinin ruhsal durumları ve tükenmişlik düzeyleri arasındaki ilişkide psikolojik güçlendirme ve klinik liderlik becerilerinin etkisini araştırmak amacıyla tanımlayıcı ve analitik araştırma deseni kullanılarak yürütülmüştür.
Yöntem : Araştırmanın örneklemini acil servislerde çalışmakta olan 168 hemşire oluşturmuştur. Araştırma verilerinin toplanmasında Hemşire Tanıtım Formu, Genel Sağlık Anketi-28 (GSA-28), Maslach Tükenmişlik Ölçeği (MTÖ), Psikolojik Güçlendirme Ölçeği (PGÖ) ve Klinik Liderlik Ölçeği (KLÖ) kullanılmıştır. Veriler, pearson korelasyon analizi, lineer regresyon ve Hayes'in PROCESS 4 Modeli kullanılarak analiz edilmiştir.
Bulgular : Hemşirelerin veri toplama araçlarından aldıkları toplam puan ortalamaları sırasıyla GSA-28 için 7,39±6,80, MTÖ için 63,96±11,37, PGÖ için 3,75±0,65 ve KLÖ için 2,51±0,31 olarak saptanmıştır. Korelasyon analizi sonuçlarına göre hemşirelerin ruhsal durumları, tükenmişlik düzeyleri, psikolojik güçlendirme ve klinik liderlik becerileri arasında anlamlı ilişkiler saptanmıştır ($p<0,001$). Ayrıca kurulan aracılık modelinin genel uyumunun yüksek olduğu ($R = 0,641$, $R^2 = 0,411$, $F = 57,488$, $p<0,001$) ve KLÖ ve PGÖ' nün GSA-28 ile MTÖ arasındaki ilişkide kısmı aracılık rolü üstlendiği belirlenmiştir. KLÖ, MTÖ'deki değişimin %16,2'sini, PGÖ ise MTÖ'deki değişimin %23,4'ünü açıklamaktadır.
Sonuç: Sonuç olarak acil servis hemşirelerinin ruhsal durum ve tükenmişlik düzeyleri üzerinde psikolojik güçlendirme ve klinik liderlik becerilerinin koruyucu ve geliştirici etkisi olduğu söylenebilmektedir. Buna dayalı olarak acil servis hemşirelerinin psikolojik olarak güçlendirilmesi ve liderlik becerilerinin geliştirilmesi önerilir.
Anahtar Kelimeler: Acil servis hemşireleri, Klinik liderlik, Psikolojik güçlendirme, Ruhsal durum, Tükenmişlik

HSB11. The Effect of Psychological Empowerment and Clinical Leadership Skills on the Relationship Between Mental Health Status and Burnout Levels in Emergency Department Nurses

Mehtap Çam Demir[1], Satı Dil[2]
Ankara Bilkent City Hospital[1]
Çankırı Karatekin University[2]

Objective: This descriptive and analytical study aimed to investigate the effect of psychological empowerment and clinical leadership skills on the relationship between mental health status and burnout levels among emergency department nurses.
Methods: The sample consisted of 168 nurses working in emergency departments. Data were collected using a Nurse Demographic Information Form, the General Health Questionnaire-28 (GHQ-28), the Maslach Burnout Inventory (MBI), the Psychological Empowerment Scale (PES), and the Clinical Leadership Scale (CLS). Data were analyzed using Pearson correlation analysis, linear regression, and Hayes' PROCESS Model 4.
Results: The mean scores of the instruments were 7.39 ± 6.80 for GHQ-28, 63.96 ± 11.37 for MBI, 3.75 ± 0.65 for PES, and 2.51 ± 0.31 for CLS. Correlation analysis revealed significant relationships among nurses' mental health status, burnout levels, psychological empowerment, and clinical leadership skills ($p < 0.001$). In addition, the mediation model showed good overall fit ($R = 0.641$, $R^2 = 0.411$, $F = 57.488$, $p < 0.001$), and both CLS and PES were found to have partial mediating effects on the relationship between GHQ-28 and MBI. CLS explained 16.2% of the variance in MBI, while PES explained 23.4%.
Conclusion: Psychological empowerment and clinical leadership skills have protective and enhancing effects on mental health status and burnout levels among emergency department nurses. Therefore, it is recommended to strengthen psychological empowerment and develop leadership skills in emergency nurses.
Keywords: Emergency nurses; clinical leadership; psychological empowerment; mental health; burnout.

HSB12. Sağlık Hizmetlerinde Dijital Dönüşüm: Hemşirelikte Klinik Kalite ve Liderlik Etkileşimi

Gonca Aktay[1], Ayşe Çiçek Korkmaz[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi[1]
Bandırma Onyedi Eylül Üniversitesi[2]

Amaç:Bu çalışma, sağlık hizmetlerinde dijital dönüşüm sürecinde hemşirelikte dijital liderliğin klinik kalite üzerindeki etkilerini incelemek, bakım süreçlerinde kalite geliştirme, hasta güvenliği ve sürdürülebilir iyileştirme açısından mevcut literatürde yer alan bulguları değerlendirmek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Ayrıca dijital liderlik becerilerinin hemşirelerin profesyonel karar alma süreçlerine ve yenilikçi bakım uygulamalarına katkısının ortaya konulması hedeflenmiştir.
Yöntem: Araştırma derleme türünde planlanmıştır. Konuya ilişkin ulusal ve uluslararası literatür taranmış; hemşirelikte dijital liderlik, klinik kalite, elektronik sağlık kayıtları, klinik karar destek sistemleri ve bakımda dijitalleşme kavramlarını içeren çalışmalar değerlendirilmiştir. Literatür incelemesinde güncel bilimsel yayınlar değerlendirilmiştir.
Bulgular: Literatür bulguları, dijital dönüşüm uygulamalarının hemşirelik bakım süreçlerinde kalite standartlarının uygulanmasını güçlendirdiğini, bakımın izlenebilirliğini artırdığını ve hasta güvenliğine olumlu katkı sağladığını göstermektedir. Elektronik sağlık kayıtları ve klinik karar destek sistemlerinin kullanımı, hemşirelerin kanıta dayalı karar alma becerilerini desteklemekte; dijital liderlik yetkinliği yüksek olan hemşirelerin süreç yönetimi, ekip koordinasyonu ve kalite iyileştirme çalışmalarında daha etkin rol aldığı bildirilmektedir. Ayrıca eğitim programlarıyla desteklenen dijital yetkinlik gelişiminin klinik kalite göstergelerine olumlu yansıdığı belirlenmiştir.
Sonuç: Hemşirelikte dijital liderlik ile klinik kalite arasında güçlü bir etkileşim bulunmaktadır. Dijital teknolojilerin etkin kullanımı yalnızca bakım kalitesini artırmakla kalmamakta, aynı zamanda sürdürülebilir sağlık hizmeti sunumuna katkı sağlamaktadır. Bu nedenle hemşirelik eğitiminde dijital liderlik becerilerinin güçlendirilmesi, kalite kültürünün geliştirilmesi ve yenilikçi uygulamaların desteklenmesi önerilmektedir
Anahtar Kelimeler: Sağlık Hizmeti Kalitesi, Dijital Teknoloji, Sürdürülebilir Gelişme, Liderlik

HSB12. Digital Transformation in Healthcare: The Interaction Between Clinical Quality and Leadership in Nursing

Gonca Aktay[1], Ayşe Çiçek Korkmaz[2]
Yüksek İhtisas University[1]
Bandırma Onyedi Eylül University[2]

Objective: This study was conducted to examine the effects of digital leadership in nursing on clinical quality within the context of digital transformation in healthcare services, and to evaluate findings in the literature regarding quality improvement in care processes, patient safety, and sustainable improvement. It also aimed to highlight the contribution of digital leadership skills to nurses' professional decision-making processes and innovative care practices.
Methods: This study was designed as a literature review. National and international literature was examined, and studies including concepts such as digital leadership in nursing, clinical quality, electronic health records, clinical decision support systems, and digitalization in care were evaluated. Recent scientific publications were included in the review.
Results: Findings from the literature indicate that digital transformation practices strengthen the implementation of quality standards in nursing care processes, improve traceability of care, and positively contribute to patient safety. The use of electronic health records and clinical decision support systems supports nurses' evidence-based decision-making skills, and nurses with higher digital leadership competencies play a more effective role in process management, team coordination, and quality improvement initiatives. In addition, the development of digital competencies supported by training programs has been shown to positively impact clinical quality indicators.
Conclusion: There is a strong interaction between digital leadership in nursing and clinical quality. The effective use of digital technologies not only improves care quality but also contributes to the sustainability of healthcare delivery. Therefore, strengthening digital leadership skills in nursing education, promoting a culture of quality, and supporting innovative practices are recommended.
Keywords: Healthcare quality; digital technology; sustainable development; leadership.

HSB13. Psikiyatrik Bakımda Yapay Zekâ Destekli Chatbotların Kullanımı: Sistematik Derleme

Aybüke Başpınar[1], Arzu Aydoğan[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi

Amaç: Bu sistematik derlemenin amacı, psikiyatri hemşireliğinde dijital teknolojiler ve yapay zekâ tabanlı sohbet robotlarının uzaktan hasta takibinde kullanımını incelemek; kullanıcı etkileşimi ve öz-yönetim süreçlerine katkılarını değerlendirmek ve bu teknolojilerin sunduğu olanakları ortaya koymaktır.
Yöntem: Bu sistematik derlemede literatür taraması PubMed, TR Dizin ve Google Scholar veri tabanlarında gerçekleştirilmiştir. PubMed veri tabanında ("AI chatbot" OR "artificial intelligence chatbot" OR "conversational agent" OR "mental health chatbot" OR "digital mental health") AND (depression OR anxiety OR "depressive disorder" OR "anxiety disorder") AND ("psychiatric nursing" OR "mental health nursing" OR "nursing care") anahtar kelimeleri kullanılmıştır. PubMed veri tabanında belirlenen anahtar kelimeler Boolean operatörleri (AND, OR) kullanılarak taranmıştır. Diğer veri tabanlarında ise aynı kavramsal çerçeveye uygun anahtar kelime kombinasyonları ile arama gerçekleştirilmiştir. Zotero programı kullanılarak yönetilen tarama sürecinde, 2016–2026 yılları arasında yayımlanan toplam 1002 çalışmaya ulaşılmıştır. Seçim kriterleri sonucu 10 çalışma derlemeye dahil edilmiştir.
Bulgular:İncelenen çalışmalar, chatbot ve yapay zekâ tabanlı uygulamaların kullanıcı etkileşimini artırarak ruh sağlığı takibini desteklediğini göstermektedir. Yüksek etkileşim düzeyine sahip kullanıcıların öz-yönetim becerilerinde artış olduğu, bu uygulamaların depresyon ve anksiyete semptomlarının izlemesi ve yönetilmesine katkı sağladığı belirlenmiştir. Bununla birlikte, kullanıcıların önemli bir kısmının uygulamaları kısa süreli kullandığı ve etkileşim düzeylerinin değişkenlik gösterdiği saptanmıştır.
Tartışma: Dijital müdahaleler, psikiyatri hemşireliğinde uzaktan hasta takibini destekleyen erişilebilir araçlar olarak öne çıkmaktadır. Bununla birlikte, kullanıcı bağlılığı, içerik kalitesi ve insan rehberliği gereksinimi, uygulamaların etkinliğini belirleyen temel faktörler arasında yer almaktadır.
Sonuç: Chatbot ve YZ tabanlı dijital uygulamalar, psikiyatri hemşireliğinde uzaktan hasta takibini destekleyen yenilikçi araçlar olarak değerlendirilebilir. Kullanıcı deneyiminin iyileştirilmesi, kişiselleştirme yaklaşımlarının geliştirilmesi ve hemşirelerin dijital yeterliliklerinin artırılması, bu teknolojilerin daha etkili kullanımına katkı sağlayacaktır. Bununla birlikte, mevcut literatürde psikiyatri hemşireliğine özgü müdahale çalışmalarının sınırlı sayıda olduğu dikkat çekmektedir. Bu doğrultuda, alana özgü daha fazla deneysel ve yarı deneysel çalışmaya ihtiyaç bulunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Psikiyatri Hemşireliği, Dijital Sağlık, Yapay Zekâ, Chatbot

HSB13. Use of Artificial Intelligence–Powered Chatbots in Psychiatric Nursing: A Systematic Review

Aybüke Başpınar[1], Arzu Aydoğan[2]
Yüksek İhtisas University[1]

Objective: The aim of this systematic review is to examine the use of digital technologies and artificial intelligence–based chatbots in psychiatric nursing for remote patient monitoring, to evaluate their contribution to user engagement and self-management processes, and to explore the opportunities offered by these technologies.
Methods: A literature search was conducted in PubMed, TR Index, and Google Scholar databases. In PubMed, the following keywords were used: ("AI chatbot" OR "artificial intelligence chatbot" OR "conversational agent" OR "mental health chatbot" OR "digital mental health") AND (depression OR anxiety OR "depressive disorder" OR "anxiety disorder") AND ("psychiatric nursing" OR "mental health nursing" OR "nursing care"). Boolean operators (AND, OR) were applied in PubMed. In other databases, searches were conducted using conceptually similar keyword combinations. Using Zotero for reference management, a total of 1002 studies published between 2016 and 2026 were identified. After applying inclusion criteria, 10 studies were included in the review.
Results: The reviewed studies indicate that chatbot and AI-based applications enhance user engagement and support mental health monitoring. Users with higher engagement levels showed improved self-management skills, and these applications contributed to the monitoring and management of depression and anxiety symptoms. However, a significant proportion of users demonstrated short-term usage, and engagement levels varied widely.
Discussion: Digital interventions stand out as accessible tools supporting remote patient monitoring in psychiatric nursing. However, user adherence, content quality, and the need for human guidance are among the key factors determining their effectiveness.
Conclusion: Chatbot and AI-based digital applications can be considered innovative tools supporting remote patient monitoring in psychiatric nursing. Improving user experience, developing personalization strategies, and enhancing nurses' digital competencies will contribute to more effective use of these technologies. However, the limited number of psychiatric nursing-specific intervention studies in the literature is noteworthy, highlighting the need for more experimental and quasi-experimental research in this field.
Keywords: Psychiatric nursing; digital health; artificial intelligence; chatbot.

HSB14. Çölyak Tanılı Çocukların Ebeveylerinde Bakım Yükü ve Etkileyen Faktörlerin İncelenmesi: Karma Yöntem Araştırması

Hacer Delibaş[1], Evrim Kızılır[2]
Çorum Söğütlüevler Aile Sağlığı Merkezi[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi[2]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, çölyak hastalığı olan çocukların bakımını üstlenen ebeveynlerin bakım yükü, duyguları ve olası baş etme yollarını belirlemektir.
Yöntem: Araştırmada tanımlayıcı tipte, paralel yakınsak desen ile gerçekleştirilen karma yöntem tasarımı uygulanmıştır. Araştırmacı araştırmanın birinci aşamasında Çölyak Hastalığı(ÇH) tanısına sahip olan çocukların bakım veren ebeveynler için hazırlamış olduğu 'Tanıtıcı Bilgi Formu' ve 'Bakım Verme Yükü' ölçeği kullanılarak 135 ebeveynin çocuğa ve bakım veren ebeveynin sosyodemografik özelliklerini, ebeveynlerin ise bakım verme yükü düzeylerini belirlemiştir. Araştırmanın ikinci aşamasında bakım verme yükü düzeyi ⩾44 puan olan 9 ebeveyn ile 'Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu' kullanarak, yüz yüze görüşme tekniği ile fenomenolojik desende nitel araştırma tasarımı uygulanmıştır. Nicel verilerin analizinde SPSS programı kullanılmış, normal dağılım gösterdiği saptanan verilerin değerlendirilmesinde Kolmogorov Smirnov testi, frekans, yüzde, Bağımsız Gruplarda t Testi, One Way Anova ve pearson korelasyon analiz yöntemleri kullanılmıştır. Nitel verilerin analizinde ise MAXQDA 2024 programı kullanılmış, içerik analizi yöntemiyle değerlendirilmiştir.
Bulgular: Araştırmaya katılan 135 bakım veren ebeveynin %47.4'ü 30-39 yaş arasındadır. Bakım verenlerin; 119'u (%88.1) kadın, 116'sı çekirdek aile tipinde, 49'u(%36.3) lisans mezunu, 124'ü (%91.9)evli, 34'ü(%25.2) memurdur. Araştırmanın nicel bölümüne katılan bakım veren ebeveynlerin bakım yükü puan ortalamasının 27.96±13.41 ve nitel bölümüne katılanların 51.94±5.95 olduğu belirlenmiştir. Araştırmanın ikinci aşamasında gerçekleştirilen görüşmeler sonucu toplanan veriler analiz edilerek üç tema altında incelenmiştir. Bu temalar; bakım veren ebeveynlerin duyguları, bakım veren ebeveynlerin yükleri ve bakım yüklerine yönelik çözümleridir.
Sonuç: ÇH tanısına sahip olan çocukların bakım verme yükünü etkileyen faktörler arasında; ÇH tanısı alan çocuğun yaşı, ÇH'nin GYA'yı Etkileme Durumu, Maddi Aile Desteğinde Yeterlilik Derecesi ve Çölyak Hastalığının Çocukların GYA'yı Etkileme Durumu olduğu saptanmıştır. Ebeveynlerin yoğunluk sırasıyla; sosyal, psikolojik, ekonomik ve fiziksel yük yaşadıkları sonucuna ulaşılmıştır.
Anahtar Kelimeler: Bakım yükü, bakım veren, çölyak hastalığı, hemşirelik, karma yöntem

HSB14. Examination of Caregiver Burden and Contributing Factors Among Parents of Children Diagnosed with Celiac Disease: A Mixed-Methods Study

Hacer Delibaş[1], Evrim Kızılır[2]
Çorum Söğütlüevler Family Health Center[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Health Sciences[2]

Objective: The aim of this study was to determine the caregiver burden, emotions, and coping strategies of parents caring for children diagnosed with celiac disease.
Methods: This study employed a mixed-methods design with a descriptive and parallel convergent approach. In the first phase, data were collected from 135 parents using a Demographic Information Form and the Caregiver Burden Scale to assess sociodemographic characteristics and caregiving burden. In the second phase, a phenomenological qualitative design was conducted with 9 parents who scored ⩾44 on the caregiver burden scale. Semi-structured interviews were conducted face-to-face. Quantitative data were analyzed using SPSS, including Kolmogorov–Smirnov test, frequency, percentage, independent samples t-test, one-way ANOVA, and Pearson correlation analysis. Qualitative data were analyzed using MAXQDA 2024 through content analysis.
Results: Of the 135 participating caregivers, 47.4% were aged 30–39 years. Most caregivers were female (88.1%), lived in nuclear families (116 participants), 36.3% held a bachelor's degree, 91.9% were married, and 25.2% were civil servants. The mean caregiver burden score was 27.96 ± 13.41 in the quantitative phase and 51.94 ± 5.95 in the qualitative subgroup. Analysis of interview data revealed three main themes: caregivers' emotions, caregiver burden, and coping strategies for burden management.
Conclusion: Factors affecting caregiver burden in parents of children with celiac disease included the child's age, the impact of celiac disease on activities of daily living (ADL), adequacy of financial family support, and the extent to which the disease affects the child's ADL. Parents experienced predominantly social, psychological, economic, and physical burdens, in descending order.
Keywords: Caregiver burden; caregiver; celiac disease; nursing; mixed-methods.

ESB5. Toplumsal Refah İçin Aile Yılı ve Doğurganlık: Hemşirelik ve Ebelik Yaklaşımı

Gonca Karataş Baran
Yüksek İhtisas Üniversitesi, Ebelik Bölümü

Amaç: Bu çalışma ile Aile Yılı çerçevesinde doğurganlık ve toplumsal refah ilişkisini hemşirelik ve ebelik perspektifinden ele almak amaçlanmıştır.
Yöntem: Aile yılı hedefleri kapsamda doğurganlığı artırmaya yönelik düzenlenen politikaların sahada uygulanabilirliği ve sürdürülebilirliğinde hemşireler ve ebelerin rolü literatür taraması ve kanıta dayalı hemşirelik ve ebelik uygulamalarının incelenmesi ile belirlenecek ve toplumsal refah ve doğurganlık ilişkisine yönelik çözüm önerileri sunulacaktır.
Bulgular: Hemşirelerin rolü, doğurganlığı artırma politikalarının dolaylı ve doğrudan destekleyicisi olarak geniş bir yelpazede şekillenmektedir. Kadın sağlığı hemşireliği kapsamında gebelik öncesi risk değerlendirmeleri, beslenme danışmanlığı ve kronik hastalıkların yönetimi, doğurganlık politikalarının başarısını artıran unsurlardır. Ayrıca hemşireler, doğum sonrası psikososyal destek programlarıyla annelerin ruh sağlığını korur, postpartum depresyon riskini azaltır ve ailelerin ikinci veya üçüncü çocuk sahibi olma motivasyonunu güçlendirir. Çocuk sağlığı hemşireliği ise sağlıklı nesillerin yetişmesine katkı sağlayarak doğurganlık politikalarının uzun vadeli hedefleriyle uyumlu çalışır. Hemşireler aynı zamanda toplum temelli sağlık eğitimleriyle üreme sağlığı bilincini artırır, aile planlaması hizmetlerini doğru şekilde yönlendirir ve kültürel duyarlılıkla ailelerin ihtiyaçlarına uygun bakım sunar. Ebelerin rolü ise doğrudan doğurganlık politikalarının merkezinde yer almaktadır. Gebelik öncesi danışmanlık, doğum sürecinde güvenli bakım ve doğum sonrası anne-bebek bağlanmasını destekleyen uygulamalarla doğurganlık politikalarının etkinliğini artırırlar. Ebeler, komplikasyonların önlenmesi ve anne-bebek ölümlerinin azaltılması yoluyla sağlıklı nesillerin yetişmesine doğrudan katkı sağlar.
Sonuç: Bilimle güçlenen güvenli bakım anlayışı, hem bireysel hem de toplumsal düzeyde doğurganlık oranlarının artırılmasına katkı sunmakta ve sürdürülebilir bir nüfus politikası için güçlü bir temel oluşturmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Aile yılı, doğurganlık, hemşirelik, ebelik, güvenli bakım, nüfus politikaları.

ESB5. Family Year and Fertility for Social Welfare: A Nursing and Midwifery Perspective

Gonca Karataş Baran
Yüksek İhtisas University, Department of Midwifery

Objective: This study aimed to examine the relationship between fertility and social welfare within the framework of the "Family Year" from nursing and midwifery perspectives.
Methods: Within the scope of family year goals, the feasibility and sustainability of policies aimed at increasing fertility were evaluated through a literature review. The role of nurses and midwives was examined through evidence-based nursing and midwifery practices, and recommendations were developed regarding the relationship between social welfare and fertility.
Results: The role of nurses is broadly shaped as both an indirect and direct supporter of fertility-enhancing policies. Within women's health nursing, preconception risk assessment, nutritional counseling, and chronic disease management are key components that improve the success of fertility policies. Nurses also contribute by providing psychosocial support in the postpartum period, protecting maternal mental health, reducing the risk of postpartum depression, and increasing motivation for having a second or third child. Child health nursing supports the long-term goals of fertility policies by contributing to the raising of healthy generations. Nurses also play a critical role in increasing reproductive health awareness through community-based education, guiding family planning services appropriately, and providing culturally sensitive care tailored to families' needs.
Midwives, on the other hand, are positioned at the core of fertility-related policies. They enhance the effectiveness of such policies through preconception counseling, safe childbirth practices, and interventions that support mother–infant bonding in the postpartum period. Midwives contribute directly to the development of healthy generations by preventing complications and reducing maternal and infant mortality.
Conclusion: A scientifically grounded and safe care approach contributes to increasing fertility rates at both individual and societal levels, forming a strong foundation for a sustainable population policy.
Keywords: Family year; fertility; nursing; midwifery; safe care; population policy.

ESB6. Postpartum Paternal Perinatal Depresyon: Baba-Bebek Bağlanma Süreçleri ve Aile İçi Yansımalar

Satı Koldaş Mir
Lokman Hekim Üniversitesi

Giriş-Amaç: Postpartum Paternal Perinatal Depresyon (PPND), erkeklerde doğum sonrası dönemde ortaya çıkan ve hem bireysel hem de ailesel dinamikleri derinden etkileyen bir ruh sağlığı problemidir. Literatürde genellikle annelere odaklanılsa da, babaların da bu dönemde ciddi psikolojik zorluklar yaşadığı ve klasik semptomların yanı sıra irritabilite, öfke patlamaları ve madde kullanımı gibi maskelenmiş belirtiler sergileyebildikleri görülmektedir. Bu derleme , PPND'nin tanımı, epidemiyolojisi, klinik özellikleri ve risk etmenlerini belirlemek; baba-bebek bağlanması ve aile dinamikleri üzerindeki etkilerini inceleyerek müdahale ve politika önerileri sunmayı amaçlamaktadır.
Yöntem: Çalışma kapsamında, Google Scholar ve PubMed veri tabanlarında "postpartum paternal depression", "father-infant bonding", "paternal depression" or "paternal-infant attachment" and "family relations" or "family dynamics" gibi anahtar kelimeler kullanılarak literatür taraması yapılmıştır. Yayın yılı sınırlaması olmadan, özellikle 2010 sonrası yayınlara öncelik verilmiştir. Perinatal dönemde baba ruh sağlığını ele alan ulusal ve uluslararası literatür, meta-analizler ve sistematik derlemeler , bağlanma teorisi gibi kuramsal çerçevelerle sentezlenerek incelenmiştir.
Bulgular: Araştırmalar, babalarda PPND prevalansının %4 ile %25 arasında değiştiğini ve özellikle doğum sonrası 3-6 aylık dönemde riskin arttığını göstermektedir. En belirgin risk faktörleri arasında; eşin depresyonu, düşük sosyal destek, finansal stres ve uyku kalitesizliği yer almaktadır. PPND'nin; baba-bebek bağlanmasını zayıflattığı, çocuklarda bilişsel ve duygusal gelişimsel sorunlara (hiperaktivite, depresyon eğilimi) yol açtığı ve eşler arası çatışmaları artırdığı saptanmıştır.
Sonuç: PPND, sadece bireysel bir sorun değil, halk sağlığı boyutunda ele alınması gereken çok boyutlu bir tablodur. Birinci basamak sağlık hizmetlerine babaların da dahil edilmesi, rutin ruh sağlığı taramalarının yapılması, "baba dostu" iş yeri politikalarının geliştirilmesi ve toplumsal farkındalığın artırılması, sağlıklı nesiller ve aile yapısı için kritik önem taşımaktadır. Daha fazla çalışma, bu sorunun nedenlerini, risk faktörlerini ve etkilerini daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir.
Anahtar Kelimeler: Postpartum baba depresyonu, perinatal dönem, bağlanma, ebeveynlik ve aile, halk sağlığı

ESB6. Postpartum Paternal Perinatal Depression: Father–Infant Bonding Processes and Family Implications

Satı Koldaş Mir
Lokman Hekim University

Introduction and Aim: Postpartum paternal perinatal depression (PPND) is a mental health condition that emerges in men during the postpartum period and profoundly affects both individual and family dynamics. Although the literature has primarily focused on mothers, fathers also experience significant psychological difficulties during this period and may exhibit masked symptoms such as irritability, anger outbursts, and substance use in addition to classical depressive symptoms. This review aims to define PPND, examine its epidemiology, clinical features, and risk factors, and explore its effects on father–infant bonding and family dynamics, while also proposing intervention and policy recommendations.
Methods: A literature search was conducted in Google Scholar and PubMed databases using keywords such as “postpartum paternal depression,” “father-infant bonding,” “paternal depression,” “paternal-infant attachment,” and “family relations” or “family dynamics.” No publication year restriction was applied, with priority given to studies published after 2010. National and international literature addressing paternal mental health in the perinatal period, along with meta-analyses, systematic reviews, and theoretical frameworks such as attachment theory, were synthesized.
Results: Studies indicate that the prevalence of PPND in fathers ranges from 4% to 25%, with increased risk particularly during the 3–6 months postpartum period. The most prominent risk factors include partner depression, low social support, financial stress, and poor sleep quality. PPND has been found to weaken father–infant bonding, contribute to cognitive and emotional developmental problems in children (such as hyperactivity and depressive tendencies), and increase marital conflict.
Conclusion: PPND is not merely an individual problem but a multifaceted public health issue. Including fathers in primary healthcare services, implementing routine mental health screening, developing father-friendly workplace policies, and increasing public awareness are critical for fostering healthy families and future generations. Further research is needed to better understand the causes, risk factors, and impacts of this condition.
Keywords: Postpartum paternal depression; perinatal period; bonding; parenting and family; public health.

HSB15. Kadınların Toplumsal Cinsiyet Rolleri ile Kadına Yönelik Şiddete İlişkin Tutumlarının İncelenmesi

Derya Öztürk Özen[1], Melike Yeşil[2], Süheyla Demirtaş Alpsalaz[3]
Gümüşhane Üniversitesi, Şiran Dursun Keleş Sağlık Hizmetleri MYO, Tıbbi Hizmetler ve Teknikler Bölümü, İlk ve Acil Yardım Programı, Şiran, Gümüşhane, Türkiye[1]
Yozgat Bozok Üniversitesi, Akdağmadeni Sağlık Yüksekokulu, Hemşirelik Bölümü, Akdağmadeni, Yozgat, Türkiye[2]
T.C. Sağlık Bakanlığı, Yozgat İl Sağlık Müdürlüğü, Akdağmadeni Dr. Vasıf Oğuz Aile Sağlığı Merkezi, Akdağmadeni, Yozgat, Türkiye[3]

Amaç: Bu çalışmanın amacı kadınların toplumsal cinsiyet rolleri ile kadına yönelik şiddete ilişkin tutumlarını incelemek ve ilişkiyi belirlemektir.
Yöntem: Araştırma kesitsel tipte tanımlayıcı bir çalışmadır. Araştırma Ağustos-Kasım 2025 tarihleri arasında Yozgat Bozok Üniversitesi Araştırma ve Uygulama Hastanesi Polikliniği'nde 842 kadın ile yürütülmüştür. Araştırmanın yürütülebilmesi için Yozgat Bozok Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Etik Kurulu'ndan onay alınmıştır (Tarih: 16.07.2025; Karar No: 27/1). Verilerin toplanmasında Tanıtıcı Bilgi Formu, Toplumsal Cinsiyet Rolleri Tutum Ölçeği (TCRÖ) ve İSKEBE Kadına Yönelik Şiddet Tutum Ölçeği (İSKEBE Tutum Ölçeği) kullanılmıştır. Araştırmadan elde edilen verilerin analizlerinde SPSS 23.0 istatistik paket programı kullanılmıştır. İstatistiksel analizlerde iki grup arasındaki karşılaştırmalar için bağımsız örneklem t testi, iki ve daha fazla grup arasındaki farkların incelenmesi için tek yönlü varyans analizi (ANOVA) uygulanmıştır. Ölçekler arasındaki ilişkiler Pearson korelasyon analizi ile değerlendirilmiştir.
Bulgular: Araştırmaya katılan kadınların yaş ortalaması 35,04±12,07 yıldır. Kadınların yaklaşık dörtte birinin (%24,6), yaşamları boyunca en az bir kez şiddete maruz kaldığı belirlenmiştir. Çekirdek aile yapısına sahip olma, çocuk sahibi olmama, üniversite eğitimine sahip olma, çalışıyor olma, gelirin giderden fazla olması ve evlenme yaşının artması, TCRÖ ve İSKEBE Tutum Ölçeği puanlarını anlamlı derecede artırmıştır ($p<0,05$). Buna karşılık evli olma, evlilik süresinin artması, şiddete maruz kalma ve başkasına şiddet uygulama durumları, TCRÖ ve İSKEBE Tutum Ölçeği puanlarını anlamlı düzeyde azaltan değişkenler olarak belirlenmiştir ($p<0,05$). Kadınların TCRÖ toplam puan ortalaması 49,03±11,08; İSKEBE Tutum Ölçeği puan ortalaması 116,85±23,70'dir. TCRÖ ile İSKEBE Tutum Ölçeği arasında pozitif yönde, orta kuvvette ve istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olduğu saptanmıştır ($r=0,597$; $p\leqslant0,001$).
Sonuç: Kadınların TCRÖ puan ortalaması orta–yüksek düzey, İSKEBE Tutum Ölçeği puan ortalaması ise yüksek düzeyde bulunmuştur. Araştırma bulguları doğrultusunda, toplumsal cinsiyet eşitliğine yönelik tutumların geliştirilmesi amacıyla toplum temelli eğitim ve farkındalık programlarının yaygınlaştırılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: kadın, kadına yönelik şiddet, toplumsal cinsiyet, toplumsal cinsiyet rolü, tutum

HSB15. Examination of Women's Gender Roles and Attitudes Toward Violence Against Women

Derya Öztürk Özen[1], Melike Yeşil[2], Süheyla Demirtaş Alpsalaz[3]
Gümüşhane University, Şiran Dursun Keleş Vocational School of Health Services, Department of Medical Services and Techniques, First and Emergency Aid Program, Şiran, Gümüşhane, Türkiye[1]
Yozgat Bozok University, Akdağmadeni School of Health, Department of Nursing, Akdağmadeni, Yozgat, Türkiye[2]
Republic of Türkiye Ministry of Health, Yozgat Provincial Health Directorate, Akdağmadeni Dr. Vasıf Oğuz Family Health Center, Akdağmadeni, Yozgat, Türkiye[3]

Objective: This study aimed to examine women's gender roles and their attitudes toward violence against women and to determine the relationship between these variables.
Methods: This study was designed as a descriptive cross-sectional research. It was conducted between August and November 2025 with 842 women attending the outpatient clinic of Yozgat Bozok University Training and Research Hospital. Ethical approval was obtained from the Yozgat Bozok University Social and Humanities Sciences Ethics Committee (Date: 16.07.2025; Decision No: 27/1). Data were collected using a Demographic Information Form, the Gender Roles Attitude Scale (GRAS), and the ISKEBE Attitude Scale for Violence Against Women. Data were analyzed using SPSS 23.0. Independent samples t-test was used for comparisons between two groups, one-way ANOVA for multiple group comparisons, and Pearson correlation analysis for relationships between variables.
Results: The mean age of participants was 35.04 ± 12.07 years. Approximately one-quarter of the women (24.6%) reported having experienced violence at least once in their lifetime. Having a nuclear family structure, not having children, higher education level, being employed, higher income than expenses, and later age at marriage were associated with significantly higher GRAS and ISKEBE scores ($p < 0.05$). In contrast, being married, longer duration of marriage, experiencing violence, and perpetrating violence were associated with significantly lower scores on both scales ($p < 0.05$). The mean GRAS score was 49.03 ± 11.08, and the mean ISKEBE Attitude Scale score was 116.85 ± 23.70. A moderate, positive, and statistically significant correlation was found between the GRAS and ISKEBE scores ($r = 0.597$; $p \leqslant 0.001$).
Conclusion: Women's attitudes toward gender roles were at a moderate-to-high level, while attitudes regarding violence against women were at a high level. The findings suggest that community-based education and awareness programs should be expanded to improve attitudes toward gender equality.
Keywords: women; violence against women; gender; gender role; attitude.

HSB16. Hemşirelikte Mesleki Gelişim Liderliğinin Yeri: Derleme Çalışması

Gonca Aktay[1], Sabire Yurtsever[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi

Amaç: Mesleki Gelişim Liderliği'nin hemşirelikte kullanılan liderlik modelleri içindeki konumunu değerlendirmek ve mesleki gelişim süreçlerine katkısını incelemektir.
Yöntem: Çalışma derleme niteliğinde olup hemşirelik mesleki gelişim standartları, liderlik yetkinlikleri ve hemşirelikte yaygın kullanılan liderlik yaklaşımlarını içermektedir. Derlemede Mesleki Gelişim Liderlik yaklaşımının boyutları kavramsal olarak değerlendirilmiştir.
Bulgular: Literatürde Mesleki Gelişim Liderliği'nin öğrenme kolaylaştırıcı, değişim ajanı, mentor, lider ve bilimsel gelişimin savunucusu rollerini kapsadığı görülmektedir. Literatürde bu modelde liderlerin resmi yönetici pozisyonunda bulunmasalar da disiplinler arası öğrenme ortamlarında aktif liderlik sergilediği belirtilmektedir. Hemşirelikte yaygın olarak kullanılan dönüşümcü liderlik, klinik liderlik ve mentorluk temelli liderlik modelleriyle Mesleki Gelişim Liderliği'nin önemli ölçüde örtüştüğü belirlenmiştir. Özellikle dönüşümcü liderlik yaklaşımındaki vizyon oluşturma, motivasyon sağlama, bireysel gelişimi destekleme ve değişimi yönetme özelliklerinin bu liderlikte belirgin olduğu görülse de farklılıkları mevcuttur. Mesleki Gelişim Liderliği'nin örgütsel öğrenme süreçlerini yönlendiren, profesyonel gelişim kültürü oluşturan ve mesleki dönüşümü destekleyen ileri düzey liderlik özellikleri içerdiği bildirilmektedir.
Sonuç: Bu model hemşirelikte geleneksel liderlik modellerinden farklı olarak eğitim, rehberlik, değişim yönetimi ve mesleki gelişimi bütüncül biçimde birleştiren çağdaş bir liderlik yaklaşımını içermektedir. Birçok liderlik modelinden farklı olarak Mesleki Gelişim Liderliği'nin görünürlüğünün artırılması, mesleki gelişim süreçlerinin güçlendirilmesine katkı sağlayabilir.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Liderlik, Hemşirelik Hizmetleri

HSB16. The Role of Professional Development Leadership in Nursing: A Review Study

Gonca Aktay[1], Sabire Yurtsever[2]
Yüksek İhtisas University

Objective: This study aims to evaluate the position of Professional Development Leadership within leadership models used in nursing and to examine its contribution to professional development processes.
Methods: This is a review study that includes nursing professional development standards, leadership competencies, and commonly used leadership approaches in nursing. The dimensions of the Professional Development Leadership approach were conceptually evaluated.
Results: The literature indicates that Professional Development Leadership encompasses roles such as facilitator of learning, change agent, mentor, leader, and advocate for scientific development. Although leaders within this model are not necessarily in formal managerial positions, they demonstrate active leadership in interdisciplinary learning environments. It has been determined that Professional Development Leadership significantly overlaps with widely used nursing leadership models such as transformational leadership, clinical leadership, and mentorship-based leadership. In particular, the characteristics of transformational leadership—such as vision building, motivation, individual development support, and change management—are strongly evident in this model, although differences also exist. Professional Development Leadership is reported to include advanced leadership characteristics that guide organizational learning processes, foster a culture of professional development, and support professional transformation.
Conclusion: Unlike traditional leadership models in nursing, this model represents a contemporary leadership approach that integrates education, mentorship, change management, and professional development in a holistic manner. Increasing the visibility of Professional Development Leadership may contribute to strengthening professional development processes in nursing.
Keywords: Nursing; leadership; nursing services.

HSB17. Ürojinekoloji Hemşireliğinde Güncel Yaklaşımlar: Kanıta Dayalı Uygulamalar, Teknolojik Yenilikler ve Hemşirenin Gelişen Rolleri

Meltem Altınel[1], Gülten Güvenç[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi Ebelik Bölümü[1]
Gülhane Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[2]

Amaç: Ürojinekolojik hastalıklar; üriner inkontinans, pelvik organ prolapsusu, aşırı aktif mesane ve pelvik taban fistülleri gibi kadınların fiziksel, psikolojik, sosyal ve cinsel yaşamını etkileyen önemli sağlık sorunlarını içermektedir. Yaşam süresinin uzaması ve yaşam kalitesi beklentilerinin artması, ürojinekolojide güncel ve bütüncül bakım yaklaşımlarının önemini artırmaktadır. Bu süreçte hemşirelik; erken tanılama, konservatif tedavi, eğitim, danışmanlık, bakım koordinasyonu ve teknoloji destekli uygulamalarla merkezi role sahiptir. Çalışmanın amacı, ürojinekoloji hemşireliğinde güncel uygulamaları, kanıta dayalı bakım yaklaşımlarını teknolojik yenilikleri ele alarak hemşirenin klinik bakım ve karar verme süreçlerindeki rolünü ortaya koymaktır.

Yöntem: Çalışma, ürojinekoloji hemşireliğinde güncel yaklaşımlara ilişkin literatür taramasına dayalı derleme çalışmasıdır. Sunum kapsamında pelvik taban fistülleri, üriner inkontinans, pelvik organ prolapsusu ve aşırı aktif mesane yönetimine ilişkin konservatif, davranışsal, fiziksel, medikal ve cerrahi yaklaşımlar ile hemşirelik bakımını destekleyen güncel teknolojik uygulamalar değerlendirilmiştir.

Bulgular: Literatür, ürojinekolojik hastalıkların kadınların yaşam kalitesini çok boyutlu biçimde olumsuz etkilediğini; ancak erken tanılama, bireyselleştirilmiş bakım ve kanıta dayalı hemşirelik uygulamaları ile semptom kontrolü ve yaşam kalitesinde anlamlı iyileşmeler sağlanabildiğini ortaya koymaktadır. Üriner inkontinans ve pelvik organ prolapsusunda konservatif yaklaşımlar; pelvik taban kas eğitimi, mesane eğitimi, yaşam tarzı düzenlemeleri, peser kullanımı ve vajinal östrojen uygulamaları ile öne çıkmaktadır. Biyogeribildirim, elektrostimülasyon, dijital terapötikler ve mobil uygulamalar tedaviye uyumu desteklemektedir. Aşırı aktif mesane yönetiminde davranışsal tedaviler, nöromodülasyon ve ileri girişimsel seçenekler önem taşırken; yapay zekâ, sanal gerçeklik, robotik cerrahi ve tele-tıp uygulamaları ürojinekoloji bakımında yenilikçi olanaklar sunmaktadır. Çalışmalarda hemşirenin, bakımın planlanması, uygulanması, eğitimi ve koordinasyonunda merkezi role sahip olduğu vurgulanmaktadır.

Sonuç: Ürojinekoloji hemşireliğinde güncel yaklaşımlar, kadınların yaşam kalitesini artırmada bütüncül, kanıta dayalı ve hasta merkezli bakımın önemini ortaya koymaktadır. Konservatif uygulamalar, eğitim, danışmanlık, multidisipliner iş birliği ve teknolojik yeniliklerin entegrasyonu bakım sonuçlarını iyileştirmektedir. Bu nedenle ürojinekoloji hemşirelerinin güncel bilgi ve becerilerle güçlendirilmesi, teknoloji okuryazarlığının artırılması ve uzmanlaşmış bakım modellerinin yaygınlaştırılması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Ürojinekoloji hemşireliği, üriner inkontinans, pelvik taban bozuklukları, yapay zekâ

HSB17. Current Approaches in Urogynecology Nursing: Evidence-Based Practices, Technological Innovations, and the Evolving Roles of Nurses

Meltem Altınel[1], Gülten Güvenç[2]
Department of Midwifery, Yüksek İhtisas University[1]
Faculty of Nursing, Gülhane University of Health Sciences[2]

Objective: Urogynecological diseases include important health problems such as urinary incontinence, pelvic organ prolapse, overactive bladder, and pelvic floor fistulas, all of which affect women's physical, psychological, social, and sexual lives. The increase in life expectancy and rising expectations for quality of life have heightened the importance of current and holistic care approaches in urogynecology. In this process, nursing has a central role through early identification, conservative treatment, education, counseling, care coordination, and technology-supported practices. The aim of this study is to present current practices in urogynecology nursing, evidence-based care approaches, and technological innovations, while highlighting the nurse's role in clinical care and decision-making processes.

Method: This study is a review based on a literature search regarding current approaches in urogynecology nursing. Within the scope of the presentation, conservative, behavioral, physical, medical, and surgical approaches related to the management of pelvic floor fistulas, urinary incontinence, pelvic organ prolapse, and overactive bladder, as well as current technological applications supporting nursing care, were evaluated.

Results: The literature shows that urogynecological diseases negatively affect women's quality of life in multiple dimensions; however, significant improvements in symptom control and quality of life can be achieved through early diagnosis, individualized care, and evidence-based nursing practices. In urinary incontinence and pelvic organ prolapse, conservative approaches such as pelvic floor muscle training, bladder training, lifestyle modifications, pessary use, and vaginal estrogen applications are prominent. Biofeedback, electrical stimulation, digital therapeutics, and mobile applications support treatment adherence. In the management of overactive bladder, behavioral therapies, neuromodulation, and advanced interventional options are important, while artificial intelligence, virtual reality, robotic surgery, and telemedicine applications offer innovative opportunities in urogynecology care. Studies emphasize that nurses have a central role in the planning, implementation, education, and coordination of care.

Conclusion: Current approaches in urogynecology nursing highlight the importance of holistic, evidence-based, and patient-centered care in improving women's quality of life. Conservative practices, education, counseling, multidisciplinary collaboration, and the integration of technological innovations improve care outcomes. Therefore, urogynecology nurses should be strengthened with up-to-date knowledge and skills, technology literacy should be increased, and specialized care models should be expanded.

Keywords: Urogynecology nursing, urinary incontinence, pelvic floor disorders, artificial intelligence

ESB9. Kırsal Bölgede Gebelerin Doğum Algısı İle Doğum Tercihlerini Etkileyen Faktörler Arasındaki İlişkilerin İncelenmesi

Dilara Gökalp
Mardin Derik Pirinçli 010 Nolu Aile Sağlığı Merkezi

Amaç: Bu çalışmanın amacı, kırsal bölgelerde yaşayan gebelerin doğum sürecine yönelik algılarını belirlemek ve bu algıların doğum yöntemi tercihlerini etkileyen sosyodemografik, kültürel ve obstetrik faktörlerle ilişkisini incelemektir.
Yöntem: Bildiri, literatürde yer alan tanımlayıcı, kesitsel ve nitel araştırmaların sentezlenmesiyle oluşturulmuştur. İnceleme kapsamında Şırnak ve benzeri sosyo-ekonomik özelliklere sahip kırsal bölgelerdeki gebe kadınların verileri temel alınmıştır. Veri toplama araçları olarak; sosyodemografik anketler, Aile Planlaması (AP) Tutum Ölçeği, Gebelerin Kendini Algılama Ölçeği ve Doğum İnançları Ölçeği sonuçları harmanlanmıştır.
Bulgular: Kırsal kesimde yaşayan gebelerin doğum algılarının; aile büyüklerinin beklentileri, erkek çocuk isteği ve dini normlar gibi toplumsal baskılardan yoğun şekilde etkilendiği saptanmıştır. Eğitim düzeyi arttıkça ve çalışma hayatına katılım sağlandıkça doğum ve AP'ye yönelik tutumların daha olumlu yönde geliştiği, çalışan kadınların ev ve iş dengesini korumak adına üreme sağlığı hizmetlerine daha fazla önem verdiği belirlenmiştir. Gebelerin büyük çoğunluğu başlangıçta normal doğumu doğal bir süreç olarak algılasa da; kronik hastalık varlığı, düşük eğitim seviyesi ve dil bariyeri nedeniyle bilgiye erişememe durumunun bu tercihi sezaryen yönünde "tıbbileştirdiği" gözlemlenmiştir. Sağlık personelinden alınan danışmanlığın yeterli bulunması, gebelerin anksiyete düzeyini azaltarak doğum algısını olumlu yönde etkilemektedir.
Sonuç: Kırsal bölgedeki gebelerin doğum algısı; coğrafi yapı, ataerkil aile düzeni ve yetersiz sağlık okuryazarlığı gibi yapısal faktörlerin etkisi altındadır. "İki Disiplin, Tek Hedef: Bilimle Güçlenen Güvenli Bakım" teması doğrultusunda; ebe ve hemşirelerin kırsal bölgelerdeki gebelere ve eşlerine yönelik birlikte yürüteceği eğitim programlarının, doğum algısını olumluya çevireceği ve güvenli doğumu teşvik edeceği düşünülmektedir. Sağlık çalışanlarının bütünleşik bir bakım sunması, riskli gebeliklerin ve istenmeyen sonuçların önlenmesinde anahtar rol oynamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Doğum algısı, doğum tercihi, kırsal bölge, hemşirelik, ebelik bakımı

ESB9. Investigation of the Relationship Between Birth Perception of Pregnant Women in Rural Areas and Factors Affecting Their Birth Preferences

Dilara Gökalp
Mardin Derik Pirinçli Family Health Center No. 010

Objective: This study aimed to determine the perceptions of pregnant women living in rural areas regarding the birth process and to examine the relationship between these perceptions and sociodemographic, cultural, and obstetric factors affecting birth method preferences.
Methods: This presentation was developed through the synthesis of descriptive, cross-sectional, and qualitative studies available in the literature. The review was based on data from pregnant women living in rural areas with socioeconomic characteristics similar to Şırnak and surrounding regions. Data collection tools included sociodemographic questionnaires, the Family Planning (FP) Attitude Scale, the Self-Perception of Pregnant Women Scale, and the Birth Beliefs Scale, and the findings from these tools were synthesized.
Results: It was determined that the birth perceptions of pregnant women living in rural areas were strongly influenced by social pressures such as expectations of family elders, preference for male children, and religious norms. As education level increased and participation in working life improved, attitudes toward birth and family planning became more positive. It was also determined that employed women gave greater importance to reproductive health services in order to maintain a balance between work and family responsibilities. Although the majority of pregnant women initially perceived vaginal birth as a natural process, the presence of chronic diseases, low education levels, and inability to access information due to language barriers were observed to “medicalize” this preference toward cesarean delivery. Adequate counseling provided by healthcare professionals reduced anxiety levels among pregnant women and positively affected their perceptions of birth.
Conclusion: The birth perceptions of pregnant women in rural areas are influenced by structural factors such as geographical conditions, patriarchal family structures, and inadequate health literacy. In line with the theme “Two Disciplines, One Goal: Safe Care Strengthened by Science,” educational programs jointly conducted by midwives and nurses for pregnant women and their spouses in rural areas are considered likely to positively transform birth perceptions and promote safe birth practices. The provision of integrated care by healthcare professionals plays a key role in preventing high-risk pregnancies and adverse outcomes.
Keywords: Birth perception, birth preference, rural area, nursing, midwifery care.

HSB18. Profesyonellik Perspektifinden Hemşirelik

Ayşe Karaman[1], Ruhi Sevin[2], Can Kamuran Emir[3]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Hemşireliği profesyonellik açısından eleştirel bakışla değerlendirmektir.
Giriş: Meslekleşme ile eş anlamlı olarak kullanılan profesyonellik, hemşirelik mesleğin tarihsel gelişimi boyunca ele alınmıştır. Nightingale profesyonelliği yardım etme gönüllülüğüne, Peplau; mesleki örgütlenmeye, Leininger ise bilgi temeline dayandırmıştır. Sağlık Bakanlığı (2021) hemşirelikte profesyonelliği; birey merkezli bakım sunarken bilgi ve uygulamalarını sürekli geliştirerek bakım hizmetlerinin niteliğini artırmak, güncel uygulama standartlarına, mesleki etik kodlara, yasal düzenlemelere uygun hizmet sunmak şeklinde tanımlamaktadır.
Yöntem: Konuyla ilgili 1993-2026 yılları arasında Google scholar, pubmed, TRdizin, YÖK Tez'de yayınlanmış çalışmalar incelenmiştir.
Bulgular: Hemşirelikte profesyonellik kriterleri Miller tarafından (1993) sırasıyla; üniversite eğitimi, hemşireliğe özgü bilimsel temel, teori geliştirme, toplumsal hizmet, etik kodlara bağlılık, yayın, mesleki örgütlere katılım, sürekli eğitim, araştırma, otonomi olarak belirlenmiştir. Buna katkı olarak profesyonel öz farkındalık kategorisinin de profesyonellik matriksine dâhil edilmesi önerilmektedir. Günümüzde hemşirelik eğitiminde lisansüstü programların varlığı profesyonelleşme açısından büyük önem taşımaktadır. Kavaklı ve ark.(2009), hemşirelerin eğitim düzeyleri ile profesyonellik davranışları arasında pozitif bir ilişki olduğunu ancak Kelleci ve ark.(2008) hemşirelerin araştırmalara katılımının genellikle düşük seviyede kaldığı, çoğunlukla tez çalışmalarıyla sınırlı olduğu bildirilmektedir. Mesleki gelişim ve profesyonelleşme sürecinde mesleki örgütlenmeler önemli bir rol oynasa da, Kavaklı ve ark.(2009) hemşirelik alanındaki örgütlenme düzeyinin yetersiz olduğunu belirtmektedir. Hemşirelerin bağımsız olarak gerçekleştirdikleri bakım ve girişimler, mesleki özerkliğin temel göstergelerinden biri olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca eğitime yatırım yapmak, özerkliği geliştirmek sadece sürdürülebilir bakımın ve kalitenin değil profesyonelliğin de anahtarı olarak ifade edilmektedir.
Sonuç: Hemşirelikte profesyonelleşmenin sadece teknik yetkinliklere indirgenemeyen bilişsel, otonomi, etik, uzmanlık, profesyonellik öz farkındalık matrislerinin birleşimine dayanan bir süreçtir. Mesleki kimlik karmaşasının aşılması ve profesyonel statüsünün yükseltilmesi için eğitim müfredatının otonomi odaklı yapılandırılması, hemşirelerin mesleki örgütlenmelere ve lisansüstü eğitimlere yönlendirilmesi, uzman hemşireliğin klinikte değerlendirilmesi, klinik karar verme süreçlerinde hemşireliğin özerkliğinin yasal güvencelerle desteklenmesi, mesleki profesyonelleşme süreçlerinin bir kurumsal politika haline getirilmesi elzemdir. Bu yaklaşım, hemşireliğin bilimsel temellerini güçlendirirken mesleki özerkliğini, toplumsal katkısını, statüsünü artıracaktır.
Anahtar Kelimeler: hemşirelik, profesyonellik, uzmanlaşma

HSB18. Professionalism In Nursing From The Perspective Of Professionalism

Ayşe Karaman[1], Ruhi Sevin[2], Can Kamuran Emir[3]
Etlik Şehir Hastanesi

Objective: To evaluate nursing from a critical perspective in terms of professionalism.
Introduction: Professionalism, which is often used synonymously with professionalization, has been addressed throughout the historical development of the nursing profession. Nightingale based professionalism on willingness to help, Peplau on professional organization, and Leininger on a knowledge base. The Ministry of Health (2021) defines professionalism in nursing as improving the quality of care services by continuously developing knowledge and practices while providing individual-centered care, and delivering care in accordance with current practice standards, professional ethical codes, and legal regulations.
Method: Studies published between 1993 and 2026 in Google Scholar, PubMed, TR Dizin, and the Council of Higher Education Thesis Center were reviewed.
Results: According to Miller (1993), the criteria for professionalism in nursing are, respectively, university education, a scientific foundation specific to nursing, theory development, social service, adherence to ethical codes, publication, participation in professional organizations, continuing education, research, and autonomy. In addition, it has been suggested that the category of professional self-awareness should also be included in the professionalism matrix. Today, the existence of postgraduate programs in nursing education is of great importance for professionalization. Kavaklı et al. (2009) reported a positive relationship between nurses' education levels and professional behaviors, whereas Kelleci et al. (2008) stated that nurses' participation in research generally remained at a low level and was mostly limited to thesis studies. Although professional organizations play an important role in professional development and the professionalization process, Kavaklı et al. (2009) reported that the level of organization in the field of nursing was insufficient. The care and interventions carried out independently by nurses are considered one of the main indicators of professional autonomy. In addition, investing in education and improving autonomy are regarded as the key not only to sustainable care and quality, but also to professionalism.
Conclusion: Professionalization in nursing is a process based on the combination of cognitive, autonomy, ethics, expertise, and professional self-awareness matrices, and cannot be reduced solely to technical competencies. In order to overcome confusion in professional identity and enhance professional status, it is essential to structure educational curricula with a focus on autonomy, encourage nurses to participate in professional organizations and postgraduate education, recognize specialist nursing in clinical settings, support nursing autonomy in clinical decision-making processes through legal guarantees, and make professionalization processes an institutional policy. This approach will strengthen the scientific foundations of nursing while increasing its professional autonomy, social contribution, and status.
Keywords: Nursing, professionalism, specialization

HSB19. Kemoterapi Sonrası Dönemde Meme Kanseri Sağkalanlarında Yorgunlukla Başa Çıkma Algıları: Nitel Bir Çalışma

Semra Seyhan Şahin[1], Merve Işık[2]
Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi[1]
Giresun Üniversitesi[2]

Amaç: Bu çalışma, meme kanseri sağkalanlarının kemoterapi sonrası dönemde yorgunlukla başa çıkma deneyimlerini ve bu süreci nasıl algıladıklarını incelemeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Bu nitel çalışma, Mishel'in Hastalıkta Belirsizlik Kuramı ve Biyopsikososyal Model rehberliğinde yürütülmüştür. Veriler, kemoterapi tedavisini tamamlamış meme kanseri sağkalanlarıyla yapılan yarı yapılandırılmış, derinlemesine görüşmeler yoluyla toplanmıştır (n = 14). Veriler, Braun ve Clarke (2021) tarafından tanımlanan refleksif tematik analiz yöntemiyle analiz edilmiş ve raporlama sürecinde COREQ rehberi takip edilmiştir.
Bulgular:Beş ana tema belirlenmiştir. Katılımcılar yorgunluğu; fiziksel tükenmişlik, zihinsel yorgunluk ve benlik algısındaki değişimlerle karakterize edilen sürekli ve çok boyutlu bir yük olarak tanımlamıştır. Bu deneyim, işlevsellikte azalma, sosyal geri çekilme ve ilişkisel zorluklarla birlikte yalnızlık, belirsizlik ve umutsuzluk duygularının eşlik ettiği içsel bir mücadeleye dönüşmüştür. Başa çıkma süreçleri, yetersizlik ve kontrol kaybı algılarıyla sınırlanmış olup, bireylerin yorgunluğu yönetme konusundaki öz-yeterliklerinin düşük olduğu görülmüştür. Spiritüalite önemli bir baş etme kaynağı olarak öne çıkarken, sosyal destek mevcut olmasına rağmen çoğunlukla yetersiz olarak algılanmıştır.
Sonuç: Kemoterapi sonrası yorgunluk, fiziksel sınırlılıkların ötesine geçen, karmaşık ve çok boyutlu bir deneyimdir ve sağkalanların baş etme süreçlerini derinden etkilemektedir. Bulgular, sağkalanların ihtiyaçları ile mevcut destek mekanizmaları arasında önemli bir boşluk olduğunu ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Meme kanseri sağkalanları; kansere bağlı yorgunluk; kemoterapi sonrası dönem; nitel araştırma

HSB19. Perceptions Of Coping With Fatigue Among Breast Cancer Survivors In The Post-Chemotherapy Period: A Qualitative Study

Semra Seyhan Şahin[1], Merve Işık[2]
Nevşehir Hacı Bektaş Veli University[1]
Giresun University[2]

Objective: This study aims to examine the experiences of breast cancer survivors in coping with fatigue during the post-chemotherapy period and how they perceive this process.
Method: This qualitative study was conducted under the guidance of Mishel's Uncertainty in Illness Theory and the Biopsychosocial Model. Data were collected through semi-structured, in-depth interviews with breast cancer survivors who had completed chemotherapy treatment (n = 14). The data were analyzed using the reflexive thematic analysis method described by Braun and Clarke (2021), and the COREQ guideline was followed during the reporting process.
Results: Five main themes were identified. Participants described fatigue as a persistent and multidimensional burden characterized by physical exhaustion, mental fatigue, and changes in self-perception. This experience turned into an internal struggle accompanied by loneliness, uncertainty, and hopelessness, along with decreased functionality, social withdrawal, and relational difficulties. Coping processes were limited by perceptions of inadequacy and loss of control, and individuals were found to have low self-efficacy in managing fatigue. While spirituality emerged as an important coping resource, social support, although present, was mostly perceived as insufficient.
Conclusion: Post-chemotherapy fatigue is a complex and multidimensional experience that goes beyond physical limitations and profoundly affects survivors' coping processes. The findings reveal a significant gap between survivors' needs and existing support mechanisms.
Keywords: Breast cancer survivors; cancer-related fatigue; post-chemotherapy period; qualitative research

HSB20. Hemşirelerin Santral Venöz Kateter Bakım Yönetiminde Kılavuz Önerileri

Zeynep Kandemir Özsoy[1], Zehra Göçmen Baykara[2]
Ankara Üniversitesi[1]
Gazi Üniversitesi[2]

Giriş: Modern tıp uygulamalarında santral venöz kateterler, kritik hastaların takibinde ve kompleks tedavi protokollerinin yürütülmesinde temel bir bileşen haline gelmiştir. Santral venöz kateterler, özellikle yoğun bakım üniteleri ve onkoloji servisleri gibi uzun süreli tedavi gerektiren klinik ortamlarda; yüksek hacimli sıvı resüsitasyonu, irritan kemoterapötik ajanların uygulanması, total parenteral nütrisyon desteği ve santral venöz basınç izlemi gibi hayati klinik uygulamaların güvenli ve etkin bir şekilde gerçekleştirilmesine olanak sağlamaktadır. Santral venöz kateter yönetimiyle ilişkili komplikasyonların başında gelen Santral Kateter İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonları, dünya genelinde hasta mortalitesini ve morbiditesini artıran, hastanede kalış süresini uzatan ve sağlık bakım maliyetlerini önemli ölçüde yükselten bir halk sağlığı sorunudur. Literatür verileri, Santral Kateter İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonları vakalarının büyük bir kısmının önlenebilir olduğunu ve bu noktada en kritik sorumluluğun "bakım yönetimini" üstlenen hemşirelerde olduğunu göstermektedir. Hemşireler, kateterin yerleştirilme aşamasından günlük bakımına, set değişimlerinden kateterin çekilmesine kadar geçen tüm süreçte doğrudan uygulayıcı ve denetleyici konumundadır.

Son on yılda enfeksiyon kontrol standartlarında yaşanan paradigma değişimi, deneyime dayalı uygulamalardan Kanıta Dayalı Uygulamalara geçişi zorunlu kılmıştır. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri, İnfüzyon Hemşireleri Derneği ve Sağlık Hizmetleri Epidemiyoloji Derneği gibi kurumlar tarafından yayınlanan güncel kılavuzlar, hemşirelik girişimlerinin standardize edilmesini hedeflemektedir. Bu makale, güncel uluslararası kılavuzlar ışığında hemşirelerin santral venöz kateter bakım yönetiminde dikkat etmesi gereken temel parametreleri, aseptik teknikleri ve kanıta dayalı önerileri akademik bir perspektifle ele almayı amaçlamaktadır.

Anahtar kelimeler: Santral venöz kateterler, hemşire, kanıt, kılavuz.

HSB20. Guideline Recommendations For Nurses In Central Venous Catheter Care Management

Zeynep Kandemir Özsoy[1], Zehra Göçmen Baykara[2]
Ankara University[1]
Gazi University[2]

Introduction: In modern medical practice, central venous catheters have become a fundamental component in the monitoring of critically ill patients and in the implementation of complex treatment protocols. Central venous catheters enable the safe and effective delivery of vital clinical practices such as high-volume fluid resuscitation, administration of irritant chemotherapeutic agents, total parenteral nutrition support, and central venous pressure monitoring, particularly in clinical settings requiring long-term treatment, such as intensive care units and oncology services. Among the complications associated with central venous catheter management, Central Line-Associated Bloodstream Infections are a major public health problem worldwide, increasing patient mortality and morbidity, prolonging hospital stays, and significantly raising healthcare costs. Evidence from the literature shows that a large proportion of Central Line-Associated Bloodstream Infections are preventable, and at this point, the most critical responsibility lies with nurses who undertake care management. Nurses are directly involved as practitioners and supervisors throughout the entire process, from catheter insertion to daily care, set changes, and catheter removal.

The paradigm shift in infection control standards over the last decade has made it necessary to move from experience-based practices to Evidence-Based Practices. Current guidelines published by institutions such as the Centers for Disease Control and Prevention, the Infusion Nurses Society, and the Society for Healthcare Epidemiology of America aim to standardize nursing interventions. This article aims to address, from an academic perspective, the key parameters, aseptic techniques, and evidence-based recommendations that nurses should consider in central venous catheter care management in light of current international guidelines.

Keywords: Central venous catheters, nurse, evidence, guideline

HSB21. Noninvaziv Mekanik Ventilasyon Sürecinde Hemşirenin Tedavi Uyumu Üzerindeki Etkin Rolü

Ruhi Sevin[1], Ayşe Karaman[2]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Noninvaziv mekanik ventilasyon (NIMV); KOAH, pnömoni kardiyojenik pulmoner ödem, hiperkapni, astım ve solunum yetmezliği gibi durumlarda, invaziv bir girişime gerek duyulmadan mekanik ventilatörler veya portabl CPAP/BiPAP cihazları aracılığıyla uygulanan bir solunum desteği yöntemidir. Literatürde yer alan çalışmalar, NIMV'nin solunum iş yükünü azalttığını, akciğer fonksiyonlarının düzelmesine katkı sağladığını, alveoler hipoventilasyonu giderdiğini ve solunumkaslarının yükünü hafiflettiğini göstermektedir. Bununla birlikte, tedavinin etkinliğiaçısından hastanın NIMV'ye uyumu büyük önem taşımakla birlikte, bu yöntem hastalar tarafından her zaman konforlu olarak deneyimlenmemektedir. hastanın tedaviye uyum sağlaması, tedavinin etkinliğinin artırılması açısından hemşireler önemli role sahiptir. Amaç NIMV sürecinde hemşirenin hasta uyumunu sağlamadaki kritik rolü ve bu rolün tedavi başarısına katkısı ele alınacaktır.
Yöntem: Konuyla ilgili 2009-2026 yılları arasında Google scholar, pubmed, TRdizin, YÖK Tez'de Türkçe ve İngilizce yayınlanmış çalışmalar incelenmiştir.
Bulgular: NIMV uygulanan hastalarda; hava yolunun temizlenmesinde yetersizlik, maske ile hasta arasındaki uyumsuzluğa bağlı gaz değişiminde bozulma, hava akımı ve basınca bağlı olarak oral mukoz membranda hasar gelişimi, anksiyete ve maske bağlarının sıkılığına bağlı yüz ile kulak bölgesinde ağrı gibi sorunlar sık karşılaşılan durumlardır. Kontrendike olmadığı durumlarda, hekim görüşü doğrultusunda NIMV öncesinde hastanın sekresyonlarını uzaklaştırması için postüral drenaj uygulanmalı, öksürmesi desteklenmeli , etkili solunum egzersizleri yaptırılmalıdır. Ayrıca hastaya semi-Fowler pozisyonu verilerek inspirasyon ve ekspirasyonun daha etkili gerçekleşmesi desteklenmelidir. Hastanın NIMV'e uyumunu artırmak amacıyla maske hakkında bilgilendirme yapılmalı ve psikolojik destek sağlanmalıdır. Hastaya uygun maske seçilerek konfor düzeyi artırılmalı; hasta ve yakınları bilgilendirilerek iş birliği ve motivasyon sağlanmalıdır. Tedavi sürecinde hastayla göz teması kurulması, yanında olunduğunun hissettirilmesi ve terapötik iletişim tekniklerinin kullanılması önemlidir. Ayrıca maske bağları hava kaçağına neden olmayacak ve basınç oluşturmayacak şekilde ayarlanmalıdır.
Sonuç : Hastanın tedaviye uyum sağlaması, tedavinin etkinliğinin artırılması, morbidite ve mortalite oranlarının düşürülmesi ve taburculuk sürecinin hızlanması açısından hemşirelere büyük rol düşmektedir. Bahsedilen tanı ve girişimlerdoğrultusunda, hemşirenin profesyonel ve terapötik yaklaşımı, NIMV uygulamasının kabul edilebilirliğini, etkinliğini ve hasta konforunu artırmada belirleyici rol oynamaktadır
Anahtar kelimeler: NIMV, hemşirelik bakımı, tedaviye uyum

HSB21. The Effective Role Of The Nurse In Treatment Adherence During The Noninvasive Mechanical Ventilation Process

Ruhi Sevin[1], Ayşe Karaman[2]
Etlik Şehir Hastanesi

Objective: Noninvasive mechanical ventilation (NIMV) is a respiratory support method applied through mechanical ventilators or portable CPAP/BiPAP devices without the need for an invasive intervention in conditions such as COPD, pneumonia, cardiogenic pulmonary edema, hypercapnia, asthma, and respiratory failure. Studies in the literature show that NIMV reduces the work of breathing, contributes to the improvement of lung functions, eliminates alveolar hypoventilation, and decreases the burden on respiratory muscles. However, although patient adherence to NIMV is of great importance for the effectiveness of treatment, this method is not always experienced as comfortable by patients. Nurses have an important role in ensuring patient adherence to treatment and increasing treatment effectiveness. The aim of this study is to discuss the critical role of the nurse in ensuring patient adherence during the NIMV process and the contribution of this role to treatment success.
Method: Turkish and English studies published between 2009 and 2026 on the subject in Google Scholar, PubMed, TR Dizin, and the Council of Higher Education Thesis Center were reviewed.
Results: In patients receiving NIMV, common problems include inadequate airway clearance, impaired gas exchange due to incompatibility between the mask and the patient, damage to the oral mucous membrane caused by airflow and pressure, anxiety, and pain in the face and ear area related to the tightness of mask straps. In cases where it is not contraindicated, postural drainage should be applied before NIMV, with physician approval, to help the patient remove secretions, coughing should be supported, and effective breathing exercises should be performed. In addition, the patient should be placed in a semi-Fowler position to support more effective inspiration and expiration. To increase patient adherence to NIMV, information should be provided about the mask and psychological support should be offered. An appropriate mask should be selected to increase comfort, and the patient and relatives should be informed in order to ensure cooperation and motivation. During the treatment process, it is important to establish eye contact with the patient, make the patient feel supported, and use therapeutic communication techniques. In addition, mask straps should be adjusted in a way that does not cause air leakage or excessive pressure.
Conclusion: Nurses play a major role in ensuring patient adherence to treatment, increasing treatment effectiveness, reducing morbidity and mortality rates, and accelerating the discharge process. In line with the diagnoses and interventions mentioned, the professional and therapeutic approach of the nurse plays a decisive role in increasing the acceptability, effectiveness, and patient comfort of NIMV.
Keywords: NIMV, nursing care, treatment adherence

HSB22. Tip 1 Diyabetli Çocuklarda Oyunlaştırma Yöntemiyle Verilen Eğitimin Sağlık Okuryazarlığı ve Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Çalışma Ptorotokolü

Çiğdem Anar[1], Gülfidan Başer[2], Şenay Savaş Erdeve[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Çocuk Hastanesi Çocuk Endokrin Kliniği, Ankara, Türkiye
KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, Tıbbi Hizmetler ve Teknikler Bölümü, Diyaliz Programı, Konya, Türkiye[2]

Amaç: Araştırma, Tip 1 diyabet tanısı almış çocuklara oyunlaştırma yöntemiyle verilen eğitimin sağlık okuryazarlığı ve yaşam kalitesi üzerine etkisini değerlendirmek amacıyla randomize, ön test-son test, paralel gruplu deneysel bir çalışma olarak planlanmıştır.
Yöntem: Bu randomize kontrollü çalışmanın protokolü SPIRIT Initiative (Standard Protocol Items: Recommendations for Interventional Trials) rehberine uygun olarak hazırlanmıştır. Çalışma, ClinicalTrials.gov veri tabanına NCT07409701 numarası ile kaydedilmiştir. Araştırmanın verileri Mart–Haziran 2026 tarihleri arasında Ankara Etlik Şehir Hastanesi Çocuk Endokrin Kliniği'nde tip 1 diyabet tanısı almış çocuklardan toplanacaktır. Örneklem büyüklüğü literatür doğrultusunda deney ve kontrol gruplarında 26'şar kişi olmak üzere toplam 52 çocuk olarak belirlenmiştir. Veriler; Kişisel Bilgi Formu, Tip 1 diyabetli 8–12 yaş çocuklara yönelik Diyabetin Akut Komplikasyonlarına Yönelik Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği ve Diabetes Mellitus'lu Çocuklarda Yaşam Kalitesi Ölçeği kullanılarak yüz yüze görüşmelerle toplanacaktır. Katılımcılar basit randomizasyon yöntemi ile deney ve kontrol gruplarına atanacaktır. Deney grubuna standart eğitime ek olarak oyunlaştırma temelli eğitim uygulanırken, kontrol grubuna yalnızca standart eğitim verilecektir. Veriler SPSS programı ile analiz edilecek ve araştırma Helsinki Bildirgesi ilkelerine uygun olarak yürütülecektir.
Bulgular (Beklenen): Oyunlaştırma temelli eğitim alan çocukların sağlık okuryazarlığı ve yaşam kalitesi düzeylerinde kontrol grubuna göre anlamlı artış olması beklenmektedir.
Sonuç: Oyunlaştırma temelli eğitimin, tip 1 diyabetli çocuklarda hastalık yönetimini destekleyerek sağlık okuryazarlığını ve yaşam kalitesini artırmada etkili bir yaklaşım olabileceği düşünülmektedir.
Anahtar Kelimeler: Tip 1 diabetes mellitus, oyunlaştırma, sağlık okuryazarlığı, yaşam kalitesi, randomize kontrollü çalışma

HSB22. The Effect Of Education Provided Through Gamification On Health Literacy And Quality Of Life In Children With Type 1 Diabetes: A Randomized Controlled Study Protocol

Çiğdem Anar[1], Gülfidan Başer[2], Şenay Savaş Erdeve[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Çocuk Hastanesi Çocuk Endokrin Kliniği, Ankara, Türkiye[1],[3]
KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, Tıbbi Hizmetler Ve Teknikler Bölümü, Diyaliz Programı, Konya, Türkiye[2]

Objective: The study was planned as a randomized, pretest-posttest, parallel-group experimental study to evaluate the effect of education provided through the gamification method on health literacy and quality of life in children diagnosed with type 1 diabetes.
Method: The protocol of this randomized controlled study was prepared in accordance with the SPIRIT Initiative (Standard Protocol Items: Recommendations for Interventional Trials) guideline. The study was registered in the ClinicalTrials.gov database with the number NCT07409701. The data of the study will be collected between March and June 2026 from children diagnosed with type 1 diabetes in the Pediatric Endocrinology Clinic of Ankara Etlik City Hospital. Based on the literature, the sample size was determined as a total of 52 children, with 26 participants in the experimental group and 26 in the control group. Data will be collected through face-to-face interviews using the Personal Information Form, the Health Literacy Scale for Acute Complications of Diabetes for Children Aged 8–12 Years with Type 1 Diabetes, and the Quality of Life Scale in Children with Diabetes Mellitus. Participants will be assigned to the experimental and control groups by simple randomization. In addition to standard education, the experimental group will receive gamification-based education, whereas the control group will receive only standard education. Data will be analyzed using the SPSS program, and the study will be conducted in accordance with the principles of the Declaration of Helsinki.
Results (Expected): It is expected that children receiving gamification-based education will show a significant increase in health literacy and quality of life levels compared with the control group.
Conclusion: Gamification-based education is considered to be an effective approach for increasing health literacy and quality of life in children with type 1 diabetes by supporting disease management.
Keywords: Type 1 diabetes mellitus, gamification, health literacy, quality of life, randomized controlled study

ESB10. Her Gebeye Bir Ebe Polikliniklerinde Görüşme Yapılan Gebelerde Ebe Görüşmelerinin Doğum Şekline Etkisi; Ön Sonuçlar

Hilal Tangal Tepe
Etlik Şehir Hastanesi Kadın Doğum Kulesi

Bu çalışmada 'Her Gebeye Bir Ebe' polikliniklerinde izlenen 28 hafta üzeri primipar gebelerde ebe görüşmelerinin doğum sonuçları üzerine etkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. Çalışma bir eğitim araştırma hastanesinde yürütülmekte olup tanımlayıcı tipte bir araştırmadır. 6 aylık süreçte toplam 2053 gebe ile 6602 görüşme yapılmış olup, bu gebelerden doğum yapan 1507 gebe değerlendirmeye alınmıştır. Son 6 ayda (Ekim- Mart) hastanemizde toplam 6357 doğum gerçekleşmiş olup bu doğumların %46,1 i normal doğum, %53,9'u sezeryan olarak kaydedildi. Bu doğumların 2168'i primipar doğumdur. 2168 doğumdan 1213'ü (%55,95) normal doğum , 955'i (%44,05) sezeryandır. Aynı dönemde ebe görüşmeleriyle desteklenen gebelerden doğuran 1507 gebenin %60,05 i normal doğum, %39,95 i sezeryan olarak gerçekleşmiştir. Görüşme yapılmayan 661 gebede 308 normal doğum(%46,59), 353 sezeryan (%53,40) görülmüştür. Elde edilen bu bulgular ışığında doğum yapan 2168 primipar gebeden %69,51'i ile görüşüldüğü ve ebe destekli izlem yapılan grupta normal doğum oranının tüm gebe grubuna ve görüşme yapılmayan gebe grubuna oranla daha yüksek olduğu görülmüştür. Yine aynı bulgular, ebe görüşmelerinin doğum şekli üzerine etkisi olabileceğini düşündürmektedir. Çalışma halen devam etmekte olup, ileri analizlerle desteklenmesi planlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler; Ebe görüşmeleri, normal doğum ,sezeryan

ESB10. The Effect Of Midwife Consultations On Mode Of Delivery In Pregnant Women Interviewed In The "A Midwife For Every Pregnant Woman" Outpatient Clinics: Preliminary Results

Hilal Tangal Tepe
Etlik Şehir Hastanesi Kadın Doğum Kulesi

This study aimed to evaluate the effect of midwife consultations on birth outcomes in primiparous pregnant women over 28 weeks of gestation who were followed in the "A Midwife for Every Pregnant Woman" outpatient clinics. The study is being conducted in a training and research hospital and is designed as a descriptive study. During a six-month period, a total of 6,602 consultations were conducted with 2,053 pregnant women, and 1,507 of these women who gave birth were included in the evaluation. In the last six months (October–March), a total of 6,357 births took place in our hospital, of which 46.1% were recorded as vaginal births and 53.9% as cesarean sections. Of these births, 2,168 were primiparous births. Among these 2,168 births, 1,213 (55.95%) were vaginal births and 955 (44.05%) were cesarean sections. In the same period, among the 1,507 women who gave birth after being supported through midwife consultations, 60.05% had vaginal births and 39.95% had cesarean sections. Among the 661 women who did not receive consultations, 308 vaginal births (46.59%) and 353 cesarean sections (53.40%) were observed. In light of these findings, it was observed that 69.51% of the 2,168 primiparous women who gave birth had been interviewed and that the rate of vaginal birth was higher in the group receiving midwife-supported follow-up compared with both the overall pregnant group and the group that did not receive consultations. These findings also suggest that midwife consultations may have an effect on the mode of delivery. The study is still ongoing and is planned to be supported by further analyses.

Keywords: Midwife consultations, vaginal birth, cesarean section

HSB24.Abdominal Jinekolojik Cerrahi Geçiren Kadınlarda Akupresur Uygulamasının Postoperatif Ağrı Düzeyine Etkisi: Randomize Kontrollü Çalışma

Meliha Dönmez[1], Gülşah Kök[2]
Gazi Üniversitesi Hastanesi[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Hemşirelik Fakültesi[2]

Amaç: Bu araştırma, abdominal jinekolojik cerrahi geçiren kadınlarda akupresur uygulamasının postoperatif ağrı düzeyine etkisini incelemek amacıyla yapılmıştır
Yöntem: Araştırma randomize kontrollü çalışma deseninde olup, Haziran 2023- Aralık 2023 tarihleri arasında bir üniversite hastanesinin jinekoloji servisine kabulü yapılan ve abdominal jinekolojik cerrahi geçiren 102 kadın (deney:51 kontrol:51) ile gerçekleştirilmiştir. Çalışma verileri 'Hasta Tanıtım Formu' ve 'McGill Ağrı Ölçeği Kısa Formu' kullanılarak toplanılmıştır. Akupresur uygulaması öncesi ve sonrası bu ölçek kullanılarak veriler elde edilmiştir. Deney grubundaki kadınlara sırasıyla Lİ4, ST36, SP6 noktalarına her nokta üzerinde ortalama 2 dakika süre olacak şekilde parmak kaldırılmadan ardışık (nefes ritminde) basılar tekrarlanılmıştır. Her kadın için uygulama süresi toplamda en az 12 dakika olmuştur. Akupresur, deney grubunda yer alan kadınlara postoperatif sıfırıncı ve birinci günlerde olmak üzere toplam 2 kez uygulanmıştır. Kontrol grubunda yer alan kadınlara ise rutin postoperatif dönem tedavi ve bakım protokolleri uygulanmıştır. Elde edilen veriler IBM SPSS Statistics 26.0 lisanslı paket programı kullanılarak değerlendirilmiştir.
Bulgular: Araştırmada deney ve kontrol gruplarındaki kadınların yaş, eğitim düzeyi, ameliyat geçmişi, kronik hastalık durumu gibi sosyo-demografik ve genel sağlık özellikleri benzerdir ($p>0,05$). Akupresur uygulaması yapılmadan önce, deney ve kontrol gruplarında postoperatif sıfırıncı gündeki McGill Ağrı Ölçeğinde yer alan Ağrı İndeksi (Toplam Ağrı Şiddeti) ve VAS alt boyut puanları açısından istatiksel bir fark olmadığı bulunmuştur ($p>0,05$). Deney grubundaki kadınların postoperatif hem sıfırıncı hem de birinci günlerdeki McGill Ağrı Ölçeğinde yer alan Ağrı İndeksi (Toplam Ağrı Şiddeti) ve VAS alt boyut puanları akupresur uygulaması sonrasında anlamlı derecede azaldığı saptanmıştır ($p<0,05$).
Sonuç: Abdominal jinekolojik cerrahi geçiren kadınlarda akupresur uygulamasının postoperatif ağrı düzeyini azalttığı saptanmıştır. Akupresurun uygulamasının güvenle kullanılması için, eğitimli profesyoneller tarafından hemşirelerin eğitilmesi veya farkındalık kazandırılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Akupresur, postoperatif ağrı, hemşirelik, jinekolojik cerrahi

HSB24. The Effect Of Acupressure Application On Postoperative Pain Level In Women Undergoing Abdominal Gynecological Surgery: A Randomized Controlled Trial

Meliha Dönmez[1], Gülşah Kök[2]
Gazi University Hospital[1]
Gülhane Faculty of Nursing, University of Health Sciences[2]

Objective: This study was conducted to examine the effect of acupressure application on postoperative pain levels in women undergoing abdominal gynecological surgery.
Method: The study was designed as a randomized controlled trial and was conducted between June 2023 and December 2023 with 102 women (experimental: 51, control: 51) who were admitted to the gynecology service of a university hospital and underwent abdominal gynecological surgery. Study data were collected using the "Patient Information Form" and the "McGill Pain Questionnaire Short Form." Data were obtained using this scale before and after acupressure application. In the experimental group, acupressure was applied sequentially to the LI4, ST36, and SP6 points by pressing continuously without lifting the finger for an average of 2 minutes on each point, in rhythm with breathing. The total duration of the application for each woman was at least 12 minutes. Acupressure was applied to the women in the experimental group twice in total, on postoperative day 0 and postoperative day 1. Women in the control group received routine postoperative treatment and care protocols. The data obtained were analyzed using the IBM SPSS Statistics 26.0 licensed software package.
Results: In the study, the socio-demographic and general health characteristics of the women in the experimental and control groups, such as age, educational level, history of surgery, and chronic disease status, were similar ($p>0.05$). Before acupressure application, no statistically significant difference was found between the experimental and control groups in terms of the Pain Index (Total Pain Intensity) and VAS subdimension scores of the McGill Pain Questionnaire on postoperative day 0 ($p>0.05$). It was determined that the Pain Index (Total Pain Intensity) and VAS subdimension scores of the women in the experimental group on both postoperative day 0 and day 1 significantly decreased after the acupressure application ($p<0.05$).
Conclusion: It was determined that acupressure application reduced postoperative pain levels in women undergoing abdominal gynecological surgery. In order to ensure the safe use of acupressure application, it is recommended that nurses be trained or made aware of this practice by trained professionals.
Keywords: Acupressure, postoperative pain, nursing, gynecological surgery

HSB25. Emziren Kadınlarda Postpartum Depresyon Riskini Yordayan Doğrudan ve Dolaylı Değişkenler: Yapısal Eşitlik Modeli

Canan Uçakcı Asalıoğlu[1], Şengül Yaman Sözbir[2], Meliha Dönmez[3]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi
Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi[3]

Amaç: Bu çalışmada emziren kadınlarda postpartum depresyon riskini yordayan doğrudan ve dolaylı değişkenlerin yapısal eşitlik modeli ile ortaya konulması amaçlanmıştır.
Yöntem: Bu çalışma tanımlayıcı-ilişki arayıcı bir çalışma olarak planlanmıştır. Verilerin toplanmasında Postpartum Depresyon Risk Faktörleri Değerlendirme Formu, Edinburgh Postpartum Depresyon Ölçeği, Bedeni Beğenme Ölçeği ve Algılanan Çok Boyutlu Sosyal Destek Ölçeği kullanılmıştır. Çalışmaya postpartum 2-6 haftalık bebeği olan postpartum dönemdeki 208 kadın dahil edilmiştir. Postpartum depresyon üzerinde etki eden değişkenleri belirlemek için yapısal eşitlik modeli kurularak analiz yapılmıştır.
Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 30.23±4.54 yıldır. Katılımcıların %34,6'sında depresyon riski bulunduğu saptanmıştır. Standardize edilmiş yol katsayılarına göre postpartum depresyon üzerinde doğrudan etki eden değişkenler; beden imajı algısı (β=-0.32), plansız gebelik (β=0.15), doğum korkusu yaşama (β=0.15), primiparite (β=0.13) ve meme sorunu varlığı (β=0.11) olarak bulunmuştur. Yardımcı üreme teknikleri ile gebe kalma (β=0.18) ve kronik hastalık varlığı (β=0.15) sosyal destek algısını artırarak postpartum depresyon üzerinde dolaylı etki oluşturmuştur.
Sonuç: Bu çalışmada, emziren kadınlarda sosyal destek algısı, primiparite, plansız gebelik, doğum korkusu yaşama ve meme ile ilgili sorunların varlığının postpartum depresyonu doğrudan artırmakta, yardmcı üreme teknikleri ile gebe kalma ve kronik hastalık varlığı ise dolaylı yoldan sosyal desteği artırarak postpartum depresyon riskini azaltmıştır.
Anahtar kelimeler: Postpartum depresyon, sosyal destek, emzirme, postpartum dönem, beden imajı

HSB25. Direct And Indirect Variables Predicting The Risk Of Postpartum Depression In Breastfeeding Women: A Structural Equation Model

Canan Uçakcı Asalıoğlu[1], Şengül Yaman Sözbir[2], Meliha Dönmez[3]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi
Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi[3]

Objective: This study aimed to reveal the direct and indirect variables predicting the risk of postpartum depression in breastfeeding women through a structural equation model.
Method: This study was planned as a descriptive and correlational study. The Postpartum Depression Risk Factors Assessment Form, Edinburgh Postpartum Depression Scale, Body Appreciation Scale, and Multidimensional Scale of Perceived Social Support were used to collect the data. A total of 208 women in the postpartum period with babies aged 2–6 weeks were included in the study. A structural equation model was established and analyzed to determine the variables affecting postpartum depression.
Results: The mean age of the participants was 30.23±4.54 years. It was determined that 34.6% of the participants had a risk of depression. According to the standardized path coefficients, the variables directly affecting postpartum depression were found to be body image perception (β=-0.32), unplanned pregnancy (β=0.15), fear of childbirth (β=0.15), primiparity (β=0.13), and the presence of breast problems (β=0.11). Conception through assisted reproductive techniques (β=0.18) and the presence of chronic disease (β=0.15) had an indirect effect on postpartum depression by increasing perceived social support.
Conclusion: In this study, perceived social support, primiparity, unplanned pregnancy, fear of childbirth, and the presence of breast-related problems directly increased postpartum depression in breastfeeding women, whereas conception through assisted reproductive techniques and the presence of chronic disease indirectly reduced the risk of postpartum depression by increasing social support.
Keywords: Postpartum depression, social support, breastfeeding, postpartum period, body image

HSB26. Postpartum Depresyonda Babaların Rolü

Canan Uçakcı Asalıoğlu[1], Meliha Dönmez[2]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[1]
Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi[2]

Doğum sonrası depresyon, kadınlarda üzüntü, ağlama nöbetleri, motivasyon eksikliği, değersizlik ve umutsuzluk duyguları ile iştah ve uyku sorunları ile karakterize ciddi bir ruhsal bozukluktur. Kadınlarda doğum sonrası depresyon için risk faktörleri; daha önce geçirilmiş bir ruh hastalığı öyküsü, çekirdek ailede yaşamak, evlilik çatışması, gebelikte kaygı yaşamak, istenmeyen gebelik, genç yaşta anne olmak, emzirme sorunlar, sınırlı sosyal destek, düşük sosyoekonomik durum, bebek sağlığı sorunları ve doğum korkusu gibi faktörlerdir. Doğum sonrası depresyon çoğunlukla kadınlarla ilişkilendirilmiştir. Ancak son yıllarda bu durumun babalar üzerindeki etkisi giderek önem kazanmaktadır. Erkekler doğum sırasında kadınlarla aynı fizyolojik, anatomik ve hormonal değişiklikleri yaşamasalar da, özellikle yeni rolleri ve sorumluluklarıyla ilgili olarak önemli psikolojik değişiklikler yaşamaktadır. Babalarda postpartum depresyon risk faktörleri arasında istenmeyen gebelik, iş aile çatışması, evlilikle ilgili sorunlar, sosyal destek (eş tarafından) ve geleneksel cinsiyet rolüne sahip olmak gibi faktörler belirlenmiştir. Son yıllarda babalar doğum sırasında daha aktif bir rol üstlenmektedir. Babaların doğum sürecinde daha çok var olmaları, daha iyi gebelik sonuçları, annenin iyiliğinin artması ve hatta bebeğin zihinsel, fiziksel, duygusal ve sosyal gelişimi ile ilişkilendirilmektedir. Babaların doğum sonrası özellikle sağlık profesyonellerinden olmak üzere, babalığa geçiş sürecinde yeterli destek almadıkları belirlenmiştir. Erkeklerin kırılganlıklarını sıklıkla gizlediği ve güçlü görünmeye çalıştığı bir toplumda, erkeklerin yardım aramasını engelleyen engellerin olduğu vurgulanmaktadır. Bununla birlikte sağlık profesyonelleri, anneleri öncelediği için babaların kendilerini dışlanmış hissetmelerine neden olarak bu engele istemeden katkıda bulunabilmektedir. Babalarda doğum sonrası depresyon, sadece babanın iyiliğine olan etkisi nedeniyle değil, aynı zamanda anne ve yenidoğan üzerindeki potansiyel etkileri nedeniyle de önemli bir sorundur. Babalarda postpartum depresyon görülme oranını azaltmak için babalar arasında sosyal destek sistemlerinin artırılması konusunda farkındalığın artırılması gerekmektedir. Aynı zamanda prenatal bakıma babalarında aktif katılım göstermesi gerekmektedir. Sonuç olarak babalarında doğum sonrası dönemde depresyon açısından değerlendirilmesi ve hemşireler tarafından gerekli desteğin sağlanması önem taşımaktadır.

Anahtar kelimeler: Doğum sonrası depresyon, paternal depresyon, sosyal destek, perinatal dönem

HSB26. The Role Of Fathers In Postpartum Depression

Canan Uçakcı Asalıoğlu[1], Meliha Dönmez[2]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[1]
Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi[2]

Postpartum depression is a serious mental disorder in women characterized by sadness, crying spells, lack of motivation, feelings of worthlessness and hopelessness, as well as appetite and sleep problems. Risk factors for postpartum depression in women include a previous history of mental illness, living in a nuclear family, marital conflict, anxiety during pregnancy, unwanted pregnancy, becoming a mother at a young age, breastfeeding problems, limited social support, low socioeconomic status, infant health problems, and fear of childbirth. Postpartum depression has mostly been associated with women. However, in recent years, its impact on fathers has gained increasing importance. Although men do not experience the same physiological, anatomical, and hormonal changes as women during childbirth, they do undergo significant psychological changes, especially regarding their new roles and responsibilities. Risk factors for postpartum depression in fathers include unwanted pregnancy, work-family conflict, marital problems, social support from the spouse, and having traditional gender roles. In recent years, fathers have taken a more active role during childbirth. Greater involvement of fathers in the birth process has been associated with better pregnancy outcomes, increased maternal well-being, and even the mental, physical, emotional, and social development of the infant. It has been determined that fathers do not receive sufficient support during the postpartum period, especially from healthcare professionals, in the transition to fatherhood. In a society where men often conceal their vulnerabilities and try to appear strong, it is emphasized that there are barriers preventing men from seeking help. Moreover, healthcare professionals may unintentionally contribute to this barrier by prioritizing mothers, causing fathers to feel excluded. Postpartum depression in fathers is an important issue not only because of its effects on the father's well-being but also because of its potential effects on the mother and newborn. In order to reduce the incidence of postpartum depression in fathers, awareness should be increased regarding the expansion of social support systems among fathers. At the same time, fathers should actively participate in prenatal care. In conclusion, it is important to evaluate fathers for depression in the postpartum period and to provide the necessary support by nurses.

Keywords: Postpartum depression, paternal depression, social support, perinatal period

HSB27. Katarakt Cerrahisi: Klinik Kalite Rehberleri Kapsamında Değerlendirme

Çiğdem Ünsal
Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt EAH

Amaç: Katarakt cerrahisinin klinik kalite rehberleri doğrultusunda değerlendirilmesi ve cerrahi süreçlerde hasta güvenliği ile komplikasyon yönetiminin incelenmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Bu çalışma klinik kalite rehberleri doğrultusunda hazırlanmış derleme niteliğindedir. Katarakt cerrahisi süreci preoperatif, operatif ve postoperatif dönemler ile komplikasyonlar açısından incelenmiştir.
Bulgular: Preoperatif dönemde hasta seçimi, biyometri ve intraoküler lens (IOL) planlaması cerrahi başarıyı etkilemektedir. Operatif süreçte sterilizasyon, cerrahi güvenlik uygulamaları ve uygun teknik kullanımı komplikasyonları azaltmaktadır. Postoperatif takipte erken tanı ve tedavi görsel sonuçları iyileştirmektedir. En sık komplikasyonlar arka kapsül rüptürü ve posterior kapsül opasifikasyonudur.
Sonuç: Klinik kalite rehberlerine uyum, katarakt cerrahisinde komplikasyon oranlarını azaltmakta ve hasta güvenliğini artırmaktadır. Standart süreçlerin uygulanması başarılı cerrahi sonuçlar için gereklidir.
Anahtar kelimeler: Katarakt cerrahisi, klinik kalite, komplikasyon, fakoemülsifikasyon

HSB27. Cataract Surgery: Evaluation Within The Scope Of Clinical Quality Guidelines

Çiğdem Ünsal
Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt EAH

Objective: This study aimed to evaluate cataract surgery in line with clinical quality guidelines and to examine patient safety and complication management in surgical processes.
Method: This study is a review prepared in accordance with clinical quality guidelines. The cataract surgery process was examined in terms of preoperative, operative, and postoperative periods as well as complications.
Results: In the preoperative period, patient selection, biometry, and intraocular lens (IOL) planning affect surgical success. During the operative process, sterilization, surgical safety practices, and the use of appropriate techniques reduce complications. In postoperative follow-up, early diagnosis and treatment improve visual outcomes. The most common complications are posterior capsule rupture and posterior capsule opacification.
Conclusion: Compliance with clinical quality guidelines reduces complication rates in cataract surgery and increases patient safety. The implementation of standard processes is necessary for successful surgical outcomes.
Keywords: Cataract surgery, clinical quality, complication, phacoemulsification

HSB28. Riskli Gebelikte İnsanileştirilmiş Bakımın Ruhsal Etkileri: Kadınların Deneyimlerine Yönelik Nitel Bir Araştırma

Merve Işık[1], Tuba Enise Benli[2]
Giresun Üniversitesi

Amaç: Bu araştırmanın amacı, riskli gebelik tanısı alan kadınların insanileştirilmiş bakım deneyimlerinin ruhsal etkilerini incelemektir.
Yöntem: Araştırma betimleyici nitel araştırma deseninde yürütülmüştür. Veriler, Türkiye'de bir üçüncü basamak kadın doğum hastanesinde riskli gebelik nedeniyle antenatal izlem alan 12 kadınla yüz yüze, yarı yapılandırılmış ve derinlemesine görüşmeler yoluyla toplanmıştır. Görüşmeler 30–45 dakika sürmüş, ses kaydı alınarak kelimesi kelimesine yazıya aktarılmış ve refleksif tematik analiz yöntemiyle çözümlenmiştir.
Bulgular: Analiz sonucunda dört ana tema belirlenmiştir: (1) tanıyla başlayan duygusal kırılganlık, (2) bakım sürecinde özne olarak tanınma, (3) özneleşmenin zedelenmesi ve (4) ruhsal yeniden dengelenme. Kadınlar tanı anını korku, belirsizlik ve anneliğe yönelik tehdit algısı ile tanımlamıştır. Açıklayıcı iletişim, saygılı yaklaşım, mahremiyetin korunması ve kararlara katılım; güven, huzur ve güçlenme duygularını desteklemiştir. Buna karşın ilgisiz iletişim, yalnızca bir vaka gibi görülme ve karar süreçlerinden dışlanma; kaygı, çaresizlik ve yabancılaşmayı artırmıştır. İnsanileştirilmiş bakım umut ve aktif baş etmeyi desteklese de bekleme süreci, hastane ortamı ve süregelen belirsizlik nedeniyle bazı ruhsal zorlanmalar devam etmiştir.
Sonuç: Riskli gebeliğin ruhsal yükü yalnızca tıbbi tanıdan değil, kadınların bakım sürecinde nasıl karşılandığı ve desteklendiğinden de etkilenmektedir. İnsanileştirilmiş bakım; kadınların onur, güvenlik ve öz-yeterlik duygularını güçlendiren koruyucu ve onarıcı bir kaynak olarak öne çıkmaktadır. Riskli gebelik hizmetlerine saygılı iletişim, duygusal destek, mahremiyetin korunması ve ortak karar alma uygulamalarının entegre edilmesi perinatal ruh sağlığını iyileştirebilir.
Anahtar Kelimeler: Riskli gebelik; insanileştirilmiş bakım; maternal ruh sağlığı; nitel araştırma

HSB28. The Psychological Effects Of Humanized Care In High-Risk Pregnancy: A Qualitative Study On Women's Experiences

Merve Işık[1], Tuba Enise Benli[2]
Giresun University

Objective: The aim of this study was to examine the psychological effects of humanized care experiences among women diagnosed with high-risk pregnancy.
Method: The study was conducted using a descriptive qualitative research design. Data were collected through face-to-face, semi-structured, and in-depth interviews with 12 women receiving antenatal follow-up for high-risk pregnancy in a tertiary maternity hospital in Türkiye. The interviews lasted 30–45 minutes, were audio-recorded, transcribed verbatim, and analyzed using reflexive thematic analysis.
Results: Four main themes were identified as a result of the analysis: (1) emotional vulnerability beginning with the diagnosis, (2) being recognized as a subject in the care process, (3) impairment of subjectivity, and (4) psychological rebalancing. Women described the moment of diagnosis with fear, uncertainty, and a perceived threat to motherhood. Explanatory communication, respectful approach, protection of privacy, and participation in decision-making supported feelings of trust, peace, and empowerment. In contrast, indifferent communication, being treated merely as a case, and exclusion from decision-making processes increased anxiety, helplessness, and alienation. Although humanized care supported hope and active coping, some psychological difficulties persisted due to the waiting process, hospital environment, and ongoing uncertainty.
Conclusion: The psychological burden of high-risk pregnancy is influenced not only by the medical diagnosis but also by how women are received and supported during the care process. Humanized care stands out as a protective and restorative resource that strengthens women's sense of dignity, safety, and self-efficacy. Integrating respectful communication, emotional support, protection of privacy, and shared decision-making practices into high-risk pregnancy services may improve perinatal mental health.
Keywords: High-risk pregnancy; humanized care; maternal mental health; qualitative research

HSB29. Sessiz Yükün Taşıyıcıları: Palyatif Bakımda Bakım Verenlerin Deneyimleri ve Gereksinimleri

Merve Hopyar[1], Tuğba Aşkan[2]
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Amaç: Palyatif bakım, hastalar ve bakım verenlerinin fiziksel, psikolojik, sosyal ve manevi ihtiyaçlarının ele alınarak bütüncül destek sağlamayı amaçlayan bir yaklaşımdır. Palyatif bakım gereksiniminin artmasıyla birlikte hastaların resmi olmayan bakım verenlerinin sorumluluk ve yüklerinin artması, onlara nasıl destek verilebileceği ile ilgili soruları gündeme getirmektedir. Bu bağlamda, bu çalışmanın amacı palyatif bakımda bakım verenlerin deneyimleri ve gereksinimlerini literatür doğrultusunda incelemektir.
Yöntem: Çalışma kapsamında ilgili literatür taranmış, elde edilen çalışmalar değerlendirilmiş ve bulgular tematik olarak özetlenmiştir.
Bulgular: Doğası gereği karmaşık olan palyatif bakımda, bakım verenler olumlu deneyimlerin yanı sıra çeşitli zorluklarla da karşılaşmaktadır. Kronik ve terminal dönemde bulunan hastalara bakım vermek, temel ihtiyaçların giderilmesinde aksaklıklara ve iyilik halinin bozulmasına neden olan bir deneyim olabilmektedir. Bakım verenlerin çoğunun karşılanmayan destek ihtiyaçlarının olduğu bilinmektedir. Bunlar temel olarak bilgi, günlük bakımı kolaylaştıran pratik destek ve duygusal iyilik haliyle ilgili ihtiyaçlar olabilmektedir. Bakım verenlerin ihtiyaçlarıyla örtüşmeyen sağlık hizmetleri, hem bakım verenlerin yaşam kalitelerinin düşmesine hem de bakım verdikleri hasta bireylerin bakım sürecinde aksamaya ve sağlık hizmeti maliyetlerinde artışına neden olabilmektedir. Bakım veren bireylerde yaygın görülen etkiler arasında bakım yükü, anksiyete, depresyon, aile işlev bozukluğu, yetersiz sosyal destek algısı, yorgunluk ve üzüntü yer almaktadır. Ayrıca bakım veren aile üyeleri genellikle kendi hastalıklarını yönetmeyi ihmal etmekte ve stresle başa çıkma yetenekleri azalmaktadır. Tüm bunlar bakım yükü yüksek olan bakım verenlerin diğer bireylere kıyasla fiziksel ve ruhsal sağlıkta bir düşüş ile daha fazla sağlık hizmeti kullanımına neden olabilmektedir.
Sonuç: Sonuç olarak palyatif bakım süreci, ortaya çıkan zorluklarla baş etmek için yeni becerilerin kazanılması gereken, sürekli uyum gerektiren dinamik bir süreçtir. Palyatif bakımda bakım verenlerin deneyim ve gereksinimlerinin anlaşılması, bakım verenlerin iyilik halinin korunması ve geliştirilmesine yönelik müdahalelerin planlanmasında etkili olabilir. Böylece hem hastalara sunulan bakım kalitesinin artırılmasına hem de proaktif ve önleyici sağlık hizmeti uygulamalarının yaygınlaştırılmasına katkı sağlayabileceği düşünülmektedir.
Anahtar Kelimeler: Bakım Veren Yükü, Bakım Verenler, Palyatif Bakım

HSB29. Carriers Of The Silent Burden: Experiences And Needs Of Caregivers In Palliative Care

Merve Hopyar[1], Tuğba Aşkan[2]
Ankara Bilkent City Hospital

Objective: Palliative care is an approach that aims to provide holistic support by addressing the physical, psychological, social, and spiritual needs of patients and their caregivers. With the increasing need for palliative care, the growing responsibilities and burden of informal caregivers of patients raise questions about how they can be supported. In this context, the aim of this study is to examine the experiences and needs of caregivers in palliative care in line with the literature.
Method: Within the scope of the study, the relevant literature was reviewed, the studies obtained were evaluated, and the findings were summarized thematically.
Results: In palliative care, which is inherently complex, caregivers face various challenges as well as positive experiences. Providing care to patients with chronic and terminal conditions may become an experience that leads to disruptions in meeting basic needs and deterioration in well-being. It is known that most caregivers have unmet support needs. These needs mainly involve information, practical support that facilitates daily care, and emotional well-being. Health services that do not align with caregivers' needs may reduce caregivers' quality of life, disrupt the care process of the patients they care for, and increase healthcare costs. Common effects observed in caregivers include caregiver burden, anxiety, depression, family dysfunction, inadequate perception of social support, fatigue, and sadness. In addition, caregiver family members often neglect managing their own illnesses and their ability to cope with stress decreases. All of these factors may lead caregivers with a high burden of care to experience a decline in physical and mental health and to use healthcare services more frequently compared to other individuals.
Conclusion: In conclusion, the palliative care process is a dynamic process that requires continuous adaptation and the acquisition of new skills to cope with emerging challenges. Understanding the experiences and needs of caregivers in palliative care may be effective in planning interventions aimed at protecting and improving caregivers' well-being. In this way, it may contribute both to improving the quality of care provided to patients and to expanding proactive and preventive healthcare practices.
Keywords: Caregiver burden, caregivers, palliative care

HSB30. Şizofreni Hastalarında Algılanan Sosyal Desteğin İşlevsel İyileşme Üzerine Etkisi

Aslı Tekaüt[1], Emine Öksüz[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Hemşirelik Fakültesi, Psikiyatri Hemşireliği Anabilim Dalı, İstanbul

Amaç: Şizofreni hastalarında işlevsel iyileşmenin sağlanması, hastaların topluma yeniden entegrasyonuna imkân vermekte ve sağlık bakım maliyetlerini azaltmaktadır. Bu araştırma; şizofreni hastalarında algılanan sosyal desteğin işlevsel iyileşmeye etkisini belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Tanımlayıcı nitelikteki araştırma, Ankara'da bir eğitim ve araştırma hastanesinin psikiyatri polikliniğinde Ocak-Haziran 2018 tarihleri arasında, ayaktan takip edilen 152 hasta ile gerçekleştirilmiştir. Verilerin toplanmasında Tanıtıcı Bilgi Formu, Çok Boyutlu Algılanan Sosyal Destek Ölçeği (ÇBASDÖ) ve Şizofrenide İşlevsel İyileşme Ölçeği (ŞİLÖ) kullanılmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, korelasyon ve çoklu lineer regresyon analizi kullanılmıştır.
Bulgular: Araştırma sonucunda hastaların ŞİLÖ puan ortalamaları ile yaş, cinsiyet, medeni durum ve eğitim durumu arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmuştur. Yapılan analizler sonucunda, algılanan sosyal destek ile işlevsel iyileşme düzeyleri arasında istatistiksel olarak anlamlı pozitif bir ilişki olduğu belirlenmiştir ($p<0.05$).
Sonuç: Araştırma bulguları, şizofreni hastalarında algılanan sosyal desteğin işlevsel iyileşmeyi pozitif yönde etkilediğini göstermektedir. Bu sonuçlar doğrultusunda, şizofreni hastalarının iyileşme süreçlerinde sosyal destek kaynaklarının güçlendirilmesine yönelik hemşirelik girişimlerinin planlanması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Şizofreni, Sosyal Destek, İşlevsel İyileşme, Hemşirelik.

HSB30. The Effect Of Perceived Social Support On Functional Recovery In Patients With Schizophrenia

Aslı Tekaüt[1], Emine Öksüz[2]
University of Health Sciences, Hamidiye Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing, Istanbul

Objective: Achieving functional recovery in patients with schizophrenia enables their reintegration into society and reduces healthcare costs. This study was conducted to determine the effect of perceived social support on functional recovery in patients with schizophrenia.
Method: This descriptive study was conducted with 152 outpatients followed at the psychiatry outpatient clinic of a training and research hospital in Ankara between January and June 2018. The Introductory Information Form, the Multidimensional Scale of Perceived Social Support (MSPSS), and the Functional Remission of General Schizophrenia Scale (FROGS) were used to collect the data. Descriptive statistics, correlation analysis, and multiple linear regression analysis were used in the analysis of the data.
Results: The results of the study showed that there were statistically significant differences between the patients' FROGS mean scores and age, gender, marital status, and educational status. The analyses also revealed a statistically significant positive relationship between perceived social support and levels of functional recovery ($p<0.05$).
Conclusion: The findings of the study indicate that perceived social support positively affects functional recovery in patients with schizophrenia. In line with these results, it is recommended to plan nursing interventions aimed at strengthening social support resources during the recovery process of patients with schizophrenia.
Keywords: Schizophrenia, social support, functional recovery, nursing

HSB31. Acıya Anlam Vermek: Diyalektik Davranış Terapisi Perspektifinden İntihar Dışı Kendine Zarar Verme Davranışı

Naciye Karabulut
Ankara Üniversitesi

Amaç: İntihar dışı kendine zarar verme (NSSI), ölüm niyeti olmadan doku hasarıyla sonuçlanan bir eylem olup, içsel çatışmaların ve yönetilemeyen duyguların bir dışavurumu olarak ele alınmaktadır. Ancak bu davranışın sadece patolojik bir belirti olarak değerlendirilmesi, altında yatan işlevsel süreçlerin göz ardı edilmesine neden olabilmektedir. Diyalektik Davranış Terapisi (DBT), temelde bilişsel davranışçı kurama dayanan; diyalektik felsefe, mindfulness yaklaşımları ve biyososyal kuram ile bütünleştirilmiş bir psikoterapi modelidir. Bu kuramsal çerçeve, özellikle NSSI davranışını açıklamada önemli bir temel sunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, NSSI davranışını Diyalektik Davranış Terapisi (DBT) perspektifinden yeniden ele alarak, bu davranışın birey için taşıdığı anlamı ve işlevsel rolünü ortaya koymaktır.

Yöntem: Bu çalışma, literatüre dayalı kuramsal bir analiz çalışmasıdır. İlgili literatür doğrultusunda NSSI davranışının psikolojik işlevleri incelenmiş; elde edilen bulgular DBT kuramsal çerçevesi temel alınarak değerlendirilmiştir. Analiz sürecinde özellikle duygu düzenleme, stres toleransı ve mindfulness becerileri bağlamında NSSI'nin işlevleri yorumlanmıştır.

Bulgular: Literatür, NSSI davranışının bireyler için çoğunlukla dayanılması güç duygusal deneyimlere karşı bir başa çıkma mekanizması olarak işlev gördüğünü göstermektedir. DBT perspektifine göre bu davranış, yoğun duygusal uyarılmışlığı azaltma, zorlayıcı duygusal deneyimleri düzenleme, kendini cezalandırma ve kontrol duygusu kazanma gibi işlevler üstlenmektedir. Bu bağlamda NSSI, yalnızca zarar verici bir eylem değil, aynı zamanda bireyin yaşadığı acıya anlam verme ve onu düzenleme çabası olarak da değerlendirilebilir. Bununla birlikte, DBT yaklaşımı bu işlevlerin kısa vadede rahatlatıcı olsa da uzun vadede sürdürülebilir olmadığını vurgulamaktadır.

Sonuç: NSSI davranışının DBT çerçevesinde yeniden yorumlanması, bu davranışın yalnızca patolojik bir belirti değil, aynı zamanda anlamlı ve işlevsel bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu yaklaşım, müdahalelerin yalnızca davranışı ortadan kaldırmaya değil, davranışın yerine geçebilecek sağlıklı başa çıkma becerilerini geliştirmeye odaklanması gerektiğini göstermektedir. Psikiyatri hemşireliği uygulamalarında DBT temelli yaklaşımların kullanılması, bireylerin acılarını daha uyumlu yollarla ifade etmelerine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: İntihar dışı kendine zarar verme, Diyalektik Davranış Terapisi, duygu düzenleme, başa çıkma

HSB31. Making Sense of Pain: Non-Suicidal Self-Injury From the Perspective of Dialectical Behavior Therapy

Naciye Karabulut
Ankara University

Objective: Non-suicidal self-injury (NSSI) is an act that results in tissue damage without suicidal intent and is considered an expression of internal conflicts and unmanageable emotions. However, evaluating this behavior solely as a pathological symptom may lead to overlooking the underlying functional processes. Dialectical Behavior Therapy (DBT) is a psychotherapy model fundamentally based on cognitive behavioral theory and integrated with dialectical philosophy, mindfulness approaches, and the biosocial theory. This theoretical framework provides an important basis for explaining NSSI behavior. The aim of this study is to re-examine NSSI behavior from the perspective of Dialectical Behavior Therapy (DBT) and to reveal the meaning it carries for the individual as well as its functional role.

Method: This study is a theoretical analysis based on the literature. In line with the relevant literature, the psychological functions of NSSI behavior were examined, and the findings were evaluated on the basis of the DBT theoretical framework. In the analysis process, the functions of NSSI were interpreted particularly in the context of emotion regulation, distress tolerance, and mindfulness skills.

Results: The literature indicates that NSSI behavior often functions as a coping mechanism for individuals in response to emotionally overwhelming experiences. According to the DBT perspective, this behavior serves functions such as reducing intense emotional arousal, regulating distressing emotional experiences, self-punishment, and gaining a sense of control. In this context, NSSI can be understood not only as a harmful act but also as an effort by the individual to make sense of pain and regulate it. Nevertheless, the DBT approach emphasizes that although these functions may be relieving in the short term, they are not sustainable in the long term.

Conclusion: Reinterpreting NSSI behavior within the DBT framework demonstrates that this behavior is not merely a pathological symptom but also a meaningful and functional process. This approach suggests that interventions should focus not only on eliminating the behavior but also on developing healthy coping skills that can replace it. The use of DBT-based approaches in psychiatric nursing practice may contribute to helping individuals express their pain in more adaptive ways.

Keywords: Non-suicidal self-injury, Dialectical Behavior Therapy, emotion regulation, coping

HSB32. Hemşirelik Öğrencilerinin Pediatrik Klinik Uygulama Öncesi Algıladıkları Rahatlık ve Endişe Düzeyleri: Kesitsel Bir Çalışma

Dilek Konukbay[1], Ahmet Cinal[2], İlayda Karaş[3], Ali Gümüşbaş[4]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Hemşirelik Fakültesi

Amaç: Bu çalışma, çocuk sağlığı ve hastalıkları hemşireliği dersinin teorik kısmını tamamlamış ancak klinik uygulamaya henüz çıkmamış hemşirelik öğrencilerinin pediatri kliniğine yönelik rahatlık ve endişe düzeylerini belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Arkaplan: Klinik uygulamalar hemşirelik eğitiminin temel bileşenlerinden biridir. Bununla birlikte pediatri klinik uygulamaları öğrenciler için, çocuk ve aile ile aynı anda iletişim kurma gerekliliği ve çocuklara zarar verme ihtimalinden dolayı kaygı yaşadıkları için daha zorlayıcı bir öğrenme ortamı oluşturduğu görülmektedir.
Tasarım: Araştırma kesitsel ve tanımlayıcı tasarımda gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Araştırma 2023–2024 eğitim-öğretim yılı güz döneminde çocuk sağlığı ve hastalıkları hemşireliği dersinin teorik kısmını tamamlamış ancak klinik uygulamaya çıkmamış hemşirelik öğrencileri ile yürütülmüştür. Veriler tanıtıcı bilgi formu ve Pediatri Hemşireliği Öğrencileri Klinik Rahatlık ve Endişe Değerlendirme Ölçeği kullanılarak toplanmıştır.
Bulgular: Hemşirelik öğrencilerinin yaş ortalması20,9±1,24 (min:19; maks:29) %91,3 kız öğrencidir. Öğrencilerin endişe puanı ortalaması 13,46±2,34 (min:6; maks:20), rahatlık puanı ortalaması ise 10,71±2,8 (min:5; maks:20)'dir. Öğrencilerin %77,9'u pediatrik tanılama yaparken rahat olduklarını, %81,1'i klinik uygulama sırasında bir çocukta ağrıya sebep olma konusunda ve % 78,7'si bir çocuğa fiziksel zarar verme konusunda endişe duyduklarını belirtmişlerdir.
Sonuç: Çalışma sonucunda hemşirelik öğrencilerinin pediatri klinik uygulaması öncesinde orta düzeyde rahatlık algısına sahip oldukları ancak endişe yaşadıkları belirlenmiştir. Öğrencilerin özellikle çocukta ağrıya neden olma, fiziksel zarar verme ve ailelerle iletişim kurma konularında daha fazla endişe yaşadıkları, buna karşın çocuk hakları konusunda bilgi sahibi olan ve mesleğine yönelik olumlu tutumlara sahip öğrencilerin daha yüksek rahatlık düzeyine sahip oldukları saptanmıştır.
Anahtar Kelimeler: Klinik uygulama; Konfor; Hemşirelik eğitimi; Hemşirelik öğrencileri; Pediatri hemşireliği; Endişe

HSB32. Perceived Comfort and Anxiety Levels of Nursing Students Before Pediatric Clinical Practice: A Cross-Sectional Study

Dilek Konukbay[1], Ahmet Cinal[2], İlayda Karaş[3], Ali Gümüşbaş[4]
Gülhane Faculty of Nursing, University of Health Sciences

Objective: This study was conducted to determine the comfort and anxiety levels of nursing students toward the pediatric clinic after completing the theoretical component of the child health and disease nursing course but before starting clinical practice.
Background: Clinical practice is one of the core components of nursing education. However, pediatric clinical practice is considered a more challenging learning environment for students, as they may experience anxiety due to the need to communicate simultaneously with both the child and the family, as well as the possibility of causing harm to children.
Design: The study was conducted using a cross-sectional and descriptive design.
Method: The study was carried out with nursing students who had completed the theoretical component of the child health and disease nursing course during the fall semester of the 2023–2024 academic year but had not yet started clinical practice. Data were collected using an introductory information form and the Pediatric Nursing Students' Clinical Comfort and Worry Assessment Tool.
Results: The mean age of the nursing students was 20.9±1.24 years (min: 19; max: 29), and 91.3% were female. The mean anxiety score of the students was 13.46±2.34 (min: 6; max: 20), while the mean comfort score was 10.71±2.8 (min: 5; max: 20). Of the students, 77.9% reported feeling comfortable when performing pediatric assessment, 81.1% stated that they were worried about causing pain to a child during clinical practice, and 78.7% reported concern about causing physical harm to a child.
Conclusion: The findings showed that nursing students had a moderate level of perceived comfort before pediatric clinical practice, but they also experienced anxiety. Students were found to have greater concerns particularly about causing pain to children, causing physical harm, and communicating with families. In contrast, students who were knowledgeable about children's rights and had positive attitudes toward their profession were found to have higher levels of comfort.
Keywords: Clinical practice; Comfort; Nursing education; Nursing students; Pediatric nursing; Anxiety

ESB11. Ebelik Bakımında Spiritüel Yaklaşımın Rolü: Gebelikten Doğum Sonrasına Etkiler

Elif Yüksel[1], Dilan Çalışıcı[2]
Ankara Üniversitesi

Giriş: Ebelik bakımı, kadının ve bebeğin sağlığını korumayı ve geliştirmeyi hedefleyen, gebelikten doğum sonrasına kadar devam eden kapsamlı bir bakım sürecidir. Bu süreçte verilen bakım yalnızca kadının biyolojik ve fiziksel ihtiyaçlarını karşılamakla sınırlı değildir; aynı zamanda psikolojik, sosyal ve manevi gereksinimlerinin de dikkate alınmasını gerektirir. Son yıllarda sağlık hizmetlerinde bütüncül bakım anlayışının daha fazla önem kazanmasıyla birlikte, bireyin spiritüel gereksinimlerinin fark edilmesi ve desteklenmesi de giderek daha çok gündeme gelmektedir.
Amaç: Bu derleme, ebelik bakımında spritüel yaklaşım doğum öncesi, doğum ve doğum sonrası süreçler üzerindeki etkilerini incelemeyi amaçlamaktadır.
Sonuç: Literatür bulguları, spiritüel yaklaşımın gebelik döneminde annenin psikolojik iyi oluşunu destekleyebileceğini, doğum sürecine katılımı artırabileceğini ve doğum sonrası adaptasyonu olumlu yönde etkileyebileceğini göstermektedir. Spiritüel bakım; kaygıyı azaltma, anne-bebek bağlanmasını güçlendirme ve ebe-anne iletişimini iyileştirme gibi olumlu etkilere sahiptir. Bu yaklaşım, yalnızca fiziksel sağlık değil, aynı zamanda psikososyal ve manevi boyutları kapsayan bütüncül bir bakım modelinin önemini vurgulamaktadır. Sonuç olarak, ebelik bakımında spiritüel yaklaşımın göz önünde bulundurulması; gebelik, doğum ve doğum sonrası süreçte kadının yalnızca fiziksel ihtiyaçlarının değil, psikolojik ve manevi gereksinimlerinin de ele alınmasını sağlayan bütüncül bir bakım anlayışını güçlendirmektedir. Bu nedenle, ileride yapılacak araştırmalarda spiritüel bakım uygulamalarının anne ve bebek sağlığı üzerindeki etkilerini daha net ve güçlü biçimde ortaya koyabilmek için deneysel ve uzunlamasına çalışmalara yer verilmesi yararlı olacaktır.
Anahtar Kelimeler: spiritüel bakım, gebelik, doğum, doğum sonu dönem, psikolojik iyi oluş

ESBl1. The Role of the Spiritual Approach in Midwifery Care: Effects From Pregnancy to the Postpartum Period

Elif Yüksel[1], Dilan Çalışıcı[2]
Ankara University

Introduction: Midwifery care is a comprehensive care process that aims to protect and promote the health of women and infants and continues from pregnancy to the postpartum period. The care provided during this process is not limited to meeting women's biological and physical needs; it also requires consideration of their psychological, social, and spiritual needs. In recent years, as holistic care has gained greater importance in healthcare services, increasing attention has been given to recognizing and supporting individuals' spiritual needs.
Objective: This review aims to examine the effects of the spiritual approach in midwifery care on the antenatal, intrapartum, and postpartum periods.
Conclusion: Findings from the literature indicate that a spiritual approach may support maternal psychological well-being during pregnancy, enhance participation in the birth process, and positively affect postpartum adaptation. Spiritual care has positive effects such as reducing anxiety, strengthening mother–infant bonding, and improving midwife–mother communication. This approach highlights the importance of a holistic care model that encompasses not only physical health but also psychosocial and spiritual dimensions. In conclusion, considering the spiritual approach in midwifery care strengthens a holistic understanding of care that addresses not only women's physical needs but also their psychological and spiritual needs throughout pregnancy, childbirth, and the postpartum period. Therefore, future research should include experimental and longitudinal studies to provide clearer and stronger evidence regarding the effects of spiritual care practices on maternal and infant health.
Keywords: Spiritual care, pregnancy, childbirth, postpartum period, psychological well-being

HSB33. Longevity Perspektifinde Sağlıklı Yaşam Süresinin Artırılmasında Hemşireliğin Rolü

Yeşim Çetinkaya Şen
Ankara Üniversitesi Haymana Meslek Yüksekokulu

Amaç: Bu sistematik derlemenin amacı, longevity kavramını yaşam süresinin ötesinde; hastalık yükünün geciktirilmesi, işlevsel kapasitenin korunması ve yaşam kalitesinin sürdürülmesi bağlamında ele almak ve hemşirelik disiplininin bu çok boyutlu süreçteki rolünü değerlendirmektir. Ayrıca yaşam tarzı faktörleri ile psikososyal belirleyicilerin sağlıklı uzun yaşam üzerindeki etkileri incelenmiştir.
Yöntem: Çalışmada yayınlara, PubMed, Scopus, Web of Science, EBSCO ve Google Scholar veri tabanları üzerinden, "longevity", "healthy aging", "lifestyle factors" ve "nursing care" anahtar kelimeleri kullanılarak taranmıştır. Dahil edilme kriterleri; son 10 yıl içinde yayımlanmış, erişilebilir tam metinli ve yetişkin popülasyonu kapsayan araştırmalar olarak belirlenmiş ve ilgili makalelerden elde edilen bilgiler özetlenmiştir.
Bulgular: Elde edilen bulgular, uzun ve sağlıklı yaşamın en güçlü belirleyicilerinin yaşam tarzı bileşenlerinin birlikte sürdürülmesi olduğunu göstermektedir. Düzenli fiziksel aktivite, dengeli beslenme, uygun beden kitle indeksi ve sigara kullanmama davranışlarının kombinasyonu hem toplam yaşam süresini hem de hastalıksız yaşam süresini artırmaktadır. Bununla birlikte sosyal izolasyon ve yalnızlık; artmış mortalite, kardiyovasküler risk ve kırılganlık ile ilişkili bulunmuştur. Hemşirelik disiplini, bireye yakınlığı ve bakımın sürekliliğini sağlamadaki rolü nedeniyle, sağlıklı uzun yaşamın desteklenmesinde merkezi bir konuma sahiptir. Hemşirelik pratiği, yalnızca bakım sunan bir alan değil, aynı zamanda bireyin sağlığını geliştirme kapasitesini güçlendiren bir kolaylaştırıcı olarak değerlendirilebilmektedir. Hemşirelik uygulamalarının; erken risklerin tanılanması, bireyin direnç kaynaklarının değerlendirilmesi, kişi merkezli bakım planlarının oluşturulması ve sağlık hizmetleri arasında entegrasyonun sağlanması olmak üzere üç düzeyde yapılandırılmasının sağlıklı yaşlanmayı desteklediği belirlenmiştir.
Sonuç: longevity, sağlık hizmetlerinin amacını yalnızca yaşam süresini uzatmaktan çıkarıp yaşamın niteliğini, anlamlılığını ve sürdürülebilirliğini artırmaya yöneltmektedir. Hemşirelik disiplini, bakımın sürekliliği ve bireye yakınlığı sayesinde bu sürecin merkezinde yer almaktadır. Bütüncül hemşirelik yaklaşımlarının yaygınlaştırılması hem bireysel sağlık çıktılarının iyileştirilmesine hem de sağlık sistemlerinin sürdürülebilirliğine katkı sağlayacaktır. Bu nedenle hemşirelik, yalnızca uzun yaşamın değil, sağlıklı yaşamın da desteklenmesinde kritik bir role sahiptir.
Anahtar Kelimeler: Longevity; Sağlıklı Yaşlanma, Hemşirelik Bakımı

HSB33. The Role of Nursing in Increasing Healthy Life Expectancy from a Longevity Perspective

Yeşim Çetinkaya Şen
Ankara University, Haymana Vocational School, Ankara, Türkiye

Objective: The aim of this systematic review is to examine the concept of longevity beyond lifespan, focusing on delaying disease burden, preserving functional capacity, and maintaining quality of life, while evaluating the role of the nursing discipline in this multidimensional process. In addition, the effects of lifestyle factors and psychosocial determinants on healthy longevity were explored.
Methods: A literature search was conducted using the PubMed, Scopus, Web of Science, EBSCO, and Google Scholar databases with the keywords "longevity," "healthy aging," "lifestyle factors," and "nursing care." The inclusion criteria were studies published within the last 10 years, available in full text, and involving adult populations. Relevant studies meeting these criteria were reviewed, and their findings were summarized.
Results: The findings indicate that the strongest determinants of a long and healthy life are the combined maintenance of healthy lifestyle behaviors. Regular physical activity, a balanced diet, maintaining an appropriate body mass index, and abstaining from smoking were associated with increases in both overall life expectancy and disease-free life expectancy. In contrast, social isolation and loneliness were found to be associated with increased mortality, higher cardiovascular risk, and greater frailty. Owing to its close and continuous interaction with individuals, the nursing profession occupies a central role in promoting healthy longevity. Nursing practice extends beyond the provision of care and serves as a facilitator that enhances individuals' capacity to improve and maintain their health. Nursing interventions that are structured at three levels—early identification of health risks, assessment of individual resilience resources, development of person-centered care plans, and coordination and integration across healthcare services—have been shown to support healthy aging.
Conclusion: The concept of longevity shifts the focus of healthcare from merely extending lifespan to enhancing the quality, meaningfulness, and sustainability of life. Due to its continuity of care and close relationship with individuals, the nursing profession plays a pivotal role in this process. Expanding the implementation of holistic nursing approaches has the potential to improve individual health outcomes while contributing to the sustainability of healthcare systems. Therefore, nursing is essential not only in promoting longevity but also in ensuring a longer and healthier life.
Keywords: Longevity; Healthy Aging; Nursing Care

HSB34. Jinekolojik Kanser Cerrahisinde Aile Merkezli Hemşirelik Yaklaşımı

Sevim Sarısoy[1], Meral Çayırtepe[2]
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Sivas, Türkiye[1]
Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara, Türkiye[2]

Jinekolojik kanserlerin tedavisi hem hasta hem de ailesi için çok boyutlu ve karmaşık bir süreçtir. Özellikle erken evrede tanı alan hastalarda cerrahi müdahaleler tedavinin temelini oluşturmaktadır. Jinekolojik kanser cerrahisi kadınların fiziksel, psikolojik sağlığı ile birlikte aile yaşamlarını da derinden etkilemektedir. Bu süreçte kadınlar ağrı, yorgunluk, üreme yetisinin kaybı, cinsel işlev bozukluğu, yaşam kalitesinin azalması, sosyal izolasyon ve aile ilişkilerinde zayıflama gibi çok yönlü problemlerle karşı karşıya kalırken aileleri de anksiyete, depresyon gibi olumsuzluklarla mücadele etmektedir. Kadınların kanser ile baş etmesinin güçlendirilmesi, iyileşme sürecinin etkili bir şekilde yönetilebilmesi için aile üyelerinin de zorluklarının göz ardı edilmemesi ve desteklenmesi önemlidir. Aile merkezli hemşirelik yaklaşımı hastanın durumu hakkında aile üyeleri ile bilgi paylaşımı yapılması, onlara eğitim ve danışmanlık verilmesi, hastaya yapılacak uygulamaların karar alma süreçlerine aile üyelerinin dahil edilmesi, hastanın bakımına aile üyelerinin de katılımının sağlanması gibi uygulamaları kapsayan bir modeldir. Bu yaklaşım hastanın ve ailesinin ameliyat sürecini etkili yönetmesinde ve karşılaşılabilecekleri olumsuzluklarla baş etmesinde etkin bir destek noktası olarak ön plana çıkmaktadır. Literatüre bakıldığında aile merkezli yaklaşımın hastaneye yatış süresinin azalmasına, hasta ve ailesinin anksiyete düzeylerinin düşmesine, sürece uyumlarının kolaylaşmasına, sağlık durumlarının olumlu yönde ilerlemesine katkı sağladığı görülmektedir. Bu bağlamda hemşirelerin tanı alma ile başlayıp tedavi ve sonrası dönemi de içine alacak şekilde devam eden süreçte semptomları belirleme, önleme, yönetme konusunda eğitim, danışmanlık, bakım koordinasyonu gibi görevleriyle aile merkezli yaklaşımın uygulanmasında önemli görevleri bulunmaktadır. Hemşirelik bakımına aile merkezli yaklaşımın entegre edilmesi aile üyelerinin destekleyici rolünü güçlendirerek hastanın sağlık çıktılarının pozitif yönde gelişmesinde kritik rol oynamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Aile merkezli yaklaşım, Hemşirelik, Jinekolojik kanser

HSB34. Family-Centered Nursing Approach in Gynecological Cancer Surgery

Sevim Sarısoy[1], Meral Çayırtepe[2]
Sivas Cumhuriyet University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Sivas, Türkiye[1]
Dışkapı Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital, Ankara, Türkiye[2]

The treatment of gynecological cancers is a multidimensional and complex process for both patients and their families. Surgical intervention constitutes the cornerstone of treatment, particularly in patients diagnosed at an early stage. Gynecological cancer surgery profoundly affects not only women's physical and psychological health but also their family life. During this process, women may experience various challenges, including pain, fatigue, loss of fertility, sexual dysfunction, reduced quality of life, social isolation, and deterioration in family relationships. Family members may also struggle with psychological problems such as anxiety and depression. Strengthening women's ability to cope with cancer and effectively managing the recovery process require recognizing and supporting the difficulties experienced by family members as well.

Family-centered nursing is a care model that includes sharing information about the patient's condition with family members, providing education and counseling, involving them in decision-making regarding patient care, and encouraging their participation in the caregiving process. This approach serves as an effective source of support for both patients and their families in managing the surgical process and coping with potential challenges. The literature indicates that family-centered care contributes to shorter hospital stays, reduced anxiety levels in both patients and family members, improved adaptation to the treatment process, and better overall health outcomes. In this context, nurses play a pivotal role in implementing family-centered care through symptom assessment, prevention and management, patient and family education, counseling, and coordination of care throughout the continuum of care, from diagnosis to treatment and follow-up. Integrating a family-centered approach into nursing care strengthens the supportive role of family members and plays a critical role in improving patients' health outcomes.

Keywords: Family-Centered Care; Nursing; Gynecological Cancer

HSB35. Genç Kadınların Cinsel ve Üreme Sağlığı Damgalama Tutumlarını Etkileyen Faktörlerin İncelenmesi

Nilgün Işlak[1], Demet Aktaş[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Onkoloji Hastanesi, Eğitim Birimi[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[2]

Amaç: Araştırma genç kadınların cinsel ve üreme sağlığı damgalama tutumlarını etkileyen faktörlerin incelenmesi amacıyla tanımlayıcı tipte yapılmıştır.
Yöntem: Araştırmanın evrenini Çankırı Karatekin Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesinde öğrenim gören 1727 genç kadın oluşturmuştur. Araştırmanın örneklemini dahil edilme kriterlerine uygun olan 338 kişi oluşturmuştur. Araştırmanın verileri Nisan 2022-Haziran 2022 tarihleri arasında toplanmıştır. Verilerin toplanmasında, tanıtıcı bilgileri içeren Veri Toplama Formu ve Genç Kadınlarda Cinsel ve Üreme Sağlığı Damgalama Ölçeği kullanılmıştır. Araştırma kapsamında toplanan verilerin analizinde kategorik değişkenler için frekans analizi (sayı, yüzde, ortalama), sayısal değişkenler için ise tanımlayıcı istatistikler (ortalama, standart sapma) analizler kullanılmıştır.
Bulgular: Araştırmaya katılan genç kadınların, Genç Kadınlarda Cinsel Üreme Sağlığı Damgalama Ölçeğinden aldıkları dışsal damgalama puan ortalamaları 3,3 ± 1,91, içsel damgalama puan ortalamaları 1,88 ± 1,52, gerçek olmayan damgalama tutumları puanı 1,24 ± 1,83 ve ölçekten alınan toplam puan ortalamaları 6,42 ± 4,1'dir. Katılımcıların öğrenim görülen bölüm, sınıf, en uzun yaşanılan yer, gelir durumu, evlilik öncesi cinsel deneyim yaşama ve evlilik öncesi cinsel deneyim yaşayanlar hakkındaki düşünceleri, aile ile cinsel konularda konuşma değişkenlerine göre cinsel ve üreme sağlığı damgalama tutumları arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişkinin olduğu belirlenmiştir ($p<0,05$).
Sonuç: Genç kadınların damgalama tutumlarını etkileyen faktörlerin belirlenmesi, gerekli önlemlerin alınarak damgalama tutumlarının yükselmesinin önlenmesi, bu yönde gerekli eğitim/danışmanlık faaliyetlerinin yapılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Gençler, Kadın, Cinsel sağlık/üreme sağlığı, Damgalama tutumu, Hemşirelik.

HSB35. Factors Affecting Stigma Attitudes Related to Sexual and Reproductive Health Among Young Women

Nilgün Işlak[1], Demet Aktaş[2]
Ankara Etlik City Hospital, Oncology Hospital, Education Unit[1]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[2]

Objective: This descriptive study was conducted to examine the factors affecting stigma attitudes related to sexual and reproductive health among young women.
Methods: The population of the study consisted of 1,727 young women studying at the Faculty of Health Sciences, Çankırı Karatekin University. The sample included 338 participants who met the inclusion criteria. Data were collected between April 2022 and June 2022. A Data Collection Form including sociodemographic characteristics and the Sexual and Reproductive Health Stigma Scale for Young Women were used for data collection. In the analysis of the collected data, frequency analysis (number, percentage, mean) was used for categorical variables, and descriptive statistics (mean, standard deviation) were used for numerical variables.
Results: The mean external stigma score of the participants was 3.3 ± 1.91, the mean internal stigma score was 1.88 ± 1.52, the mean score for unrealistic stigma attitudes was 1.24 ± 1.83, and the total mean score was 6.42 ± 4.1. A statistically significant relationship was found between sexual and reproductive health stigma attitudes and variables such as department of study, academic year, longest place of residence, income status, premarital sexual experience, attitudes toward individuals with premarital sexual experience, and communication about sexual issues with family ($p<0.05$).
Conclusion: Identifying factors that influence stigma attitudes among young women is recommended in order to prevent the increase of stigma through appropriate interventions and to implement necessary education and counseling activities.
Keywords: Young Women; Female; Sexual/Reproductive Health; Stigma Attitude; Nursing

HSB36. Premenopoz ve Postmenopoz Dönemindeki Kadınlarda Üriner Semptomlar ve İnkontinansın Sağlık Arama Davranışı ve Yaşam Doyumu Üzerine Etkisi

Emine Akdoğan[1], Ayşe Nefise Bahçecik[2]
Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Hastanesi Eğitim Birimi[1]
İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Hemşirelik Bölümü[2]

Amaç: Araştırma, premenopoz ve postmenopoz dönemindeki kadınlarda üriner semptomlar ve inkontinansın sağlık arama davranışı ve yaşam doyumu üzerine etkisini belirlemek amacıyla yapıldı.
Yöntem: Tanımlayıcı, ilişki arayıcı ve kesitsel nitelikteki araştırma; İstanbul ilinde bulunan bir şehir hastanesinde, menopoz polikliniğine başvuran 450 kadın ile gerçekleştirildi. Verilerin toplanmasında Tanıtıcı Bilgi Formu, Üriner Semptom Profili, Sağlık Arama Davranışı Ölçeği ve Yaşam Doyum Ölçeği kullanıldı. Verilerin değerlendirilmesinde tanımlayıcı istatistikler, One-way ANOVA, Kruskal Wallis-H testi, Student's-t testi, Bonferroni-Dunn, Spearman Korelasyon Analizi, Mann-Whitney U testi ve Çoklu Regresyon Analizi kullanıldı.
Bulgular: Çalışmaya katılan kadınların yaş ortalaması 50,05±6,97, %96'sı evli olduğu, %35,4'ünü menopozun olumsuz etkilediği, %47,8'inin idrar kaçırdığı görüldü.Kadınların Üriner Semptom Profili toplam ve stres üriner inkontinans skoru, overaktif inkontinans skoru, yavaş akıntı skoru alt boyut puan ortalamaları sırasıyla 6,26±5,69, 1,25±1,70, 4,48 ±3,58, 0,53±1,19 olarak, Sağlık Arama Davranışı Ölçeği toplam ve online sağlık arama, profesyonel sağlık arama, geleneksel sağlık arama alt boyut puan ortalamaları sırasıyla 33,09±9,01, 13,10±5,87, 10,90±3,12, 9,08±3,48 olarak, Yaşam Doyum Ölçeği toplam puanı 16,30±3,12 olarak bulundu.
Sonuç: Yaşam doyumunun profesyonel sağlık arama, stres üriner inkontinans ve overaktif mesane de etkili olduğu saptanmıştır.
Anahtar Kelimeler: Üriner İnkontinans, Üriner Semptom, Menopoz, Yaşam Doyumu, Sağlık Arama Davranışı

HSB36. The Impact of Urinary Symptoms and Urinary Incontinence on Health-Seeking Behavior and Life Satisfaction in Premenopausal and Postmenopausal Women

Emine AKDOĞAN[1], Ayşe Nefise BAHÇECİK[2]
Etlik City Hospital Oncology Hospital Education Unit[1]
Department of Nursing, Istanbul Sabahattin Zaim University[2]

Objective: This study was conducted to determine the impact of urinary symptoms and urinary incontinence on health-seeking behavior and life satisfaction among premenopausal and postmenopausal women.
Methods: This descriptive, correlational, and cross-sectional study was conducted with 450 women who attended the menopause outpatient clinic of a city hospital in Istanbul. Data were collected using the Descriptive Information Form, Urinary Symptom Profile, Health-Seeking Behavior Scale, and Satisfaction with Life Scale. Descriptive statistics, one-way ANOVA, Kruskal–Wallis H test, Student's t-test, Bonferroni–Dunn test, Spearman correlation analysis, Mann–Whitney U test, and multiple regression analysis were used for data analysis.
Results: The mean age of the participants was 50.05 ± 6.97 years. Among the women, 96% were married, 35.4% reported being negatively affected by menopause, and 47.8% experienced urinary incontinence. The mean total Urinary Symptom Profile score and the mean subscale scores for stress urinary incontinence, overactive bladder, and slow stream were 6.26 ± 5.69, 1.25 ± 1.70, 4.48 ± 3.58, and 0.53 ± 1.19, respectively. The mean total Health-Seeking Behavior Scale score and the mean subscale scores for online health-seeking, professional health-seeking, and traditional health-seeking were 33.09 ± 9.01, 13.10 ± 5.87, 10.90 ± 3.12, and 9.08 ± 3.48, respectively. The mean Satisfaction with Life Scale score was 16.30 ± 3.12.
Conclusion: Life satisfaction was found to be significantly associated with professional health-seeking behavior, stress urinary incontinence, and overactive bladder.
Keywords: Urinary Incontinence, Urinary Symptoms, Menopause, Life Satisfaction, Health-Seeking Behavior

HSB37. Ergenlerde Sorunlu İnternet Kullanımı, Uykuluk ve Sağlık Okuryazarlığı Düzeyleri: Kesitsel Bir Araştırma

Dilek Uludaşdemir[1], Ayşegül Akca[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

Amaç: Araştırma adölesanların problemli internet kullanımı, uykululuk ve sağlık okuryazarlığı düzeyleri arasındaki ilişkiyi ve etkileyen faktörleri belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Bu araştırma kesitsel ve ilişki arayıcı tasarım ile 1090 lise öğrencisi ile Ankara ilinde üç ayrı sosyoekonomik düzeydeki ilçelerinde yer alan liselerde yürütülmüştür. Araştırmanın verileri kişisel bilgi formu, Problemli İnternet Kullanımı Ölçeği-Ergen (PİKÖ-E), Cleveland Adölesan Uykululuk Anketi (CAUA) ve Okul Çağındaki Çocuklar için Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği (SOYÖ) ile elde edilmiştir. Araştırma verileri yüz yüze toplanmıştır. Veriler Mann-Whitney U testi, Kruskal-Wallis H, Spearman korelasyon testi ve çoklu doğrusal regresyon analizi ile değerlendirilmiştir. Anlamlılık düzeyi $p<.05$ olarak alınmıştır.
Bulgular: Adölesanların PİKÖ-E'den 67.81±20.64, CAUA'dan 39.59±11.08 ve SOYÖ'den 29.98±6.95 puan aldığı belirlenmiştir. Adölesanların PİKÖ-E ve SOY puanları yaş, sınıf düzeyine göre CAUA puanları ise cinsiyet, sağlık durumuna göre farklılaşmaktadır. Günlük internet kullanım süresi yüksek olan adölesanların problemli internet kullanımı ve uykululuk durumu yüksekken, sağlık okuryazarlık düzeyinin düşük olduğu belirlenmiştir. PİKO-E ve CAUA arasında pozitif yönlü anlamlı korelasyon saptanmıştır. Buna karşın SOY ile PİKO-E ve CAUA ölçekleri arasında anlamlı ve negatif yönlü bir ilişki olduğu tespit edilmiştir. Çoklu doğrusal regresyon analizi bulgularına göre, problemli internet kullanımının uykululuk durumunu istatistiksel olarak anlamlı düzeyde yordadığı tespit edilmiştir. Modelin uykululuk düzeyi varyansın %21.0'ni açıkladığı görülmüştür. Problemli internet kullanımının sağlık okuryazarlığı üzerindeki etkisini inceleyen model, istatistiksel olarak anlamlı ancak varyansın sadece %4.8'ini açıkladığı görülmüştür.
Sonuç: Bu sonuçlar, adölesanlarda internet kullanım alışkanlıklarının sağlık okuryazarlığı ve uyku sağlığı üzerinde önemli bir etken olduğunu ve hemşirelik müdahale programlarında bu değişkenlerin birlikte ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.
Anahtar kelimeler: adölesan, problemli internet kullanımı, uykululuk, sağlık okuryazarlığı, hemşirelik

HSB37. Problematic Internet Use, Sleepiness, and Health Literacy Levels in Adolescents: A Cross-Sectional Study

Dilek Uludaşdemir[1], Ayşegül Akca[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt University

Objective: This study was conducted to determine the relationship between problematic internet use, sleepiness, and health literacy levels among adolescents, as well as the factors affecting these variables.
Methods: This cross-sectional, correlational study was conducted with 1,090 high school students attending schools in three districts of Ankara representing different socioeconomic levels. Data were collected through face-to-face interviews using the Personal Information Form, the Problematic Internet Use Scale–Adolescent (PIUS-A), the Cleveland Adolescent Sleepiness Questionnaire (CASQ), and the Health Literacy Scale for School-Aged Children (HLSAC). Data were analyzed using the Mann–Whitney U test, Kruskal–Wallis H test, Spearman's correlation analysis, and multiple linear regression analysis. Statistical significance was set at $p < .05$.
Results: The adolescents' mean scores were 67.81 ± 20.64 on the PIUS-A, 39.59 ± 11.08 on the CASQ, and 29.98 ± 6.95 on the HLSAC. PIUS-A and HLSAC scores differed according to age and grade level, whereas CASQ scores differed according to gender and health status. Adolescents with longer daily internet use had higher levels of problematic internet use and sleepiness but lower health literacy levels. A significant positive correlation was found between PIUS-A and CASQ scores. In contrast, significant negative correlations were identified between HLSAC scores and both PIUS-A and CASQ scores. Multiple linear regression analysis showed that problematic internet use was a significant predictor of sleepiness, explaining 21.0% of the variance. The model examining the effect of problematic internet use on health literacy was also statistically significant but explained only 4.8% of the variance.
Conclusion: These findings indicate that internet use habits are an important factor affecting both health literacy and sleep health among adolescents. The results suggest that nursing intervention programs should address these variables together to promote adolescent health.
Keywords: adolescent, problematic internet use, sleepiness, health literacy, nursing

ESB12. 20 Yaş ve Altı Annelerde Emzirme Uygulamaları ve Anne Duygusal Durumunun Emzirme Üzerine Etkisi

Sultan Uçar[1], Zeynep Yavuz[2], Didem Demir[3], Emel Çaldır[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışmada, 20 yaş ve altı annelerde emzirme uygulamalarının değerlendirilmesi ve anne duygusal durumunun (kaygılı/istekli) exclusive breastfeeding (sadece anne sütü ile beslenme) üzerine etkisinin incelenmesi amaçlandı.
Yöntem: Bu tanımlayıcı kesitsel çalışmaya, emzirme polikliniğine başvuran 20 yaş ve altı toplam 187 anne dahil edildi. Anne yaşı, obstetrik özellikler, yenidoğan verileri ve emzirme ile ilgili değişkenler kaydedildi. Anne duygusal durumu "kaygılı" ve "istekli" olarak sağlık profesyonelleri tarafından sınıflandırıldı. Exclusive breastfeeding (EBF) durumu değerlendirildi. Tanımlayıcı veriler ortalama ± standart sapma ve yüzde (%) olarak sunuldu. Gruplar arası karşılaştırmalarda ki-kare testi kullanıldı ve $p<0.05$ anlamlı kabul edildi.
Bulgular: Çalışmaya dahil edilen annelerin ortalama yaşı 19.22 ± 0.87 yıl olup, gebelik haftası ortalaması 38.2 ± 1.9 hafta idi. Doğumların %55.6'sı normal vajinal doğum, %44.4'ü sezaryen ile gerçekleşmiştir. Yenidoğanların ortalama doğum ağırlığı 3120 ± 480 g olarak saptandı. Annelerin %72.7'si yalnızca anne sütü ile besleme yaparken, %27.3'ü ek besin vermekteydi. Erken temas oranı %79.7 olarak bulunurken, annelerin %30.5'inin emzirme eğitimi aldığı belirlendi. Annelerin %36.9'unda emzik kullanımı mevcuttu. En sık başvuru nedenleri arasında yanlış tutuş (%34.2) ve süt azalması (%27.8) yer almaktaydı.
Anne duygusal durumuna göre değerlendirildiğinde, annelerin %33.7'si kaygılı (n=63), %55.6'sı istekli (n=104) olarak sınıflandırıldı. Kaygılı annelerde EBF oranı %65.1 (n=41) iken, istekli annelerde %71.2 (n=74) olarak saptandı. İstekli anne grubunda EBF sayıca daha fazla idi ancak iki grup arasında EBF açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı (p=0.39).
Sonuç: Bu çalışmada, 20 yaş ve altı annelerde EBF oranının yüksek olmasına rağmen emzirme eğitimi oranlarının düşük olduğu saptanmıştır. İstekli annelerde EBF oranı daha yüksek bulunmakla birlikte, anne duygusal durumu ile emzirme başarısı arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki gösterilememiştir. Bu ilişkinin daha net ortaya konabilmesi için daha geniş örneklemli çalışmalara ihtiyaç vardır. Emzirme danışmanlığında annelerin psikolojik durumlarının değerlendirilmesi ve desteklenmesi, emzirme başarısının artırılmasında önemli bir yaklaşım olabilir.
Anahtar Kelimeler: Exclusive Breastfeeding, Adölesan gebelik

ESB12. Breastfeeding Practices and the Effect of Maternal Emotional State on Breastfeeding Among Mothers Aged 20 Years and Younger

Sultan Uçar[1], Zeynep Yavuz[2], Didem Demir[3], Emel Çaldır[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik City Hospital

Objective: This study aimed to evaluate breastfeeding practices among mothers aged 20 years and younger and to examine the effect of maternal emotional state (anxious/willing) on exclusive breastfeeding (EBF).
Methods: This descriptive cross-sectional study included 187 mothers aged 20 years and younger who applied to the breastfeeding outpatient clinic. Maternal age, obstetric characteristics, neonatal data, and breastfeeding-related variables were recorded. Maternal emotional state was classified as “anxious” or “willing” by healthcare professionals. Exclusive breastfeeding (EBF) status was evaluated. Descriptive data were presented as mean ± standard deviation and percentage (%). The chi-square test was used for comparisons between groups, and $p < 0.05$ was considered statistically significant.
Results: The mean age of the mothers included in the study was 19.22 ± 0.87 years, and the mean gestational age was 38.2 ± 1.9 weeks. Of the births, 55.6% were vaginal deliveries and 44.4% were cesarean sections. The mean birth weight of newborns was 3120 ± 480 g. While 72.7% of mothers practiced exclusive breastfeeding, 27.3% provided supplementary feeding. Early skin-to-skin contact was reported in 79.7% of cases, and 30.5% of mothers had received breastfeeding education. Pacifier use was present in 36.9% of infants. The most common reasons for admission were incorrect latch (34.2%) and decreased milk supply (27.8%).
According to maternal emotional state, 33.7% of mothers were classified as anxious (n=63), and 55.6% as willing (n=104). The EBF rate was 65.1% (n=41) among anxious mothers and 71.2% (n=74) among willing mothers. Although the number of exclusively breastfeeding mothers was higher in the willing group, no statistically significant difference was found between the two groups regarding EBF (p=0.39).
Conclusion: This study found that although the EBF rate was high among mothers aged 20 years and younger, the rate of receiving breastfeeding education was low. The EBF rate was higher among willing mothers; however, no statistically significant relationship was demonstrated between maternal emotional state and breastfeeding success. Further studies with larger sample sizes are needed to clarify this relationship. Assessing and supporting mothers’ psychological status during breastfeeding counseling may be an important approach to improving breastfeeding success.
Keywords: Exclusive Breastfeeding, Adolescent Pregnancy

HSB38. Ruh Sağlığında Sosyal Reçetleme: Psikiyatri Hemşireliğinin Rolü

Merve Uzel[1], Belgin VAROL[2]
Etlik Şehir Hastanesi Psikiyatri Kliniği[1]
Gülhane Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Psikiyatri Hemşireliği Anabilim Dalı[2]

Giriş: Ruh sağlığı hizmetlerinde yalnızca farmakolojik ve klinik müdahalelere dayalı yaklaşımlar, bireylerin sosyal izolasyon, yalnızlık ve yaşam kalitesi gibi psikososyal gereksinimlerini karşılamada yetersiz kalmaktadır. Bu durum, bireyin yalnızca semptomlarına değil, yaşam koşullarına ve sosyal çevresine de odaklanan bütüncül modellerin önemini artırmıştır. Bu bağlamda sosyal reçeteleme, sağlık hizmetleri ile toplum temelli kaynaklar arasında köprü kurarak bireylerin psikososyal ihtiyaçlarına yanıt veren yenilikçi bir yaklaşım olarak ortaya çıkmıştır. Özellikle ruh sağlığı alanında artan kronikleşme, yalnızlık ve stres gibi sorunlara çözüm üretmesi açısından sosyal reçeteleme önemli bir boşluğu doldurmaktadır.

Amaç: Bu bildirinin amacı, sosyal reçeteleme kavramını ruh sağlığı bağlamında incelemek, uygulama alanlarını ve etkilerini değerlendirmek ve psikiyatri hemşireliğinin bu süreçteki rolünü ortaya koymaktır.

Yöntem: Bu bildiri, sosyal reçeteleme ile ilgili ulusal ve uluslararası literatürün incelenmesine dayalı olarak hazırlanmış derleme niteliğinde tanımlayıcı bir çalışmadır

Bulgular: Mevcut literatür bulguları incelendiğinde, sosyal reçeteleme uygulamalarının bireylerin ruhsal iyilik hâli, yaşam kalitesi ve sosyal işlevselliği üzerinde olumlu etkiler sağladığını göstermektedir. Sanat ve müzik terapileri, fiziksel aktivite ve doğa temelli müdahaleler ile gönüllülük faaliyetlerinin; depresyon, anksiyete, yalnızlık ve stres düzeylerinde azalma sağladığı bildirilmektedir. Bu müdahalelerin aynı zamanda özsaygı, öz yeterlilik ve sosyal katılımı artırdığı belirtilmektedir.

Psikiyatri hemşirelerinin değerlendirme, yönlendirme, izlem ve danışmanlık rolleri ile sosyal reçeteleme sürecinde aktif görev alabileceği vurgulanmaktadır. Bununla birlikte, çalışmaların çoğunun küçük örneklemli ve yöntemsel açıdan heterojen olması nedeniyle bulguların genellenebilirliği sınırlıdır. Ayrıca yöntemin sağlık sistemi üzerindeki etkisi ve maliyet-etkinliği konusunda kesin sonuçlara ulaşılamamıştır. Türkiye'de ise uygulama ve kanıt düzeyi sınırlıdır.

Sonuç: Sosyal reçeteleme, ruh sağlığında bütüncül bakımı güçlendiren etkili bir yaklaşımdır. Psikiyatri hemşireleri sürece aktif katılarak bireylerin sosyal ve psikososyal iyiliğini artırabilir. Türkiye'de uygulama ve farkındalık sınırlı olup; yaygınlaştırılması, araştırma ve eğitimle desteklenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Sosyal reçeteleme, ruh sağlığı, psikiyatri hemşireliği, toplum temelli sağlık, psiko-sosyal destek

HSB38. Social Prescribing in Mental Health: The Role of Psychiatric Nursing

Merve Uzel[1], Belgin VAROL[2]
Etlik City Hospital Psychiatry Clinic[1]
Gülhane University Faculty of Health Sciences, Department of Psychiatric Nursing[2]

Introduction: Approaches in mental health services based solely on pharmacological and clinical interventions are insufficient to meet individuals' psychosocial needs, such as social isolation, loneliness, and quality of life. This situation has increased the importance of holistic models that focus not only on individuals' symptoms but also on their living conditions and social environments. In this context, social prescribing has emerged as an innovative approach that responds to individuals' psychosocial needs by establishing a bridge between healthcare services and community-based resources. Social prescribing is particularly important in addressing challenges such as increasing chronic mental health problems, loneliness, and stress.

Objective: The aim of this presentation is to examine the concept of social prescribing in the context of mental health, evaluate its application areas and effects, and reveal the role of psychiatric nursing in this process.

Methods: This presentation is a descriptive review study based on an examination of national and international literature related to social prescribing.

Results: Findings from the existing literature indicate that social prescribing practices have positive effects on individuals' mental well-being, quality of life, and social functioning. It has been reported that interventions such as art and music therapies, physical activity, nature-based interventions, and volunteering activities reduce levels of depression, anxiety, loneliness, and stress. These interventions have also been shown to increase self-esteem, self-efficacy, and social participation.

It is emphasized that psychiatric nurses can actively participate in the social prescribing process through their roles in assessment, referral, follow-up, and counseling. However, due to the fact that most studies have small sample sizes and methodological heterogeneity, the generalizability of findings is limited. In addition, no definitive conclusions have been reached regarding the impact of this approach on healthcare systems and its cost-effectiveness. In Türkiye, implementation and evidence levels remain limited.

Conclusion: Social prescribing is an effective approach that strengthens holistic care in mental health. Psychiatric nurses can contribute actively to this process and improve individuals' social and psychosocial well-being. In Türkiye, awareness and implementation remain limited; therefore, social prescribing should be expanded and supported through research and education.

HSB39. Gebelik Günlüğü Tutmanın Gebelerin Prenatal Uyumuna Etkisinin Belirlenmesi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma

Merve ÜZÜM[1], Mehtap UZUN AKSOY[2]
Ankara Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Hastaneleri-Cebeci Hastanesi Cerrahi Onkoloji Servisi[1]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[2]

Amaç: Bu araştırma gebelik günlüğü tutmanın gebelerin prenatal uyumuna etkisinin belirlenmesi amacıyla randomize kontrollü olarak yapılmıştır.
Yöntem: Bu araştırma bir üniversite hastanesinin Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı Obstetri Polikliniği'nde 08 Temmuz 2025-24 Kasım 2025 tarihleri arasında yapılmıştır. Araştırmanın örneklemini 24'ü müdahale grubunda, 24'ü kontrol grubunda olmak üzere toplam 48 gebe oluşturmuştur. Araştırma müdahale grubunda 17, kontrol grubunda 15 gebeyle tamamlanmıştır. Araştırma kapsamında, gebelikte prenatal uyumu artırmaya yönelik bir gebelik günlüğü oluşturulmuştur. Kontrol grubundaki gebelere rutin bakım dışında bir müdahalede bulunulmamıştır. Müdahale grubundaki gebelerden 28. haftadan itibaren 10 hafta süreyle haftada en az dört kez olacak şekilde gebelik günlüğünü doldurmaları istenmiştir. Verilerin toplanmasında; Kişisel Bilgi Formu, Prenatal Kendini Değerlendirme Ölçeği (PKDÖ) kullanılmıştır. Veri toplama araçları gebelere 28.hafta, 33.hafta ve 38.haftada uygulanmıştır. Verilerin istatistiksel analizinde tanımlayıcı istatistiklerin yanı sıra (yüzde, sayı, standart sapma, ortalama), tekrarlı ölçümlerde ANOVA testi, tek yönlü varyans analizi ve bağımsız gruplarda t testi kullanılmıştır.
Bulgular: Müdahale grubunda yaş ortalaması 26,21±4,34, kontrol grubunda ise 27,67±5,11 olarak bulunmuştur. Eğitim düzeyi açısından müdahale grubunda üniversite mezunları (%50,1), kontrol grubunda ise lise mezunları (%45,8) çoğunluğu oluşturmuştur. Çalışma durumuna göre ise müdahale grubunun %50,0'sinin, kontrol grubunun %45,8'inin çalıştığı saptanmıştır. Elde edilen bulgular doğrultusunda grupların sosyodemografik özellikler bakımından homojen dağılım göstermiştir. Çalışmada, müdahale ve kontrol grupları arasında PKDÖ-kendi ve bebeğinin sağlığı ile ilgili düşünceleri, annelik rolünün kabulü, doğuma hazır oluş alt boyut puan ortalamaları bakımından istatistiksel anlamlı farklılık olduğu tespit edilmiştir ($p<0,05$). Buna karşın, müdahale ve kontrol grupları arasında PKDÖ toplam ve PKDÖ-gebeliğin kabulü, doğum korkusu, anne ile ilişki, eşiyle ilişkisi alt boyut puan ortalamaları bakımından istatistiksel anlamlı bir farklılık bulunmamıştır ($p>0,05$).
Sonuç : Gebelik günlüğünün daha uzun süreyle, farklı trimesterlerde denenmesi ve farklı durumlara etkisinin değerlendirilmesi önerilmektedir.

HSB39. Determining the Effect of Keeping a Pregnancy Journal on Prenatal Adjustment Among Pregnant Women: A Randomized Controlled Study

Merve ÜZÜM[1], Mehtap UZUN AKSOY[2]
Ankara University Health Practice and Research Hospitals–Cebeci Hospital Surgical Oncology Unit[1]
Gazi University Faculty of Nursing[2]

Objective: This randomized controlled study was conducted to determine the effect of keeping a pregnancy journal on prenatal adjustment among pregnant women.
Methods: This study was conducted at the Obstetrics Outpatient Clinic of the Department of Obstetrics and Gynecology at a university hospital between July 8, 2025, and November 24, 2025. The study sample consisted of 48 pregnant women, including 24 in the intervention group and 24 in the control group. The study was completed with 17 pregnant women in the intervention group and 15 pregnant women in the control group. Within the scope of the study, a pregnancy journal was developed to improve prenatal adjustment during pregnancy. No intervention other than routine care was provided to the pregnant women in the control group. Pregnant women in the intervention group were asked to complete the pregnancy journal at least four times per week for 10 weeks, starting from the 28th week of pregnancy. Data were collected using the Personal Information Form and the Prenatal Self-Evaluation Questionnaire (PSEQ). Data collection tools were administered at the 28th, 33rd, and 38th weeks of pregnancy. Statistical analyses included descriptive statistics (percentage, number, standard deviation, mean), repeated measures ANOVA, one-way analysis of variance, and independent samples t-test.
Results: The mean age was 26.21 ± 4.34 years in the intervention group and 27.67 ± 5.11 years in the control group. Regarding education level, university graduates constituted the majority in the intervention group (50.1%), while high school graduates constituted the majority in the control group (45.8%). In terms of employment status, 50.0% of the intervention group and 45.8% of the control group were employed. The findings indicated that the groups showed homogeneous distributions in terms of sociodemographic characteristics. In the study, statistically significant differences were found between the intervention and control groups in the mean scores of the PSEQ subscales related to thoughts about the health of oneself and the baby, acceptance of the maternal role, and readiness for childbirth ($p < 0.05$). However, no statistically significant differences were found between the intervention and control groups in terms of PSEQ total scores and the subscale scores for acceptance of pregnancy, fear of childbirth, relationship with the mother, and relationship with the spouse ($p > 0.05$).
Conclusion: It is recommended that pregnancy journals be tested for longer periods, applied across different trimesters, and evaluated for their effects on different outcomes.
Keywords: Pregnancy journal, prenatal adjustment, pregnant women, randomized controlled trial, nursing

HSB40. İklim Değişikliği ve Hemşirelik: Lisansüstü Tezlerin Bibliyometrik Analizi

Duygu Sönmez[1], Dilara Kaçar[2], Esra Çapar[3], Şeyma Çelik[4], Esra Arslan Gürcüoğlu[5]
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Çankırı, Türkiye
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, Çankırı, Türkiye

Giriş: İklim değişikliği, günümüzde çevresel ve toplumsal etkileri nedeniyle önemli bir küresel sağlık sorunu olarak kabul edilmektedir. Toplumda özellikle kadınlar, gebeler ve çocuklar gibi hassas gruplar iklim değişikliğinden daha fazla etkilenmektedir. Bu nedenle hemşirelik alanında iklim değişikliği konulu akademik çalışmaların incelenmesi önem taşımaktadır.
Amaç: Bu çalışma, Türkiye'de hemşirelik alanında iklim değişikliği ile ilgili yapılan lisansüstü tezlerin bibliyometrik açıdan incelenmesi ve araştırma eğilimleri ve araştırmaların çeşitli yönlerinin tanınmasını sağlamak amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Veri Tabanı'na kayıtlı tezler 2015-2025 yılları arasında "iklim değişikliği", "hemşirelik", "kadın sağlığı" ve "toplum sağlığı" anahtar kelimeleri kullanılarak taranmıştır.
Bulgular: Veri tabanına kayıtlı (n:1054) tez çalışma kapsamına alınmıştır. Hemşirelik alanı dışında olan ve tekrarlı tezler çıkarıldığında, 15 yüksek lisans ve 2 doktora tezi (n:17) bibliyometrik analiz yöntemiyle incelenmiştir. Tezler türü, yayın yılı, çalışma amacı, yöntemi ve ele alınan temalar açısından değerlendirilmiştir. Yapılan analiz kapsamında, tezlerin büyük çoğunluğunun yüksek lisans düzeyinde olduğu ve çalışmaların özellikle 2024–2025 yıllarında (n:10) yoğunlaştığı belirlenmiştir. Araştırmalarda en sık kesitsel ve tanımlayıcı yöntemlerin kullanıldığı görülmüştür. Tezlerde en çok iklim değişikliği farkındalığı, çevresel duyarlılık, kaygı, eko-anksiyete, su kullanımı, yaşam kalitesi, kadın sağlığı, gebelik ve anne-çocuk sağlığı temalarının ele alındığı saptanmıştır. Çalışmalarda iklim değişikliği farkındalık düzeyinin genellikle orta düzeyde olduğu ve farkındalığın davranış değişikliğine dönüşmede yetersiz kaldığı görülmüştür.
Sonuç: Sonuç olarak, hemşirelik alanında iklim değişikliği konulu çalışmaların son yıllarda arttığı, ancak çoğunlukla tanımlayıcı düzeyde kaldığı belirlenmiştir. Hemşirelerin iklim değişikliği ile mücadelede koruyucu sağlık hizmetleri, eğitim, danışmanlık ve savunuculuk rollerinin güçlendirilmesi, kadın sağlığına yönelik iklim temelli müdahalelerin planlanması, gelecekte yapılacak çalışmalar için öncelikli alanlar arasında yer almalıdır.
Anahtar Kelimeler: İklim Değişikliği, Hemşirelik, Kadın Sağlığı, Toplum Sağlığı, Bibliyometrik Analiz.

HSB40. Climate Change and Nursing: A Bibliometric Analysis of Graduate Theses

Duygu Sönmez[1], Dilara Kaçar[2], Esra Çapar[3], Şeyma Çelik[4], Esra Arslan Gürcüoğlu[5]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Çankırı, Türkiye
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Division of Obstetrics and Gynecological Nursing, Çankırı, Türkiye

Introduction: Climate change is recognized as a significant global health issue due to its environmental and social impacts. Vulnerable groups in society, particularly women, pregnant women, and children, are more affected by climate change. Therefore, examining academic studies on climate change in the field of nursing is of great importance.
Objective: This study was conducted to bibliometrically analyze graduate theses related to climate change in the field of nursing in Türkiye and to identify research trends and various aspects of these studies.
Methods: Theses registered in the National Thesis Database of the Council of Higher Education were searched between 2015 and 2025 using the keywords “climate change,” “nursing,” “women’s health,” and “public health.”
Results: A total of 1,054 theses registered in the database were screened. After excluding theses unrelated to the field of nursing and duplicate records, 15 master’s theses and 2 doctoral dissertations (n=17) were examined using bibliometric analysis. The theses were evaluated in terms of type, publication year, study objectives, methodology, and themes addressed. The analysis revealed that the majority of theses were at the master’s level, and studies were particularly concentrated in the years 2024–2025 (n=10). Cross-sectional and descriptive research designs were the most frequently used methods. The most commonly addressed themes in the theses were climate change awareness, environmental sensitivity, anxiety, eco-anxiety, water use, quality of life, women’s health, pregnancy, and maternal-child health. It was observed that awareness levels regarding climate change were generally moderate and that awareness was insufficiently reflected in behavioral change.
Conclusion: In conclusion, studies on climate change in nursing have increased in recent years; however, they have mostly remained at a descriptive level. Strengthening nurses’ roles in preventive healthcare services, education, counseling, and advocacy in combating climate change, as well as planning climate-based interventions targeting women’s health, should be among the priority areas for future research.
Keywords: Climate Change, Nursing, Women’s Health, Public Health, Bibliometric Analysis

HSB41. Bir Reanimasyon Yoğun Bakım Ünitesinde Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonların Değerlendirilmesi: Etken Dağılımı, Antimikrobiyal Direnç ve İnvaziv Araç Kullanım Oranları

Esra Oflazoğlu[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Ceren Kandemir[3], Özlem Selametoğlu[4], Merve Şen[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Yoğun bakım ünitelerinde (YBÜ) gelişen teknoloji ve artan tedavi olanakları sayesinde kritik hastaların yaşam süreleri uzamış ancak, uzun süre yoğun bakımda kalmaları,invaziv girişimlerin sık uygulanması Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonlar (SHİE) açısından önemli risk oluşturmaktadır. SHİE'ler yoğun bakım hastalarında önemli morbidite ve mortalite nedenleri arasında yer almaktadır. Bu nedenle yoğun bakım ünitelerinde etken mikroorganizmaların dağılımının ve antimikrobiyal direnç profillerinin belirlenmesi, rasyonel antibiyotik kullanımının sağlanması ve enfeksiyon kontrol stratejilerinin geliştirilmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu retrospektif çalışmada yoğun bakımda saptanan etken dağılımı, antimikrobiyal direnç profilleri, invaziv araç kullanım oranları ve enfeksiyonhızlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Etlik şehir hastanesi reanimasyon yoğun bakım ünitesi'nde 01 Ocak 2024–31 Aralık 2024 tarihleri arasında ünitemizde toplam 844 hasta yatırılmış ve 5159 hasta günü saptanmıştır. 59 sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar retrospektif olarak incelendi. Enfeksiyon kontrol komitesi sürveyans verileri doğrultusunda izole edilen mikroorganizmalar, antibiyotik duyarlılık profilleri, invaziv araç kullanım oranları, enfeksiyon türleri ve enfeksiyon hızları değerlendirildi. Hesaplamalarda halk sağlığı yönetim sistemi formülleri ile ulusal sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar sürveyans rehberi kriterleri esas alınarak tanımlayıcı istatistikler kullanıldı.
Bulgular: 01 Ocak-31 Aralık 2024 tarihlerinde saptanan 59 SHİE'nun %86'sının invaziv araç ilişkili enfeksiyonlar olduğu görülmüştür. Ventilatör kullanım oranı bin hasta gününde ‰0,44, santral venöz kateter kullanım oranı ‰0,69 ve üriner kateter kullanım oranı ‰0,99 olarak hesaplanmıştır. İzole edilen etkenlerin %83'ünü gram negatif bakteriler, %13,2'sini gram pozitif bakteriler ve %3,8'ünü candida türleri oluşturmuştur. En sık izole edilen gram negatif etken klebsiella pneumoniae, gram pozitif etken ise enterococcus türleri olarak saptanmıştır.
Sonuç: Bu bulgular, yoğun bakım ünitelerinde enfeksiyon hızlarının azaltılması ve klinik sonuçların iyileştirilmesi açısından düzenli sürveyans programlarının sürdürülmesi, rasyonel antibiyotik kullanımının desteklenmesi ve etkin enfeksiyon kontrol önlemlerinin uygulanmasının önemini ortaya koymaktadır.
Anahtar kelimeler: etken, enfeksiyon, yoğun bakım

HSB41. Evaluation of Healthcare-Associated Infections in a Reanimation Intensive Care Unit: Pathogen Distribution, Antimicrobial Resistance, and Invasive Device Utilization Rates

Esra Oflazoğlu[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Ceren Kandemir[3], Özlem Selametoğlu[4], Merve Şen[5]
Ankara Etlik City Hospital

Objective: Advances in technology and increasing treatment opportunities in intensive care units (ICUs) have prolonged the survival of critically ill patients; however, prolonged ICU stays and frequent application of invasive procedures constitute significant risk factors for healthcare-associated infections (HAIs). HAIs are among the major causes of morbidity and mortality in intensive care patients. Therefore, determining the distribution of causative microorganisms and antimicrobial resistance profiles in ICUs is of great importance for ensuring rational antibiotic use and developing infection control strategies. This retrospective study aimed to evaluate pathogen distribution, antimicrobial resistance profiles, invasive device utilization rates, and infection rates detected in an intensive care unit.

Methods: A total of 844 patients were admitted to the Reanimation Intensive Care Unit of Ankara Etlik City Hospital between January 1, 2024, and December 31, 2024, with a total of 5,159 patient-days recorded. Fifty-nine healthcare-associated infections were retrospectively analyzed. Based on surveillance data from the Infection Control Committee, isolated microorganisms, antibiotic susceptibility profiles, invasive device utilization rates, infection types, and infection rates were evaluated. Descriptive statistics were used in accordance with the formulas of the Public Health Management System and the criteria of the National Healthcare-Associated Infections Surveillance Guide.

Results: Of the 59 HAIs detected between January 1 and December 31, 2024, 86% were found to be invasive device-associated infections. The utilization rates per 1,000 patient-days were calculated as 0.44 for ventilators, 0.69 for central venous catheters, and 0.99 for urinary catheters. Of the isolated pathogens, 83% were Gram-negative bacteria, 13.2% were Gram-positive bacteria, and 3.8% were Candida species. The most frequently isolated Gram-negative pathogen was Klebsiella pneumoniae, while the most common Gram-positive pathogens were Enterococcus species.

Conclusion: These findings demonstrate the importance of maintaining regular surveillance programs, supporting rational antibiotic use, and implementing effective infection control measures to reduce infection rates and improve clinical outcomes in intensive care units.

Keywords: Pathogen, Infection, Intensive Care Unit

HSB42. Pediatrik Onkoloji Hastalarında Fiziksel ve Ruhsal İyilik Halini Arttıran Tamamlayıcı Tedaviler ve Terapiler

Elif SİVARİ[1], Safiye Nur FİLİZ[2]
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Çankırı, Türkiye

Giriş: Pediatrik onkoloji hastaları tanı ve tedavi sürecinde ağrı, yorgunluk, bulantı-kusma, uyku bozuklukları, kaygı ve stres gibi birçok fiziksel ve psikolojik sorun yaşamaktadır. Kemoterapi, radyoterapi ve cerrahi tedaviler çocukların yaşam kalitesini olumsuz etkileyebilmektedir. Bu nedenle yalnızca tıbbi tedaviye odaklanmak yeterli olmayıp, bütüncül bakım anlayışı kapsamında tamamlayıcı tedavi ve terapilere olan ilgi artmıştır. Aromaterapi, masaj terapisi, müzik terapi, sanat terapisi, akupresür ve oyun terapisi gibi uygulamalar çocukların fiziksel rahatlığını ve ruhsal iyilik hâlini desteklemek amacıyla kullanılmaktadır.
Amaç: Bu çalışmanın amacı, pediatrik onkoloji hastalarında fiziksel ve ruhsal iyilik hâlini artırmaya yönelik kullanılan tamamlayıcı tedavi ve terapileri incelemek, bu yöntemlerin semptom yönetimi üzerindeki etkilerini değerlendirmek ve hemşirelik bakımındaki yerini ortaya koymaktır.
Yöntem: Araştırma tanımlayıcı nitelikte bir literatür taramasıdır. Çalışmada ulusal ve uluslararası bilimsel yayınlar incelenmiştir. Veriler PubMed, Google Scholar ve ScienceDirect veri tabanlarında belirlenen anahtar kelimeler kullanılarak toplanmıştır. Elde edilen bulgular betimsel analiz yöntemiyle değerlendirilmiş ve pediatrik onkoloji hemşireliğindeki yeri yorumlanmıştır.
Bulgular: İncelenen çalışmalar, tamamlayıcı terapilerin çocuklarda ağrı, bulantı-kusma, kaygı, korku, stres ve uyku sorunlarının azaltılmasında olumlu etkiler sağladığını göstermektedir. Aromaterapinin özellikle kemoterapiye bağlı bulantı ve kusmayı hafiflettiği; masaj terapisinin ağrı, anksiyete ve yorgunluğu azalttığı; müzik terapinin işlem sırasında rahatlama sağladığı, sanat terapisinin duygusal ifade ve yaşam kalitesini desteklediği; akupresürün bulantı-kusma kontrolünde yararlı olabildiği; oyun terapisinin ise hastane uyumunu artırarak korku ve kaygıyı azalttığı belirlenmiştir. Ayrıca bu uygulamaların çocuklar tarafından genellikle iyi tolere edildiği bildirilmiştir.
Sonuç: Tamamlayıcı tedavi ve terapiler, pediatrik onkoloji hastalarında tıbbi tedavinin yerine geçmeyen ancak onu destekleyen etkili yaklaşımlar olarak değerlendirilmektedir. Bu yöntemler çocukların yaşam kalitesini artırmakta, semptomların hafifletilmesine katkı sağlamakta ve tedavi sürecine uyumu desteklemektedir. Ancak mevcut çalışmaların örneklem büyüklüklerinin sınırlı olması ve yöntemsel farklılıklar nedeniyle daha güçlü, randomize kontrollü ve geniş örneklemli araştırmalara ihtiyaç vardır. Hemşirelerin bu uygulamaları kanıta dayalı ve güvenli biçimde bakım sürecine entegre etmeleri önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Pediatrik onkoloji, tamamlayıcı tedaviler, hemşirelik bakımı, fiziksel iyilik hâli, ruhsal iyilik hâli, yaşam kalitesi, semptom yönetimi.

HSB42. Complementary Treatments and Therapies Enhancing Physical and Psychological Well-Being in Pediatric Oncology Patients

Elif SİVARİ[1], Safiye Nur FİLİZ[2]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Çankırı, Türkiye

Introduction: Pediatric oncology patients experience various physical and psychological problems during the diagnosis and treatment process, including pain, fatigue, nausea-vomiting, sleep disturbances, anxiety, and stress. Chemotherapy, radiotherapy, and surgical treatments may negatively affect children's quality of life. Therefore, focusing solely on medical treatment is insufficient, and interest in complementary treatments and therapies has increased within the scope of a holistic care approach. Practices such as aromatherapy, massage therapy, music therapy, art therapy, acupressure, and play therapy are used to support children's physical comfort and psychological well-being.
Objective: The aim of this study is to examine complementary treatments and therapies used to enhance physical and psychological well-being in pediatric oncology patients, evaluate their effects on symptom management, and reveal their role in nursing care.
Methods: This study is a descriptive literature review. National and international scientific publications were examined. Data were collected from PubMed, Google Scholar, and ScienceDirect databases using predetermined keywords. The findings were evaluated through descriptive analysis, and their role in pediatric oncology nursing was interpreted.
Results: The reviewed studies indicate that complementary therapies have positive effects on reducing pain, nausea-vomiting, anxiety, fear, stress, and sleep problems in children. Aromatherapy has been shown to alleviate chemotherapy-related nausea and vomiting; massage therapy reduces pain, anxiety, and fatigue; music therapy provides relaxation during procedures; art therapy supports emotional expression and quality of life; acupressure may be beneficial in controlling nausea and vomiting; and play therapy improves hospital adaptation by reducing fear and anxiety. Additionally, these interventions have generally been reported to be well tolerated by children.
Conclusion: Complementary treatments and therapies are considered effective approaches that do not replace medical treatments but support them in pediatric oncology patients. These methods improve children's quality of life, contribute to symptom relief, and support adaptation to the treatment process. However, due to limited sample sizes and methodological differences in existing studies, further research with stronger designs, randomized controlled trials, and larger samples is needed. It is recommended that nurses integrate these interventions into care processes in an evidence-based and safe manner.
Keywords: Pediatric oncology, complementary therapies, nursing care, physical well-being, psychological well-being, quality of life, symptom management

HSB43. Ciddi Ruhsal Hastalıklarda Nüksün Erken Tespitinde Dijital Fenotipleme ve Yapay Zeka: Toplum Ruh Sağlığı Hizmetleri İçin Olası Uygulamalar

Bedrettin Dağlı
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Psikiyatri Kliniği

Amaç: Bu derlemenin amacı, ciddi ruhsal hastalıklarda nüksün erken tespitinde dijital fenotipleme ve yapay zeka uygulamalarının rolünü incelemek ve bu yaklaşımların özellikle toplum ruh sağlığı hizmetlerinde kullanım potansiyelini ortaya koymaktır. Bu kapsamda, dijital cihazlar aracılığıyla elde edilen verilerin klinik öngörü ve erken müdahale süreçlerine katkısı değerlendirilmiştir.
Yöntem: Bu derleme, dijital fenotipleme ve ruh sağlığı alanında yayımlanmış sistematik derleme, kapsam incelemesi ve gözlemsel çalışmaların incelenmesine dayanmaktadır. Çalışmalarda akıllı telefonlar ve giyilebilir cihazlardan elde edilen aktif ve pasif veriler analiz edilmiş; bu veriler makine öğrenmesi algoritmaları kullanılarak değerlendirilmiştir. İncelenen çalışmalar depresyon, şizofreni ve diğer ruhsal bozukluklara odaklanmıştır.
Bulgular: Literatür bulguları, dijital fenotipleme verilerinin semptom şiddetini tahmin etme ve nüksü öngörmede orta düzeyde başarılı olduğunu göstermektedir. Hareketlilik, uyku düzeni, sosyal etkileşim ve telefon kullanım alışkanlıkları gibi davranışsal göstergelerin nüks ve semptom alevlenmelerinin belirlenmesinde önemli olduğu saptanmıştır. Makine öğrenmesi yöntemleri ile geliştirilen modellerin, bireysel düzeyde risk tahmini ve erken uyarı sistemleri oluşturma potansiyeli bulunmaktadır.
Tartışma: Dijital fenotipleme, geleneksel öz-bildirim yöntemlerine kıyasla daha nesnel ve sürekli veri sağlayarak ruh sağlığı izleminde önemli avantajlar sunmaktadır. Özellikle toplum temelli hizmetlerde bu teknolojilerin kullanımı, erken müdahale olanaklarını artırabilir ve sağlık hizmetlerine erişimi kolaylaştırabilir. Bununla birlikte veri gizliliği, etik sorunlar, veri standardizasyonu eksikliği ve farklı cihazlardan elde edilen verilerin karşılaştırılabilirliğinin sınırlı olması önemli kısıtlılıklar arasında yer almaktadır.
Sonuç: Dijital fenotipleme ve yapay zeka temelli yaklaşımlar, ciddi ruhsal hastalıklarda nüksün erken tespitinde umut verici araçlar sunmaktadır. Toplum ruh sağlığı hizmetlerine entegrasyonu, hasta izlem ve erken müdahale süreçlerini güçlendirebilir. Ancak bu teknolojilerin etkin kullanımı için daha geniş örneklemli, uzunlamasına ve standardize araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Dijital fenotipleme; nüks; ruhsal bozukluklar; toplum ruh sağlığı hizmetleri; yapay zeka

HSB43. Digital Phenotyping and Artificial Intelligence in the Early Detection of Relapse in Severe Mental Disorders: Potential Applications for Community Mental Health Services

Bedrettin Dağlı
Ankara Etlik City Hospital Psychiatry Clinic

Objective: The aim of this review is to examine the role of digital phenotyping and artificial intelligence applications in the early detection of relapse in severe mental disorders and to reveal the potential use of these approaches, particularly in community mental health services. Within this context, the contribution of data obtained through digital devices to clinical prediction and early intervention processes was evaluated.
Methods: This review is based on the examination of systematic reviews, scoping reviews, and observational studies published in the fields of digital phenotyping and mental health. Active and passive data obtained from smartphones and wearable devices were analyzed in the reviewed studies, and these data were evaluated using machine learning algorithms. The studies focused on depression, schizophrenia, and other mental disorders.
Results: Findings from the literature indicate that digital phenotyping data have moderate success in predicting symptom severity and relapse. Behavioral indicators such as mobility, sleep patterns, social interaction, and phone usage habits have been found to be important in identifying relapse and symptom exacerbations. Models developed using machine learning methods have the potential to provide individualized risk prediction and create early warning systems.
Discussion: Digital phenotyping offers important advantages in mental health monitoring by providing more objective and continuous data compared to traditional self-report methods. Particularly in community-based services, the use of these technologies may increase opportunities for early intervention and facilitate access to healthcare services. However, data privacy, ethical concerns, lack of data standardization, and limitations in the comparability of data obtained from different devices remain important challenges.
Conclusion: Digital phenotyping and artificial intelligence-based approaches provide promising tools for the early detection of relapse in severe mental disorders. Their integration into community mental health services may strengthen patient monitoring and early intervention processes. However, larger-scale, longitudinal, and standardized studies are needed for the effective implementation of these technologies.
Keywords: Digital phenotyping; relapse; mental disorders; community mental health services; artificial intelligence

HSB44. Kadın Sağlığında Femtech Uygulamaları: Kavram Haritalarıyla Bütüncül Bir İnceleme

İlknur Kırdar Caner[1], Şeydanur Bulut[2], Sibel Peksoy Kaya[3], Sevil Şahin[4]
Ankara Pursaklar Devlet Hastanesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü[1]
Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

FemTech, kadın sağlığına özgü ihtiyaçları karşılamaya yönelik geliştirilen teknolojilerin bütününü ifade etmektedir. Bu kapsamda mobil uygulamalar, web tabanlı programlar, sanal gerçeklik, uzaktan izleme sistemleri ve giyilebilir cihazlar güncel dijital sağlık araçları arasında yer alır. Söz konusu dijital uygulamaların olumlu yönleri incelendiğinde; toplumsal cinsiyet eşitliğini desteklediği, kadınların sağlık ve iyilik halleri hakkında daha bilinçli kararlar almalarına katkı sağladığı ve sağlıkla ilgili bilgiye erişimi kolaylaştırarak etkileşimli bilgi paylaşımını teşvik ettiği görülmektedir. Ayrıca bu uygulamalar, kişisel sağlık verilerinin izlenmesini kolaylaştırmakta, bireylerin sağlık hedeflerine ulaşmasına rehberlik etmekte, zihinsel sağlığın korunmasına katkı sunmakta ve özellikle anne-bebek sağlığının izlenmesinde etkili bir araç olarak öne çıkmaktadır. Bununla birlikte, dijital sağlık uygulamalarının bazı sınırlılıkları da bulunmaktadır. Erişim olanaklarındaki eşitsizlikler ve uygulama tasarımlarında kapsayıcılığın yeterince sağlanamaması, özellikle dezavantajlı gruplar açısından önemli engeller oluşturmaktadır. Veri gizliliği ve bilgi güvenliği sorunları, yanlış bilgiye maruz kalma riski, sağlık kaygılarının artması, teknoloji bağımlılığı, olumsuz beden algısı, dijital şiddet ve çevrim içi taciz gibi faktörler, kadınların psikolojik ve duygusal sağlığını olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Kadın sağlığına yönelik dijital uygulamaların çoğunlukla yaşam döngüsünün belirli dönemlerine odaklandığı; menstrüasyon, fertil dönem, gebelik, postpartum süreç, emzirme, menopoz ve infertilite gibi alanlarda yoğunlaştığı görülmektedir. Ayrıca tele-sağlık uygulamaları aracılığıyla gebelik izlemi, emzirme danışmanlığı, aile planlaması hizmetleri ve jinekolojik hastalıkların yönetimi etkin bir şekilde gerçekleştirilebilmektedir. Bu çalışma kapsamında, FemTech uygulamaları; menstrüasyon, gebelik, postpartum dönem, emzirme, menopoz, infertilite, jinekolojik sorunlar ve cinsel sağlık başlıklarının yanı sıra veri gizliliği ve etik boyutları çerçevesinde ele alınmıştır. Çalışmanın amacı, kadın sağlığına özgü FemTech uygulamalarının kadınların yaşam dönemleri temelinde sağlık üzerindeki etkilerini incelemek ve bu uygulamaların çok boyutlu yapısını kavram haritalarıyla ortaya koymaktır.

Anahtar Kelimeler: Dijital sağlık uygulamaları, femtech, hemşirelik, kadın sağlığı.

HSB44. FemTech Applications in Women's Health: A Holistic Examination Through Concept Maps

İlknur Kırdar Caner[1], Şeydanur Bulut[2], Sibel Peksoy Kaya[3], Sevil Şahin[4]
Ankara Pursaklar State Hospital, Ankara Yıldırım Beyazıt University Institute of Health Sciences[1]
Zonguldak Bülent Ecevit University Faculty of Health Sciences, Ankara Yıldırım Beyazıt University Institute of Health Sciences
Ankara Yıldırım Beyazıt University Faculty of Health Sciences

FemTech refers to the range of technologies developed to address women-specific health needs. Within this scope, mobile applications, web-based programs, virtual reality, remote monitoring systems, and wearable devices are among the current digital health tools. When the positive aspects of these digital applications are examined, they are seen to support gender equality, contribute to women's ability to make more informed decisions about their health and well-being, and facilitate access to health-related information by encouraging interactive information sharing. Furthermore, these applications facilitate the monitoring of personal health data, guide individuals in achieving their health goals, contribute to the maintenance of mental health, and stand out as effective tools, particularly in maternal and infant health monitoring.
However, digital health applications also have certain limitations. Inequalities in access opportunities and insufficient inclusiveness in application designs create significant barriers, particularly for disadvantaged groups. Factors such as data privacy and information security concerns, the risk of exposure to misinformation, increased health anxiety, technology dependence, negative body image, digital violence, and online harassment may negatively affect women's psychological and emotional health.
It is observed that digital applications targeting women's health mostly focus on specific periods of the life cycle and are concentrated in areas such as menstruation, fertility, pregnancy, the postpartum period, breastfeeding, menopause, and infertility. In addition, telehealth applications enable effective management of pregnancy monitoring, breastfeeding counseling, family planning services, and gynecological diseases.
Within the scope of this study, FemTech applications were examined under the themes of menstruation, pregnancy, postpartum period, breastfeeding, menopause, infertility, gynecological problems, and sexual health, as well as data privacy and ethical considerations. The aim of this study is to examine the effects of women-specific FemTech applications on health based on women's life stages and to reveal the multidimensional nature of these applications through concept maps.
Keywords: Digital health applications, FemTech, nursing, women's health

HSB45. Türkiye'de Kinezyofobi ile İlgili Hemşirelik Lisansüstü Tezlerin İncelenmesi: Sistematik Derleme

Nilüfer Özgürbüz[1], Arzu Bahar[2]
Bağımsız Araştırmacı[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü[2]

Amaç: Bu sistematik derlemenin amacı, Türkiye'de hemşirelik alanında kinezyofobi konulu lisansüstü tezleri yıllar, örneklem özellikleri, araştırma tasarımları, incelenen değişkenler ve temel bulgular açısından değerlendirmektir.
Yöntem: Çalışma, Yükseköğretim Kurulu (YÖK) Ulusal Tez Merkezi veri tabanında gerçekleştirilen sistematik literatür taramasına dayalı retrospektif ve tanımlayıcı bir araştırmadır. Tarama "Kinezyofobi" ve "Tampa Kinezyofobi Ölçeği (TKÖ)" anahtar kelimeleri ile yapılmıştır. TKÖ kullanılan hemşirelik alanındaki lisansüstü tezler dahil edilmiştir. Toplam 137 teze ulaşılmış, tekrar eden ve dahil edilme kriterlerini karşılamayan çalışmalar elendikten sonra 33 tez analiz edilmiştir. Veriler betimsel istatistiklerle (n, %) değerlendirilmiş ve PRISMA 2020 akış diyagramı kullanılmıştır.
Bulgular: İncelenen tezlerin %78,8'i yüksek lisans, %21,2'si doktora tezidir. Çalışmaların en yoğun olduğu yıl 2024 (%30,3) olup, genel olarak 2023 sonrası artış göstermektedir. Araştırmaların %69,7'si tanımlayıcı/ilişki arayıcı, %30,3'ü deneysel/yarı deneysel tasarımdadır. Tezlerin büyük çoğunluğu cerrahi kliniklerde (%84,8), özellikle ortopedi ve travmatoloji alanında (%45,5) yürütülmüştür. En sık incelenen değişkenler ağrı ve fonksiyonel durumdur. Kinezyofobi; ağrı, düşme korkusu ve yorgunluk ile pozitif, yaşam kalitesi, mobilizasyon ve günlük yaşam aktiviteleri ile negatif ilişkilidir. Deneysel çalışmalarda eğitim ve bakım temelli müdahalelerin çoğunlukla kinezyofobi düzeyini azalttığı belirlenmiştir.
Sonuç: Kinezyofobi ilişkin hemşirelik tezlerinin son yıllarda arttığı, çalışmaların çoğunlukla cerrahi alan ve tanımlayıcı tasarıma odaklandığı görülmektedir. Gelecekte farklı klinik gruplarda deneysel çalışmaların artırılması ve standart hemşirelik müdahalelerinin geliştirilmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Kinezyofobi, hemşirelik, sistematik derleme, Tampa Kinezyofobi Ölçeği, lisansüstü tez

HSB45. Examination of Nursing Graduate Theses on Kinesiophobia in Türkiye: A Systematic Review

Nilüfer Özgürbüz[1], Arzu Bahar[2]
Independent Researcher[1]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[2]

Objective: The aim of this systematic review is to evaluate postgraduate theses on kinesiophobia in the field of nursing in Türkiye in terms of publication years, sample characteristics, research designs, examined variables, and main findings.
Methods: This study is a retrospective and descriptive research based on a systematic literature review conducted in the National Thesis Center database of the Council of Higher Education (YÖK). The search was performed using the keywords “Kinesiophobia” and “Tampa Scale for Kinesiophobia (TSK).” Postgraduate theses in the field of nursing that used the TSK were included. A total of 137 theses were identified; after excluding duplicate studies and those that did not meet the inclusion criteria, 33 theses were analyzed. Data were evaluated using descriptive statistics (n, %) and the PRISMA 2020 flow diagram was used.
Results: Of the reviewed theses, 78.8% were master’s theses and 21.2% were doctoral dissertations. The highest number of studies was conducted in 2024 (30.3%), with an overall increase observed after 2023. Among the studies, 69.7% had a descriptive/correlational design, while 30.3% had an experimental/quasi-experimental design. The majority of theses were conducted in surgical clinics (84.8%), particularly in the field of orthopedics and traumatology (45.5%). The most frequently examined variables were pain and functional status. Kinesiophobia was positively associated with pain, fear of falling, and fatigue, and negatively associated with quality of life, mobilization, and activities of daily living. In experimental studies, education- and care-based interventions were generally found to reduce levels of kinesiophobia.
Conclusion: Nursing theses related to kinesiophobia have increased in recent years, and studies have mostly focused on surgical fields with descriptive designs. Future studies are recommended to include more experimental research in different clinical groups and to develop standardized nursing interventions.
Keywords: Kinesiophobia, nursing, systematic review, Tampa Scale for Kinesiophobia, postgraduate thesis

HSB46. Yapay Zekâ Temelli Müdahalelerle Meme Kanseri Hastaları: Randomize Kontrollü Çalışmaların Mini Derlemesi

Eda Ünal
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi

Amaç: Bu makale, randomize kontrollü çalışmalarda (RKÇ) yapay zeka (YZ) tabanlı müdahalelerin etkinliğini ve erişkin meme kanserli hastaların klinik ile psikolojik sağlık sonuçları üzerindeki etkilerini incelemeyi amaçlamıştır.
Yöntem: Geliştirilmiş anahtar arama terimleri kullanılarak PubMed, Web of Science ve EBSCO elektronik veri tabanlarında literatür taraması yapılmıştır. Aramada şu anahtar kelimeler kullanılmıştır: ("meme kanseri") AND ("yapay zeka") AND ("randomize kontrollü çalışma"). Kapsamlı bir literatür taraması sağlamak amacıyla kartopu ve manuel arama stratejileri de uygulanmıştır. Bu mini derleme, PRISMA 2020 Bildirisi doğrultusunda yürütülmüştür.
Bulgular: Bu derlemede incelenen çalışmalar 2021-2025 yılları arasında yürütülmüş olup örneklem büyüklükleri 122 ile 105.915 katılımcı arasında değişmektedir. İncelenen müdahaleler; YZ destekli mamografi taraması, MRG tabanlı triyaj sistemleri, sohbet robotu destekli kemoterapi semptom yönetimi, genç sağkalımcılar için mobil sağlık uygulamaları, YZ otomatik genetik danışmanlık ve yaşam tarzı değişikliğine yönelik klinik karar destek sistemleri gibi geniş bir YZ uygulama yelpazesini kapsamaktadır.
Sonuç: Bu mini derleme, YZ tabanlı müdahalelerin meme kanserli hastalar için bakım sürecinin farklı aşamalarında umut verici klinik ve psikolojik yararlar sergilediğini ortaya koymaktadır. Bu bulguların doğrulanması ve YZ'nin meme kanseri yönetimine daha geniş çapta entegrasyonunun desteklenmesi için gelecekte büyük ölçekli ve standart RKÇ'lere ihtiyaç duyulmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Meme Kanseri, Randomize Kontrollü Çalışma, Hemşirelik

HSB46. Breast Cancer Patients with Artificial Intelligence-Based Interventions: A Mini Review of Randomized Controlled Trials

Eda Ünal
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing

Objective: This article aimed to examine the effectiveness of artificial intelligence (AI)-based interventions in randomized controlled trials (RCTs) and their effects on clinical and psychological health outcomes among adult breast cancer patients.
Methods: A literature search was conducted in the electronic databases PubMed, Web of Science, and EBSCO using developed search terms. The following keywords were used in the search: ("breast cancer") AND ("artificial intelligence") AND ("randomized controlled trial"). Snowball and manual search strategies were also applied to ensure a comprehensive literature review. This mini-review was conducted in accordance with the PRISMA 2020 Statement.
Results: The studies included in this review were conducted between 2021 and 2025, with sample sizes ranging from 122 to 105,915 participants. The interventions examined covered a wide range of AI applications, including AI-assisted mammography screening, MRI-based triage systems, chatbot-supported chemotherapy symptom management, mobile health applications for young survivors, AI-automated genetic counseling, and clinical decision support systems targeting lifestyle modifications.
Conclusion: This mini-review demonstrates that AI-based interventions show promising clinical and psychological benefits for breast cancer patients across different stages of care. Large-scale and standardized RCTs are needed in the future to validate these findings and support the broader integration of AI into breast cancer management.
Keywords: Artificial Intelligence, Breast Cancer, Randomized Controlled Trial, Nursing

HSB47. Bronkoskopi Sonrası Üremelerde Gizli Tehdit: Enfeksiyon mu, Dekontaminasyon Sorunu mu?

Ganime Sevinç[1], Aysel Bal[2], Tuğba Öz[3], Merve Kavutlu[4], Gülnur Kul[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara

Amaç: Bronkoskopi; tanısal ve terapötik amaçlarla yaygın olarak kullanılan invaziv bir işlem olup, işlem sonrası gelişebilecek enfeksiyonların erken tespit edilmesi hasta güvenliği açısından büyük önem taşımaktadır. Özellikle solunum yolu örneklerinde saptanan mikroorganizma üremelerinin sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyon açısından dikkatle değerlendirilmesi ve enfeksiyon kontrol süreçlerinin bu doğrultuda gözden geçirilmesi gerekmektedir. 2024–2025 yılları arasında gerçekleştirilen bu çalışmada, bronkoskopi işlemi sonrasında saptanan mikroorganizma üremelerinin değerlendirilmesi ve olası enfeksiyon kontrol sorunlarının araştırılması amaçlanmıştır.
Yöntem: Enfeksiyon kontrol ekibi tarafından yürütülen laboratuvara dayalı sürveyans kapsamında, 27 Aralık 2024 tarihinde üç hastaya ait fleksibl bronkoskopi (FOB) ve endobronşiyal ultrasonografi (EBUS) sırasında alınan örneklerde Stenotrophomonas maltophilia ve Pseudomonas aeruginosa üremesi saptanmıştır. Bu durum dikkat çekici bulunmuş ve geriye dönük inceleme başlatılmıştır. 01–31 Aralık 2024 tarihleri arasında bronkoskopi ünitesinde işlem yapılan toplam 299 hasta değerlendirilmiş, işlem sonrası alınan örneklerde çeşitli hastalarda aynı mikroorganizmaların ürediği görülmüştür. Ancak ayrıntılı klinik inceleme sonucunda bu hastaların hiçbirinde sağlık hizmeti ilişkili pnömoni tanısı konulmamıştır.
Bulgular: Durumun nedenlerini araştırmak amacıyla bronkoskopi ünitesi yerinde değerlendirilmiş, cihaz temizliği ve dezenfeksiyon süreçlerinde çeşitli aksaklıklar tespit edilmiştir. Otomatik yıkayıcı-dezenfektörlerde self-dezenfeksiyon işleminin uygulanmadığı, filtre temizliklerinin düzenli yapılmadığı, alkol ile kurulama basamağının kullanılmadığı ve bazı bronkoskopların ıslak şekilde cihazdan çıktığı belirlenmiştir. Ayrıca cihaz bakım süreçlerinde düzensizlikler, kirli bronkoskopların uygun taşıma aparatı olmadan taşınması ve saklama koşullarındaki uygunsuzluklar dikkat çekmiştir.
Sonuç: Bu bulgular doğrultusunda alkol ile kurulama programının aktif edilmesi, düzenli self-dezenfeksiyon uygulanması, filtre değişimlerinin planlı yapılması, personel eğitimi ve kayıt sisteminin güçlendirilmesi gibi enfeksiyon kontrol önlemleri planlanmıştır. Sonuç olarak bronkoskopi sonrası üremelerin yalnızca enfeksiyon açısından değil, cihaz dekontaminasyon süreçlerinin değerlendirilmesi açısından da önemli bir gösterge olduğu düşünülmüş; düzenli izlem ve standart uygulamaların hasta güvenliği açısından kritik öneme sahip olduğu vurgulanmıştır.
Anahtar kelimeler: Bronkoskopi, Dezenfektör, Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyon

HSB47. Hidden Threats in Cultures After Bronchoscopy: Infection or a Decontamination Problem?

Ganime Sevinç[1], Aysel Bal[2], Tuğba Öz[3], Merve Kavutlu[4], Gülnur Kul[5]
Ankara Etlik City Hospital, Chest, Heart and Vascular Hospital, Infection Control Team, Ankara

Objective: Bronchoscopy is an invasive procedure widely used for diagnostic and therapeutic purposes, and early detection of infections that may develop after the procedure is of great importance for patient safety. Microorganism growth detected particularly in respiratory tract samples should be carefully evaluated in terms of healthcare-associated infections, and infection control processes should be reviewed accordingly. This study, conducted between 2024 and 2025, aimed to evaluate microorganism growth detected after bronchoscopy procedures and investigate potential infection control problems.
Methods: Within the scope of laboratory-based surveillance conducted by the infection control team, the growth of Stenotrophomonas maltophilia and Pseudomonas aeruginosa was detected in samples obtained during flexible bronchoscopy (FOB) and endobronchial ultrasound (EBUS) procedures from three patients on December 27, 2024. This finding was considered significant, and a retrospective investigation was initiated. A total of 299 patients who underwent procedures in the bronchoscopy unit between December 1 and December 31, 2024, were evaluated. Various microorganisms were detected in post-procedure samples from several patients. However, after detailed clinical evaluation, none of these patients were diagnosed with healthcare-associated pneumonia.
Results: To investigate the causes of this situation, an on-site evaluation of the bronchoscopy unit was performed, and several deficiencies were identified in device cleaning and disinfection processes. It was determined that self-disinfection procedures were not performed in automated washer-disinfectors, filter cleaning was not conducted regularly, alcohol drying steps were not used, and some bronchoscopes were removed from the devices while still wet. In addition, irregularities in device maintenance processes, transportation of contaminated bronchoscopes without appropriate transport containers, and improper storage conditions were identified.
Conclusion: Based on these findings, infection control measures were planned, including activation of the alcohol drying program, regular implementation of self-disinfection procedures, scheduled filter replacements, staff training, and strengthening of the recording system. In conclusion, microorganism growth after bronchoscopy was considered an important indicator not only in terms of infection but also for evaluating device decontamination processes. Regular monitoring and standardized practices were emphasized as being critical for patient safety.
Keywords: Bronchoscopy, Disinfector, Healthcare-Associated Infection

HSB48. Tek Vaka, Büyük Risk: Grup A Beta Hemolitik Streptokoka Bağlı Cerrahi Alan Enfeksiyonunda Vaka İncelemesi

Ganime Sevinç[1], Tuğba Öz[2], Aysel Bal[3], Merve Kavutlu[4], Dilek Karamanlıoğlu[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara

Amaç: Grup A beta hemolitik streptokok (GAS), cerrahi alan enfeksiyonlarında nadir görülmekle birlikte hızlı yayılım potansiyeli nedeniyle sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar açısından dikkatle değerlendirilmesi gereken önemli bir patojendir. Tek bir vakanın dahi ayrıntılı olarak araştırılması önerilmektedir. Bu olgu sunumunda, kalp ve damar cerrahisi servisinde gelişen GAS ilişkili cerrahi alan enfeksiyonu ve buna yönelik yürütülen enfeksiyon kontrol uygulamalarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Olgu: Kalp ve damar cerrahisi servisinde yatmakta olan bir hastanın 31.01.2023 tarihinde alınan yara kültüründe GAS üremesi saptanmış, sonuç 03.02.2023 tarihinde raporlanmıştır. Hastanın altta yatan hastalıkları arasında hipertansiyon ve serebrovasküler olay öyküsü bulunmakta olup, 11.01.2023 tarihinde koroner arter bypass greftleme ameliyatı uygulanmıştır. Ardından 20.01.2023 tarihinde sternum revizyonu ve Vakum Destekli Kapanma uygulaması gerçekleştirilmiştir. Hastaya süreç içerisinde sefazolin, meropenem, teikoplanin, seftriakson ve klindamisin tedavileri uygulanmıştır.
Değerlendirme: Hastanın yara kültüründe GAS üremesi saptanmış, ancak yapılan taramalarda ek vaka belirlenmemiştir. Temaslı değerlendirmesinde sağlık çalışanlarında enfeksiyon bulgusu ya da profilaksi gereksinimi saptanmamıştır. Refakatçi öyküsünde üst solunum yolu enfeksiyonu ve antibiyotik kullanımı dikkat çekmiş, olası bulaş kaynağı olarak değerlendirilmiştir. Hasta temas ve damlacık izolasyonuna alınmış; refakatçilere el hijyeni ve kişisel koruyucu önlemler konusunda eğitim verilmiştir.
Sonuç: GAS'a bağlı cerrahi alan enfeksiyonları nadir görülmekle birlikte, tek vaka dahi enfeksiyon kontrol açısından dikkatle ele alınmalıdır. Erken bildirim, hızlı izolasyon önlemleri, temaslı değerlendirmesi ve aktif sürveyans olası yayılımın önlenmesinde kritik öneme sahiptir. Bu olguda ek vaka saptanmamış olması, zamanında uygulanan enfeksiyon kontrol önlemlerinin etkinliğini göstermektedir. Özellikle refakatçi ve sağlık çalışanı kaynaklı olası bulaş yollarının araştırılması, benzer durumlarda yayılımın önüne geçilmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Tek vakalar üzerinden yürütülen sistematik değerlendirmeler, sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların önlenmesinde önemli katkı sağlamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Cerrahi alan enfeksiyonu, Grup A beta hemolitik streptokok, Enfeksiyon kontrolü

HSB48. One Case, Major Risk: A Case Analysis of Surgical Site Infection Caused by Group A Beta-Hemolytic Streptococcus

Ganime Sevinç[1], Tuğba Öz[2], Aysel Bal[3], Merve Kavutlu[4], Dilek Karamanlıoğlu[5]
Ankara Etlik City Hospital, Chest, Heart and Vascular Hospital, Infection Control Team, Ankara

Objective: Group A beta-hemolytic streptococcus (GAS) is a rare but important pathogen in surgical site infections due to its potential for rapid spread and requires careful evaluation in terms of healthcare-associated infections. Even a single case is recommended to be investigated in detail. This case report aimed to evaluate a GAS-related surgical site infection that developed in a cardiovascular surgery unit and the infection control practices implemented in response.
Case: GAS growth was detected in a wound culture obtained from a patient hospitalized in the cardiovascular surgery unit on January 31, 2023, and the result was reported on February 3, 2023. The patient's underlying conditions included hypertension and a history of cerebrovascular disease. The patient underwent coronary artery bypass grafting on January 11, 2023, followed by sternum revision and vacuum-assisted closure therapy on January 20, 2023. During the treatment process, the patient received cefazolin, meropenem, teicoplanin, ceftriaxone, and clindamycin therapies.
Evaluation: GAS growth was detected in the patient's wound culture; however, no additional cases were identified during screening. Contact evaluations revealed no signs of infection or need for prophylaxis among healthcare workers. A history of upper respiratory tract infection and antibiotic use in the accompanying caregiver was noted and considered a possible source of transmission. The patient was placed under contact and droplet isolation precautions, and caregivers were provided with education on hand hygiene and personal protective measures.
Conclusion: Although surgical site infections caused by GAS are rare, even a single case should be carefully addressed from an infection control perspective. Early notification, rapid implementation of isolation measures, contact tracing, and active surveillance are critical for preventing potential spread. The absence of additional cases in this report demonstrates the effectiveness of timely infection control interventions. Investigating possible transmission routes, particularly those involving caregivers and healthcare workers, is of great importance in preventing similar outbreaks. Systematic evaluations conducted based on individual cases provide valuable contributions to the prevention of healthcare-associated infections.
Keywords: Surgical site infection, Group A beta-hemolytic streptococcus, Infection control

HSB49. Genç Erişkin Bireylerin Ruh Sağlığı Okuryazarlığı İle Damgalama Davranışları Arasındaki İlişkinin Belirlenmesi

Arzu Aydoğan[1], İlayda Ertuğrul[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği A.D. Ankara[1]
Özel Medicana Hastanesi Koroner Yoğun Bakım Servisi, Ankara[2]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, 18–39 yaş aralığındaki genç ve erken yetişkin bireylerde ruh sağlığı okuryazarlığı ile damgalama davranışları arasındaki ilişkinin incelenmesidir. Ayrıca ruh sağlığı okuryazarlığının alt boyutlarının damgalama üzerindeki yordayıcı etkisinin belirlenmesi hedeflenmiştir.
Yöntem: Araştırma tanımlayıcı ve kesitsel tipte gerçekleştirilmiştir. Çalışmanın örneklemini kartopu örnekleme yöntemi ile ulaşılan ve araştırmaya gönüllü olarak katılan 601 birey oluşturmuştur. Veriler, çevrimiçi ortamda Google Forms aracılığıyla toplanmıştır. Veri toplama araçları olarak sosyodemografik veri formu, Ruh Sağlığı Okuryazarlığı Ölçeği ve Damgalama Ölçeği kullanılmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Pearson korelasyon analizi, çoklu doğrusal regresyon ve hiyerarşik regresyon analizleri uygulanmıştır.
Bulgular: Katılımcıların ruh sağlığı okuryazarlığı toplam puan ortalaması 17.16±3.27, damgalama puan ortalaması ise 51.10±14,29 olarak bulunmuştur. Ruh sağlığı okuryazarlığı ile damgalama arasında negatif yönde anlamlı bir ilişki olduğu belirlenmiştir ($p<0.01$). Regresyon analizi sonucunda, ruh sağlığı okuryazarlığının alt boyutlarından inanç ($\beta=-0.199$, $p<0.001$) ve bilgi ($\beta=-0.121$, $p<0.01$) değişkenlerinin damgalamayı anlamlı şekilde yordadığı, kaynak boyutunun ise anlamlı bir etkisinin olmadığı saptanmıştır. Hiyerarşik regresyon analizinde, sosyodemografik değişkenler kontrol edildikten sonra da modelin anlamlılığını koruduğu ve açıklayıcılığının arttığı belirlenmiştir ($\Delta R^2=0.026$).
Sonuç: Çalışma sonuçları, ruh sağlığı okuryazarlığının özellikle inanç boyutunun damgalama davranışlarını azaltmada önemli bir rol oynadığını göstermektedir. Bu bulgular doğrultusunda, ruh sağlığına yönelik müdahalelerde yalnızca bilgi düzeyinin artırılmasına değil, aynı zamanda bireylerin inanç ve tutumlarının dönüştürülmesine odaklanılması gerektiği düşünülmektedir. Psikiyatri hemşireliği uygulamalarında damgalamayı azaltmaya yönelik psikoeğitim programlarının geliştirilmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Ruh Sağlığı Okuryazarlığı, Damgalama, Genç Erişkinler, Psikiyatri Hemşireliği, Ruh Sağlığı.

HSB49. Determining the Relationship Between Mental Health Literacy and Stigmatizing Behaviors in Young Adult Individuals

Arzu AYDOĞAN[1], İlayda ERTUĞRUL[2]
Department of Psychiatric Nursing, Faculty of Health Sciences, Yüksek İhtisas University, Ankara[1]
Coronary Intensive Care Unit, Private Medicana Hospital, Ankara[2]

Objective: This study aimed to examine the relationship between mental health literacy and stigmatizing behaviors among young and early adult individuals aged 18–39 years. Additionally, it sought to determine the predictive effects of the subdimensions of mental health literacy on stigma.
Methods: The study was conducted using a descriptive and cross-sectional design. The sample consisted of 601 individuals who were reached through snowball sampling and voluntarily participated in the research. Data were collected online via Google Forms. The data collection instruments included a sociodemographic information form, the Mental Health Literacy Scale, and the Stigma Scale. Descriptive statistics, Pearson correlation analysis, multiple linear regression, and hierarchical regression analyses were used for data analysis.
Results: The participants' mean total mental health literacy score was 17.16±3.27, while the mean stigma score was 51.10±14.29. A significant negative relationship was found between mental health literacy and stigma ($p<0.01$). Regression analysis revealed that among the subdimensions of mental health literacy, belief ($\beta=-0.199$, $p<0.001$) and knowledge ($\beta=-0.121$, $p<0.01$) significantly predicted stigma, whereas the resource dimension had no significant effect. Hierarchical regression analysis showed that the model remained significant and its explanatory power increased even after controlling for sociodemographic variables ($\Delta R^2=0.026$).
Conclusion: The findings indicate that mental health literacy, particularly its belief dimension, plays an important role in reducing stigmatizing behaviors. Based on these results, interventions aimed at improving mental health should focus not only on increasing knowledge levels but also on transforming individuals' beliefs and attitudes. The development of psychoeducation programs aimed at reducing stigma is recommended in psychiatric nursing practice.
Keywords: Mental Health Literacy, Stigma, Young Adults, Psychiatric Nursing, Mental Health.

HSB50. Erkek Hükümlüler Üzerinde Cezaevi Deneyiminin Dönüştürücü Etkileri: Fenomenolojik Bir Analiz

Elif Altun[1], Tuğba Yıldırım[2], Mehmet Korkmaz[3], Aycan Kayalar[4], Sevda Uzun[5], Gülbedin Korkutan[6]

Yozgat Bozok Üniversitesi, Akdağmadeni Sağlık Yüksekokulu, Hemşirelik Bölümü, Yozgat, Türkiye

Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Çankırı, Türkiye[2]

Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi Gazi Hastanesi, KLP Bilim Dalı, Ankara, Türkiye[4]

Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Kırşehir, Türkiye[5]

Yozgat Akdağmadeni Açık Ceza İnfaz Kurumu[6]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, fenomenolojik bir yaklaşım kullanarak cezaevi deneyiminin erkek hükümlüler üzerinde yarattığı dönüştürücü etkileri değerlendirmektir.

Yöntem: Fenomenolojik araştırma yönteminin uygulandığı bu çalışmada, Temmuz-Eylül 2025 tarihleri arasında Türkiye'nin iç kesiminde bulunan bir cezaevindeki 33 erkek hükümlüyle yazılı görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Araştırma verileri tematik analiz yöntemi kullanılarak değerlendirilmiştir. Çalışma, COREQ kontrol listesine uygun olarak yürütülmüş ve raporlanmıştır.

Bulgular: Verilerin analizinde beş tema (cezaevine ilk giriş süreci, cezaevinde uyum süreci, cezaevinde yaşanan değişim, eğitim, terapi ve rehabilitasyon, kişisel gelişim ve aktivite) ve on üç alt tema (ilk girişte yaşanan duygular, aileden uzak kalma, cezaevine yabancılaşma, uyumda yaşanan güçlükler, psikolojik zorluklar, kişisel ve davranışsal değişim, aile ve değerlerin kıymetini anlama, dini ve manevi değişim, katılım ve etkileri, katılımın sağladığı katkılar, kitap ve okuma etkisi, spor ve hobi, manevi ve psikolojik katkılar) ortaya çıkmıştır.

Sonuç: Çalışma sonucunda erkek hükümlülerin cezaevinde olmaktan dolayı psikososyal olarak olumsuz etkilendiği ve bireylerin baş etmede zorlandığı saptanmıştır. Zaman içinde hükümlülerin, sabır, öfke kontrolü ve düzenli yaşam gibi kişisel beceriler kazandığı, aile bağlarını ve manevi değerleri yeniden anlamlandırdığı belirlenmiştir. Bu çalışma, cezaevine ilk giriş ve uyum sürecinde ruhsal destek hizmetlerinin güçlendirilmesi, aile destek programlarının uygulanması ve rehabilitasyon programlarının bireysel ihtiyaçlara uygun, bütüncül bir yaklaşımla geliştirilmesi gerekliliğine dikkat çekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Cezaevi, Dönüştürücü Etki, Fenomenolojik Çalışma, Hükümlü

HSB50. Transformative Effects of Prison Experience on Male Convicts: A Phenomenological Analysis

Elif Altun[1], Tuğba Yıldırım[2], Mehmet Korkmaz[3], Aycan Kayalar[4], Sevda Uzun[5], Gülbedin Korkutan[6]

Department of Nursing, Akdağmadeni School of Health, Yozgat Bozok University, Yozgat, Türkiye[1]

Department of Nursing, Faculty of Health Sciences, Çankırı Karatekin University, Çankırı, Türkiye[2]

Department of Consultation-Liaison Psychiatry, Gazi Hospital, Health Research and Application Center, Gazi University, Ankara, Türkiye[4]

Department of Nursing, Faculty of Health Sciences, Kırşehir Ahi Evran University, Kırşehir, Türkiye[5]

Yozgat Akdağmadeni Open Penal Execution Institution[6]

Objective: This study aimed to evaluate the transformative effects of prison experience on male convicts using a phenomenological approach.

Methods: In this study employing a phenomenological research design, written interviews were conducted with 33 male convicts incarcerated in a prison located in central Türkiye between July and September 2025. The data were analyzed using thematic analysis. The study was conducted and reported in accordance with the COREQ checklist.

Results: Analysis of the data revealed five main themes (initial entry into prison, adaptation process in prison, changes experienced during imprisonment, education, therapy and rehabilitation, and personal development and activities) and thirteen subthemes (emotions experienced upon entry, separation from family, alienation from prison life, difficulties in adaptation, psychological challenges, personal and behavioral changes, appreciation of family and values, religious and spiritual transformation, participation and its effects, benefits gained through participation, the impact of books and reading, sports and hobbies, and spiritual and psychological benefits).

Conclusion: The findings showed that male convicts were negatively affected psychosocially by imprisonment and experienced difficulties in coping with the prison environment. Over time, however, they developed personal skills such as patience, anger management, and maintaining a structured lifestyle, while also redefining the importance of family relationships and spiritual values. The study highlights the need to strengthen mental health support services during the initial entry and adaptation period, implement family support programs, and develop rehabilitation programs tailored to individual needs through a holistic approach.

Keywords: Prison, Transformative Effect, Phenomenological Study, Convict

HSB51. Hükümlü Babaların Cezaevinde Baba Olmaya Yönelik Metaforik Algılarının ve Bilişsel Yapılarının İncelenmesi

Elif Altun[1], Tuğba Yıldırım[2], Mehmet Korkmaz[3], Aycan Kayalar[4], Sevda Uzun[5], Gülbedin Korkutan[6]

Yozgat Bozok Üniversitesi, Akdağmadeni Sağlık Yüksekokulu, Hemşirelik Bölümü, Yozgat, Türkiye

Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Çankırı, Türkiye[2]

Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi Gazi Hastanesi, KLP Bilim Dalı, Ankara, Türkiye[4]

Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Kırşehir, Türkiye[5]

Yozgat Akdağmadeni Açık Ceza İnfaz Kurumu[6]

Amaç: Bu çalışmada, hükümlü babaların cezaevinde baba olmaya yönelik metaforik algılarının ve bilişsel yapılarının incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Çalışma metafor analizine dayalı nitel bir araştırma olarak Temmuz-Ağustos 2025 tarihleri arasında Türkiye'nin iç bölgesindeki bir cezaevindeki 30 hükümlü baba ile gerçekleştirilmiştir. Veriler, "Katılımcı Bilgi Formu", "Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu" ve "Cezaevinde Olmanın Babalık Rolüne Etkisine Yönelik Form" kullanılarak yüz yüze toplanmıştır. Veriler içerik analizi tekniği kullanılarak analiz edilmiştir. Çalışma COREQ kontrol listesine göre yapılmış ve raporlanmıştır.

Bulgular: Hükümlü babaların cezaevinde baba olmaya yönelik metaforik algılarında çizme ve yazma tekniği ile 3 tematik metafor ürettikleri belirlenmiştir. Bu temalar özlem ve hasret, acı ve çaresizlik, korku ve kaygıyla karakterize edilen cezaevinde baba olmanın duygusal yansımaları; ilgisizlik ve yalnızlık, eğitim ve sosyal hayatla karakterize edilen cezaevinde baba olmanın çocuklara etkisi; kendi hatalarını fark etme ve sorumluluk hissiyle karakterize edilen cezaevinde baba olmanın kişisel yansımaları olarak sınıflandırılmıştır.

Sonuç: Çalışma sonuçları, cezaevinde baba olmanın babalığın yalnızca kısıtlanmış bir ebeveynlik durumu değil, aynı zamanda kimlik yeniden değerlendirmesi, duygusal yük ve kişisel dönüşüm süreçleriyle örülü karmaşık bir yapı olduğunu göstermektedir. Çalışma, aile bağlarını koruyan ve hapis sonrası babalık kimliğini güçlendiren psikososyal müdahalelere, çocuk dostu ziyaret politikalarına ve rehabilitasyon amaçlı babalık programlarına duyulan ihtiyacın altını çizmektedir.

Anahtar Kelimeler: Babalık, Cezaevi, Hükümlü Baba, Metafor

HSB51. Examining the Metaphorical Perceptions and Cognitive Structures of Incarcerated Fathers Regarding Fatherhood in Prison

Elif Altun[1], Tuğba Yıldırım[2], Mehmet Korkmaz[3], Aycan Kayalar[4], Sevda Uzun[5], Gülbedin Korkutan[6]

Department of Nursing, Akdağmadeni School of Health, Yozgat Bozok University, Yozgat, Türkiye[1]

Department of Nursing, Faculty of Health Sciences, Çankırı Karatekin University, Çankırı, Türkiye[2]

Department of Consultation-Liaison Psychiatry, Gazi Hospital, Health Research and Application Center, Gazi University, Ankara, Türkiye[4]

Department of Nursing, Faculty of Health Sciences, Kırşehir Ahi Evran University, Kırşehir, Türkiye[5]

Yozgat Akdağmadeni Open Penal Execution Institution[6]

Objective: This study aimed to examine the metaphorical perceptions and cognitive structures of incarcerated fathers regarding fatherhood in prison.

Methods: This qualitative study, based on metaphor analysis, was conducted between July and August 2025 with 30 incarcerated fathers in a prison located in the central region of Türkiye. Data were collected through face-to-face interviews using the Participant Information Form, Semi-Structured Interview Form, and Form on the Effects of Imprisonment on the Fatherhood Role. The data were analyzed using content analysis. The study was conducted and reported in accordance with the Consolidated Criteria for Reporting Qualitative Research (COREQ) checklist.

Results: It was determined that incarcerated fathers produced three thematic metaphors regarding fatherhood in prison using drawing and writing techniques. These themes were classified as: the emotional reflections of fatherhood in prison, characterized by longing and yearning, pain and helplessness, and fear and anxiety; the effects of fatherhood in prison on children, characterized by neglect and loneliness, education, and social life; and the personal reflections of fatherhood in prison, characterized by recognizing one's own mistakes and developing a sense of responsibility.

Conclusion: The findings indicate that fatherhood in prison is not merely a restricted form of parenting but also a complex phenomenon involving identity re-evaluation, emotional burden, and personal transformation. The study highlights the need for psychosocial interventions that strengthen family bonds and support fatherhood after release, child-friendly visitation policies, and rehabilitation-oriented fatherhood programs.

Keywords: Fatherhood, Prison, Incarcerated Father, Metaphor

ESB13. Gebelikten Postpartum Döneme Mindfulness Temelli Yaklaşımların Klinik Etkileri

Fatma Nisan Akçay[1], Nazan Karahan[2]
Eğitim Birimi, Çankaya İlçe Sağlık Müdürlüğü, Ankara, Türkiye[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye[2]

Giriş ve Amaç: Mindfulness (bilinçli farkındalık), bireyin duygu, düşünce ve bedensel duyumlarını yargılamadan fark etmesini ve mevcut ana odaklanmasını sağlayan bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım, zihinsel ve bedensel meditasyonları içermektedir. Literatürde, mindfulness temelli müdahalelerin gebelik, doğum ve postpartum dönemde anne memnuniyeti, güvenli doğum süreci ve düşük müdahale oranları gibi bakım kalitesi göstergeleri ile ilişkili olduğu bildirilmektedir. Bu derlemenin amacı, gebelikten postpartum döneme mindfulness temelli yaklaşımların klinik etkilerini incelemektir.
Bulgular: Literatürde, mindfulness temelli müdahalelerin gebelik döneminde maternal stres, anksiyete ve depresyon düzeylerini azalttığı, doğum korkusunu hafiflettiği ve doğum özyeterliliğini artırdığı bildirilmiştir. Ayrıca gestasyonel diyabetli gebelerde kan şekeri regülasyonu ve HbA1c düzeylerinde iyileşmeler sağladığı belirtilmiştir. Doğum sürecinde algılanan ağrı düzeyini, doğum süresini ve sezaryen oranlarını azaltabildiği; acil sezaryen riskini düşürdüğü ve yenidoğan Apgar skorlarını artırdığı bildirilmiştir. Postpartum dönemde ise depresyon belirtilerini azalttığı ve anne-bebek bağlanmasını güçlendirdiği belirtilmiştir. Bu bulgular, mindfulness temelli yaklaşımların bakım kalitesi ve klinik sonuçlar üzerinde olumlu etkiler oluşturduğunu göstermektedir.
Sonuç: Mindfulness temelli müdahaleler, gebelikten postpartum döneme uzanan bakım süreçlerinde klinik sonuçları iyileştirme potansiyeline sahip kanıta dayalı ve bütüncül bir yaklaşım sunmaktadır. Bu yaklaşımın ebelik bakım süreçlerine entegre edilmesi, bakım kalitesinin artırılmasına ve maternal ile neonatal sonuçların iyileştirilmesine önemli katkılar sağlayabilir.
Anahtar Kelimeler: Mindfulness, gebelik, doğum, postpartum dönem, bakım kalitesi.

ESB13. Clinical Effects of Mindfulness-Based Approaches from Pregnancy to the Postpartum Period

Fatma Nisan Akçay[1], Nazan Karahan[2]
Education Unit, Çankaya District Health Directorate, Ankara, Türkiye[1]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[2]

Introduction and Objective: Mindfulness is an approach that enables individuals to recognize their emotions, thoughts, and bodily sensations without judgment and to focus on the present moment. This approach includes mental and body-based meditation practices. The literature indicates that mindfulness-based interventions during pregnancy, childbirth, and the postpartum period are associated with quality-of-care indicators such as maternal satisfaction, safe childbirth processes, and reduced intervention rates. This review aimed to examine the clinical effects of mindfulness-based approaches from pregnancy to the postpartum period.
Results: The literature reports that mindfulness-based interventions during pregnancy reduce maternal stress, anxiety, and depression levels, alleviate fear of childbirth, and improve childbirth self-efficacy. In addition, improvements in blood glucose regulation and HbA1c levels have been reported among pregnant women with gestational diabetes. During childbirth, these interventions have been shown to reduce perceived pain levels, duration of labor, and cesarean section rates, decrease the risk of emergency cesarean delivery, and improve newborn Apgar scores. In the postpartum period, mindfulness-based approaches have been reported to reduce depressive symptoms and strengthen mother–infant bonding. These findings demonstrate that mindfulness-based approaches have positive effects on quality of care and clinical outcomes.
Conclusion: Mindfulness-based interventions offer an evidence-based and holistic approach with the potential to improve clinical outcomes throughout care processes extending from pregnancy to the postpartum period. Integrating this approach into midwifery care practices may contribute significantly to improving the quality of care and enhancing maternal and neonatal outcomes.
Keywords: Mindfulness, pregnancy, childbirth, postpartum period, quality of care

ESB14. Ebe Liderliğinde Sürekli Bakımın Klinik Doğum Sonuçlarına Etkisi: Aile Merkezli Yaklaşım

Fatma Nisan Akçay[1], Arzu Kul Uçtu[2]
Eğitim Birimi, Çankaya İlçe Sağlık Müdürlüğü, Ankara, Türkiye[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye[2]

Giriş ve Amaç: Ebe liderliğindeki sürekli bakım modeli, tek bir ebe veya bir ebe ekibinin gebelik, doğum ve postpartum erken dönem boyunca kadına sürekli, bireyselleştirilmiş ve bütüncül bakım sunduğu bir yaklaşımdır. Dünya Sağlık Örgütü, ebelik bakımının gebelik, doğum ve doğum sonrası süreçte yetkin, şefkatli ve kanıta dayalı hizmet sunumunu kapsadığını vurgulamaktadır. Küresel veriler, ebelik hizmetlerinin güçlendirilmesinin anne ve yenidoğan mortalite ve morbiditesini azaltmada etkili olduğunu göstermektedir. Bu derleme, ebe liderliğinde sürekli bakım modelinin aile merkezli yaklaşım çerçevesinde maternal ve neonatal klinik sonuçlara etkisini incelemeyi amaçlamaktadır.
Bulgular: Literatür, ebe liderliğinde sürekli bakım modelinin yüksek temaslı ve düşük müdahaleli bir yaklaşım olduğunu göstermektedir. Gebelik döneminde doğuma hazırlık eğitimlerine katılımı artırdığı, gereksiz antenatal müdahaleleri azalttığı ve kadınların doğum korkusu ile stres düzeylerini azaltarak doğum öz yeterliliğini artırdığı bildirilmiştir. Ayrıca partner katılımını destekleyerek baba adaylarının doğum korkusunu azalttığı belirtilmiştir. Doğum sürecinde modelin doğumun fizyolojik sürecini desteklediği, indüksiyon ve erken doğum oranlarını azalttığı ve obstetrik müdahaleleri düşürdüğü ortaya konulmuştur. Bunun yanında, acil sezaryan ve epizyotomi oranlarını azalttığı, vajinal doğum oranlarını artırdığı, postpartum kanama ve neonatal komplikasyonları azalttığı ve yenidoğan yoğun bakım ünitesinde yatış süresini kısalttığı bildirilmiştir. Postpartum dönemde ise anne memnuniyetini artırdığı, anne-bebek bağlanmasını güçlendirdiği ve emzirme oranlarını yükselttiği belirtilmiştir. Tanıdık ebe eşliğinde doğum yapan kadınların doğum deneyimini daha olumlu algıladığı, ağrı ile baş etme düzeylerinin arttığı ve bakım süreçlerine aktif katılım sağladığı bildirilmiştir.
Sonuç: Ebe liderliğinde sürekli bakım modeli, aile merkezli yaklaşım çerçevesinde gebelik, doğum ve postpartum süreçte daha güvenli, düşük müdahaleli ve olumlu maternal-neonatal sonuçlarla ilişkili kanıta dayalı bir bakım yaklaşımıdır. Bu modelin sağlık sistemine entegrasyonunun desteklenmesi, anne ve yenidoğan sağlığının iyileştirilmesine katkı sağlayacaktır.
Anahtar Kelimeler: Ebe liderliği, sürekli bakım, aile merkezli bakım, maternal ve neonatal sonuçlar.

ESB14. The Effect of Midwife-Led Continuity of Care on Clinical Birth Outcomes: A Family-Centered Approach

Fatma Nisan Akçay[1], Arzu Kul Uçtu[2]
Education Unit, Çankaya District Health Directorate, Ankara, Türkiye[1]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[2]

Introduction and Objective: The midwife-led continuity of care model is an approach in which a single midwife or a team of midwives provides continuous, individualized, and holistic care to women throughout pregnancy, childbirth, and the early postpartum period. The World Health Organization emphasizes that midwifery care includes competent, compassionate, and evidence-based services during pregnancy, childbirth, and the postpartum period. Global data indicate that strengthening midwifery services is effective in reducing maternal and neonatal mortality and morbidity. This review aimed to examine the effects of the midwife-led continuity of care model on maternal and neonatal clinical outcomes within the framework of a family-centered approach.
Results: The literature demonstrates that the midwife-led continuity of care model is a high-contact and low-intervention approach. During pregnancy, it has been reported to increase participation in childbirth preparation education, reduce unnecessary antenatal interventions, decrease fear of childbirth and stress levels, and improve women's childbirth self-efficacy. In addition, it has been shown to support partner involvement and reduce expectant fathers' fear of childbirth. During labor, the model supports the physiological process of childbirth, decreases induction and preterm birth rates, and reduces obstetric interventions. Furthermore, it has been reported to decrease emergency cesarean section and episiotomy rates, increase vaginal birth rates, reduce postpartum hemorrhage and neonatal complications, and shorten neonatal intensive care unit admission duration. In the postpartum period, it increases maternal satisfaction, strengthens mother–infant bonding, and improves breastfeeding rates. Women who give birth with a familiar midwife have been reported to perceive their birth experience more positively, have improved coping abilities with pain, and actively participate in care processes.
Conclusion: The midwife-led continuity of care model is an evidence-based care approach associated with safer, low-intervention, and positive maternal-neonatal outcomes throughout pregnancy, childbirth, and the postpartum period within a family-centered approach. Supporting the integration of this model into healthcare systems may contribute to improving maternal and neonatal health.
Keywords: Midwife-led care, continuity of care, family-centered care, maternal and neonatal outcomes

HSB52. Babaların Emzirmeye İlişkin Tutumları, Emzirmeye Katılımları ve Etkileyen Faktörlerin Belirlenmesi

Mehtap Uzun Aksoy[1], Beyza Sevindik[2], Aleyna Yürümez[3]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[1]
Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü

Amaç: Bu çalışmada da babaların emzirmeye ilişkin tutumları, emzirmeye katılımları ve etkileyen faktörlerinin belirlenmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Kesitsel-ilişki arayıcı desendeki araştırmanın evrenini Türkiye'de yaşayan tüm babalar oluşturmuştur. Örneklem (n:385) evreni bilinmeyen örneklem büyüklüğü hesaplama yöntemiyle (p:0,5; q:0,5; d:0,05, t:1,96) hesaplanmıştır. Araştırmaya okuryazar olan, en az bir kez emzirme deneyimi bulunan, en büyük çocuğu 5 yaşını geçmeyen ve akıllı telefon kullanan babalar dâhil edilmiştir. Veriler, "Baba Bilgi Formu" ve "Babaların Emzirme Tutumu (BETÖ) ve Katılımı Ölçeği (BEKÖ)"yle toplanmıştır. Veriler 28 Ekim 2024-17 Haziran 2025 tarihleri arasında çevrimiçi olarak (Google Forms) sosyal medya platformlarında linkin paylaşılması yoluyla toplanmıştır. Veriler normal dağıldığında Independent Sample t test, One Way ANOVA, Pearson korelasyon testi; normal dağılmadığı durumda "Mann-Whitney U, Kruskall-Wallis H ve Spearman korelasyon testi uygulanmıştır. BETÖ puanları normal dağıldığından muhtemel katkıda bulunan ilişkili bağımsız değişkenler için hiyerarşik regresyon analizi yapılmıştır. Gazi Üniversitesi Etik Komisyonu'ndan izin alınmıştır. Araştırma TÜBİTAK 2209-A Üniversite Öğrencileri Araştırma Projeleri Destekleme Programı 2023/2 kapsamında (1919B012333164) desteklenmiştir.
Bulgular: Babaların yaş ortalaması 36.87±7.77; %57.7'si üniversite mezunu, %93.8'i çalışan ve %89.9'u çekirdek aileye sahip, %50.4'ünün tek çocukludur. Babaların BETÖ toplam puan ortalaması 54.84±5.98; BEKÖ toplam puan ortalaması 57.51±6.73'tür. Babaların %67.5'inin emzirmeye yönelik negatif tutum içinde bulunduğu ve %51.2'sinin emzirmeye iyi düzeyde katılımlarının bulunduğu tespit edilmiştir. Babaların emzirmeye ilişkin tutumlarını etkileyen faktörlerin belirlenmesi için çok değişkenli regresyon analizi yapılmıştır. Modele, BETÖ toplam puanı ile yapılan ikili analizlerde istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptanan öğrenim, çalışma, gebeliği planlama, gebeliğe birlikte karar verme ve emzirme sürecine katılım durumu değişkenleri dâhil edilmiştir (p=0.000). Model, BETÖ toplam puanındaki varyansın %19'unu açıklamıştır (R2=0,192, Adjusted R2=0.182). Tolerans-VIF değerleri (1,017-2,095) ve Durbin-Watson katsayısı (1.859) modelde çoklu bağlantı sorunu olmadığını göstermiştir. Çok değişkenli regresyon analizi sonucunda öğrenim durumu (β=-0.196; p<0.001), çalışma durumu (β=0.174; p<0.001) ve emzirme sürecine katılım durumunun (β=0.368; p<0.001) babaların emzirmeye ilişkin tutumlarını etkileyen faktörler olduğu belirlenmiştir.
Sonuç: Sonuç olarak, babaların yarısından fazlasının emzirmeye yönelik tutumlarının negatif olduğu, ancak neredeyse yarısının emzirmeye katıldıkları; üniversite ve üzerinde eğitim düzeyi, çalışma ve emzirme sürecine iyi katılım babaların emzirmeye ilişkin tutumlarını olumlu etkileyen faktörler olduğu belirlenmiştir.
Anahtar Kelimeler: Emzirme, baba, emzirme tutumu, emzirme katılımı, hemşirelik.

HSB52. Determining Fathers' Attitudes Toward Breastfeeding, Their Involvement in Breastfeeding, and Related Factors

Mehtap Uzun Aksoy[1], Beyza Sevindik[2], Aleyna Yürümez[3]
Gazi University, Faculty of Nursing[1]
Gazi University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing

Objective: This study aimed to determine fathers' attitudes toward breastfeeding, their involvement in breastfeeding, and the factors affecting these aspects.
Methods: This cross-sectional correlational study included fathers living in Türkiye. The sample size (n=385) was calculated using the unknown population sample size calculation method (p=0.5; q=0.5; d=0.05; t=1.96). Fathers who were literate, had experienced breastfeeding at least once, had their oldest child aged five years or younger, and used smartphones were included in the study. Data were collected using the "Father Information Form" and the "Father Breastfeeding Attitude (FBA) and Involvement Scale (FBIS)." Data were collected online via Google Forms between October 28, 2024, and June 17, 2025, by sharing the survey link on social media platforms. For normally distributed data, the Independent Samples t-test, One-Way ANOVA, and Pearson correlation test were used; for non-normally distributed data, the Mann–Whitney U test, Kruskal–Wallis H test, and Spearman correlation test were applied. Since FBA scores showed normal distribution, hierarchical regression analysis was performed to determine possible contributing related independent variables. Ethical approval was obtained from the Gazi University Ethics Committee. The study was supported within the scope of the TÜBİTAK 2209-A University Students Research Projects Support Program 2023/2 (1919B012333164).
Results: The mean age of fathers was 36.87±7.77 years; 57.7% were university graduates, 93.8% were employed, 89.9% had nuclear families, and 50.4% had one child. The mean total score of the Father Breastfeeding Attitude Scale was 54.84±5.98, and the mean total score of the Father Breastfeeding Involvement Scale was 57.51±6.73. It was determined that 67.5% of fathers had negative attitudes toward breastfeeding, while 51.2% had a good level of involvement in breastfeeding. A multivariate regression analysis was conducted to determine the factors affecting fathers' attitudes toward breastfeeding. The variables of education level, employment status, planning of pregnancy, joint decision-making regarding pregnancy, and involvement in the breastfeeding process, which were found to be statistically significant in bivariate analyses with the total FBA score, were included in the model (p=0.000). The model explained 19% of the variance in the total FBA score (R^2=0.192, Adjusted R^2=0.182). Tolerance-VIF values (1.017–2.095) and the Durbin–Watson coefficient (1.859) indicated that there was no multicollinearity problem in the model. According to the results of the multivariate regression analysis, education level (β=-0.196; p<0.001), employment status (β=0.174; p<0.001), and involvement in the breastfeeding process (β=0.368; p<0.001) were identified as factors affecting fathers' attitudes toward breastfeeding.
Conclusion: The results showed that more than half of the fathers had negative attitudes toward breastfeeding, while nearly half were involved in the breastfeeding process. Higher education level (university degree or above), employment status, and active involvement in breastfeeding were identified as factors positively influencing fathers' attitudes toward breastfeeding.

Keywords: Breastfeeding, father, breastfeeding attitude, breastfeeding involvement, nursing

HSB53. Acil Servis Hemşirelerin Travmatik Hasta Bakımına İlişkin Deneyimleri: Fenomenolojik Bir Araştırma

Ümran Altınöz Demircan[1], Merve Işık[2]
Sinop Üniversitesi Durağan Meslek Yüksekokulu[1]
Giresun Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi[2]

Amaç: Bu araştırmanın amacı acil servis hemşirelerinin travmatik hasta bakımına ilişkin yaşanmış deneyimlerini keşfetmek ve bu deneyimlerin duygusal, mesleki ve bireysel boyutlarını ortaya koymaktır. Travmatik hasta bakım sürecinde hayati rol oynayan acil servis hemşireleri hem zorlu alan yönetimi hem ortaya çıkan değişimlerle baş etmek zorunda kalmaktadır.
Yöntem: Bu çalışma, Aralık 2025–Mart 2026 tarihleri arasında yürütülen tanımlayıcı fenomenolojik bir araştırma olarak tasarlanmıştır. Çalışmada, acil servis hemşirelerinin travmatik hasta bakımına ilişkin deneyimlerinin özünü ortaya koymak amacıyla nitel bir yaklaşım benimsenmiştir. Veriler, bir devlet hastanesinin acil servisinde görev yapan ve ölçüt örnekleme yöntemi ile seçilen 15 hemşire ile gerçekleştirilen yarı yapılandırılmış, derinlemesine bireysel görüşmeler yoluyla toplanmıştır. Bu çalışmada veri toplama sürecinde "Katılımcı Bilgi Formu" ve "Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu" kullanılmıştır. Bu araştırmada elde edilen nitel veriler Collazzi tarafından fenomenolojik araştırmalar için geliştirilen 7 aşamalı analiz yöntemi doğrultusunda analiz edilmiştir.
Bulgular: Travmatik vakalarla karşılaşma sıklığı incelendiğinde, katılımcıların önemli bir kısmının bu tür vakalarla "neredeyse her gün" karşılaştığı görülmüştür. Katılımcıların yalnızca bir kısmının travmatik olaylara yönelik eğitim aldığı belirlenmiştir. Bu çalışmada, acil servis hemşirelerinin travmatik hasta bakımına ilişkin yaşantıları beş ana tema altında ele alınmıştır: travmanın anlamlandırılması, duygusal ve bedensel tepkiler, mesleki kimlikte dönüşüm, başa çıkma stratejileri ve kurumsal ve sistemik engelledir. Bu temalar, hemşirelerin travmatik bakım sürecini yalnızca klinik bir görev olarak değil, aynı zamanda duygusal, kişisel ve mesleki yönleriyle deneyimlediklerini göstermektedir.
Sonuç: Hemşirelik uygulamalarında, travmatik olayları ele almak, hemşirelerin başa çıkma mekanizmalarını, destek sistemlerini anlamak ve iş bağlılığını artırmak için oldukça önemlidir. Bu farkındalık, hasta bakım kalitesinin yükseltilmesi ve hemşirelik mesleği için destek mekanizmalarının, planlanan eğitim programlarının geliştirilmesine katkıda bulunabilir. Araştırma sonuçları sağlık politikalarının geliştirilmesine, önleme çalışmalarına ve acil servis hemşirelerinin güçlenmesine dayanak sağlayacak niteliktedir.
Anahtar Kelimeler: Acil servis, hemşire, travmatik hasta, deneyim, fenomenolojik araştırma

HSB53. Experiences of Emergency Department Nurses Regarding Traumatic Patient Care: A Phenomenological Study

Ümran Altınöz Demircan[1], Merve Işık[2]
Sinop University, Durağan Vocational School[1]
Giresun University, Faculty of Health Sciences[2]

Objective: This study aimed to explore the lived experiences of emergency department nurses regarding traumatic patient care and to reveal the emotional, professional, and individual dimensions of these experiences. Emergency department nurses, who play a vital role in traumatic patient care processes, must cope with both challenging field management and the changes that emerge during these processes.
Methods: This study was designed as a descriptive phenomenological research conducted between December 2025 and March 2026. A qualitative approach was adopted to reveal the essence of emergency department nurses' experiences related to traumatic patient care. Data were collected through semi-structured, in-depth individual interviews conducted with 15 nurses working in the emergency department of a public hospital and selected using criterion sampling. The "Participant Information Form" and "Semi-Structured Interview Form" were used for data collection. The qualitative data obtained in this study were analyzed according to the seven-stage analysis method developed by Colaizzi for phenomenological research.
Results: When the frequency of encountering traumatic cases was examined, it was observed that a significant proportion of participants encountered such cases "almost every day." It was determined that only some participants had received training related to traumatic events. In this study, emergency department nurses' experiences regarding traumatic patient care were addressed under five main themes: understanding the meaning of trauma, emotional and physical responses, transformation in professional identity, coping strategies, and institutional and systemic barriers. These themes demonstrate that nurses experience traumatic care processes not only as a clinical responsibility but also through emotional, personal, and professional dimensions.
Conclusion: In nursing practice, addressing traumatic events is highly important for understanding nurses' coping mechanisms, support systems, and enhancing work engagement. This awareness may contribute to improving the quality of patient care and developing support mechanisms and planned educational programs for the nursing profession. The findings of this study may provide a foundation for the development of health policies, prevention strategies, and empowerment of emergency department nurses.
Keywords: Emergency department, nurse, traumatic patient, experience, phenomenological research

HSB54. Ankara Etlik Şehir Hastanesi'nde Yatan Hasta Düşmelerinin Önlenmesine Yönelik İyileştirme Projesinin Değerlendirilmesi

Aynur Emir Güven[1], Mihran Küçük[2], Hava Akgün[3], Dursun Ali Sağlam[4]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Kalite Yönetim Direktörlüğü, Ankara
Ankara Etlik Şehir Hastanesi[4]

Amaç: Bu çalışma,Ankara Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastane'de tüm yataklı kliniklerde(yoğun bakım hariç)pilot olarak uygulanan yatan hasta düşmelerinin önlenmesine yönelik iyileştirme projesiyle düşme oranında %50 azalma sağlanması amaçlanmıştır.Çalışma Sağlığın Geliştirilmesi Genel Müdürlüğü,Sağlıkta Kalite,Akreditasyon ve Çalışan Hakları Daire Başkanlığı ve Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kalite Yönetim Direktörlüğü işbirliğiyle yapılmıştır.
Yöntem: 01.Kasım.2024–01.Mart.2025 tarihleri arasında yataklı kliniklerde uygulanan düşme önleme projesi retrospektf,tanımlayıcı ve karşılaştırmalı bir kalite iyileştirme çalışması olarak yürütülmüştür.Proje Yatan Hasta Düşme Oranı Göstergesi ve Düşme Olay Bildirim verilerinin analiziyle gerçekleştirilmiştir.Proje öncesi(Temmuz–Eylül 2024) ve proje sonrası(Aralık 2024–Şubat 2025) dönemler karşılaştırılmıştır.Veriler;yatan hasta sayısı,düşen hasta sayısı,düşme oranları, düşme alanları ve klinikler açısından değerlendirilmiştir.İstatistiksel olarak yüzdelik hesaplama ve oran hesaplama kullanılmıştır.
Bulgular: Retrospektif olarak proje öncesi dönemde(Temmuz–Eylül 2024) yatan hasta sayısı 13609,düşen hasta sayısı 33,düşme oranı %0,24 olarak tespit edilmiştir. Düşmelerin en sık gerçekleştiği alanlar: %66,8 hasta odası %18,1 banyo-tuvalet %15,1 koridor Klinik bazlı değerlendirmede düşmelerin %54,5'sinin(18 hasta) cerrahi kliniklerde, %45,5'inin (15 hasta) dahili kliniklerde meydana geldiği belirlenmiştir. Düşme oranının azaltılması amacıyla uygulanan iyileştirme faaliyetleri: Düşme Önleme ve Kontrol Timlerinin kurulması, Yüksek riskli hastalar için günlük/haftalık checklist uygulamaları, Hasta ve refakatçilere yönelik dijital eğitimler(video,QR kod,afiş), Hekim vizitlerinde düşme riskinin vurgulanması, HBYS üzerinden refakatçi takibi, Çağrı zili kullanımının etkin izlenmesi, Üç aylık proje uygulama dönemi sonrasında(Aralık 2024–Şubat 2025) yatan hasta sayısı 14793, düşen hasta sayısı 18,düşme oranı %0,12 olarak saptanmıştır. Düşmelerin en sık gerçekleştiği alanlar:%44,4 banyo-tuvalet, %27,7 hasta odası, %22,2 yataktan düşme. Klinik bazlı değerlendirmede düşmelerin %61,12'sinin(11 hasta) cerrahi kliniklerde, %38,88'inin(7 hasta) dahili kliniklerde meydana geldiği belirlenmiştir. Üç aylık dönem hasta düşme oranları karşılaştırıldığında %50 azalma sağlandığı tespit edilmiştir.
Sonuç: Yatan hasta düşmelerinin önlenmesine yönelik multidisipliner ve sistematik yaklaşımlarla düşme oranında %50 azalma sağlanmıştır.Hasta güvenliğinin artırılması için;düşme önleme uygulamalarının yaygınlaştırılması,eğitim faaliyetlerinin sürekliliğinin sağlanması, HBYS tabanlı takip sistemlerinin geliştirilmesi, klinik bazlı özel önlemlerin planlanması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Hasta Güvenliği,Düşme Önleme,Kalite İyileştirme, Gösterge Yönetimi,

HSB54. Evaluation of the Improvement Project for the Prevention of Inpatient Falls at Ankara Etlik City Hospital

Aynur Emir Güven[1], Mihran Küçük[2], Hava Akgün[3], Dursun Ali Sağlam[4]
Ankara Etlik City Hospital, Quality Management Directorate, Ankara
Ankara Etlik City Hospital[4]

Aim: This study aimed to achieve a 50% reduction in the fall rate through an improvement project implemented as a pilot study in all inpatient clinics (excluding intensive care units) of Ankara Etlik City Hospital General Hospital for the prevention of inpatient falls. The study was conducted in collaboration with the General Directorate of Health Promotion, the Department of Quality, Accreditation and Employee Rights in Healthcare, and the Quality Management Directorate of Ankara Etlik City Hospital.

Methods: The fall prevention project implemented in inpatient clinics between November 1, 2024, and March 1, 2025, was conducted as a retrospective, descriptive, and comparative quality improvement study. The project was carried out through the analysis of the Inpatient Fall Rate Indicator and Fall Event Notification data. The pre-project period (July–September 2024) and the post-project period (December 2024–February 2025) were compared. Data were evaluated in terms of the number of inpatients, number of patients experiencing falls, fall rates, locations of falls, and clinical units. Percentage calculations and rate calculations were used for statistical analysis.

Results: Retrospective evaluation showed that during the pre-project period (July–September 2024), the number of inpatients was 13,609, the number of patients who experienced falls was 33, and the fall rate was 0.24%. The most frequent locations of falls were patient rooms (66.8%), bathrooms/toilets (18.1%), and corridors (15.1%). Clinical evaluation revealed that 54.5% (18 patients) of falls occurred in surgical clinics, while 45.5% (15 patients) occurred in internal medicine clinics.

Improvement activities implemented to reduce the fall rate included establishing Fall Prevention and Control Teams, applying daily/weekly checklists for high-risk patients, providing digital education (videos, QR codes, posters) for patients and caregivers, emphasizing fall risk during physician rounds, monitoring caregivers through the Hospital Information Management System (HIMS), and ensuring effective monitoring of call bell usage.

After the three-month project implementation period (December 2024–February 2025), the number of inpatients was 14,793, the number of patients who experienced falls was 18, and the fall rate decreased to 0.12%. The most frequent locations of falls were bathrooms/toilets (44.4%), patient rooms (27.7%), and falls from beds (22.2%). Clinical evaluation showed that 61.12% (11 patients) of falls occurred in surgical clinics, while 38.88% (7 patients) occurred in internal medicine clinics. Comparison of inpatient fall rates between the two three-month periods demonstrated a 50% reduction.

Conclusion: A 50% reduction in inpatient fall rates was achieved through multidisciplinary and systematic approaches aimed at preventing falls. To improve patient safety, it is recommended to expand fall prevention practices, ensure continuity of educational activities, develop HIMS-based monitoring systems, and plan clinic-specific preventive measures.

Keywords: Patient Safety, Fall Prevention, Quality Improvement, Indicator Management.

HSB55. 0–6 Aylık Bebeklerde Cilt Bakımı Uygulamalarına İlişkin Anne Görüşlerinin İncelenmesi: Nitel Bir Çalışma

Fatma Tokan Özkılıçarslan[1], Hafize Dağ Tüzmen[2]
KTO Karatay Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu[1]
KTO Karatay Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü[2]

Amaç: Bu çalışma, 0–6 aylık bebeklerde cilt bakımına yönelik annelerin görüşlerini, uygulamalarını ve deneyimlerini derinlemesine incelemeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Araştırma, fenomenolojik yaklaşıma dayalı nitel bir çalışma olarak yürütülmüştür. Çalışmaya 0–6 aylık bebeği olan 26 anne dahil edilmiştir. Veriler yarı yapılandırılmış görüşmeler aracılığıyla toplanmış ve tematik analiz yöntemiyle çözümlenmiştir.
Bulgular: Analiz sonucunda beş ana tema belirlenmiştir: (1) cilt bakımının gerekliliğine ilişkin algılar, (2) bakımın önemi ve gerekçeleri, (3) cilt sağlığına yönelik kaygılar, (4) günlük bakım uygulamaları ve ürün kullanımı, (5) geleneksel uygulamalar ve sağlık profesyonelleriyle etkileşim. Annelerin büyük çoğunluğu cilt bakımını gerekli görmekle birlikte bakımın minimal ve doğal ürünlerle yapılması gerektiğini vurgulamıştır. Cilt bakımının temel gerekçeleri arasında hassasiyetin korunması, kuruluğun önlenmesi ve enfeksiyon riskinin azaltılması yer almıştır. Pişik, kızarıklık ve alerjik reaksiyonlar en sık ifade edilen kaygılar arasında yer almıştır. Günlük bakım uygulamaları temizlik, nemlendirme ve banyo rutinleri etrafında şekillenmiş, banyo sıklığının genellikle haftada 2–3 kez olduğu belirlenmiştir. Geleneksel uygulamaların bazı anneler tarafından sürdürüldüğü, bazılarının ise bilinçli olarak reddedildiği görülmüştür.
Sonuç: Bebek cilt bakımı anneler tarafından önemli bir bakım alanı olarak görülmekte; ancak uygulamalar bireysel deneyimler ve kültürel inançlar doğrultusunda şekillenmektedir. Bu durum, kanıta dayalı ve kültürel açıdan duyarlı ebeveyn eğitim programlarına olan gereksinimi ortaya koymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Bebek cilt bakımı; anne deneyimleri; yenidoğan; nitel araştırma; geleneksel uygulamalar

HSB55. Investigation of Mothers' Perspectives on Skin Care Practices in Infants Aged 0–6 Months: A Qualitative Study

Fatma Tokan Özkılıçarslan[1], Hafize Dağ Tüzmen[2]
KTO Karatay University, Vocational School of Health Services[1]
KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[2]

Aim: This study aimed to explore mothers' perspectives, practices, and experiences regarding skin care in infants aged 0–6 months in depth.
Methods: This qualitative study was conducted based on a phenomenological approach. The study included 26 mothers with infants aged 0–6 months. Data were collected through semi-structured interviews and analyzed using thematic analysis.
Results: Five main themes were identified as a result of the analysis: (1) perceptions regarding the necessity of skin care, (2) the importance and reasons for skin care, (3) concerns related to skin health, (4) daily care practices and product use, and (5) traditional practices and interactions with healthcare professionals. Most mothers considered skin care necessary and emphasized that care should be performed with minimal and natural products. The main reasons for skin care included maintaining skin sensitivity, preventing dryness, and reducing the risk of infection. Diaper rash, redness, and allergic reactions were among the most frequently expressed concerns. Daily care practices were centered around cleansing, moisturizing, and bathing routines, and it was determined that bathing frequency was generally 2–3 times per week. Some mothers continued traditional practices, while others consciously rejected them.
Conclusion: Infant skin care is considered an important area of care by mothers; however, practices are shaped by individual experiences and cultural beliefs. This highlights the need for evidence-based and culturally sensitive parental education programs.
Keywords: Infant skin care; maternal experiences; newborn; qualitative research; traditional practices.

ESB15. Campinha-Bacote Modeli Çerçevesinde Ebelik Bakımında Kültürel Yeterlilik: Bir Vaka Analizi

Merve Türk[1], Neslihan Yılmaz Sezer[2]
Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

Amaç: Bu derlemenin amacı, Campinha-Bacote Kültürel Yeterlilik Süreci Modeli'ni tanıtmak ve modelin ebelik bakımındaki uygulanabilirliğini farklı kültürel geçmişe sahip olan bir vaka üzerinden incelemektir.
Yöntem: Bu incelemede, konuyla ilgili kapsamlı bir literatür taraması yapılmıştır. Ardından, örnek vakada ebe tarafından prenatal ve postpartum dönemlerde sürdürülen bakım, Campinha-Bacote Kültürel Yeterlilik Süreci Modeli'nin alt boyutları olan kültürel farkındalık, bilgi, beceri, karşılaşma, istek ve tevazu çerçevesinde yapılandırılmıştır.
Bulgular: Vaka sürecinde yürütülen bakımın değerlendirilmesine ilişkin bulgular, Campinha-Bacote Kültürel Yeterlilik Süreci Modeli'nin alt boyutları çerçevesinde sunulmuştur. Kültürel Farkındalık boyutunda; ebe kendi kültürel varsayımlarının farkına vararak bakım sürecini tarafsız bir şekilde yönetmiştir. Kendi değer ve önyargılarını sorgulayarak bakım sürecinde bunların etkisini sınırlandırmıştır. Kültürel Bilgi boyutunda; Suriyeli göçmen kadınlarda aile/eş merkezli karar alma mekanizmalarının baskın olduğu belirlenmiştir. Dil ve güven bariyerleri nedeniyle sağlık sistemine karşı mesafeli bir tutum sergilenebileceği saptanmıştır. Kültürel Beceri boyutunda; aşı ve topuk kanı reddine yönelik ayrıntılı kültürel öykü alınmıştır. Sağlık eğitimi, ailenin kültürel değerleri ve inançları doğrultusunda uyarlanmıştır. Dil bariyeri, eşin tercümanlığı ve beden dili kullanılarak aşılmaya çalışılmıştır. Kültürel Karşılaşma boyutunda; prenatal görüşmelerde gebenin göz temasından kaçındığı, pasif tutum sergilediği ve kararları eşine bıraktığı gözlemlenmiştir. Süreç boyunca tekrar eden etkileşimlerle güven ilişkisi kurulmuştur. Son görüşmede gebenin göz teması kurduğu ve iletişime daha aktif katıldığı belirlenmiştir. Kültürel İstek boyutunda; ebe, bakım sürecinde gönüllü olarak kültürel farklılıkları anlamaya ve bakımını buna göre şekillendirmeye istekli davranmıştır. Ailenin değerlerini dikkate alarak bakım sürecini uyarlama motivasyonu göstermiştir. Kültürel Tevazu boyutunda; kurulan güven ilişkisi ve sergilenen kültürel tevazu sayesinde anne korkularını daha rahat ifade edebilmiştir. Annenin karar verme sürecine aktif katılımı desteklenmiştir. Bilgilendirmeler sonucunda ailenin çekinceleri giderilmiş; topuk kanı ve yenidoğan aşılamalarına gönüllü katılım sağlanmıştır.
Sonuç: Campinha-Bacote Kültürel Yeterlilik Süreci Modeli, ebelik bakımında kültüre duyarlı yaklaşımın geliştirilmesinde yol gösterici bir çerçeve sunmaktadır. Çok kültürlü toplumlarda ebeler, farklı kültürel ihtiyaçlara sahip bireylere eşit ve uygun bakım sunabilmek için modelden yararlanabilir.
Anahtar Kelimeler: Ebelik Bakımı, Kültürel Yeterlilik, Campinha-Bacote Modeli

ESB15. Cultural Competence in Midwifery Care Within the Framework of the Campinha-Bacote Model: A Case Analysis

Merve Türk[1], Neslihan Yılmaz Sezer[2]
Ankara University, Graduate School of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye

Aim: The aim of this review is to introduce the Campinha-Bacote Process of Cultural Competence Model and to examine its applicability in midwifery care through a case involving an individual from a different cultural background.
Method: In this review, a comprehensive literature search was conducted on the subject. Subsequently, in the case example, the care provided by the midwife during the prenatal and postpartum periods was structured within the framework of the subdimensions of the Campinha-Bacote Process of Cultural Competence Model, including cultural awareness, cultural knowledge, cultural skill, cultural encounters, cultural desire, and cultural humility.
Results: The findings regarding the evaluation of care provided throughout the case process were presented within the framework of the subdimensions of the Campinha-Bacote Process of Cultural Competence Model. In the dimension of Cultural Awareness, the midwife managed the care process objectively by recognizing her own cultural assumptions. She questioned her own values and prejudices and limited their influence on the care process. In the dimension of Cultural Knowledge, it was determined that family/spouse-centered decision-making mechanisms were dominant among Syrian immigrant women. It was also found that language and trust barriers could lead to a distant attitude toward the healthcare system. In the dimension of Cultural Skill, a detailed cultural assessment was conducted regarding vaccine and newborn screening refusal. Health education was adapted according to the family's cultural values and beliefs. The language barrier was addressed through the spouse's interpretation and the use of body language. In the dimension of Cultural Encounters, it was observed during prenatal interviews that the pregnant woman avoided eye contact, displayed a passive attitude, and left decisions to her spouse. A trusting relationship was established through repeated interactions throughout the process. In the final interview, the woman was observed to maintain eye contact and participate more actively in communication. In the dimension of Cultural Desire, the midwife demonstrated willingness to understand cultural differences voluntarily and to shape care accordingly. She showed motivation to adapt the care process by considering the family's values. In the dimension of Cultural Humility, the mother was able to express her fears more comfortably due to the established trust and the culturally humble approach. The mother's active participation in decision-making was supported. Following the information provided, the family's concerns were addressed, and voluntary participation in newborn screening and vaccinations was achieved.
Conclusion: The Campinha-Bacote Process of Cultural Competence Model provides a guiding framework for developing culturally sensitive approaches in midwifery care. In multicultural societies, midwives can benefit from this model to provide equitable and appropriate care for individuals with diverse cultural needs.
Keywords: Midwifery Care, Cultural Competence, Campinha-Bacote Model

HSB56. Saf Stres Üriner İnkontinanslı Kadınlarda Pelvik Taban Rehabilitasyonunun Kısa Dönem Klinik Etkilerinin Değerlendirilmesi

Buse Kaya[1], Ayşe Gizem Yıldız[2], Didem Demir[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Saf stres üriner inkontinans tanısı alan kadınlarda pelvik taban rehabilitasyonunun kısa dönem semptom şiddeti üzerindeki etkisinin değerlendirilmesi amaçlandı.
Gereç ve Yöntem: Bu gözlemsel çalışmaya, pelvik taban rehabilitasyon merkezine başvuran, 25–45 yaş aralığında ve vücut kitle indeksi (VKİ) <40 kg/m² olan saf stres üriner inkontinanslı hastalar dahil edildi. Tüm hastalara standart pelvik taban rehabilitasyon programı uygulandı. Semptom şiddeti, tedavi öncesi ve tedavi sonrası 6. haftada Sandvik Severity Index kullanılarak değerlendirildi. Skorlar hafif (0), orta (1), şiddetli (2) ve çok şiddetli (3) olarak sınıflandırıldı. Tedavi öncesi ve sonrası skorlar karşılaştırıldı. İstatistiksel analizde Wilcoxon signed-rank testi kullanıldı ve p<0,05 anlamlı kabul edildi.
Bulgular: Çalışmaya toplam 20 hasta dahil edildi. Hastaların ortalama yaşı 39,7 ± 5,2 yıl olup, ortalama gravida ve parite sırasıyla 2,8 ± 1,0 ve 2,6 ± 0,8 olarak saptandı. Ortalama vajinal doğum sayısı 2,1 ± 1,2, sezaryen sayısı ise 0,9 ± 0,6 idi. Hastaların %25'inde sigara öyküsü, %35'inde eşlik eden pelvik organ prolapsusu (POP), %20'sinde antikolinerjik ilaç kullanımı ve %30'unda en az bir ek hastalık mevcuttu. Ortalama vücut kitle indeksi (VKİ) 29,6 ± 4,8 kg/m² olarak bulundu.Tedavi öncesi ortalama Sandvik Severity Index skoru 1,55 iken, tedavi sonrası 6. haftada 0,65 olarak saptandı. Pelvik taban rehabilitasyonu sonrası semptom şiddetinde istatistiksel olarak anlamlı azalma gözlendi (p<0,001). Hastaların büyük çoğunluğunda en az bir kategori düzeyinde iyileşme olduğu belirlendi.
Sonuç: Pelvik taban rehabilitasyonu, saf stres üriner inkontinanslı kadınlarda kısa dönemde semptom şiddetinde anlamlı azalma ile ilişkilidir. Bu bulgular, pelvik taban rehabilitasyonunun non-invaziv bir tedavi seçeneği olarak klinik pratikte kullanılabileceğini desteklemektedir. Ancak, daha geniş örneklemli ve kontrollü çalışmalara ihtiyaç vardır.
Anahtar Kelimeler: Stres üriner inkontinans, pelvik taban rehabilitasyonu, Sandvik Severity Index

HSB56. Evaluation of Short-Term Clinical Effects of Pelvic Floor Rehabilitation in Women with Pure Stress Urinary Incontinence

Buse Kaya[1], Ayşe Gizem Yıldız[2], Didem Demir[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik City Hospital

Objective: This study aimed to evaluate the effect of pelvic floor rehabilitation on short-term symptom severity in women diagnosed with pure stress urinary incontinence.
Materials and Methods: This observational study included patients with pure stress urinary incontinence who applied to the pelvic floor rehabilitation center, aged between 25–45 years, and had a body mass index (BMI) <40 kg/m². All patients received a standardized pelvic floor rehabilitation program. Symptom severity was evaluated using the Sandvik Severity Index before treatment and at the 6th week after treatment. Scores were classified as mild (0), moderate (1), severe (2), and very severe (3). Pre-treatment and post-treatment scores were compared. The Wilcoxon signed-rank test was used for statistical analysis, and $p<0.05$ was considered statistically significant.
Results: A total of 20 patients were included in the study. The mean age of the patients was 39.7 ± 5.2 years, and the mean gravida and parity values were 2.8 ± 1.0 and 2.6 ± 0.8, respectively. The mean number of vaginal deliveries was 2.1 ± 1.2, and the mean number of cesarean deliveries was 0.9 ± 0.6. Smoking history was present in 25% of patients, concomitant pelvic organ prolapse (POP) in 35%, anticholinergic medication use in 20%, and at least one comorbidity in 30%. The mean body mass index (BMI) was 29.6 ± 4.8 kg/m². The mean pre-treatment Sandvik Severity Index score was 1.55, while it decreased to 0.65 at the 6th week after treatment. A statistically significant reduction in symptom severity was observed after pelvic floor rehabilitation ($p<0.001$). The majority of patients showed improvement of at least one severity category.
Conclusion: Pelvic floor rehabilitation is associated with a significant reduction in short-term symptom severity in women with pure stress urinary incontinence. These findings support the use of pelvic floor rehabilitation as a non-invasive treatment option in clinical practice. However, larger-scale and controlled studies are needed.
Keywords: Stress urinary incontinence, pelvic floor rehabilitation, Sandvik Severity Index

ESB16. Perinatal Dönemde Aromaterapi Kullanımı

Canan Çinkaya[1], Nursemin Ünal[2]
Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Ankara[1]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Ebelik Bölümü, Ankara[2]

Amaç: Bu çalışma perinatal dönemde sık karşılaşılan sorunların yönetiminde etkili ve güvenli aromaterapi kullanımını ve profesyonel ebelik rollerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Bu literatür incelemesi kapsamında, Google Scholar ve Pubmed veri tabanlarında "aromaterapi", "esansiyel yağlar" ve "perinatal dönem" anahtar kelimeleri kullanılarak Türkçe ve İngilizce tarama yapılmıştır. Ulaşılan ulusal ve uluslararası araştırma makaleleri incelenerek çalışma kapsamına alınmıştır.
Bulgular: Perinatal dönem, doğum öncesi (antepartum), doğum ve doğum sonrası (postpartum) dönemleri kapsayan; gebelik ve lohusalık gibi iki önemli evreyi içeren zorlu bir süreçtir. Bu süreçte fiziksel, hormonal ve emosyonel değişimlerle birlikte pek çok sorun görülmekte ve sıklıkla aromaterapiye başvurulmaktadır. Antepartum dönemde aromaterapi; gevşeme, rahatlama ve gebeliğe bağlı semptomların azaltılmasında kullanılmaktadır. Nane ve turunçgil kökenli esansiyel yağların bulantı-kusma yönetiminde, gül yağının ise bel ağrısının hafifletilmesinde etkili olduğu bildirilmektedir. Lavanta, bergamot ve petitgrain gibi yağlar kaygı, stres ve anksiyete düzeylerini azaltırken, lavanta ve narenciye yağlarının uyku kalitesini iyileştirdiği bildirilmektedir. Ayrıca aloe vera, tatlı badem ve susam yağlarının gebelik çatlaklarında yararlı olabileceği belirtilmektedir. Doğum sürecinde aromaterapi, çoğunlukla inhalasyon ve masaj yoluyla uygulanmakta; ayak banyosu, doğum havuzu ve akupresör noktalarına kompres gibi yöntemlerle de kullanılabilmektedir. Bu süreçte lavanta, gül, yasemin, papatya ve narenciye kökenli esansiyel yağların doğum sırasında ağrı ve kaygı kontrolünü sağlamada etkili olduğu bildirilmektedir. Postpartum dönemde ise en sık lavanta esansiyel yağı tercih edilmekte; postpartum depresyon, epizyotomi sonrası yara iyileşmesi, sezaryen sonrası ağrı kontrolü ile anne-bebek bağlanmasının desteklenmesi gibi alanlarda etkili olduğu bildirilmektedir.
Sonuç: Perinatal dönemde aromaterapinin yaygın kullanımına rağmen, etkinliği ve güvenliğine ilişkin sınırlı veri bulunması ve uygulamaların standardize edilmemiş olması dikkat çekicidir. Bu bağlamda, aromaterapi uygulamalarının ebeler rehberliğinde ve güvenli kullanım ilkeleri doğrultusunda sağlanması önem taşımaktadır. Bu doğrultuda, ebelik eğitim programlarında mesleki yetkinliği artıracak düzenlemeler yapılması, bilimsel araştırmaların desteklenmesi ve uygun yasal düzenlemelerin yapılması önerilmektedir.
Anahtar kelimeler: Aromaterapi, ebe, esansiyel yağlar, perinatal dönem.

ESB16. Use of Aromatherapy During the Perinatal Period

Canan Çinkaya[1], Nursemin Ünal[2]
Ankara University, Institute of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara[1]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara[2]

Objective: This study aimed to evaluate the effective and safe use of aromatherapy in the management of common problems encountered during the perinatal period and the professional roles of midwives.
Methods: Within the scope of this literature review, searches were conducted in the Google Scholar and PubMed databases using the keywords "aromatherapy," "essential oils," and "perinatal period" in both Turkish and English. National and international research articles obtained were examined and included in the study.
Results: The perinatal period is a challenging process that includes the antenatal (antepartum), intrapartum, and postpartum periods, encompassing two important stages such as pregnancy and the postpartum period. During this process, many physical, hormonal, and emotional changes occur, and aromatherapy is frequently used. In the antepartum period, aromatherapy is used for relaxation, comfort, and reducing pregnancy-related symptoms. Peppermint and citrus-based essential oils have been reported to be effective in the management of nausea and vomiting, while rose oil has been reported to alleviate lower back pain. Oils such as lavender, bergamot, and petitgrain reduce anxiety, stress, and anxiety levels, while lavender and citrus oils have been reported to improve sleep quality. In addition, aloe vera, sweet almond, and sesame oils may be beneficial for pregnancy-related stretch marks. During labor, aromatherapy is mostly applied through inhalation and massage; it can also be used through methods such as foot baths, birth pools, and compresses applied to acupressure points. In this process, essential oils derived from lavender, rose, jasmine, chamomile, and citrus have been reported to be effective in pain and anxiety management during labor. In the postpartum period, lavender essential oil is the most commonly preferred, and it has been reported to be effective in areas such as postpartum depression, wound healing after episiotomy, pain control after cesarean section, and supporting mother–infant bonding.
Conclusion: Despite the widespread use of aromatherapy during the perinatal period, limited data regarding its effectiveness and safety and the lack of standardized practices are noteworthy. In this context, it is important that aromatherapy applications are provided under the guidance of midwives and in accordance with safe use principles. Accordingly, it is recommended to make arrangements in midwifery education programs to increase professional competency, support scientific research, and establish appropriate legal regulations.
Keywords: Aromatherapy, midwife, essential oils, perinatal period.

HSB57. Jinekolojik Kanser Tedavisinde Görünmeyen Semptom: Bilişsel Sis

Seyhan Türkmen[1], Gülten Güvenç[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği ABD, Ankara, Türkiye

Bu derlemenin amacı, jinekolojik kanser tedavisi sürecinde ortaya çıkan bilişsel sis olgusunu mevcut literatür doğrultusunda incelemek ve bu olgularda hemşirenin rol ve sorumluluklarını tartışmaktır. Kanser tedavileri, bilişsel gerileme açısından önemli bir risk faktörü olup, özellikle kemoterapi bilişsel bozulma ile güçlü bir ilişki göstermektedir. Bununla birlikte radyoterapi, hormon tedavisi ve immünoterapi gibi diğer tedavi yöntemlerinin de bilişsel işlevler üzerinde etkili olabileceği bildirilmektedir. Kanser tedavisi sürecinde "kemobeyin" veya "kemofog"' olarak adlandırılan bilişsel bozukluk; hafıza, dikkat, bilgi işleme hızı ve yürütme işlevlerde azalma ile karakterizedir. Bu durumun etiyolojisi multifaktöriyel olup; kemoterapiye bağlı nörotoksisite, nöroinflamasyon, hormonal değişiklikler, oksidatif stres ve kan-beyin bariyerinde hasar gibi mekanizmalarla açıklanmaktadır. Bunların yanı sıra menopoz durumu, cerrahi/anestezi öyküsü, psikolojik stres, genetik yatkınlık ve yorgunluk gibi faktörlerin de sürece katkıda bulunduğu belirtilmektedir. Kemoterapiye bağlı bilişsel bozukluk, bireylerin tedavi sürecine uyumunu, günlük yaşam aktivitelerini sürdürme kapasitesini, çalışma yaşamına katılımını ve sosyal ilişkilerini olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Hastalar sıklıkla çoklu görevleri yerine getirmede güçlük, okuduklarını anlamada zorlanma, konuşmaları takip edememe ve kelime bulmada zorlanma gibi bilişsel şikayetler bildirmektedir. Literatürde, kanser hastalarının yaklaşık %70–75'inde tedavi sürecinde bilişsel etkilenme görüldüğü, %35'inde ise bu semptomların tedavi sonrasında da devam ettiği bildirilmektedir. Kanser tanı ve tedavisindeki gelişmeler, sağkalım oranlarının artmasına katkı sağlamakta; bu durum ise uzun dönemde yaşam kalitesini etkileyen bilişsel bozuklukların önemini artırmaktadır. Bilişsel işlevlerin değerlendirilmesinde nesnel ölçüm araçları (nöropsikolojik testler) ve öznel hasta bildirimlerinin birlikte kullanılması önerilmektedir. Bu değerlendirmeler, yaşam kalitesi ve günlük işlevsellik etkileniminin anlaşılmasında önemlidir ve bireyselleştirilmiş bakım planlarının oluşturulmasına katkı sağlamaktadır. Bilişsel bozukluğa yönelik tedavi yaklaşımları net olmamakla birlikte; literatürde bilişsel davranışçı terapi, bilişsel rehabilitasyon, fiziksel aktivite, uyku düzenlemesi ve bazı farmakolojik ajanlar üzerinde çalışmalar bulunmaktadır. Bilişsel sis, jinekolojik onkoloji hastalarında sıklıkla göz ardı edilen görünmeyen bir semptomdur. Hemşireler, jinekoloji onkoloji hastalarında uygun tarama araçları kullanarak bilişsel işlevleri değerlendirme, değişiklikleri erken dönemde fark etme, hasta ve ailesine bilişsel değişiklikler hakkında bilgi verme, bilişsel bozukluğa eşlik eden semptomları yönetme, günlük yaşamı kolaylaştıracak stratejileri öğretme ve psikososyal destek süreçlerine katkı sağlama gibi önemli rollere sahiptir.

Anahar Kelimeler: Kanser, Bilişsel Sis.

HSB57. Invisible Symptom in Gynecological Cancer Treatment: Cognitive Fog

Seyhan Türkmen[1], Gülten Güvenç[2]
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Obstetric and Gynecologic Nursing, Ankara, Türkiye

The aim of this review is to examine the phenomenon of cognitive fog that occurs during gynecological cancer treatment in line with the current literature and to discuss the roles and responsibilities of nurses in these cases.

Cancer treatments are an important risk factor for cognitive decline, and chemotherapy, in particular, has been shown to have a strong association with cognitive impairment. In addition, other treatment modalities such as radiotherapy, hormone therapy, and immunotherapy may also affect cognitive functions. Cognitive impairment, referred to as “chemobrain” or “chemofog” during cancer treatment, is characterized by decreased memory, attention, information processing speed, and executive functions. The etiology of this condition is multifactorial and is explained by mechanisms such as chemotherapy-induced neurotoxicity, neuroinflammation, hormonal changes, oxidative stress, and damage to the blood-brain barrier. In addition, factors such as menopausal status, history of surgery/anesthesia, psychological stress, genetic predisposition, and fatigue are reported to contribute to this process.

Chemotherapy-related cognitive impairment may negatively affect individuals’ adaptation to the treatment process, ability to maintain daily living activities, participation in working life, and social relationships. Patients frequently report cognitive complaints such as difficulty performing multiple tasks, difficulty understanding what they read, inability to follow conversations, and problems with word finding. The literature reports that approximately 70–75% of cancer patients experience cognitive changes during treatment, and these symptoms persist after treatment in approximately 35% of patients. Advances in cancer diagnosis and treatment contribute to increased survival rates; however, this also highlights the importance of cognitive impairments that affect quality of life in the long term.

The use of objective assessment tools (neuropsychological tests) together with subjective patient reports is recommended for evaluating cognitive functions. These assessments are important for understanding the impact on quality of life and daily functioning and contribute to the development of individualized care plans. Although treatment approaches for cognitive impairment are not yet clearly established, studies have focused on cognitive behavioral therapy, cognitive rehabilitation, physical activity, sleep regulation, and some pharmacological agents.

Cognitive fog is an often overlooked invisible symptom among gynecological oncology patients. Nurses have important roles in assessing cognitive functions using appropriate screening tools in gynecological oncology patients, recognizing changes at an early stage, providing education to patients and families about cognitive changes, managing symptoms associated with cognitive impairment, teaching strategies to facilitate daily living, and contributing to psychosocial support processes.

Keywords: Cancer, Cognitive Fog.

HSB58. Jinekolojik Onkolojide İntegratif Bakım: Kanıt Temelli Tamamlayıcı Yaklaşımlar

Seyhan Türkmen[1], Gülten Güvenç[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

Bu derlemenin amacı, jinekolojik onkoloji hastalarında kullanılan integratif bakım yaklaşımlarını güncel literatür doğrultusunda incelemek, tamamlayıcı yöntemlerin semptom yönetimindeki yerini değerlendirmek ve hemşirelik bakımını tartışmaktır. Jinekolojik kanserler ve bunların tedavileri; ağrı, yorgunluk, bulantı-kusma, uyku bozukluğu, anksiyete, depresyon, periferik nöropati, cinsel işlev bozukluğu gibi semptomlara yol açarak yaşam kalitesinde azalmaya neden olmaktadır. Bu semptomlar yalnızca bireylerin günlük yaşam aktivitelerini ve işlevselliğini olumsuz etkilemekle kalmayıp, aynı zamanda uzun dönem sağkalım ve iyilik halini de olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Bu bağlamda, semptomların yaygınlığı ve çeşitliliği, jinekolojik kanserli kadınlarda sağlık sonuçlarını iyileştirmeye yönelik etkili ve bütüncül müdahalelere duyulan ihtiyacı ortaya koymaktadır. Güncel onkoloji yaklaşımı da bu gereksinim doğrultusunda, yalnızca hastalığın tedavisine odaklanan bir anlayıştan uzaklaşarak, semptom yükünü azaltmayı ve yaşam kalitesini artırmayı hedefleyen integratif bakım modelini benimsemektedir. Amerikan Klinik Onkoloji Derneği (ASCO; American Society of Clinical Oncology) ve Bütünleyici Onkoloji Derneği (SIO; Society for Integrative Oncology) integratif onkolojiyi; konvansiyonel kanser tedavilerinin yerine geçmeyen, onlarla birlikte kullanılan, hasta merkezli ve kanıta dayalı destekleyici yaklaşımlar olarak tanımlamaktadır. Güncel literatürde, integratif bakımın özellikle semptom yönetimi ve psikososyal iyilik halinin desteklenmesinde önemli bir role sahip olduğu bildirilmektedir. Mindfulness temelli uygulamalar ve yoga, anksiyete, depresyon, stres ve yorgunluk üzerinde olumlu etkiler göstermektedir. Egzersiz, jinekolojik kanserli kadınlarda yorgunluğu azaltma, fiziksel işlevi destekleme ve yaşam kalitesini artırmada en güçlü kanıta sahip yaklaşımlardan biridir. Akupunktur ve akupresür; ağrı, bulantı-kusma ve periferik nöropati semptomlarının yönetiminde olumlu sonuçlar göstermektedir. Masaj, refleksoloji, müzik terapisi ve aromaterapi gibi uygulamalar ise rahatlama, anksiyete kontrolü ve destekleyici bakım amacıyla kullanılmaktadır. Bununla birlikte bitkisel ürünler ve besin destekleri konusunda ilaç-etkileşim riski ve güvenlik sorunları nedeniyle dikkatli olunması gerektiği vurgulanmaktadır. Söz sahibi kuruluşlar integratif yaklaşımların güvenli, kanıta dayalı ve standart tedavi ile uyumlu biçimde kullanılmasını önermektedir. Ancak literatürde jinekolojik kanserli kadınların destekleyici bakım gereksinimlerinin yeterince karşılanmadığı bildirilmektedir. Hemşireler, integratif bakım uygulamalarının merkezinde yer almakta olup; hastaların tamamlayıcı yöntem kullanımını değerlendirme, güvenli uygulamaları destekleme, eğitim verme ve uygun yönlendirmelerde bulunma sorumluluğunu taşımaktadır. Jinekolojik onkoloji hemşireliğinde kanıta dayalı, semptom odaklı, güvenli ve standart tedaviyle entegre tamamlayıcı yaklaşımların güçlendirilmesi önem arz etmektedir.

Anahtar Kelimeler: İntegratif Bakım, Jinekolojik Onkoloji.

HSB58. Integrative Care in Gynecologic Oncology: Evidence-Based Complementary Approaches

Seyhan TÜRKMEN[1], Gülten GÜVENÇ[2]
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing, Ankara, Türkiye

The aim of this review is to examine integrative care approaches used in patients with gynecologic oncology in accordance with current literature, evaluate the role of complementary methods in symptom management, and discuss nursing care. Gynecologic cancers and their treatments cause symptoms such as pain, fatigue, nausea-vomiting, sleep disturbances, anxiety, depression, peripheral neuropathy, and sexual dysfunction, leading to a decrease in quality of life. These symptoms not only negatively affect individuals' daily living activities and functionality but also have adverse effects on long-term survival and well-being. In this context, the prevalence and diversity of symptoms highlight the need for effective and holistic interventions aimed at improving health outcomes in women with gynecologic cancers. In line with this need, the current oncology approach has moved away from a disease-focused perspective and adopted an integrative care model that aims to reduce symptom burden and improve quality of life.

The American Society of Clinical Oncology (ASCO) and the Society for Integrative Oncology (SIO) define integrative oncology as patient-centered and evidence-based supportive approaches that are used alongside conventional cancer treatments rather than replacing them. Current literature indicates that integrative care has an important role, particularly in symptom management and supporting psychosocial well-being. Mindfulness-based interventions and yoga have demonstrated positive effects on anxiety, depression, stress, and fatigue. Exercise is one of the approaches with the strongest evidence for reducing fatigue, supporting physical function, and improving quality of life in women with gynecologic cancer. Acupuncture and acupressure have shown beneficial outcomes in the management of pain, nausea-vomiting, and peripheral neuropathy symptoms. Practices such as massage, reflexology, music therapy, and aromatherapy are used for relaxation, anxiety control, and supportive care purposes. However, caution is emphasized regarding herbal products and nutritional supplements due to potential drug interactions and safety concerns.

Relevant organizations recommend that integrative approaches should be used safely, based on evidence, and in harmony with standard treatments. However, the literature indicates that the supportive care needs of women with gynecologic cancer are not sufficiently met. Nurses play a central role in integrative care practices and are responsible for assessing patients' use of complementary methods, supporting safe practices, providing education, and making appropriate referrals. Strengthening evidence-based, symptom-focused, safe complementary approaches integrated with standard treatment is important in gynecologic oncology nursing.

Keywords: Integrative Care, Gynecologic Oncology.

HSB59. Bir Şehir Hastanesinde/Göğüs Kalp ve Damar Hastanesinde Çalışan Hemşirelerin Kültürel Yeterlilikleri ve Kültürel Yeterliliklerini Etkileyen Faktörlerin Değerlendirilmesi

Gülcan Özdemir Mavi[1], Keziban Avcı[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi[2]

Amaç: Bu proje araştırması, hemşirelerin kültürel yeterlik düzeylerini değerlendirmek ve etkileyen faktörler arasındaki ilişkiyi araştırmak amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Materyal ve Yöntem: Bu çalışma, Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi servislerinde görev yapan hemşireler üzerinde gerçekleştirilen tanımlayıcı bir araştırmadır. Araştırmanın yapıldığı dönemde aktif olarak gündüz vardiyasında çalışan ve çalışmaya katılmayı kabul eden toplam 363 hemşire araştırmanın örneklemini oluşturmuştur. Veriler, araştırmacılar tarafından literatür temel alınarak geliştirilen "Sosyo-Demografik Bilgi Formu" ile "Hemşire Kültürel Yeterlik Ölçeği (Nurse Cultural Competence Scale – NCCS)" aracılığıyla ve Google Forms kullanılarak toplanmıştır.
Bulgular: Araştırmada hemşirelerin Hemşire Kültürel Yeterlik Ölçeği toplam puan ortalaması 50,70 ± 12,48 olarak belirlenmiştir. Ölçeğin alt boyut puan ortalamaları; kültürel beceri 30,53 ± 7,85, kültürel bilgi 15,09 ± 3,89 ve kültürel duyarlılık 5,08 ± 1,46 şeklindedir. Katılımcıların büyüdükleri aile ortamına göre kültürel yeterlilik puanları içinde istatistiksel açıdan anlamlı bir farklılık saptanmıştır ($p = 0,034$). Bunun yanı sıra, yabancı dil bilgisine sahip olmasına göre kültürel yeterlilik puanlarının anlamlı biçimde değiştiği belirlenmiştir. ($p = 0,002$).
Sonuç: Hemşirelerin kültürel yeterlilik düzeylerinin orta düzeyde olduğu ve bakım hizmeti sunumunda kültürel yeterliliği etkileyen en önemli güçlüğün dil bariyeri olduğu saptanmıştır. Bunun yanı sıra, aile ortamı ile yabancı dil bilgisine sahip olma durumunun kültürel yeterlilik üzerinde etkili olduğu sonucuna ulaşılmıştır.
Anahtar Kelimeler: Hemşire, Kültür, Kültürel Yeterlik, Kültürlerarası Bakım

HSB59. Evaluation of Cultural Competence Levels of Nurses Working in a City Hospital/Chest, Heart and Vascular Hospital and Factors Affecting Their Cultural Competence

Gülcan Özdemir Mavi[1], Keziban Avcı[2]
Ankara Etlik City Hospital, Chest, Heart and Vascular Hospital[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt University[2]

Objective: This project study was conducted to evaluate nurses' levels of cultural competence and to investigate the relationship between cultural competence and related influencing factors.
Materials and Methods: This descriptive study was conducted among nurses working in the wards of Ankara Etlik City Hospital, Chest, Heart and Vascular Hospital. During the study period, a total of 363 nurses who were actively working on daytime shifts and agreed to participate constituted the study sample. Data were collected using the "Socio-Demographic Information Form," developed by the researchers based on the literature, and the "Nurse Cultural Competence Scale (NCCS)" through Google Forms.
Results: In the study, the mean total score of the Nurse Cultural Competence Scale among nurses was determined as 50.70 ± 12.48. The mean scores of the scale sub-dimensions were as follows: cultural skill 30.53 ± 7.85, cultural knowledge 15.09 ± 3.89, and cultural sensitivity 5.08 ± 1.46. A statistically significant difference was found in cultural competence scores according to the family environment in which participants were raised ($p = 0.034$). In addition, cultural competence scores were found to differ significantly according to whether participants had knowledge of a foreign language ($p = 0.002$).
Conclusion: It was determined that nurses' cultural competence levels were at a moderate level, and the most important difficulty affecting cultural competence in the provision of care services was the language barrier. In addition, it was concluded that family environment and having knowledge of a foreign language were factors affecting cultural competence.
Keywords: Nurse, Culture, Cultural Competence, Transcultural Care.

HSB60. Postpartum Dönemdeki Kadınların Emzirmeye Yönelik Algıları: Bir Metafor Çalışması

Ebru Esenkaya[1], Zehra Gölbaşı[2]
Lokman Hekim Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu[1]
Lokman Hekim Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi[2]

Amaç: Emzirme çok boyutlu ve dinamik bir süreçtir. Bu süreç her kadın tarafından farklı şekilde deneyimlenmektedir. Emzirme deneyimini farklı kılan bu öznel anlamların anlaşılması emzirmeye yönelik destekleyici yaklaşımların geliştirilmesi açısından oldukça önem taşımaktadır. Bu nedenle postpartum dönemdeki kadınların emzirmeye yükledikleri anlamların metafor aracılığıyla belirlenmesi ve ilgili metaforların hangi kavramsal kategoriler altında toplandığını ortaya koymak amaçlanmıştır.
Yöntem: Araştırma öncesinde etik kurul ve kurum izinleri alınmıştır. Veriler Ankara ilinin üç farklı hastanesinde doğum sonu ilk 6 aylık süre içinde yer alan toplam 86 kadın ile yüz yüze görüşmeler yoluyla elde edilmiştir. Katılımcılara öncelikle araştırmacılar tarafından hazırlanan sosyodemografik formdaki sorular iletilip "Emzirme ... gibidir/benzer. Çünkü ..." ifadesi kendileri tarafından yazarak tamamlanması istenmiştir. Betimsel analizler için SPSS 22.0 kullanılmıştır. Metaforlar MAXQDA Analytics Pro 26.0.0 yazılımı kullanılarak araştırmacılar tematik analiz yöntemiyle değerlendirilmiştir. Raporlama SRQR rehberine uygun olarak yapılmıştır.
Bulgular: Kadınların yaş ortalaması 27,77 (3,73) olup %76,7'sinin emzirme eğitimi aldığı belirlenmiştir. Kadınların emzirmeye yönelik metaforları görev ve sorumluluk üzerinde yoğunlaşmıştır. Metaforlar sırasıyla emzirmenin pozitif duygular ve anlamlarla ilişkili bir deneyim olması, annelik rolü ve kimlik oluşumunda belirleyici bir unsur olarak görülmesi, duygusal bağlanma aracı olarak emzirme, bebek sağlığını koruyan bir işlev olarak emzirme, performans davranışı olarak emzirme, öngörülemeyen bir süreç olarak emzirme ve fedakarlık temelli bir deneyim olarak emzirme olmak üzere yedi tema altında toplanmıştır.
Sonuç: Metaforlar, kadınların emzirme sürecine ağırlıklı olarak duygusal ve psikososyal anlamlar yüklediklerini göstermektedir. Bu anlamlar çoğunlukla olumlu duygular içermekle birlikte bazı kadınlar için olumsuz duygularla da ilişkilendirildiği belirlenmiştir. Bu doğrultuda, emzirme danışmanlığının yalnızca bilgilendirici içerikli olmayıp aynı zamanda kadınların duygusal deneyimlerini ve algılarını dikkate alan bütüncül bir yaklaşımla yapılandırılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Emzirme, metafor, postpartum dönem, nitel

HSB60. Perceptions of Women in the Postpartum Period Regarding Breastfeeding: A Metaphor Study

Ebru Esenkaya[1], Zehra Gölbaşı[2]
Lokman Hekim University, Vocational School of Health Services[1]
Lokman Hekim University, Faculty of Nursing[2]

Objective: Breastfeeding is a multidimensional and dynamic process. This process is experienced differently by each woman. Understanding these subjective meanings that make the breastfeeding experience unique is highly important for developing supportive approaches toward breastfeeding. Therefore, this study aimed to determine the meanings attributed to breastfeeding by women in the postpartum period through metaphors and to reveal the conceptual categories under which these metaphors are grouped.
Methods: Ethical committee approval and institutional permissions were obtained before the study. Data were collected through face-to-face interviews with a total of 86 women within the first six months postpartum in three different hospitals in Ankara. Participants were first asked to answer questions from a sociodemographic form prepared by the researchers, and then they were asked to complete the statement: "Breastfeeding is like/similar to ... because ..." in their own words. SPSS 22.0 was used for descriptive analyses. Metaphors were evaluated by the researchers using thematic analysis with MAXQDA Analytics Pro 26.0.0 software. Reporting was conducted in accordance with the SRQR guidelines.
Results: The mean age of the women was 27.77 (3.73) years, and 76.7% of them had received breastfeeding education. The metaphors of women regarding breastfeeding were mainly centered on duties and responsibilities. The metaphors were grouped under seven themes: breastfeeding as an experience associated with positive emotions and meanings; breastfeeding as a determining factor in the maternal role and identity formation; breastfeeding as a means of emotional bonding; breastfeeding as a function protecting infant health; breastfeeding as a performance behavior; breastfeeding as an unpredictable process; and breastfeeding as an experience based on sacrifice.
Conclusion: Metaphors indicate that women predominantly attribute emotional and psychosocial meanings to the breastfeeding process. Although these meanings mostly involve positive emotions, it was determined that breastfeeding is also associated with negative emotions for some women. Accordingly, breastfeeding counseling should not only focus on informative content but also be structured with a holistic approach that considers women's emotional experiences and perceptions.
Keywords: Breastfeeding, metaphor, postpartum period, qualitative.

HSB61. Psikolojik Sağlamlık ve Stresle Baş Etme Tarzlarının Akademik Başarı ile İlişkisi

Arzu Aydoğan[1], Damla Gül Yelmer[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Psikiyatri Hemşireliği Anabilim Dalı[1]
Yüksek İhtisas Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü[2]

Amaç: Bu araştırmanın amacı, üniversite öğrencilerinin stresle baş etme tarzları ile psikolojik sağlamlık düzeyleri arasındaki ilişkiyi incelemek ve bu değişkenlerin akademik başarı ile ilişkisini belirlemektir.
Yöntem: Araştırma kesitsel ve tanımlayıcı tipte gerçekleştirilmiştir. Çalışmaya Türkiye'de üniversite öğrenimine devam eden 473 öğrenci katılmıştır. Veriler, sosyodemografik bilgi formu, Stresle Başa Çıkma Tarzları Ölçeği ve Psikolojik Sağlamlık Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Mann-Whitney U ve Kruskal-Wallis testleri, Spearman korelasyon analizi ve çoklu doğrusal regresyon analizi kullanılmıştır.
Bulgular: Katılımcıların psikolojik sağlamlık düzeyleri ile iyimser (r_s = .409, p < .01) ve güvenli (r_s = .464, p < .01) baş etme tarzları arasında pozitif; çaresiz baş etme ile negatif yönde anlamlı ilişki bulunmuştur (r_s = -.512, p < .01). Çoklu regresyon analizi sonucunda modelin anlamlı olduğu (F(6,466) = 63.987, p < .001) ve psikolojik sağlamlıktaki varyansın yaklaşık %45'ini açıkladığı belirlenmiştir. Çaresiz baş etme en güçlü negatif yordayıcı (β = -.480, p < .001), güvenli (β = .291, p < .001) ve iyimser baş etme (β = .152, p < .01) ise pozitif yordayıcılar olarak bulunmuştur. Akademik başarı ile stresle baş etme tarzları ve psikolojik sağlamlık arasında anlamlı bir ilişki saptanmamıştır (p > .05).
Sonuç: Psikolojik sağlamlık, stresle baş etme tarzının niteliği ile ilişkilidir. Olumsuz baş etme stratejilerinin azaltılması ve olumlu baş etme stratejilerinin güçlendirilmesi, psikolojik sağlamlığın artırılmasında kritik rol oynayabilir.
Anahtar Kelimeler: Stresle baş etme, psikolojik sağlamlık, akademik başarı, üniversite öğrencileri

HSB61. The Relationship Between Psychological Resilience, Coping Styles with Stress, and Academic Achievement

Arzu Aydoğan[1], Damla Gül Yelmer[2]
Yüksek İhtisas University, Faculty of Health Sciences, Department of Psychiatric Nursing[1]
Yüksek İhtisas University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[2]

Objective: This study aimed to examine the relationship between university students' coping styles with stress and their levels of psychological resilience and to determine the relationship of these variables with academic achievement.
Methods: This cross-sectional and descriptive study included 473 university students studying in Türkiye. Data were collected using a sociodemographic information form, the Coping Styles with Stress Scale, and the Psychological Resilience Scale. Descriptive statistics, Mann–Whitney U and Kruskal–Wallis tests, Spearman correlation analysis, and multiple linear regression analysis were used for data analysis.
Results: A positive significant relationship was found between participants' psychological resilience levels and optimistic ($r_s = .409$, $p < .01$) and secure coping styles ($r_s = .464$, $p < .01$), while a negative significant relationship was found between helpless coping and psychological resilience ($r_s = -.512$, $p < .01$). According to the multiple regression analysis, the model was statistically significant ($F(6,466) = 63.987$, $p < .001$) and explained approximately 45% of the variance in psychological resilience. Helpless coping was identified as the strongest negative predictor ($\beta = -.480$, $p < .001$), whereas secure coping ($\beta = .291$, $p < .001$) and optimistic coping ($\beta = .152$, $p < .01$) were found to be positive predictors. No significant relationship was found between academic achievement and coping styles with stress or psychological resilience ($p > .05$).
Conclusion: Psychological resilience is associated with the quality of coping styles with stress. Reducing negative coping strategies and strengthening positive coping strategies may play a critical role in enhancing psychological resilience.
Keywords: Coping with stress, psychological resilience, academic achievement, university students.

HSB62. Şehir Hastanesinde Laparoskopik ve Açık Histerektomilerde Postoperatif Cerrahi Alan Enfeksiyonlarının Karşılaştırılması

Ceren Kandemir[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Özlem Selametoğlu[3], Esra Oflazoğlu[4], Merve Şen[5]

Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Hastanesi

Amaç: Histerektomi jinekoloji kliniklerinde en sık yapılan ameliyatlardan birisidir.Abdominal, vajinal, laparoskopik ya da robotik cerrahi yöntemlerle yapılabilir. Cerrahi alan enfeksiyonu (CAE) histerektomilerde önemli bir komplikasyondur. Bu retrospektif çalışmanın amacı, hastanemizde yapılan total laparoskopik histerektomi (TLH) ve total abdominal histerektomi (TAH) olgularının postoperatif cerrahi alan enfeksiyonları oranını karşılaştırmaktır.

Yöntem: Bu çalışma laparoskopik ve açık histerektomi uygulanan hastalarda postoperatif süreçte gelişen cerrahi alan enfeksiyonları oranını karşılaştırmak için yapıldı.Her iki cerrahi metod postoperatif cerrahi alan enfeksiyonları yönünden retrospektif olarak incelendi.

Bulgular: Çalışma 2023 ve 2024 yıllarında hastanemizde yapılan bütün TAH ve TLH vakalarını kapsamaktadır. 2023 yılında toplam 1105 histerektominin 399 tanesi laparoskopik yapılmışken 2024 yılında 1376 histerektominin 766 tanesi laparoskopik histerektomi olarak yapılmıştır. Laparoskopik histerektomi oranı %20 artış göstermiştir. Cerrahi alan enfeksiyonlarında ise 2023 yılından 2024 yılına enfeksiyon oranı %36,7 azalmıştır. Laparoskopik histerektomi olan hastalarda hiç cerrahi alan enfeksiyonu gelişmemiştir.

Sonuç: CAE'ler uzamış hastane yatışları, hastaneye yeniden yatışlar, morbidite, mortalite, yaşam kalitesinde bozulma ve artmış maliyetin önemli bir nedenidir.Bunlarla birlikte CAE'lerin yaklaşık %60'a kadar önlenebilir olduğu kabul edilmektedir. Operasyon tekniklerindeki gelişmeler CAE'lerin oranını azaltmada etkili olabilmektedir. Çalışmamızda laparoskopik cerrahi uygulanan hastalarda cerrahi alan enfeksiyonu, açık cerrahi uygulanan hastalara göre daha düşük bulundu. Laparoskopik histerektomi seçilmiş hastalar için güvenli ve uygun bir minimal invaziv cerrahi işlemdir.Büyük cilt kesilerine gerek olmaması,ameliyat esnasında ve ameliyat sonrasında daha az komplikasyon meydana gelmesi, daha az yara izi bırakması cerrahi alan enfeksiyon oranını azaltmaktadır. Daha çabuk iyileşme, daha erken taburcu olma, daha erken meslek ve sosyal hayata dönme,daha iyi kozmetik sonuçlar gibi avantajları vardır.

Anahtar Kelimeler: histerektomi, laparoskopik histerektomi,cerrahi alan enfeksiyonu

HSB62. Comparison of Postoperative Surgical Site Infections in Laparoscopic and Open Hysterectomies in a City Hospital

Ceren Kandemir[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Özlem Selametoğlu[3], Esra Oflazoğlu[4], Merve Şen[5]

Ankara Etlik City Hospital, Obstetrics and Gynecology Hospital

Objective: Hysterectomy is one of the most frequently performed surgical procedures in gynecology clinics. It can be performed using abdominal, vaginal, laparoscopic, or robotic surgical techniques. Surgical site infection (SSI) is an important complication following hysterectomy. The aim of this retrospective study was to compare the rates of postoperative surgical site infections in total laparoscopic hysterectomy (TLH) and total abdominal hysterectomy (TAH) cases performed in our hospital.

Methods: This study was conducted to compare the rates of postoperative surgical site infections in patients who underwent laparoscopic and open hysterectomy. Both surgical methods were retrospectively evaluated in terms of postoperative surgical site infections.

Results: The study included all TAH and TLH cases performed in our hospital in 2023 and 2024. In 2023, 399 of a total of 1,105 hysterectomy procedures were performed laparoscopically, whereas in 2024, 766 of 1,376 hysterectomy procedures were performed as laparoscopic hysterectomies. The rate of laparoscopic hysterectomy increased by 20%. Regarding surgical site infections, the infection rate decreased by 36.7% from 2023 to 2024. No surgical site infections developed in patients who underwent laparoscopic hysterectomy.

Conclusion: Surgical site infections (SSIs) are important causes of prolonged hospital stays, hospital readmissions, morbidity, mortality, impaired quality of life, and increased healthcare costs. In addition, up to approximately 60% of SSIs are considered preventable. Advances in surgical techniques may be effective in reducing SSI rates. In our study, surgical site infections were found to be lower in patients undergoing laparoscopic surgery compared with those undergoing open surgery. Laparoscopic hysterectomy is a safe and appropriate minimally invasive surgical procedure for selected patients. The absence of large skin incisions, fewer intraoperative and postoperative complications, and reduced scarring contribute to lower surgical site infection rates. It also provides advantages such as faster recovery, earlier discharge, earlier return to professional and social life, and better cosmetic outcomes.

Keywords: Hysterectomy, laparoscopic hysterectomy, surgical site infection.

HSB63. OEIS Kompleksi (Omfalosel–Ekstrofi–İmperfore Anüs–Spinal defektler) Tanılı Yenidoğanda Roy Adaptasyon Modeli Temelli Hemşirelik Bakımı: Olgu Sunumu

Fatma Tokan Özkılıçaslan[1], Yıldız Dönmez[2]
KTO Karatay Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu[1]
Konya Şehir Hastanesi[2]

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, OEIS kompleksi tanılı yenidoğanda bakım sürecinin Sister Callista Roy Adaptasyon Modeli doğrultusunda yapılandırılmasını ve modelin klinik kullanımının değerlendirilmesini ortaya koymaktır.
Giriş: Omfalosel, sıklıkla diğer konjenital anomalilerle birlikte görülen ciddi bir abdominal duvar defektidir. OEIS kompleksi (Omfalosel–Ekstrofi–İmperfore Anüs–Spinal defektler) nadir ancak yüksek morbiditeye sahip bir tablodur. Bu kompleks durum, yalnızca fizyolojik stabilitenin sağlanmasını değil, aynı zamanda aile uyumunun desteklenmesini gerektirir. Roy Adaptasyon Modeli, bireyin çevresel uyaranlara verdiği yanıtları dört adaptasyon alanında ele alarak bütüncül bakım planlamasına olanak sağlamaktadır.
Olgu: 20 yaşındaki annenin üçüncü gebeliğinden, 37+3 haftada sezaryen ile 3510 g doğan yenidoğan, prenatal dönemde omfalosel tanısı almıştır. Postnatal dönemde OEIS kompleksi tanısıyla YYBÜ'ye yatırılmıştır. Postoperatif süreçte entübe izlenen hastada üriner sistem anomalileri, ostomi varlığı, anüri, elektrolit dengesizlikleri ve enfeksiyon riski gibi çoklu sistem sorunları gelişmiştir. Uzun süreli yoğun bakım izlemi gerektiren bu süreçte multidisipliner yaklaşım benimsenmiştir.
Olgunun Bakım Yaklaşımı: Olgunun hemşirelik bakımı Roy Adaptasyon Modeli temel alınarak fizyolojik, rol fonksiyonu ve karşılıklı bağımlılık alanlarında planlanmıştır. Fizyolojik alanda enfeksiyon riski, sıvı-elektrolit dengesi, deri bütünlüğü, beslenme ve eliminasyon yönetimine odaklanılmıştır. Rol fonksiyonu alanında ebeveynlerin bakım sürecine katılımı desteklenmiş; karşılıklı bağımlılık alanında ise aile anksiyetesi azaltılmaya çalışılmıştır.
Bulgular: Model temelli bakım yaklaşımı ile hastada fizyolojik parametrelerin izlenmesi sistematik hale getirilmiş, komplikasyonların erken fark edilmesi sağlanmıştır. Ailenin bakım sürecine aktif katılımı artmış ve bakım becerilerinde gelişim gözlenmiştir. Ayrıca düzenli bilgilendirme ve destek ile aile kaygısında azalma sağlanmıştır.
Sonuç: Roy Adaptasyon Modeli, OEIS kompleksi gibi karmaşık ve çoklu sistem etkilenimi olan yenidoğanlarda hemşirelik bakımının sistematik, bütüncül ve kuramsal temelli planlanmasına katkı sağlamaktadır. Modelin klinik uygulamalarda kullanımı, hem hasta sonuçlarının iyileştirilmesi hem de aile uyumunun desteklenmesi açısından önemlidir.
Anahtar Kelimeler: OEIS kompleksi; omfalosel; yenidoğan; Roy Adaptasyon Modeli; hemşirelik bakımı

HSB63. Nursing Care Based on the Roy Adaptation Model in a Newborn Diagnosed with OEIS Complex (Omphalocele–Exstrophy–Imperforate Anus–Spinal Defects): A Case Report

Fatma Tokan Özkılıçaslan[1], Yıldız Dönmez[2]
KTO Karatay University, Vocational School of Health Services[1]
Konya City Hospital[2]

Objective: The aim of this case report is to present the structuring of the care process of a newborn diagnosed with OEIS complex according to Sister Callista Roy's Adaptation Model and to evaluate the clinical use of the model.
Introduction: Omphalocele is a serious abdominal wall defect that is frequently associated with other congenital anomalies. OEIS complex (Omphalocele–Exstrophy–Imperforate Anus–Spinal defects) is a rare condition with high morbidity. This complex condition requires not only the maintenance of physiological stability but also support for family adaptation. The Roy Adaptation Model enables holistic care planning by addressing individuals' responses to environmental stimuli within four adaptation modes.
Case: A newborn weighing 3510 g was delivered by cesarean section at 37+3 weeks from the third pregnancy of a 20-year-old mother and was diagnosed with omphalocele during the prenatal period. In the postnatal period, the newborn was admitted to the NICU with a diagnosis of OEIS complex. During the postoperative period, the patient was monitored while intubated and developed multiple system problems including urinary system anomalies, presence of ostomy, anuria, electrolyte imbalances, and infection risk. A multidisciplinary approach was adopted during this process, which required long-term intensive care monitoring.
Care Approach: Nursing care was planned based on the Roy Adaptation Model in the areas of physiological adaptation, role function, and interdependence. In the physiological mode, care focused on infection risk, fluid-electrolyte balance, skin integrity, nutrition, and elimination management. In the role function mode, parental participation in the care process was supported; in the interdependence mode, efforts were made to reduce family anxiety.
Results: With the model-based care approach, monitoring of physiological parameters was systematized, and early recognition of complications was achieved. Active participation of the family in the care process increased, and improvements in caregiving skills were observed. In addition, regular education and support contributed to a reduction in family anxiety.
Conclusion: The Roy Adaptation Model contributes to the systematic, holistic, and theory-based planning of nursing care in newborns with complex conditions such as OEIS complex involving multiple system impairments. The use of this model in clinical practice is important for improving patient outcomes and supporting family adaptation.
Keywords: OEIS complex; omphalocele; newborn; Roy Adaptation Model; nursing care.

HSB64. Hemşirelik Öğrencilerinin Hasta Güvenliğine İlişkin Görüşleri

Sultan Türkmen Keskin[1], Kamuran Cerit[2], Tuğba Mert Emiroğlu[3]
Ankara Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Ankara, Türkiye[1]
Süleyman Demirel Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Isparta, Türkiye[2]
Ardahan Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Ardahan, Türkiye[3]

Amaç: Hemşirelik öğrencilerinin hasta güvenliği konusundaki bilgi ve becerilerinin geliştirilmesi, güvenli bakım sunulabilmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinin hasta güvenliğiyle ilgili görüşlerini ve bu görüşleri etkileyen faktörleri belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Tanımlayıcı nitelikteki bu araştırma, Ekim 2021–Mart 2022 tarihleri arasında yürütülmüştür. Araştırmanın evrenini Türkiye'de öğrenim gören 3. ve 4. sınıf lisans düzeyindeki hemşirelik öğrencileri oluşturmuştur. Veriler, çalışmaya katılmayı kabul eden 422 hemşirelik öğrencisinden yarı yapılandırılmış çevrimiçi anket aracılığıyla toplanmıştır. Anket formunda demografik özelliklere ilişkin sorular ile hasta güvenliği ve tıbbi hatalara yönelik toplam 17 soru yer almaktadır. Verilerin analizinde sayı, yüzde ve standart sapma değerleri hesaplanmış; grup karşılaştırmalarında ki-kare testi kullanılmıştır.
Bulgular: Hemşirelik öğrencilerinin %23,5'inin klinik uygulamaları sırasında tıbbi hata/beklenmedik olayla karşılaştıkları belirlenmiştir. Öğrencilerin %89,8'i tıbbi hataların bildirilmesi gerektiği görüşündeyken, yalnızca %12,1'i bu tür olaylarda olay bildirim formunun doldurulduğunu ifade etmiştir. Öğrencilerin %40'ı tıbbi hata veya beklenmedik olay durumlarında sağlık çalışanlarının cezalandırılması ya da uyarılması gerektiğini düşünmektedir. Ayrıca bu görüşün öğrencilerin cinsiyetine ve sınıf düzeyine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık gösterdiği saptanmıştır.
Sonuç: Hemşirelik eğitiminde öğrencilere kazandırılan bilgi, beceri ve tutumlar, kaliteli sağlık hizmetinin temelini oluşturmaktadır. Bu nedenle, hemşirelik eğitim programlarının ve klinik uygulama ortamlarının öğrencilerin hasta güvenliği konusundaki farkındalıklarını artıracak ve olumlu tutumlar geliştirmelerini destekleyecek şekilde düzenlenmesi büyük önem taşımaktadır. Araştırma bulguları, cezalandırıcı yaklaşımlar yerine hasta güvenliği kültürünü destekleyen ve hatalardan öğrenmeye odaklı eğitim ve klinik ortamların oluşturulmasının önemine işaret etmektedir.
Anahtar kelimeler: Hasta Güvenliği, Hemşirelik Öğrencileri, Tıbbi Hata, Hasta Güvenliği Kültürü

HSB64. Nursing Students' Views on Patient Safety

Sultan Türkmen Keskin[1], Kamuran Cerit[2], Tuğba Mert Emiroğlu[3]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Nursing, Ankara, Türkiye[1]
Süleyman Demirel University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Isparta, Türkiye[2]
Ardahan University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Ardahan, Türkiye[3]

Aim: Developing nursing students' knowledge and skills regarding patient safety is of great importance for providing safe care. This study was conducted to determine nursing students' views on patient safety and the factors affecting these views.
Methods: This descriptive study was conducted between October 2021 and March 2022. The population of the study consisted of undergraduate nursing students in their 3rd and 4th years studying in Türkiye. Data were collected from 422 nursing students who agreed to participate in the study through a semi-structured online questionnaire. The questionnaire included questions regarding demographic characteristics and a total of 17 questions related to patient safety and medical errors. Number, percentage, and standard deviation values were calculated in the analysis of the data, and the chi-square test was used for group comparisons.
Results: It was determined that 23.5% of nursing students had encountered a medical error/unexpected event during their clinical practices. While 89.8% of students stated that medical errors should be reported, only 12.1% reported that an incident report form was completed in such cases. Forty percent of the students thought that healthcare professionals should be punished or warned in cases of medical errors or unexpected events. In addition, this opinion was found to differ statistically significantly according to students' gender and grade level.
Conclusion: The knowledge, skills, and attitudes acquired by nursing students during their education constitute the foundation of quality healthcare services. Therefore, it is highly important to organize nursing education programs and clinical practice environments in a way that increases students' awareness of patient safety and supports the development of positive attitudes. The findings of this study emphasize the importance of creating educational and clinical environments that support a patient safety culture and focus on learning from errors rather than punitive approaches.
Keywords: Patient Safety, Nursing Students, Medical Error, Patient Safety Culture

HSB65. Yeni Mezun Hemşirelerin Klinik Uygulamaya Geçişi Ve Karşılaştığı Zorluklar

Özge Gençer
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Eğitim Birimi, Ankara

Giriş: Profesyonel hemşirelik uygulamasına geçiş, yeni mezun hemşirelerin profesyonel kariyerlerinde kritik bir aşamadır. Bu dönemde, yeni mezun hemşireler karmaşık sağlık hizmeti ortamında yol almaya, yeni klinik beceriler edinmeye, personel ve iş arkadaşlarıyla ilgilenmeye ve klinik ortamda hastalara bakım sağlamada düzenlemeler yapmaya başlar. Hemşirelerin uygulamaya hazır olma durumuna ilişkin araştırmalar, 45 yıl önce Kramer lisans hemşirelik öğrencilerinin iş yerine yeterince hazırlanmadıklarını fark ettiklerinde yaşadıkları deneyimleri tanımlamak için 'gerçeklik şoku' ifadesini kullanılmıştır. Gerçeklik şoku, yeni mezun hemşirelerin hemşirelik uygulamalarına ilişkin beklentileri gerçek hemşirelik uygulamalarıyla uyuşmadığında yaşadıkları bir uyumsuzluk olarak belirtilmektedir. Bu süreçte hemşireler, teorik bilginin tek başına hemşirelik görevlerini yönetmek için yeterli olmadığı gerçeğiyle mücadele ederken aynı zamanda hastaları, meslektaşları ve disiplinler arası ekip üyeleriyle etkileşimlerinde etkili iletişim becerilerine olan ihtiyacı vurgulamaktadır. Yeni mezun hemşireler ilgili yeterliliklere ve özelliklere sahip değilse, yetersiz klinik hazırlığı hasta güvenliğini olumsuz etkileyebilir, olumsuz olayların sıklığını artırabilir ve hastaların hastanede kalış süresini uzatabilmektedir

Amaç: Yeni mezun hemşirelerin klinik uygulamaya geçişinden karşılaştığı zorluklara yönelik bakış açısı sunmak ve olası sağlık bakım çıktılarına yansımasına dikkat çekmektir.

Yöntem: Makale türü geleneksel derlemedir. Derlemenin hazırlanması için önceden belirlenen arama stratejileri kullanılarak Scopus, Cochrane ve Google Scholar veri tabanında sistematik tarama yapılmıştır. Araştırma esnasında anahtar kelimeler 'yeni mezun hemşire', 'klinik yeterlilik', 'gerçeklik şoku', kelimeleri İngilizce olarak Tıtle-Abs-Key (clinical competenc*) And Tıtle-Abs-Key (New Gradu*) Or Tıtle-Abs-Key (Reality sho*) operatörleri birlikte kullanılmıştır. Bu kriterlere göre araştırma makalesi olmayan editöre not, konferans notları vb. çalışmalar hariç tutulmuştur.

Sonuç: Geçiş deneyimi her birey için biricik ve özel olsa da kanıtlar yeni mezun hemşirelerin yalnızca hastalara bakarken uygun ve güvenli klinik kararlar almak için değil, aynı zamanda hemşirelik rollerinin klinik olmayan unsurlarının etkisinin üstesinden gelmek için ilk hemşirelik pozisyonları sırasında desteğe ihtiyaç duyduklarını göstermektedir. Bu nedenle klinik uygulamaya hazır olmada destekleyici ortamların ve hemşireler için bildirilen standartların ve uygulama prosedürlerinin kritik önemine odaklanılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Yeni Mezun Hemşire, Gerçeklik Şoku, Klinik Yeterlilik.

HSB65. Transition of Newly Graduated Nurses to Clinical Practice and the Challenges They Encounter

Özge Gençer
Ankara Etlik City Hospital, Education Unit, Ankara

Introduction: Transition to professional nursing practice is a critical stage in the professional careers of newly graduated nurses. During this period, newly graduated nurses begin to navigate complex healthcare environments, acquire new clinical skills, interact with staff and colleagues, and make adjustments to provide patient care in clinical settings. Research on nurses' readiness for practice indicates that, 45 years ago, Kramer used the term "reality shock" to describe the experiences of newly graduated nurses when they realized that undergraduate nursing education did not adequately prepare them for the workplace. Reality shock is defined as the mismatch experienced by newly graduated nurses when their expectations regarding nursing practice do not align with the realities of actual nursing practice. During this process, nurses struggle with the realization that theoretical knowledge alone is insufficient to manage nursing responsibilities, while also emphasizing the need for effective communication skills in interactions with patients, colleagues, and interdisciplinary team members. If newly graduated nurses do not possess the required competencies and characteristics, inadequate clinical preparation may negatively affect patient safety, increase the frequency of adverse events, and prolong patients' hospital stays.
Aim: This review aims to provide insight into the challenges faced by newly graduated nurses during their transition to clinical practice and to highlight their potential impact on healthcare outcomes.
Methods: This article is a traditional review. A systematic search was conducted in the Scopus, Cochrane, and Google Scholar databases using predetermined search strategies. During the research process, the keywords "newly graduated nurse," "clinical competence," and "reality shock" were used in English with the operators: Title-Abs-Key (clinical competenc*) AND Title-Abs-Key (New Gradu*) OR Title-Abs-Key (Reality sho*). According to these criteria, studies that were not research articles, such as editorials, conference notes, and similar publications, were excluded.
Conclusion: Although the transition experience is unique and individual for each person, evidence indicates that newly graduated nurses require support during their first nursing positions not only to make appropriate and safe clinical decisions while caring for patients but also to overcome the impact of non-clinical aspects of their nursing roles. Therefore, emphasis should be placed on the critical importance of supportive environments, established standards, and practice procedures that enhance readiness for clinical practice among nurses.
Keywords: Newly Graduated Nurse, Reality Shock, Clinical Competence.

ESB17. İnfertilite Tedavisinde Homeopatinin Rolü

Merve Konakcı[1], Menekşe Nazlı Aker[2]
Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ebelik Bölümü, Yüksek Lisans, Ankara, Türkiye [1]
Ankara Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye [2]

Amaç: İnfertilite, 12 ay boyunca korunmasız ilişkiye rağmen gebeliğin oluşmamasıdır. İnfertilite ve tedavi sürecinde bazı bireyler tamamlayıcı ve destekleyici yöntemler kullanılabilmetedir. Bu kapsamda homeopatiden yararlanılabilmektedir. İnfertilite tedavisinin uzunluğu, psikolojik yükü, maliyeti ve yan etkileri, bireyleri homeopatiye yönelten temel faktörlerdir. Bu bağlamda bireyselleştirilmiş planlar sunan ve hastayı bütüncül ele alan homeopatik yaklaşımlar, üreme sağlığında tamamlayıcı ve destekleyici bir yöntem olarak görülmektedir. Bu derlemenin amacı, infertilite ve tedavisi sürecinde homeopatinin rolünü ve potansiyel etkilerini değerlendirmektir.
Yöntem: Bu derleme çalışması; PubMed, Cochrane Kütüphanesi ve Google Akademik veri tabanları kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Tarama için "infertility and homeopathy" ve "infertility treatment and homeopathy" anahtar kelimeleri kullanılmıştır. İngilizce dilinde raporlanan 2014-2025 yılları arasında yayınlanan vaka raporları, derlemeye dâhil edilmiştir.
Bulgular: Homeopati, bireyselleştirilmiş yaklaşım sunan bir yöntem olduğu için tüm bireylere aynı uygulamanın yapıldığı randomize kontrollü çalışmalar yürütülememektedir. Bu nedenle bu derleme, sekiz vakayı içeren dört çalışmayı kapsamaktadır. İncelenen vakalarda infertilite; polikistik over sendromu, endometriozis, tubal hasar, düşük over rezervi ve hormonal düzensizlikler gibi biyolojik faktörlerin yanı sıra anksiyete ve psikososyal stres gibi durumlarla birlikte ele alınmıştır. Çalışmalarda Platinum Metallicum, Silicea (200C, 1M, 10M potanslarda) ve Syphilinum gibi homeopatik remedilerin kullanıldığı bildirilmiştir. Ayrıca bazı vakalarda tedavi, hastanın psikososyal özelliklerini de içeren bütüncül bir değerlendirme ile planlanmıştır. Tedavi süresi, tek dozdan birkaç aylık protokollere kadar değişebilmektedir. Bulgular, bu yaklaşımların bazı vakalarda gebelikle sonuçlandığını göstermektedir.
Sonuç: İncelenen vaka raporları, bireyselleştirilmiş homeopatik tedavinin, infertilite vakalarında gebelik şansını artıran bir yaklaşım olduğunu göstermektedir. Bu bağlamda homeopatinin infertilite için umut verici olduğu söylenebilir. Ancak homeopati tedavisinin bireye özgü oluşu sebebiyle olumlu sonuçları tüm infertil bireylere genelleyebilmek mümkün değildir. İnfertilite tedavisinde homeopatinin etkinliğinin anlaşılabilmesi için bu alanda çalışan hekim, hemşire ve ebelerin daha fazla çalışmaya ihtiyaçları vardır.
Anahtar Kelimeler: İnfertilite, Homeopati, Tamamlayıcı ve Destekleyici Uygulamalar

ESB17. The Role of Homeopathy in Infertility Treatment

Merve Konakcı[1], Menekşe Nazlı Aker[2]
Ankara University, Graduate School of Health Sciences, Department of Midwifery, Master's Program, Ankara, Türkiye [1]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye [2]

Objective: Infertility is defined as the inability to achieve pregnancy after 12 months of regular, unprotected sexual intercourse. During infertility and its treatment process, some individuals use complementary and supportive approaches, including homeopathy. The prolonged duration, psychological burden, cost, and side effects of infertility treatment are among the main factors leading individuals to seek homeopathic care. In this context, homeopathic approaches, which offer individualized treatment plans and address patients holistically, are considered complementary and supportive methods in reproductive health. This review aims to evaluate the role and potential effects of homeopathy during infertility and its treatment.
Methods: This review was conducted using the PubMed, Cochrane Library, and Google Scholar databases. The keywords "infertility and homeopathy" and "infertility treatment and homeopathy" were used for the literature search. Case reports published in English between 2014 and 2025 were included in the review.
Results: Since homeopathy is an individualized therapeutic approach, randomized controlled trials in which all participants receive the same intervention are difficult to conduct. Therefore, this review includes four studies comprising eight case reports. In the reviewed cases, infertility was associated not only with biological factors such as polycystic ovary syndrome, endometriosis, tubal damage, diminished ovarian reserve, and hormonal disorders, but also with anxiety and psychosocial stress. The studies reported the use of homeopathic remedies including Platinum metallicum, Silicea (200C, 1M, and 10M potencies), and Syphilinum. In some cases, treatment was planned based on a holistic assessment that also considered the patient's psychosocial characteristics. Treatment duration ranged from a single dose to protocols lasting several months. The findings indicated that these approaches resulted in pregnancy in some cases.
Conclusion: The reviewed case reports suggest that individualized homeopathic treatment may increase the likelihood of pregnancy in cases of infertility. In this context, homeopathy may be considered a promising complementary approach for infertility. However, because homeopathic treatment is individualized, positive outcomes cannot be generalized to all individuals with infertility. Further research by physicians, nurses, and midwives working in this field is needed to better understand the effectiveness of homeopathy in infertility treatment.
Keywords: Infertility, Homeopathy, Complementary and Supportive Practices.

HSB66. Jinekolojik Kanser Bakımında Tamamlayıcı Sağlık Yaklaşımlarının Hasta Sonuçlarına Etkisi ve Hemşirelik Yönetimi

Esra Nur Erdoğan[1], Nurettin Şahin[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Ana Bilim Dalı [1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi [2]

Jinekolojik kanserler; serviks, over, endometrium, vajina, vulva ve fallop tüplerini içeren maligniteler olup kadın sağlığında önemli morbidite ve mortalite nedenleri arasında yer almaktadır. GLOBOCAN 2020 verilerine göre, jinekolojik kanserler dünya genelinde kadınlarda görülen tüm kanser vakalarının yaklaşık %40'ını oluşturmakta olup, kansere bağlı ölümlerin ise yaklaşık %30'undan sorumludur. Jinekolojik kanserlerde güncel tedavi yaklaşımları başta cerrahi, kemoterapi, radyoterapi, immünoterapi ve hormon tedavisini içermektedir. Bu yöntemler sağkalımı artırmakla birlikte hastalarda tedavi süresinde anksiyete, depresyon, yorgunluk, iştahsızlık, uyku bozuklukları, beden imajı değişiklikleri gibi fiziksel, psikolojik ve sosyal yan etkilere yol açmaktadır.
Tamamlayıcı Sağlık Yaklaşımları (TSY), zihin-beden uygulamaları ve doğal ürünler olmak üzere iki temel kategoride sınıflandırılmaktadır. Zihin-beden uygulamaları; meditasyon, yoga, kahkaha yogası, masaj terapisi, akupunktur, gevşeme teknikleri, refleksoloji, hipnoterapi ve tai chi gibi geleneksel yaklaşımları kapsamaktadır. Bu yaklaşımlar çoğunlukla semptom yönetiminin desteklenmesi, farmakolojik tedavilere bağlı yan etkilerin azaltılması ve immün fonksiyonların güçlendirilmesi amacıyla konvansiyonel tedavilere entegre biçimde kullanılmaktadır. Jinekolojik kanser hastaları sağlıklı birey kimliğinden hasta kimliğine geçiş sürecinde yoğun biyopsikososyal ve manevi stresörlerle karşı karşıya kalmaktadır. Bu süreçte hemşireler; semptom yönetimi, biyopsikososyal destek, hasta eğitimi ve bakım koordinasyonu ile bütüncül bakımın merkezinde yer almaktadır. Kanıta dayalı tamamlayıcı sağlık yaklaşımları, hasta-profesyonel işbirliğini güçlendirerek öz bakım davranışlarını desteklemekte ve bireyin sağlık yönetiminde aktif rol almasını sağlamaktadır. Sonuç olarak, TSY'nin güvenli, kanıta dayalı ve bütünleştirici biçimde hemşirelik bakımına entegrasyonu, jinekolojik kanser hastalarında yaşam kalitesinin artırılması ve hastanın tedavi sürecine uyumunun sağlanması açısından kritik öneme sahiptir. Bu derleme, jinekolojik kanser tedavisinde tamamlayıcı sağlık yaklaşımlarının hasta sonuçları üzerindeki etkilerini güncel kanıtlar doğrultusunda değerlendirmeyi ve uygulamaların hemşirelik yönetimine entegrasyonunu açıklamayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Jinekolojik kanser, bakım, tamamlayıcı tedavi, hemşirelik

HSB66. The Effect of Complementary Health Approaches on Patient Outcomes in Gynecological Cancer Care and Nursing Management

Esra Nur Erdoğan[1], Nurettin Şahin[2]
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing [1]
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Nursing [2]

Gynecological cancers are malignancies involving the cervix, ovaries, endometrium, vagina, vulva, and fallopian tubes, and they are among the major causes of morbidity and mortality in women's health. According to GLOBOCAN 2020 data, gynecological cancers account for approximately 40% of all cancer cases among women worldwide and are responsible for nearly 30% of cancer-related deaths. Current treatment approaches for gynecological cancers mainly include surgery, chemotherapy, radiotherapy, immunotherapy, and hormone therapy. Although these methods improve survival rates, they may cause physical, psychological, and social side effects during the treatment process, such as anxiety, depression, fatigue, loss of appetite, sleep disturbances, and changes in body image.

Complementary Health Approaches (CHA) are classified into two main categories: mind–body practices and natural products. Mind–body practices include traditional approaches such as meditation, yoga, laughter yoga, massage therapy, acupuncture, relaxation techniques, reflexology, hypnotherapy, and tai chi. These approaches are mostly integrated with conventional treatments to support symptom management, reduce treatment-related adverse effects, and enhance immune functions. Gynecological cancer patients experience intense biopsychosocial and spiritual stressors during the transition from a healthy individual identity to a patient identity. During this process, nurses play a central role in holistic care through symptom management, biopsychosocial support, patient education, and care coordination. Evidence-based complementary health approaches strengthen patient–healthcare professional collaboration, support self-care behaviors, and enable individuals to take an active role in their health management.

In conclusion, the safe, evidence-based, and integrative incorporation of CHA into nursing care is of critical importance for improving quality of life and enhancing treatment adherence among gynecological cancer patients. This review aims to evaluate the effects of complementary health approaches on patient outcomes in gynecological cancer treatment based on current evidence and to explain the integration of these practices into nursing management.

Keywords: Gynecological cancer, care, complementary therapy, nursing.

HSB67. Hemşirelik Eğitiminde Mulaj: Simülasyon Temelli Öğrenmede Gerçeklik ve Etkililik

Tuğba Özer[1], Gülden Basit[2]
Ankara Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Hastaneleri [1]
Necmettin Erbakan Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi [2]

Hemşirelik eğitimi, teorik bilginin klinik uygulamalarla bütünleştirilmesini gerektiren çok boyutlu bir süreçtir. Ancak günümüzde artan öğrenci sayısı, sınırlı klinik alanlar ve hasta güvenliği gereksinimleri, öğrencilerin yeterli klinik deneyim kazanmasını zorlaştırmaktadır. Simülasyon tabanlı eğitim, gerçek klinik durumların güvenli ortamlarda deneyimlenmesini sağlayarak bu ihtiyaca çözüm sunmaktadır. Simülasyonun etkinliği ise büyük ölçüde gerçeklik düzeyine bağlıdır. Bu noktada mulaj, hastalık belirtilerini ve yaralanmaları gerçeğe yakın şekilde canlandırarak simülasyonun fiziksel ve algısal gerçekliğini artıran önemli bir tekniktir. Bu çalışmanın amacı, hemşirelik eğitiminde simülasyonun gerçekçilik (fidelity) düzeyini artıran mulaj (moulage) teknikleri ile yapılan çalışmaların; öğrencilerin bilgi düzeyi, klinik becerileri, öz yeterlilikleri, kaygı durumları ve memnuniyetleri üzerindeki etkilerini ve bu uygulamaların öğrenme süreçlerindeki rolünü vurgulamaktır.

Çalışma, derleme türündedir. Mulaj; simüle edilmiş kişiler (standart hastalar), mankenler veya görev eğiticileri üzerinde hastalıkları ve etkilerini canlandırmak için kullanılan özel efekt makyaj tekniklerini tanımlamak için kullanılmaktadır. Mulajın bu şekilde kullanımı; sağlık eğitimindeki simülasyonların fiziksel, semantik ve fenomenal gerçekliğini artırmaya yöneliktir. Literatür taraması, mulaj kullanımının hemşirelik eğitiminde önemli katkılar sağladığını göstermektedir. Mulaj kullanımının öğrencilerin bilgi düzeyi, özgüven ve klinik karar verme becerileri üzerinde olumlu etkileri olduğu belirtilmektedir. Gerçekçi öğrenme ortamlarının oluşturulmasına katkı sağlayan mulaj uygulamaları, öğrencilerin klinik becerilerini geliştirmelerine ve mesleki yeterlilik kazanmalarına destek olmaktadır. Mulaj destekli simülasyonların; basınç yaralanmaları, endotrakeal aspirasyon ve ağız bakımı gibi psikomotor becerilerde akademik ve klinik başarıyı artırdığı belirlenmiştir. Gerçeklik düzeyini artıran mulaj uygulamaları, öğrencilerin simülasyona katılımını, motivasyonunu ve deneyimini güçlendirmektedir. Ayrıca öz yeterlilik, özgüven ve öğrenme memnuniyeti üzerinde olumlu etkiler sağladığı görülmektedir. Genel olarak mulajın, öğrenme sürecini zenginleştiren etkili bir simülasyon aracı olduğu vurgulanmaktadır.

Sonuç olarak mulaj, hemşirelik eğitiminde simülasyonun etkinliğini artıran önemli bir araçtır. Eğitim programlarında daha sistematik ve dengeli bir şekilde kullanılması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik Eğitimi, Simülasyon, Mulaj, Klinik Beceri, Gerçekçilik (Fidelity).

HSB67. Moulage in Nursing Education: Realism and Effectiveness in Simulation-Based Learning

Tuğba Özer[1], Gülden Basit[2]
Ankara University Health Application and Research Hospitals [1]
Necmettin Erbakan University Faculty of Nursing [2]

Nursing education is a multidimensional process that requires the integration of theoretical knowledge with clinical practice. However, increasing student numbers, limited clinical practice areas, and patient safety requirements make it difficult for students to gain sufficient clinical experience. Simulation-based education provides a solution to this need by enabling students to experience real clinical situations in safe environments. The effectiveness of simulation largely depends on the level of realism. At this point, moulage is an important technique that enhances the physical and perceptual realism of simulation by realistically portraying disease symptoms and injuries. This study aims to emphasize the effects of moulage techniques used to increase the fidelity level of simulation in nursing education on students' knowledge levels, clinical skills, self-efficacy, anxiety levels, and satisfaction, as well as the role of these practices in learning processes.
This study is a review. Moulage is defined as the use of special effects makeup techniques to simulate diseases and their effects on simulated patients (standardized patients), mannequins, or task trainers. The use of moulage in this way aims to increase the physical, semantic, and phenomenal realism of simulations in health education. A review of the literature indicates that the use of moulage provides significant contributions to nursing education. It has been reported that moulage applications positively affect students' knowledge levels, self-confidence, and clinical decision-making skills. Moulage practices, which contribute to the creation of realistic learning environments, support the development of students' clinical skills and professional competence. Moulage-supported simulations have been found to increase academic and clinical success in psychomotor skills such as pressure injury care, endotracheal suctioning, and oral care. Moulage applications that enhance the level of realism strengthen students' participation, motivation, and learning experiences in simulation. In addition, they have been shown to have positive effects on self-efficacy, confidence, and learning satisfaction. Overall, moulage is emphasized as an effective simulation tool that enriches the learning process.
In conclusion, moulage is an important tool that enhances the effectiveness of simulation in nursing education. It is recommended that moulage applications be used more systematically and appropriately within educational programs.
Keywords: Nursing Education, Simulation, Moulage, Clinical Skill, Realism (Fidelity).

HSB68. Farklı Kuşaklarda Elektronik Kayıt Sisteminin Hemşirelik İşlevleri Açısından Uygulanabilirliği İle Bakım Davranışları Algısı Arasındaki İlişki

Yasemin Aktürk[1], Beratiye Öner[2]
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi [1]
Lokman Hekim Üniversitesi [2]

Amaç: Bu araştırma, hemşirelerin kuşak temelli farklılıklarının Elektronik Kayıt Sistemleri (EKS) kullanımına ve hemşirelik bakım davranışlarına yansımalarını çok boyutlu biryaklaşımla değerlendirmeyi amaçlamıştır.
Yöntem: Bu araştırma tanımlayıcı ve ilişki arayıcı tasarımda yürütülmüştür. Veriler, Temmuz–Ekim 2025 tarihleri arasında çevrim içi anket yöntemiyle, kartopu örnekleme tekniği kullanılarak Türkiye genelinde farklı hastanelerde çalışan 391 hemşireden toplanmıştır. Veri toplama araçları olarak; Kişisel Bilgi Formu, Elektronik Kayıt SistemininHemşirelik İşlevleri Açısından Kullanılabilirliği Ölçeği ve Bakım Davranışları Ölçeği-24(BDÖ-24) kullanılmıştır.
Bulgular: Araştırma bulgularına göre, elektronik kayıt sistemi kullanılabilirliği ile bakım davranışları arasında pozitif ancak düşük düzeyde anlamlı bir ilişki saptanmıştır (r=0,216; p<0,001). Z kuşağı hemşirelerin elektronik kayıt sistemini daha kullanışlı buldukları, X kuşağı hemşirelerin ise bakım davranışları puanlarının daha yüksek olduğu belirlenmiştir.
Sonuç: Bu araştırma, farklı kuşaklardaki hemşirelerin EKS yönelik tutumlarını, bakım davranışları algılarını ve iki değişken arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Bulgular, Strauss ve Howe'un (1991) Kuşak Teorisi, Davis'in (1989) Teknoloji Kabul Modeli ve Watson'ın (2008) İnsan Bakımı Kuramı temelinde değerlendirilmiştir.
Araştırmadan elde edilen sonuçlar, teknolojik yeterlilik ile profesyonel deneyimin birbirinitamamlayan unsurlar olduğunu göstermektedir. Bu doğrultuda, kuşaklar arası iş birliğinigüçlendiren, dijital okuryazarlığı artıran ve insancıl bakım değerlerini koruyan stratejileringeliştirilmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Elektronik Kayıt Sistemi, Bakım Davranışı, Dijital Sağlık, Kuşaklar, Hemşirelik

HSB68. The Relationship Between the Applicability of Electronic Health Record Systems in Terms of Nursing Functions and the Perception of Caring Behaviors Across Different Generations

Yasemin Aktürk[1], Beratiye Öner[2]
Ankara Bilkent City Hospital [1]
Lokman Hekim University [2]

Objective: This study aimed to evaluate the reflections of generational differences among nurses on the use of Electronic Health Record Systems (EHRS) and nursing care behaviors through a multidimensional approach.
Methods: This descriptive and correlational study was conducted using a cross-sectional design. Data were collected between July and October 2025 through an online survey using the snowball sampling method from 391 nurses working in different hospitals across Türkiye. The data collection tools included the Personal Information Form, the Usability of Electronic Health Record Systems in Terms of Nursing Functions Scale, and the Caring Behaviors Inventory-24 (CBI-24).
Results: According to the findings, a positive but weak significant relationship was found between electronic health record system usability and caring behaviors ($r=0.216$; $p<0.001$). Generation Z nurses perceived electronic health record systems as more useful, whereas Generation X nurses were found to have higher caring behavior scores.
Conclusion: This study examined nurses' attitudes toward EHRS, their perceptions of caring behaviors, and the relationship between these two variables across different generations. The findings were evaluated based on Strauss and Howe's (1991) Generational Theory, Davis's (1989) Technology Acceptance Model, and Watson's (2008) Theory of Human Caring.
The results of the study indicate that technological competence and professional experience are complementary factors. Accordingly, it is recommended to develop strategies that strengthen intergenerational collaboration, enhance digital literacy, and preserve humanistic caring values.
Keywords: Electronic Health Record System, Caring Behavior, Digital Health, Generations, Nursing.

ESB18. İkiz Gebeliklerde Emzirme Başarısı Azalıyor mu? Tek Merkezli Karşılaştırmalı Bir Çalışma

Zeynep Yavuz[1], Sultan Uçar[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Emel Çaldır[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışmada, 36–38 gebelik haftasında doğum yapan ikiz ve tekil gebeliklerden doğan bebeklerde emzirme başarısını etkileyen maternal ve neonatal faktörlerin karşılaştırılması amaçlandı.
Gereç ve Yöntem: Bu tek merkezli kesitsel çalışmaya postpartum dönemde değerlendirilen toplam 56 bebek dahil edildi. Çalışma grubunu ikiz gebeliklerden doğan 28 bebek, kontrol grubunu ise tekil gebeliklerden doğan 28 bebek oluşturdu. Tüm olgular 36–38 gebelik haftasında doğum yapmış olup gestasyonel yaş açısından homojen bir dağılım sağlandı. Demografik veriler, doğum ağırlığı, anne sütü eğitimi, emzirme öyküsü, emzik kullanımı, maternal duygu durumu ve maternal hastalıklar kaydedildi. Primer sonlanım noktası olarak ek besin başlanması değerlendirildi. İstatistiksel analizde kategorik değişkenler karşılaştırıldı ve emzirme başarısını etkileyen bağımsız faktörleri belirlemek amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon analizi uygulandı.
Bulgular: İkiz gebelik grubunda doğum ağırlığı tekil gebelik grubuna göre anlamlı olarak daha düşük saptandı (2539±527 g vs 2947±431 g, $p<0.001$). Anne yaşı, anne sütü eğitimi ve emzik kullanımı açısından gruplar arasında anlamlı fark izlenmedi ($p>0.05$). Emzirme öyküsü tekil gebelik grubunda daha yüksek bulunma eğilimindeydi (%39 vs %68, $p=0.059$). Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde, ikiz gebelik (OR=5.63, %95 GA: 1.07–29.37, $p=0.040$) ve maternal kaygı durumu (OR=10.68, %95 GA: 1.47–77.71, $p=0.019$) ek besin başlanması ile bağımsız olarak ilişkili bulundu.
Sonuç: Term gebeliklerde ikiz doğumlar emzirme başarısızlığı açısından bağımsız bir risk faktörü olarak bulunmuştur. Bununla birlikte maternal kaygı durumunun emzirme başarısı üzerinde daha güçlü bir belirleyici olabileceği görülmektedir.
Bu bulgular, ikiz gebeliklerde emzirme danışmanlığının yalnızca fizyolojik değil, aynı zamanda psikolojik destek içerecek şekilde planlanması gerektiğini göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: İkiz gebelik, emzirme, anne sütü, ek besin, maternal anksiyete

ESB18. Does Breastfeeding Success Decrease in Twin Pregnancies? A Single-Center Comparative Study

Zeynep Yavuz[1], Sultan Uçar[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Emel Çaldır[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik City Hospital

Objective: This study aimed to compare maternal and neonatal factors affecting breastfeeding success among infants born from twin and singleton pregnancies delivered at 36–38 weeks of gestation.

Materials and Methods: A total of 56 infants evaluated during the postpartum period were included in this single-center cross-sectional study. The study group consisted of 28 infants born from twin pregnancies, while the control group included 28 infants born from singleton pregnancies. All cases delivered between 36 and 38 weeks of gestation, ensuring a homogeneous distribution in terms of gestational age. Demographic characteristics, birth weight, breastfeeding education, breastfeeding history, pacifier use, maternal emotional status, and maternal diseases were recorded. The initiation of complementary feeding was evaluated as the primary outcome. Categorical variables were compared using statistical analyses, and multivariate logistic regression analysis was performed to identify independent factors affecting breastfeeding success.

Results: Birth weight was significantly lower in the twin pregnancy group compared with the singleton pregnancy group (2539±527 g vs. 2947±431 g, $p<0.001$). No significant differences were observed between the groups regarding maternal age, breastfeeding education, and pacifier use ($p>0.05$). A tendency toward a higher breastfeeding history was observed in the singleton pregnancy group (39% vs. 68%, $p=0.059$). In multivariate logistic regression analysis, twin pregnancy (OR=5.63, 95% CI: 1.07–29.37, $p=0.040$) and maternal anxiety status (OR=10.68, 95% CI: 1.47–77.71, $p=0.019$) were independently associated with the initiation of complementary feeding.

Conclusion: Twin births in term pregnancies were found to be an independent risk factor for breastfeeding failure. However, maternal anxiety appears to be a stronger determinant affecting breastfeeding success. These findings indicate that breastfeeding counseling in twin pregnancies should be planned to include not only physiological support but also psychological support.

Keywords: Twin pregnancy, breastfeeding, breast milk, complementary feeding, maternal anxiety.

HSB70. Şefkatin Bilimle Buluşması: Pediatri Hemşireliğinde Travma Duyarlı Bakımın Yol Haritası

Hülya ZENGİN
Yüksek İhtisas Üniversitesi

Pediatrik hemşirelikte travma duyarlı bakım, çocukların yaşadığı travmatik deneyimlerin fiziksel ve psikososyal iyilik halleri üzerindeki etkilerini anlamayı ve bu etkilere uygun yanıtlar vermeyi temel alan kapsamlı bir yaklaşımdır. Bu çalışma, pediatri hemşireliğinde Travma Duyarlı Bakım yaklaşımının teorik temellerini ve klinik yansımalarını güncel literatür ışığında sentezlemektedir. Travma duyarlı bakım, klinik odağı "Sende ne sorun var?" sorusundan "Sana ne oldu?" sorusuna kaydıran bir paradigma değişimi olup; travmanın olay, deneyim ve etki (3 E) boyutlarını kavramayı esas alır. Kapsamlı taramalar, bu alandaki bilimsel ilginin 2017 yılından itibaren hızla arttığını ve çalışmaların %55,6'sının hemşirelik liderliğinde yürütüldüğünü göstermektedir. Klinik bulgular, travma duyarlı bakım eğitimlerinin hemşire yetkinliğini "yetersiz" seviyeden "yetkin" düzeye çıkardığını, onkolojide stres yönetimini güçlendirdiğini ortaya koymaktadır. Ayrıca cerrahi hemşireliğinde aktif dinleme ve özerklik odaklı yaklaşımların, çocukluk travmalarının yetişkinlikteki enflamasyon ve bağışıklık risklerini azalttığı saptanmıştır. Türkiye'deki çalışmalar ise travma duyarlı bakımı özellikle yenidoğan yoğun bakım gibi hassas alanlarda "yeni bir bakım modeli" olarak değerlendirerek hem çocuk hem de ebeveyn çıktılarını iyileştirmeyi hedeflemektedir. Özetle travma duyarlı bakım, pediatri kliniklerinde retravmatizasyonu önleyen ve yaşam boyu sağlığı destekleyen stratejik bir kültür değişimidir.

Anahtar kelimeler: çocuk hemşireliği, travma duyarlı bakım, çocukluk çağı olumsuz yaşantıları

HSB70. The Meeting of Compassion and Science: A Roadmap for Trauma-Informed Care in Pediatric Nursing

Hülya Zengin
Yüksek İhtisas University

Trauma-informed care in pediatric nursing is a comprehensive approach based on understanding the effects of traumatic experiences experienced by children on their physical and psychosocial well-being and providing appropriate responses to these effects. This study synthesizes the theoretical foundations and clinical implications of the Trauma-Informed Care approach in pediatric nursing in light of current literature.
Trauma-informed care represents a paradigm shift that changes the clinical focus from the question "What is wrong with you?" to "What happened to you?" and is based on understanding the dimensions of trauma as event, experience, and effect (the 3 E's). Comprehensive reviews indicate that scientific interest in this field has increased rapidly since 2017 and that 55.6% of studies have been conducted under nursing leadership.
Clinical findings demonstrate that trauma-informed care training increases nurses' competencies from an "inadequate" level to a "competent" level and strengthens stress management in oncology settings. In addition, active listening and autonomy-focused approaches in surgical nursing have been found to reduce the risks of inflammation and immune dysfunction associated with childhood trauma in adulthood.
Studies conducted in Türkiye evaluate trauma-informed care as a "new model of care," particularly in sensitive areas such as neonatal intensive care units, aiming to improve outcomes for both children and parents. In summary, trauma-informed care represents a strategic culture change in pediatric clinics that prevents retraumatization and supports lifelong health.
Keywords: Pediatric nursing, trauma-informed care, adverse childhood experiences.

ESB19. Gebe Okuluna Katılan ve Katılmayan Baba Adaylarında Doğuma Katılmaya Yönelik Tutum, Prenatal Baba Bağlanma ve Çift Uyumunun İncelenmesi

Sena Nur Çetin[1], Hacer Alan Dikmen[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, 5B TDL Servisi [1]
Selçuk Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Anabilim Dalı [2]

Amaç: Bu çalışma, gebe okuluna katılan ve katılmayan baba adaylarında doğuma katılmaya yönelik tutumların, prenatal baba bağlanma düzeylerinin ve çift uyumlarının incelenmesi amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Randomize kontrollü olarak yürütülen bu çalışmanın örneklemini, 06 Kasım 2023 – 06 Kasım 2024 tarihleri arasında Ankara Etlik Şehir Hastanesi gebe okulu ve gebe polikliniklerine başvuran 152 gebenin eşi oluşturmuştur. Veriler; Kişisel Bilgi Formu, Doğuma Katılmaya Yönelik Tutum Ölçeği (DKYTÖ), Doğum Öncesi Baba Bağlanma Ölçeği (DÖBBÖ) ve Yenilenmiş Çift Uyum Ölçeği (YÇUÖ) kullanılarak toplanmıştır. Müdahale grubuna ölçekler ilk görüşmede, eğitim bitiminde ve dört hafta sonra; kontrol grubuna ise ilk görüşmede, ikinci ve dördüncü haftalarda uygulanmıştır. Verilerin analizinde Ki-kare testi, Fisher's Exact testi, bağımsız gruplarda t-testi ve eşleştirilmiş t-testi kullanılmıştır.
Bulgular: Baba adaylarının yaş ortalaması 29,65±4,05, eşlerinin yaş ortalaması 26,93±3,98'dir. Müdahale ve kontrol grupları arasında ilk izlemde DKYTÖ olumsuz duygular alt boyutunda anlamlı fark bulunmuştur (p=0,016). İkinci izlemde DKYTÖ toplam puanı (p=0,011) ve olumsuz duygular alt boyutu (p<0,001), üçüncü izlemde ise toplam puan (p<0,001), olumsuz duygular (p<0,001) ve eylemler alt boyutunda (p=0,003) anlamlı fark saptanmıştır. Tüm bu ölçümlerde müdahale grubunun puanları daha yüksek bulunmuştur. DÖBBÖ ve YÇUÖ toplam ve alt boyut puanlarında gruplar arasında anlamlı fark bulunmamıştır (p>0,05).
Sonuç: Gebe okuluna katılan baba adaylarının doğuma katılmaya yönelik tutumlarının daha olumsuz olduğu belirlenmiş, prenatal baba bağlanması ve çift uyumu açısından fark saptanmamıştır. Gebe okulu programlarının baba adaylarını da kapsayacak şekilde güçlendirilmesi önerilmektedir.
Anahtar kelimeler: Baba-bebek bağlanması; çift uyumu; doğuma katılma; ebelik; gebe okulu.

ESB19. Investigation of Attitudes Toward Participation in Birth, Prenatal Paternal Attachment, and Couple Adjustment Among Expectant Fathers Who Attend and Do Not Attend Childbirth Preparation Classes

Sena Nur Çetin[1], Hacer Alan Dikmen[2]
Ankara Etlik City Hospital, 5B TDL Unit [1]
Selçuk University Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery [2]

Objective: This study was conducted to examine attitudes toward participation in birth, prenatal paternal attachment levels, and couple adjustment among expectant fathers who attended and did not attend childbirth preparation classes.
Methods: This randomized controlled study included spouses of 152 pregnant women who applied to the childbirth preparation class and antenatal outpatient clinics of Ankara Etlik City Hospital between November 6, 2023, and November 6, 2024. Data were collected using the Personal Information Form, the Attitude Toward Participation in Birth Scale (ATPBS), the Prenatal Paternal Attachment Scale (PPAS), and the Revised Dyadic Adjustment Scale (RDAS). The scales were administered to the intervention group at the initial interview, after completion of the training, and four weeks later; the control group completed the scales at the initial interview, second week, and fourth week. Chi-square test, Fisher's Exact test, independent samples t-test, and paired samples t-test were used for data analysis.
Results: The mean age of the expectant fathers was 29.65±4.05 years, and the mean age of their spouses was 26.93±3.98 years. A significant difference was found between the intervention and control groups in the negative emotions subscale of the ATPBS at the first follow-up ($p=0.016$). At the second follow-up, significant differences were observed in the ATPBS total score ($p=0.011$) and negative emotions subscale ($p<0.001$). At the third follow-up, significant differences were found in the total score ($p<0.001$), negative emotions subscale ($p<0.001$), and actions subscale ($p=0.003$). In all measurements, the scores of the intervention group were higher. No significant differences were found between the groups in the total and subscale scores of the PPAS and RDAS ($p>0.05$).
Conclusion: Expectant fathers who attended childbirth preparation classes were found to have more negative attitudes toward participation in birth, while no differences were identified in terms of prenatal paternal attachment and couple adjustment. It is recommended that childbirth preparation programs be strengthened to include expectant fathers.
Keywords: Father–infant attachment; couple adjustment; participation in birth; midwifery; childbirth preparation class.

HSB71. Engelli Kadınların Üreme Sağlığı ve Cinsel Sağlık Bilgi Düzeyi: Güncel Literatür Derlemesi

İncilay Çelik[1], Gülşah Kök[2]
Ankara Gaziler Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Eğitim ve Araştırma Hastanesi [1]
Kadın Hastalıkları ve Doğum Hemşireliği Ana Bilim Dalı, SBÜ Gülhane Hemşirelik Fakültesi [2]

Özet: Cinsel sağlık, cinsellikle ilişkili duygusal, fiziksel, zihinsel ve sosyal bir iyilik hali; üreme sağlığı üreme sistemi ile ilişkili hastalık ve sakatlığın olmaması ile birlikte biyolojik, psikolojik ve sosyal yönden tam bir iyilik hali olarak tanımlanmaktadır. Dünya genelinde cinsel sağlık ve üreme sağlığı hizmetleri ve bu hizmetlere erişim artmış olsa da, engelli kadınların cinsel sağlık ve üreme sağlığı (CSÜS) hizmetlerine erişiminde hala büyük engeller bulunmaktadır. Engelli kadınlar, toplumsal cinsiyet eşitsizlikleri ve engelliliğin kesişimi nedeniyle cinsel sağlık ve üreme sağlığı hizmetlerine erişimde önemli engellerle karşılaşmaktadır. Bu derlemenin amacı, engelli kadınların üreme sağlığı ve cinsel sağlık konusundaki bilgi düzeylerini güncel literatür doğrultusunda incelemektir. Literatür bulguları, engelli kadınların aile planlaması, cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlar, gebelik ve doğum süreçleri gibi temel konularda bilgi düzeylerinin yetersiz olduğunu göstermektedir. Bu durum; eğitim eksikliği, sağlık hizmetlerine erişimde yaşanan kısıtlılıklar ve toplumsal önyargılarla ilişkilendirilmektedir.

Ayrıca engelli kadınların çoğu zaman cinsel bireyler olarak görülmemesi, bu alanda sunulan eğitim ve danışmanlık hizmetlerinden yeterince yararlanmalarını engellemektedir. Eğitim müdahalelerine yönelik çalışmalar, erişilebilir ve uygun yöntemlerle verilen eğitimlerin bilgi düzeyini artırmada etkili olduğunu ortaya koymaktadır. Bununla birlikte, engelli kadınların cinsel istismar ve şiddet açısından daha yüksek risk altında olduğu da literatürde vurgulanmaktadır.

Sonuç olarak, engelli kadınların cinsel sağlık ve üreme sağlığı bilgi düzeylerinin artırılması için erişilebilir eğitim programlarının geliştirilmesi, sağlık personelinin farkındalığının artırılması ve kapsayıcı sağlık politikalarının uygulanması gerekmektedir. Bu doğrultuda yapılacak çalışmalar, engelli kadınların sağlık hizmetlerinden daha etkin yararlanmasına katkı sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Engelli kadınlar, Üreme sağlığı, Cinsel sağlık, Bilgi düzeyi, Sağlık hizmetlerine erişim

HSB71. Reproductive Health and Sexual Health Knowledge Level of Women with Disabilities: A Current Literature Review

İncilay Çelik[1], Gülşah Kök[2]
Ankara Gaziler Physical Medicine and Rehabilitation Training and Research Hospital[1]
Department of Obstetrics and Gynecology Nursing, University of Health Sciences Gülhane Faculty of Nursing[2]

Sexual health is defined as a state of emotional, physical, mental, and social well-being related to sexuality, while reproductive health refers to a state of complete biological, psychological, and social well-being associated with the reproductive system, including the absence of diseases and disabilities affecting reproductive functions. Although access to sexual health and reproductive health (SRH) services has increased worldwide, significant barriers still exist for women with disabilities in accessing these services. Due to the intersection of gender inequalities and disability, women with disabilities face substantial obstacles in accessing sexual and reproductive health services. The aim of this review is to examine the knowledge levels of women with disabilities regarding reproductive health and sexual health in light of current literature.

Literature findings indicate that women with disabilities have insufficient knowledge about fundamental topics such as family planning, sexually transmitted infections, pregnancy, and childbirth processes. This situation is associated with inadequate education, limitations in accessing healthcare services, and social prejudices.

Furthermore, the fact that women with disabilities are often not recognized as sexual beings prevents them from adequately benefiting from sexual health education and counseling services provided in this field. Studies on educational interventions demonstrate that education delivered through accessible and appropriate methods is effective in increasing knowledge levels. Additionally, the literature emphasizes that women with disabilities are at higher risk of sexual abuse and violence.

In conclusion, developing accessible educational programs, increasing healthcare professionals' awareness, and implementing inclusive health policies are necessary to improve the sexual and reproductive health knowledge levels of women with disabilities. Studies conducted in this direction will contribute to enabling women with disabilities to benefit more effectively from healthcare services.

Keywords: Women with disabilities, Reproductive health, Sexual health, Knowledge level, Access to healthcare services

ESB20. Hastane Yatışı Yapılan Gebelerde Negatif Gebelik Algısı ve Etkileyen Faktörler

Fatma Bay[1], Merve Akıl[2], Ayşe Sena Acar[3], Esma Kovalı[4]
KTO Karatay Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Konya, Türkiye[1]

Amaç: Bu çalışma, hastaneye yatışı yapılan gebelerin negatif gebelik algılarını ve bu algıyı şekillendiren faktörleri incelemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Kesitsel ve tanımlayıcı türde yapılan çalışmaya, Kasım 2025-Ocak 2026 tarihleri arasında Konya İlinde bulunan Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi'nin riskli gebelik ve doğum servisinde yatan 350 kadın dâhil edilmiştir. Veriler, grup karşılaştırma testleri, korelasyon ve çoklu doğrusal regresyon analizi ile değerlendirilmiş, anlamlılık düzeyi $p<0,05$ kabul edilmiştir.
Bulgular: Negatif Gebelik Algısı Ölçeği toplam puan ortalaması 38,59±11,55'tir. Analiz sonuçlarına göre, katılımcıların yaş ($r = -0.026$, $p = 0.626$) ve gebelik haftası ($r = -0.086$, $p = 0.107$) ile negatif gebelik algısı toplam puanı arasında anlamlı bir ilişki saptanmamıştır ($p > 0.05$). Plansız gebeliği olan gebelerin, gebelikle ilgili kaygı yaşayanların ve eşiyle ilişkisi kötü olanların negatif gebelik algısı puanları yüksek bulunmuştur ($p<0,001$). Çoklu doğrusal regresyon analizinde, plansız gebelik ($\beta = 0.171$, $p = 0.001$), gebelik kaygısı ($\beta = -0.200$, $p = 0.001$) ve eş ile ilişki durumunun orta ($\beta = 0.115$, $p = 0.024$) ve kötü ($\beta = 0.204$, $p < 0.001$) düzeyde olması negatif gebelik algısının bağımsız yordayıcılarıdır. Bebeğin sağlığına ilişkin kaygı değişkeni modelde anlamlı bulunmamıştır ($p = 0.754$). Model negatif gebelik algısındaki varyansın %13.5'ini açıklamaktadır (Düzeltilmiş $R^2 = 0.135$; $F = 11.899$; $p < 0.001$).
Sonuç: Gebelik algısı çok boyutlu olup bireysel farklılıklardan etkilenmektedir. Bu doğrultuda, bakım süreçleri, gebelerin psikososyal özellikleri ve kaygı düzeyleri dikkate alınarak bireyselleştirilmeli, eşlerin sürece katılımı teşvik edilmeli ve aile merkezli yaklaşımlar güçlendirilmelidir.
Anahtar Kelimeler: Hastaneye yatışı yapılan gebeler, negatif gebelik algısı, plansız gebelik, kaygı

ESB20. Negative Pregnancy Perception and Associated Factors Among Hospitalized Pregnant Women

Fatma Bay[1], Merve Akıl[2], Ayşe Sena Acar[3], Esma Kovalı[4]
KTO Karatay University, Institute of Graduate Education, Department of Midwifery, Konya, Türkiye

Objective: This study was conducted to examine the negative pregnancy perceptions of hospitalized pregnant women and the factors influencing these perceptions.
Methods: This cross-sectional and descriptive study included 350 women hospitalized in the high-risk pregnancy and delivery wards of the Obstetrics and Pediatrics Hospital located in Konya Province between November 2025 and January 2026. Data were analyzed using group comparison tests, correlation analysis, and multiple linear regression analysis, with a significance level of $p<0.05$.
Results: The mean total score of the Negative Pregnancy Perception Scale was 38.59±11.55. According to the analysis results, no statistically significant relationship was found between participants' age ($r = -0.026$, $p = 0.626$) and gestational week ($r = -0.086$, $p = 0.107$) and their total negative pregnancy perception scores ($p > 0.05$). Negative pregnancy perception scores were found to be higher among women with unintended pregnancies, those experiencing pregnancy-related anxiety, and those with poor spousal relationships ($p<0.001$). In the multiple linear regression analysis, unintended pregnancy ($\beta = 0.171$, $p = 0.001$), pregnancy anxiety ($\beta = -0.200$, $p = 0.001$), and moderate ($\beta = 0.115$, $p = 0.024$) and poor ($\beta = 0.204$, $p < 0.001$) relationship status with the spouse were identified as independent predictors of negative pregnancy perception. The anxiety variable regarding the baby's health was not found to be significant in the model ($p = 0.754$). The model explained 13.5% of the variance in negative pregnancy perception (Adjusted $R^2 = 0.135$; $F = 11.899$; $p < 0.001$).
Conclusion: Pregnancy perception is multidimensional and influenced by individual differences. Therefore, care processes should be individualized by considering pregnant women's psychosocial characteristics and anxiety levels; spouses' participation in the process should be encouraged, and family-centered approaches should be strengthened.
Keywords: Hospitalized pregnant women, negative pregnancy perception, unintended pregnancy, anxiety

HSB72. Zihindeki Mitler, Bakımdaki Engeller: Hemşirelik Öğrencilerinde Cinsel Mitlerin Gelecekteki Cinsel Sağlık Bakımı Tutumlarına Etkisi

Ebru Küçük Erdöl[1], Hatice İkra Şan[2]
Karadeniz Teknik Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi[1]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi[2]

Amaç: Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinin cinsel mit düzeylerini ve gelecekteki cinsel sağlık bakımına yönelik tutumlarını belirlemek, bu değişkenlerin sosyo-demografik özelliklere göre farklılaşıp farklılaşmadığını değerlendirmek ve cinsel mitlerin gelecekteki mesleki yaşamlarında sergileyecekleri cinsel sağlık bakımına yönelik tutumları üzerindeki etkisini incelemek amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Tanımlayıcı ve kesitsel tipteki bu araştırma, 209 hemşirelik öğrencisi ile yürütüldü. Veriler; "Kişisel Bilgi Formu", "Cinsel Mitler Ölçeği (CMÖ)" ve "Öğrencilerin Cinsel Sağlık Konularına Yönelik Tutumları Anketi" ile toplandı. Verilerin analizinde, tanımlayıcı istatistikler, Mann-Whitney U, Kruskal-Wallis H, Spearman korelasyon ve basit doğrusal regresyon analizleri kullanıldı. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0.05$ olarak kabul edildi.
Bulgular: Öğrencilerin CMÖ toplam puan ortalaması 60.52±25.30, tutum ölçeği toplam puan ortalaması ise 48.69±9.90 olarak bulundu. CMÖ puanları ile tutum ölçeği puanları arasında negatif yönlü, orta düzeyde anlamlı bir ilişki saptandı ($r=-0,362$, $p<0.001$). Kadın öğrencilerin cinsel mit puanları erkeklerden anlamlı düzeyde düşük iken, cinsel sağlık bakımına yönelik tutum puanları anlamlı düzeyde yüksek bulunmaktadır ($p<0.001$). Cinsel sağlık eğitimi almayan öğrencilerde cinsel mitlere inanma eğilimi belirgin şekilde artmakta, profesyonel cinsel sağlık bakımı verme konusundaki olumlu tutum puanları ise düşük kalmaktadır ($p=0.001$). Doğrusal regresyon analizi sonucunda, cinsel mitlerin gelecekteki cinsel sağlık bakımı tutumlarının anlamlı bir yordayıcısı olduğu ($\beta=-0.225$, $p=0.001$) ve tutumlardaki varyansın %5.1'ini açıkladığı saptandı.
Sonuç: Öğrencilerde cinsel mitlerin artması, cinsel sağlık bakımına yönelik olumlu tutumları anlamlı düzeyde düşürerek bütüncül ve güvenli bakımın önünde temel bir engel oluşturmaktadır. Hemşirelik lisans müfredatında cinsel mitleri azaltmaya yönelik kanıta dayalı, kapsamlı ve sistematik cinsel sağlık eğitimlerine yer verilmesi, öğrencilerin bütüncül bakımı destekleyen profesyonel tutumlar geliştirmesi açısından kritik öneme sahiptir.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik öğrencileri, cinsel sağlık, cinsel mitler, tutum, bütüncül bakım

HSB72. Myths in the Mind, Barriers in Care: The Effect of Sexual Myths on Future Sexual Health Care Attitudes Among Nursing Students

Ebru Küçük Erdöl[1], Hatice İkra Şan[2]
Karadeniz Technical University, Faculty of Health Sciences[1]
Ankara Etlik City Hospital [2]

Objective: This study was conducted to determine nursing students' levels of sexual myths and their attitudes toward future sexual health care, to evaluate whether these variables differ according to sociodemographic characteristics, and to examine the effect of sexual myths on their attitudes toward sexual health care practices in their future professional lives.
Methods: This descriptive and cross-sectional study was conducted with 209 nursing students. Data were collected using the "Personal Information Form," "Sexual Myths Scale (SMS)," and "Attitudes of Students Toward Sexual Health Issues Questionnaire." Descriptive statistics, Mann–Whitney U test, Kruskal–Wallis H test, Spearman correlation analysis, and simple linear regression analysis were used for data analysis. The statistical significance level was accepted as $p<0.05$.
Results: The mean total score of the Sexual Myths Scale was 60.52±25.30, while the mean total score of the attitude scale was 48.69±9.90. A statistically significant negative and moderate correlation was found between Sexual Myths Scale scores and attitude scale scores ($r=-0.362$, $p<0.001$). Female students had significantly lower sexual myth scores and significantly higher attitudes toward sexual health care compared to male students ($p<0.001$). Among students who had not received sexual health education, the tendency to believe in sexual myths increased significantly, while positive attitudes toward providing professional sexual health care remained lower ($p=0.001$). According to the linear regression analysis, sexual myths were found to be a significant predictor of future sexual health care attitudes ($\beta=-0.225$, $p=0.001$) and explained 5.1% of the variance in attitudes.
Conclusion: An increase in sexual myths among students significantly decreases positive attitudes toward sexual health care and constitutes a major barrier to providing holistic and safe care. Including evidence-based, comprehensive, and systematic sexual health education aimed at reducing sexual myths in undergraduate nursing curricula is of critical importance for students to develop professional attitudes that support holistic care.
Keywords: Nursing students, sexual health, sexual myths, attitude, holistic care

HSB73. Onkoloji Hemşirelerine Yönelik Duygusal Farkındalık ve İletişim Temelli Müdahale Eğitiminin Etkinliğinin Değerlendirilmesi

Elif Çırpanlı
Ankara Etlik Şehir Hastanesi T6 Kemik İliği Transplantasyon Merkezi

Amaç: Bu araştırmanın amacı, onkoloji hemşirelerine yönelik geliştirilen duygusal farkındalık ve iletişim temelli müdahale eğitiminin hemşirelerin tükenmişlik düzeyleri, duygusal farkındalıkları ve iletişim becerileri üzerindeki etkisini değerlendirmektir.
Yöntem: Randomize kontrollü deneysel desenle yürütülen araştırmanın örneklemini, bir şehir hastanesinin onkoloji biriminde çalışan ve dâhil edilme kriterlerini karşılayan 64 hemşire (32 eğitim, 32 kontrol) oluşturmuştur. Veriler; Sosyodemografik özellikler veri formu, Maslach tükenmişlik ölçeği (MTÖ), duygu gereksinimi ölçeği (DGÖ) ve sağlık çalışanlarına yönelik iletişim becerileri ölçeği (HP-CSS-TR) kullanılarak 27 Ekim 2025–31 Ocak 2026 tarihleri arasında toplanmıştır. Eğitim grubuna araştırmacı tarafından geliştirilen, dört oturumdan oluşan yapılandırılmış eğitim uygulanmıştır. Oturumlar etkileşimli anlatım, klinik vaka tartışmaları, duygu günlüğü ve farkındalık temelli egzersizleri içermektedir. Kontrol grubuna müdahale uygulanmamıştır.
Bulgular: Müdahale sonucunda MTÖ'nün kişisel başarı alt boyutunda eğitim grubu lehine anlamlı bir iyileşme saptanmıştır ($p<0,05$; $\eta^2=0,100$). DGÖ'nün yaklaşma alt boyutunda ($p<0,05$; $\eta^2=0,068$) ve iletişim becerileri ölçeğinin saygı alt boyutunda ($p<0,05$; $\eta^2=0,072$) orta düzeyde etki büyüklükleri elde edilmiştir. MTÖ'nün duygusal tükenme ve duyarsızlaşma, DGÖ'nün kaçınma ve iletişim becerleri ölçeğinin empati, iletişim ve sosyal beceri alt boyutlarında gruplar arasında anlamlı fark bulunmamıştır ($p>0,05$).
Sonuç: Duygusal farkındalık ve iletişim temelli müdahale eğitiminin, onkoloji hemşirelerinde kişisel başarı algısını artırdığı, duygusal yaklaşma ve saygılı iletişim tutumlarını geliştirdiği belirlenmiştir. Müdahalenin kalıcılığının değerlendirilmesi için uzun dönemli izlem çalışmalarına ve kurumsal destekli uygulamalara ihtiyaç vardır.
Anahtar kelimeler: Duygusal farkındalık, iletişim becerileri, onkoloji hemşireliği, tükenmişlik.

HSB73. Evaluation of the Effectiveness of an Emotional Awareness and Communication-Based Intervention Training for Oncology Nurses

Elif Çırpanlı
Ankara Etlik City Hospital, T6 Bone Marrow Transplantation Center

Objective: The aim of this study was to evaluate the effect of emotional awareness and communication-based intervention training developed for oncology nurses on nurses' burnout levels, emotional awareness, and communication skills.
Methods: This randomized controlled experimental study included 64 nurses (32 intervention group, 32 control group) working in the oncology units of a city hospital who met the inclusion criteria. Data were collected between October 27, 2025, and January 31, 2026, using the Sociodemographic Characteristics Data Form, Maslach Burnout Inventory (MBI), Emotional Awareness Scale (EAS), and Communication Skills Scale for Healthcare Professionals (HP-CSS-TR). A structured training program consisting of four sessions, developed by the researcher, was applied to the intervention group. The sessions included interactive lectures, clinical case discussions, emotion diaries, and mindfulness-based exercises. No intervention was applied to the control group.
Results: Following the intervention, a significant improvement was found in the personal accomplishment subscale of the MBI in favor of the intervention group ($p<0.05$; $\eta^2=0.100$). Moderate effect sizes were obtained in the approach subscale of the EAS ($p<0.05$; $\eta^2=0.068$) and the respect subscale of the communication skills scale ($p<0.05$; $\eta^2=0.072$). No statistically significant differences were found between the groups in the emotional exhaustion and depersonalization subscales of the MBI, the avoidance subscale of the EAS, and the empathy, communication, and social skills subscales of the communication skills scale ($p>0.05$).
Conclusion: Emotional awareness and communication-based intervention training was found to increase oncology nurses' perception of personal accomplishment and improve their emotional approach and respectful communication attitudes. Long-term follow-up studies and institutionally supported practices are needed to evaluate the sustainability of the intervention.
Keywords: Emotional awareness, communication skills, oncology nursing, burnout.

ESB21. Aktif Doğum Eylemi Sırasında Maternal Öz-Yeterlilik, Doğum Ağrısı ve Doğum Konforu: Stres Topu Kullanımının Randomize Kontrollü Bir Çalışması

Hediye Karakoç[1], İrem Kayan[2], Adeviye Yüksel[3], Fuat Demir[4]
KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Konya[1]
KTO Karatay Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Konya
Medova Hastanesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Konya[4]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, doğum eyleminin aktif fazında uygulanan stres topu kullanımının maternal öz-yeterlilik, doğum ağrısı ve doğum konforu üzerindeki etkilerini değerlendirmektir.
Yöntem: Bu çalışma, tek merkezli, paralel gruplu randomize kontrollü bir araştırma olarak yürütülmüştür. Araştırmaya, 37–42 gebelik haftasında, aktif doğum eyleminde (⩾5 cm servikal dilatasyon) olan 78 düşük riskli gebe dahil edilmiştir. Katılımcılar, stres topu uygulaması ve rutin bakım alan girişim grubuna veya yalnızca rutin bakım alan kontrol grubuna randomize edilmiştir. Maternal öz-yeterlilik ve doğum konforu doğum öncesi ve doğumdan sonraki ilk 24 saat içinde değerlendirilmiştir. Ağrı şiddeti, 5, 6, 8 ve 10 cm servikal dilatasyon düzeylerinde Görsel Analog Skala ile ölçülmüştür. Veriler lineer karma etkili modeller ve ANCOVA ile analiz edilmiştir.
Bulgular: Başlangıç değerlerine göre düzeltme yapıldıktan sonra, girişim grubunda maternal öz-yeterlilik puanları kontrol grubuna kıyasla anlamlı düzeyde daha yüksek bulunmuştur (kısmi η^2 = 0.094). Ağrı şiddeti her iki grupta da doğumun fizyolojik ilerleyişine paralel olarak artmış ve gruplar arası fark klinik olarak anlamlı düzeye ulaşmamıştır. Doğum konforu açısından gruplar arasında anlamlı fark saptanmamıştır.
Sonuç: Doğum eyleminin aktif fazında stres topu kullanımı maternal öz-yeterliliği artırmakta, ancak ağrı şiddetini klinik olarak anlamlı düzeyde etkilememektedir. Bu bulgular, basit ve düşük maliyetli dokunsal müdahalelerin doğum sürecinde ağrıyı doğrudan azaltmaktan ziyade kadınların baş etme becerilerini ve algılanan kontrol duygusunu güçlendirebileceğini göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Maternal öz-yeterlilik, Aktif doğum eylemi, Doğum ağrısı, Doğum konforu, Non-farmakolojik müdahale

ESB21. Maternal Self-Efficacy, Labor Pain, and Birth Comfort During the Active Phase of Labor: A Randomized Controlled Trial of Stress Ball Use

Hediye Karakoç[1], İrem Kayan[2], Adeviye Yüksel[3], Fuat Demir[4]
KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Konya[1]
KTO Karatay University, Institute of Graduate Education, Department of Midwifery, Konya[2]
Medova Hospital, Department of Obstetrics and Gynecology, Konya [4]

Objective: The aim of this study was to evaluate the effects of stress ball use applied during the active phase of labor on maternal self-efficacy, labor pain, and birth comfort.
Methods: This study was conducted as a single-center, parallel-group randomized controlled trial. The study included 78 low-risk pregnant women at 37–42 weeks of gestation who were in the active phase of labor (⩾5 cm cervical dilation). Participants were randomized into an intervention group receiving stress ball application in addition to routine care or a control group receiving routine care only. Maternal self-efficacy and birth comfort were assessed before labor and within the first 24 hours after birth. Pain intensity was measured using the Visual Analog Scale at cervical dilation levels of 5, 6, 8, and 10 cm. Data were analyzed using linear mixed-effects models and ANCOVA.
Results: After adjustment for baseline values, maternal self-efficacy scores were significantly higher in the intervention group compared with the control group (partial η^2 = 0.094). Pain intensity increased in both groups in parallel with the physiological progression of labor, and the difference between groups did not reach clinical significance. No significant difference was found between the groups in terms of birth comfort.
Conclusion: The use of a stress ball during the active phase of labor increases maternal self-efficacy but does not clinically significantly affect pain intensity. These findings suggest that simple and low-cost tactile interventions may strengthen women's coping skills and perceived sense of control during labor rather than directly reducing pain.
Keywords: Maternal self-efficacy, Active labor, Labor pain, Birth comfort, Non-pharmacological intervention.

HSB74. Yapay Zeka Destekli İnfertilite Araştırmalarının Bilimsel Haritalanması: Bibliyometrik Bir Çalışma

Şeydanur Bulut[1], İlknur Kırdar Caner[2], Sena Kaplan[3], Sibel Peksoy Kaya[4], Sevil Şahin[5]
Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi[1]
Pursaklar Devlet Hastanesi[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü

Giriş: Son yıllarda yapay zeka temelli uygulamalar, infertilite tanı ve tedavisinde giderek ilgi görmektedir. Bu artış, hemşirelik bakımında klinik karar destek ve hasta yönetimi açısından yeni araştırma alanları oluşturmuştur.
Amaç: Bu çalışmada infertilite alanında yapay zeka kullanımıyla ilgili çalışmaların bibliyometrik analizini haritalandırarak incelemesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Çalışmada Web of Science veri tabanındaki 1993-2026 yılları arasında yayımlanmış olan çalışmalar bibliyometrik olarak incelenmiştir. Bu çalışmaların incelenmesinde ve haritalandırılmasında VOSviewer 1.6.20 programı kullanılmıştır.
Bulgular: "İnfertility" ve "Artificial intelligence" anahtar kelimeleri kullanılarak, Web of Science (WoS) veri tabanında "topic" seçilerek veri tabanında yer alan tüm makaleler incelenmiş olup dahil edilme kriterlerini karşılayan, makale türü araştırma veya derleme olan 246 makale çalışmaya dahil edilmiştir. Yayınlar en fazla Obstetrik & Jinekoloji (n=72), Üreme Biyolojisi (n=60), Üroloji (n=31), Androloji (n=21), Genel Tıp (n=20), Sağlık Bilimleri (n=17) ve Genetik Kalıtım (n=16) kategorilerinde yer almaktadır. Çalışmalarda kullanılan anahtar kelimeler arasında "artificial intelligence" (n=34), "machine learning" (n=11), "infertility" (n=10) en sık kullanılanlar arasındadır. En fazla eser; Agarwal (n=5) ile Cannarella (n=4), Saleh (n=4), Cologero (n=4) ve Shah (n=4) tarafından yazılmıştır. En fazla katkıyı Amerika Birleşik Devletleri'nin sağladığı, onu sırasıyla Çin, İngiltere, Hindistan, İtalya ve Türkiye'nin takip ettiği belirlenmiştir. İncelenen zaman dilimi arasında 2025 yılında 76 yayın ve toplamda 1407 atıf ile en yüksek yayın sayısına ulaşıldığı saptanmıştır.
Sonuç: Bu çalışmanın bulguları, alandaki araştırmacılara infertilite alanında yapay zeka kullanımına ilişkin kanıta dayalı, alana entegre edilebilen yeni uygulamalar geliştirilmesine katkı sağlayabilir.
Anahtar Kelimeler: Bibliyometrik Analiz, Hemşirelik, İnfertilite, Yapay Zeka.

HSB74. Scientific Mapping of Artificial Intelligence-Supported Infertility Research: A Bibliometric Study

Şeydanur Bulut[1], İlknur Kırdar Caner[2], Sena Kaplan[3], Sibel Peksoy Kaya[4], Sevil Şahin[5]
Zonguldak Bülent Ecevit University, Faculty of Health Sciences [1]
Pursaklar State Hospital [2]
Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing

Introduction: In recent years, artificial intelligence-based applications have attracted increasing attention in the diagnosis and treatment of infertility. This growing interest has created new research areas in nursing care, particularly in terms of clinical decision support and patient management.
Objective: This study aimed to examine and map studies related to the use of artificial intelligence in the field of infertility through bibliometric analysis.
Methods: Studies published between 1993 and 2026 in the Web of Science database were analyzed bibliometrically. The VOSviewer 1.6.20 software program was used for the analysis and mapping of these studies.
Results: Using the keywords “Infertility” and “Artificial intelligence,” all articles indexed in the Web of Science (WoS) database were examined by selecting the “topic” field. A total of 246 articles that met the inclusion criteria and were classified as research articles or reviews were included in the study. Publications were most frequently categorized under Obstetrics & Gynecology (n=72), Reproductive Biology (n=60), Urology (n=31), Andrology (n=21), General Medicine (n=20), Health Sciences (n=17), and Genetics & Heredity (n=16). Among the keywords used in the studies, “artificial intelligence” (n=34), “machine learning” (n=11), and “infertility” (n=10) were the most frequently used terms. The highest number of publications was produced by Agarwal (n=5), followed by Cannarella (n=4), Saleh (n=4), Cologero (n=4), and Shah (n=4). The United States was identified as the country with the highest contribution, followed by China, England, India, Italy, and Türkiye, respectively. During the examined period, the highest number of publications was reached in 2025, with 76 publications and a total of 1407 citations.
Conclusion: The findings of this study may contribute to researchers in developing evidence-based and field-integrated new applications regarding the use of artificial intelligence in infertility research.
Keywords: Bibliometric analysis, Nursing, Infertility, Artificial intelligence.

HSB75. İnsülin Kalemi ve İnsülin Pompası Kullanan Tip 1 Diyabetli Adolesanların Hipoglisemi Korkusunun Karşılaştırılması

Esra Solak[1], Ayşe Özge Deniz[2]
Kastamonu Eğitim ve Araştırma Hastanesi [1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi [2]

Amaç: Tip 1 Diyabet (T1D), insüline bağımlı bir hastalık olup en sık görülen akut komplikasyonu hipoglisemidir. Sık ve şiddetli hipoglisemi atakları, bireylerde hipoglisemi korkusunun gelişmesine neden olabilmektedir. İnsülin tedavi yöntemlerinin glisemik kontrol üzerindeki etkisi, hipoglisemi korkusu ile ilişkili olabilir. Bu araştırmanın amacı, insülin kalemi ve insülin pompası kullanan tip 1 diyabetli adolesanların hipoglisemi korku düzeylerini karşılaştırmaktır. Yöntem: Tanımlayıcı ve ilişki arayıcı tipte gerçekleştirilen bu araştırmanın verileri, kartopu örnekleme yöntemi kullanılarak Google Forms aracılığıyla toplanmıştır. Araştırmaya toplam 88 adolesan gönüllü olarak katılmıştır. Veriler, "Tip 1 Diyabetli Adolesan Tanılama Formu" ve "Virginia Üniversitesi Çocuk/Ergen Düşük Kan Şekeri Ölçeği (DKŞÖ)" kullanılarak Mayıs–Eylül 2023 tarihleri arasında elde edilmiştir. Verilerin analizinde bağımsız örneklem t testi, Mann–Whitney U testi, Kruskal–Wallis varyans analizi ve bağımlı örneklemler t testi kullanılmıştır. Bulgular: İnsülin pompası kullanan adolesanlarda yalnızca son 12 ay içerisinde ağır hipoglisemi geçirenlerin, ölçeğin endişe alt boyut puanlarında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmıştır ($p<0.05$). İnsülin kalemi kullanan adolesanlarda ise; son 12 ayda ağır, son 6 ayda orta ve son 1 ayda hafif hipoglisemi geçirme durumları, okula devamsızlık, hastaneye yatış, komaya girme, diyabet eğitimini yeterli bulma ve eğitim tekrarını isteme değişkenlerine göre DKŞÖ endişe alt boyut puanlarında anlamlı farklılıklar bulunmuştur ($p<0.05$). Sonuç: Çalışma sonucunda, insülin kalemi ve insülin pompası kullanımının hipoglisemi korkusu ile doğrudan ilişkili olmadığı belirlenmiştir. Bununla birlikte, özellikle insülin kalemi kullanan adolesanlarda hipoglisemiye bağlı akut ve travmatik deneyimlerin, hipoglisemi korkusu ve buna bağlı endişe düzeylerini artırdığı saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Adolesan, hipoglisemi korkusu, insülin, tip 1 diyabet

HSB75. Comparison of Fear of Hypoglycemia Among Adolescents with Type 1 Diabetes Using Insulin Pens and Insulin Pumps

Esra Solak[1], Ayşe Özge Deniz[2]
Kastamonu Training and Research Hospital [1]
Çankırı Karatekin University [2]

Objective: Type 1 Diabetes (T1D) is an insulin-dependent disease, and hypoglycemia is the most common acute complication. Frequent and severe hypoglycemic episodes may lead to the development of fear of hypoglycemia in individuals. The effects of insulin treatment methods on glycemic control may be associated with fear of hypoglycemia. The aim of this study was to compare the levels of fear of hypoglycemia among adolescents with type 1 diabetes using insulin pens and insulin pumps.
Methods: This descriptive and correlational study collected data through Google Forms using the snowball sampling method. A total of 88 adolescents voluntarily participated in the study. Data were collected between May and September 2023 using the "Adolescent Identification Form for Type 1 Diabetes" and the "Virginia University Child/Adolescent Low Blood Sugar Fear Survey (DKŞÖ)." Independent samples t-test, Mann–Whitney U test, Kruskal–Wallis analysis of variance, and paired samples t-test were used for data analysis.
Results: Among adolescents using insulin pumps, a statistically significant difference was found only in the worry subscale scores of the scale among those who experienced severe hypoglycemia within the last 12 months ($p<0.05$). Among adolescents using insulin pens, significant differences were found in the worry subscale scores of the DKŞÖ according to the variables of experiencing severe hypoglycemia in the last 12 months, moderate hypoglycemia in the last 6 months, mild hypoglycemia in the last 1 month, school absenteeism, hospitalization, coma experience, considering diabetes education sufficient, and requesting repeated education ($p<0.05$).
Conclusion: The results of the study showed that the use of insulin pens and insulin pumps was not directly associated with fear of hypoglycemia. However, particularly among adolescents using insulin pens, acute and traumatic experiences related to hypoglycemia were found to increase fear of hypoglycemia and related levels of anxiety.
Keywords: Adolescent, fear of hypoglycemia, insulin, type 1 diabetes.

HSB76. Yenidoğan Yoğun Bakım Bireyselleştirilmiş Gelişimsel Bakıma Yönelik Yapılan Lisansüstü Tezlerin İncelenmesi

Dilara Küçükhan[1], Sude Bahçeci[2], Emine Dudu Avcı[3], Ayşe Özge Deniz[4]
Çankırı Karatekin Üniversitesi

Giriş: Yenidoğan ölümleri, küresel olarak 5 yaşın altındaki çocuklar arasındaki ölümlerin %47'sini oluşturuyor ve bu da her yıl 2,4 milyon can kaybıyla sonuçlanıyor. Yenidoğanın hayatta kalma oranının arttırılması için verilen bakımın kalitesinin arttırılması gerekmektedir. Bu bakım kalitesini arttırmak için de bireyselleştirilmiş gelişimsel bakım (BGB) uygulamaları yapılması gerekmektedir. Bu nedenle yenidoğan bireysellestirilmiş gelişimsel bakım konulu akademik çalışmaların incelenmesi önem taşımaktadır.
Amaç: Bu çalışmada yenidoğan yoğun bakım bireysellestirilmiş gelişimsel bakıma yönelik yapılan lisansüstü tezlerin incelenmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Veri Tabanı'na kayıtlı tezler 2012-2025 yılları arasında "gelişimsel bakım" anahtar kelimesi kullanılarak taranmıştır.
Bulgular: Tarama sonucunda 10 tane yüksek lisans tezi, 3 tane doktora çalışmasına ulaşılmış ve yenidoğan üzerine yapılmış olmayan, bireysellestirilmiş gelişimsel bakım konusu ile ilgi yapılmış olmayan tezler çıkarıldığında 7 yüksek lisans ve 1 doktora tezi çalışmaya dahil edilmiştir. Çalışmada, araştırmacılar tarafından araştırılan ve incelenen "tezlerin yayınlandığı yıl, anabilim dalı, tezin adı, yürütülme amacı, araştırma türü, örneklem, kullanılan ölçüm araçları" 7 ana başlık altında toplanmış ve incelenmiştir.
İncelenen tezlerin çoğunun hemşirelik anabilim dalında yapıldığı (%75.0) görülmektedir. Tezlerin belli bir kısmının tanımlayıcı türde yapıldığı (%37,5) ve tezlerin örnekleminin çoğunun hemşireler (%75,0) olduğu belirlenmiştir. Aynı zamanda tezlerin tamamında ölçüm aracı olarak anket formu ve ölçekler kullanılmıştır.
Sonuç: Yenidoğanda bireyselleştirilmiş gelişimsel bakım uygulamaları yapıldığında yenidoğanı olumlu yönde etkilediği ve hemşirelerin eğitim seviyesi, çalışma süresi ve çalıştığı kurumun anlamlı ilişkisi olduğu sonucuna varılmıştır. Yenidoğan yoğun bakım ünitesinde çalışan hemşirelere bireyselleştirilmiş gelişimsel bakım eğitimi verilmeli ve hemşireler uygulamalarını buna yönelik yapmaları önerilir.
Anahtar kelimeler: Gelişimsel bakım

HSB76. Examination of Postgraduate Theses Conducted on Individualized Developmental Care in Neonatal Intensive Care Units

Dilara Küçükhan[1], Sude Bahçeci[2], Emine Dudu Avcı[3], Ayşe Özge Deniz[4]
Çankırı Karatekin University

Introduction: Neonatal deaths account for 47% of deaths among children under the age of five globally, resulting in 2.4 million deaths annually. Improving the quality of care provided is necessary to increase neonatal survival rates. To improve the quality of this care, individualized developmental care (IDC) practices should be implemented. Therefore, examining academic studies on individualized developmental care for newborns is important.
Aim: This study aimed to examine postgraduate theses conducted on individualized developmental care in neonatal intensive care units.
Methods: Theses registered in the National Thesis Database of the Council of Higher Education were searched between 2012 and 2025 using the keyword "developmental care."
Results: As a result of the search, 10 master's theses and 3 doctoral dissertations were identified. After excluding theses that were not conducted on newborns and those that were not related to individualized developmental care, 7 master's theses and 1 doctoral dissertation were included in the study. In the study, the following characteristics of the theses examined by the researchers were categorized and analyzed under seven main headings: "year of publication, department, thesis title, purpose of the thesis, research type, sample, and measurement tools used."
It was determined that most of the examined theses were conducted in the Department of Nursing (75.0%). A proportion of the theses were descriptive studies (37.5%), and the majority of the thesis samples consisted of nurses (75.0%). In addition, questionnaires and scales were used as measurement tools in all of the theses.
Conclusion: It was concluded that individualized developmental care practices have positive effects on newborns and that there is a significant relationship between nurses' education level, duration of employment, and the institution where they work. It is recommended that nurses working in neonatal intensive care units receive training on individualized developmental care and perform their practices accordingly.
Keywords: Developmental care.

HSB77. Bir Şehir Hastanesinin Onkoloji Kulesinde Hastane Enfeksiyon Etkenleri ve Direnç Profilinin Belirlenmesi

Damla Öksüz Kargın[1], Esra Yücel[2], Büşra Dönmez[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Hastanesi

Amaç: Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Kulesinde hastane enfeksiyonları profilinin incelenmesi ve analizinin yapılması amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Ocak 2023–Aralık 2025 tarihleri arasında Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Kulesi'nde yatışı gerçekleştirilen toplam 75.231 hasta değerlendirilmiş; bu hastalar arasından hastane enfeksiyonu tanısı alan 1.591 olguda izole edilen mikroorganizmalar ile bu etkenlerin antibiyotiklere karşı direnç ve duyarlılık profilleri retrospektif olarak analiz edilmiştir.
Bulgular: Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Kulesi'nde saptanan hastane enfeksiyonlarına dahil edilen olguların %53,5'inin erkek hastalardan oluştuğu belirlenmiştir. Hastane enfeksiyonlarının dağılımı incelendiğinde, en sık görülen enfeksiyon türünün %67,2 ile kan dolaşımı enfeksiyonları olduğu; bunu sırasıyla %15,2 ile üriner sistem enfeksiyonları, %8,42 ile ventilatör ilişkili olaylar ve %6,5 ile pnömoninin izlediği saptanmıştır.
Hastane enfeksiyonlarına neden olan mikroorganizmalar değerlendirildiğinde, en sık izole edilen etkenin %17,46 oranı ile Klebsiella pneumoniae olduğu; bunu %15,70 ile Escherichia coli, %11,46 ile Enterococcus faecium, %8,23 ile Staphylococcus aureus ve %7,52 ile Enterococcus faecalis'in takip ettiği görülmüştür. Ayrıca karbapenem direnci açısından yapılan değerlendirmede, en yüksek direnç oranının %97 ile Acinetobacter baumannii'de olduğu, bunu %80,4 ile Klebsiella pneumoniae'nin izlediği belirlenmiştir.
Sonuç: Hastane enfeksiyonları, günümüzde küresel ölçekte morbidite, mortalite ve sağlık hizmeti maliyetleri üzerinde belirgin yük oluşturan, dinamik ve çok boyutlu bir halk sağlığı sorunu olmaya devam etmektedir. Bu nedenle, sağlık kuruluşlarında enfeksiyonların önlenmesi ve kontrol altına alınması yalnızca klinik bir gereklilik değil, aynı zamanda sürdürülebilir sağlık hizmet sunumunun temel bileşenlerinden biridir. Etkin bir enfeksiyon kontrol programının; sürveyans sistemlerinin güçlendirilmesi, akılcı antibiyotik kullanımının sağlanması ve sağlık personelinin sürekli eğitimi ile desteklenmesi büyük önem taşımaktadır. Bu bağlamda, elde edilen verilerin yerel, ulusal ve uluslararası düzeyde karşılaştırılabilir şekilde değerlendirilmesi; enfeksiyon kontrol politikalarının güncellenmesine katkı sunacak ve direnç gelişiminin sınırlandırılmasına yönelik bütüncül yaklaşımların oluşturulmasına zemin hazırlayacaktır.
Anahtar Kelimeler: Şehir Hastanesi, Onkoloji, Enfeksiyon

HSB77. Determination of Hospital Infection Agents and Resistance Profiles in the Oncology Tower of a City Hospital

Damla Öksüz Kargın[1], Esra Yücel[2], Büşra Dönmez[3]
Ankara Etlik City Hospital Oncology Hospital

Aim: This study was conducted to examine and analyze the profile of hospital infections in the Oncology Tower of Ankara Etlik City Hospital.
Methods: A total of 75,231 patients who were hospitalized in the Oncology Tower of Ankara Etlik City Hospital between January 2023 and December 2025 were evaluated. Among these patients, microorganisms isolated from 1,591 cases diagnosed with hospital infections and the antibiotic resistance and susceptibility profiles of these microorganisms were retrospectively analyzed.
Results: It was determined that 53.5% of the cases included in the hospital infection data identified in the Oncology Tower of Ankara Etlik City Hospital were male patients. When the distribution of hospital infections was examined, bloodstream infections were found to be the most common type of infection, accounting for 67.2% of cases, followed by urinary tract infections (15.2%), ventilator-associated events (8.42%), and pneumonia (6.5%), respectively.
When the microorganisms causing hospital infections were evaluated, the most frequently isolated pathogen was found to be Klebsiella pneumoniae (17.46%), followed by Escherichia coli (15.70%), Enterococcus faecium (11.46%), Staphylococcus aureus (8.23%), and Enterococcus faecalis (7.52%). In addition, in the evaluation of carbapenem resistance, the highest resistance rate was observed in Acinetobacter baumannii (97%), followed by Klebsiella pneumoniae (80.4%).
Conclusion: Hospital infections continue to be a dynamic and multidimensional public health problem that creates a significant burden on morbidity, mortality, and healthcare costs worldwide. Therefore, preventing and controlling infections in healthcare institutions is not only a clinical necessity but also a fundamental component of sustainable healthcare delivery. An effective infection control program should be supported by strengthening surveillance systems, ensuring rational antibiotic use, and providing continuous education for healthcare personnel. In this context, evaluating the obtained data in a comparable manner at local, national, and international levels will contribute to updating infection control policies and will provide a foundation for developing comprehensive approaches to limit the emergence of antimicrobial resistance.
Keywords: City Hospital, Oncology, Infection.

ESB22. Pelvik Taban Sağlığı ve Ebelik Bakımı

Sevgi Parmaksız[1], Aleyna Özdemir Bektaş[2], Birsen Arıkan[3], Şüheda Çiftçi[4]
Ankara Medipol Üniversitesi

Amaç: Bu çalışma, kadının yaşam döngüsü boyunca pelvik taban sağlığını etkileyen temel risk faktörlerini, pelvik taban bozukluklarının kadın sağlığı üzerindeki etkilerini ve bu süreçte ebelik bakımının rolünü literatür doğrultusunda incelemek amacıyla hazırlanmıştır.
Yöntem: Bu çalışma, ulusal ve uluslararası literatürün incelenmesiyle hazırlanan bir derlemedir. Pelvik taban anatomisi ve fizyolojisi, yaşam dönemlerine göre pelvik taban sağlığı, pelvik taban bozuklukları, risk faktörleri, değerlendirme yöntemleri, korunma, tedavi ve ebelik bakımı bütüncül bir yaklaşımla ele alınmıştır.
Bulgular: İncelenen literatürde pelvik tabanın; pelvik organların desteklenmesi, üriner ve fekal kontinansın sağlanması, cinsel işlevin sürdürülmesi ve doğum sürecinin desteklenmesinde önemli rol oynadığı görülmektedir. Adölesan dönemden ileri yaşa kadar hormonal değişimler, gebelik, vajinal doğum, menopoz, obezite, kronik kabızlık ve yaşlanma gibi etmenlerin pelvik taban sağlığını olumsuz etkileyebildiği belirlenmiştir. Üriner inkontinans, pelvik organ prolapsusu, fekal inkontinans, pelvik ağrı ve cinsel işlev bozuklukları en sık karşılaşılan pelvik taban sorunları arasında yer almaktadır. Bu sorunların yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda psikolojik, sosyal ve cinsel yaşam üzerinde de olumsuz etkiler oluşturduğu bildirilmektedir. Değerlendirmede anamnez, fizik muayene, pelvik kas gücü testleri, işeme günlüğü ve çeşitli ölçekler kullanılmakta; pelvik taban kas egzersizleri, mesane eğitimi, yaşam biçimi düzenlemeleri ve rehabilitasyon uygulamaları temel konservatif yaklaşımlar arasında bulunmaktadır. Literatürde ebelerin koruyucu bakım, danışmanlık, eğitim, erken tanılama ve uygun yönlendirme açısından önemli sorumluluklar üstlendiği vurgulanmaktadır.
Sonuç: Pelvik taban sağlığı, kadının yaşam kalitesini yaşam boyu etkileyen önemli bir kadın sağlığı alanıdır. Bu nedenle pelvik taban bozukluklarının önlenmesi, erken tanılanması ve yönetiminde yaşam döngüsü temelli, bütüncül ebelik bakımının güçlendirilmesi gerekmektedir.
Anahtar kelimeler: pelvik taban sağlığı, ebelik bakımı, üriner inkontinans, pelvik organ prolapsusu, kadın sağlığı

ESB22. Pelvic Floor Health and Midwifery Care

Sevgi PARMAKSIZ[1], Aleyna ÖZDEMİR BEKTAŞ[2], Birsen ARIKAN[3], Şüheda ÇİFTÇİ[4]
Ankara Medipol University

Aim: This study was prepared to examine the main risk factors affecting pelvic floor health throughout a woman's life cycle, the effects of pelvic floor disorders on women's health, and the role of midwifery care in this process in accordance with the literature.
Methods: This study is a review prepared through the examination of national and international literature. Pelvic floor anatomy and physiology, pelvic floor health according to life stages, pelvic floor disorders, risk factors, assessment methods, prevention, treatment, and midwifery care were addressed with a holistic approach.
Results: The reviewed literature indicates that the pelvic floor plays an important role in supporting pelvic organs, maintaining urinary and fecal continence, preserving sexual function, and supporting the childbirth process. It has been determined that factors such as hormonal changes from adolescence to older age, pregnancy, vaginal birth, menopause, obesity, chronic constipation, and aging may negatively affect pelvic floor health. Urinary incontinence, pelvic organ prolapse, fecal incontinence, pelvic pain, and sexual dysfunctions are among the most common pelvic floor disorders. These problems have been reported to negatively affect not only physical health but also psychological, social, and sexual well-being. Assessment methods include anamnesis, physical examination, pelvic muscle strength tests, bladder diaries, and various scales. Pelvic floor muscle exercises, bladder training, lifestyle modifications, and rehabilitation practices are among the main conservative approaches. The literature emphasizes that midwives have important responsibilities in preventive care, counseling, education, early diagnosis, and appropriate referral.
Conclusion: Pelvic floor health is an important area of women's health that affects quality of life throughout the lifespan. Therefore, it is necessary to strengthen life-cycle-based and holistic midwifery care in the prevention, early diagnosis, and management of pelvic floor disorders.
Keywords: pelvic floor health, midwifery care, urinary incontinence, pelvic organ prolapse, women's health.

HSB78. Tip 1 Diyabet ve Gestasyonel Hipertansiyonu Olan Postpartum Annenin Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeline Göre Değerlendirilmesi: Olgu Sunumu

Fatma Ayça Sarıtaş[1], Esra Başkaya[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü

Amaç: Bu olgu sunumunda, Tip 1 Diabetes Mellitus ve gestasyonel hipertansiyon tanıları bulunan, sezaryen doğum yapan annenin postpartum dönemde Marjory Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeli doğrultusunda bütüncül hemşirelik bakımı ile değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Olguya ilişkin veriler postpartum dönemin birinci gününde anne ile yüz yüze görüşme ve hasta dosyasının incelenmesi yoluyla toplanmıştır. Sosyo-demografik özellikler, obstetrik ve tıbbi öykü, klinik bulgular ve laboratuvar sonuçları değerlendirilmiş, hemşirelik tanıları NANDA (North American Nursing Diagnosis Association) sınıflandırmasına göre belirlenmiştir.
Bulgular: Olgu 22 yaşında, Tip 1 diyabet tanısı bulunan ve gebelik sürecinde gestasyonel hipertansiyon gelişen primipar bir annedir. Gebeliği 37. haftada ilerlemeyen doğum eylemi nedeniyle sezaryen ile sonlandırılmıştır. Postpartum dönemde vital bulguları stabil olmakla birlikte insizyon bölgesine bağlı ağrı (VAS: 7–8), yorgunluk, uyku düzensizliği ve mobilizasyon kısıtlılığı saptanmıştır. Laboratuvar bulgularında hipoglisemiye eğilim (AKŞ: 63 mg/dL) ve hiperkalemi (K: 6,08 mmol/L) belirlenmiştir. Emzirme sürecinde yetersiz süt salınımı ve yorgunluk nedeniyle güçlük yaşadığı tespit edilmiştir. Olgunun öz bakım gereksinimlerini büyük ölçüde bağımsız karşıladığı ancak fiziksel ve psikososyal açıdan destek gereksinimi bulunduğu değerlendirilmiştir.
Sonuç: Tip 1 diyabet ve gestasyonel hipertansiyon öyküsü olan postpartum olgularda metabolik ve hemodinamik değişiklikler nedeniyle yakın izlem ve bireye özgü bakım büyük önem taşımaktadır. Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeli bireyin fiziksel, psikososyal ve fonksiyonel gereksinimlerinin sistematik olarak değerlendirilmesine olanak sağlayarak hemşirelik bakımının planlanmasında etkili bir rehber sunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Tip 1 diyabet, gestasyonel hipertansiyon, postpartum bakım, hemşirelik bakımı

HSB78. Evaluation of a Postpartum Mother with Type 1 Diabetes and Gestational Hypertension According to Gordon's Functional Health Patterns Model: A Case Report

Fatma Ayça Sarıtaş[1], Esra Başkaya[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt University Institute of Health Sciences

Aim: This case report aimed to evaluate the holistic nursing care of a mother diagnosed with Type 1 Diabetes Mellitus and gestational hypertension who underwent cesarean delivery during the postpartum period in accordance with Marjory Gordon's Functional Health Patterns Model.
Methods: Data related to the case were collected through a face-to-face interview with the mother on the first day of the postpartum period and examination of the patient's medical records. Socio-demographic characteristics, obstetric and medical history, clinical findings, and laboratory results were evaluated, and nursing diagnoses were determined according to the NANDA (North American Nursing Diagnosis Association) classification.
Results: The case was a 22-year-old primiparous mother diagnosed with Type 1 diabetes who developed gestational hypertension during pregnancy. Her pregnancy was terminated by cesarean section at 37 weeks due to failure to progress in labor. Although her vital signs were stable during the postpartum period, pain related to the incision site (VAS: 7–8), fatigue, sleep disturbance, and limited mobility were detected. Laboratory findings revealed a tendency toward hypoglycemia (fasting blood glucose: 63 mg/dL) and hyperkalemia (K: 6.08 mmol/L). Difficulties were identified in the breastfeeding process due to insufficient milk secretion and fatigue. It was evaluated that the mother was largely independent in meeting her self-care needs but required physical and psychosocial support.
Conclusion: Close monitoring and individualized care are of great importance in postpartum cases with a history of Type 1 diabetes and gestational hypertension due to metabolic and hemodynamic changes. Gordon's Functional Health Patterns Model provides an effective guide for planning nursing care by enabling the systematic evaluation of individuals' physical, psychosocial, and functional needs.
Keywords: Type 1 diabetes, gestational hypertension, postpartum care, nursing care.

HSB79. Kanıta Dayalı Hemşirelik: Kavram, Kanıt Düzeyleri, Uygulama Basamakları ve Türkiye'deki Durum

Beratiye Öner[1], Melek Aksüt Öztürk[2]
Lokman Hekim Üniversitesi[1], Ordu Akkuş Devlet Hastanesi[2]

Bu çalışma, hemşirelikte kanıta dayalı uygulamaların kavramsal temellerini, metodolojik yapısını ve Türkiye'deki tarihsel gelişimini incelemektedir. Kanıta dayalı hemşirelik, en iyi mevcut bilimsel kanıtların, klinik uzmanlığın ve hasta değerlerinin bütünleştirilmesiyle karar verme sürecini sistematikleştiren bir yaklaşımdır. Kanıta dayalı tıptan köken alan bu yaklaşım, yalnızca araştırma bulgularının uygulanmasını değil, aynı zamanda klinik deneyim, hasta tercihleri ve mevcut kaynakların bütüncül bir şekilde ele alınmasını öngörür. Günümüzde sağlık hizmetlerinde maliyet-etkinlik, güvenlik, kalite ve etik sorumluluk ilkeleri doğrultusunda kanıta dayalı hemşirelik, hemşirelik uygulamalarının vazgeçilmez bir bileşeni haline gelmiştir. Türkiye'de kanıta dayalı hemşirelik uygulamalarının kökeni, 1960'lı yıllarda Florence Nightingale Hemşirelik Yüksekokulu ve Columbia Üniversitesi iş birliğiyle yürütülen ilk araştırmalara dayanmaktadır. 1990'lardan itibaren Semahat Arsel Hemşirelik Eğitim ve Araştırma Merkezi (SANERC) ve Hemşirelik Araştırma Geliştirme Derneği gibi kuruluşlar, hemşirelik araştırmalarının yaygınlaşmasına ve kanıta dayalı yaklaşımların tanıtılmasına öncülük etmiştir. Ancak günümüzde, araştırmaların büyük çoğunluğu akademik düzeyde kalmakta; klinik ortamlara entegrasyonu sınırlı olmaktadır. Son yıllarda yapılan araştırmalar, hemşirelerin kanıta dayalı yaklaşımlara yönelik tutumlarının olumlu yönde geliştiğini, bunun da bakım kalitesi, hasta güvenliği ve mesleki özerklik üzerinde belirgin bir iyileşme yarattığını göstermektedir. Kanıta dayalı hemşireliğin sürdürülebilirliği için müfredatların güncellenmesi, araştırma okuryazarlığının artırılması, akademi-klinik iş birliğinin güçlendirilmesi ve yönetim desteğinin kurumsallaştırılması gereklidir. Bu bütüncül stratejiler, hemşirelikte bilimsel düşünme kültürünü yerleştirerek mesleğin profesyonelleşmesine ve hasta bakım kalitesinin sürekli gelişimine katkı sağlayacaktır.
Anahtar Kelimeler: Kanıta Dayalı Hemşirelik, Kanıt, Hemşirelik.

HSB79. Evidence-Based Nursing: Concept, Levels of Evidence, Implementation Steps, and the Current Situation in Türkiye

Beratiye Öner[1], Melek Aksüt Öztürk[2]
Lokman Hekim University[1], Ordu Akkuş State Hospital[2]

This study examines the conceptual foundations, methodological structure, and historical development of evidence-based nursing practices in Türkiye. Evidence-based nursing is an approach that systematizes the decision-making process through the integration of the best available scientific evidence, clinical expertise, and patient values. Originating from evidence-based medicine, this approach not only involves the application of research findings but also requires the holistic consideration of clinical experience, patient preferences, and available resources. Today, in line with the principles of cost-effectiveness, safety, quality, and ethical responsibility in healthcare services, evidence-based nursing has become an indispensable component of nursing practice.

The origins of evidence-based nursing practices in Türkiye date back to the first studies conducted through the collaboration between Florence Nightingale School of Nursing and Columbia University in the 1960s. Since the 1990s, organizations such as the Semahat Arsel Nursing Education and Research Center (SANERC) and the Nursing Research and Development Association have pioneered the dissemination of nursing research and the promotion of evidence-based approaches. However, today, the majority of research remains at the academic level, and its integration into clinical settings is limited.

Recent studies have shown that nurses' attitudes toward evidence-based approaches have improved positively, leading to significant improvements in care quality, patient safety, and professional autonomy. For the sustainability of evidence-based nursing, it is necessary to update curricula, increase research literacy, strengthen academic-clinical collaboration, and institutionalize administrative support. These comprehensive strategies will contribute to establishing a culture of scientific thinking in nursing, promoting the professionalization of the discipline, and continuously improving the quality of patient care.

Keywords: Evidence-Based Nursing, Evidence, Nursing.

HSB80. Engelli Kadınların Üreme Sağlığı Gereksinimlerine Yönelik Teknoloji Tabanlı Ürünler ve Hemşirenin Rolü: Literatür Derlemesi

Gülşah Kök[1], Seda Temel[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Hemşirelik Fakültesi[1]
Hacettepe Üniversitesi İhsan Doğramacı Çocuk Hastanesi[2]

Engellilik, bireyin doku, organ ve/veya fonksiyon ve psikiyatri tanısı ile buna bağlı muhakeme yeteneğinin kaybından kaynaklı oluşan engelliliği uluslararası yöntemleri temel alarak belirleyen derecelendirmeler, sınıflandırmalar ve tanılamalardır. Engelli kadınların büyük çoğunluğu cinsel sağlık ve üreme sağlığı hususunda söz sahibi olamamakta, cinsiyetsiz olarak kabul edilmekte ve üreme hakları yokmuş gibi değerlendirilmektedir. Bu derlemenin amacı, engelli kadınların üreme sağlığı gereksinimlerine yönelik geliştirilen teknoloji tabanlı müdahaleleri (mHealth uygulamaları, dijital eğitim araçları, tele-sağlık sistemleri, hasta raporlama sistemleri vb.) incelemek ve bu müdahalelerde hemşirenin rolünü uluslararası literatür doğrultusunda değerlendirmektir. Literatür taraması "women with disabilities" and ''sexual and reproductive health" or ''technology-based intervention" and ''nursing role" anahtar kelimeleri kullanılarak PubMed, ScienceDirect, Web of Science veri tabanlarında gerçekleştirilmiştir. 2015- 2025 yılları arasında yayınlanan dili İngilizce olan engelli kadınların üreme sağlığına odaklanan, teknoloji tabanlı müdahale veya uygulama içeren çalışmalarda 124 makaleye ulaşılmış, başlık ve özet incelemesinin ardından 23 çalışma derlemeye dahil edilmiştir. Literatürde, engelli kadınların üreme sağlığı alanında yaşanan eşitsizlikler sağlık hizmetlerine erişimde engellerin olması, yetersiz bilgi ve eğitime sahip olma, hemşirelerin eksik farkındalığı ve toplumsal önyargılardan kaynaklanmaktadır. Mobil sağlık uygulamalarının, Web tabanlı eğitim sistemlerinin, tele-sağlık uygulamalarının, dijital karar destek sistemlerinin bireyin sağlık deneyimini anlamada ve bakım kalitesini geliştirmede önemi vurgulanmaktadır. Sağlık profesyonellerinin eğitiminin ve farkındalığının artırılmasının erişimi kolaylaştıran önemli bir faktör olduğu belirtilmektedir. İncelenen çalışmalar, teknoloji tabanlı uygulamaların, sağlık hizmetlerine erişimi artırdığını, bilgi düzeyini geliştirdiğini, öz-yönetimi desteklediğini göstermektedir. Ancak; ekonomik eşitsizlikler bu teknolojilerin etkin kullanımını sınırlamaktadır. Bu derleme sonucunda, engelli kadınların üreme sağlığı gereksinimlerinin büyük ölçüde karşılanamadığı, hemşirenin bu süreçte kilit rol oynadığı belirlenmiştir. Ayrıca, engelli bireylere özel erişilebilir dijital sağlık uygulamaları geliştirilmeli, hemşirelere dijital sağlık ve engellilik konusunda eğitim verilmeli ve tele-sağlık hizmetleri yaygınlaştırılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: engelli kadın, cinsel ve üreme sağlığı, teknoloji tabanlı müdahale, hemşirelik

HSB80. Technology-Based Products for the Reproductive Health Needs of Women with Disabilities and the Role of Nurses: A Literature Review

Gülşah Kök[1], Seda Temel[2]
University of Health Sciences Gülhane Faculty of Nursing[1], Hacettepe University İhsan Doğramacı Children's Hospital[2]

Disability refers to the ratings, classifications, and diagnoses that determine an individual's disability status based on international methods, resulting from impairments in tissues, organs, and/or functions, as well as psychiatric diagnoses and the associated loss of judgment ability. The majority of women with disabilities are unable to have a voice in matters related to sexual and reproductive health, are perceived as asexual, and are often treated as if they do not have reproductive rights. The aim of this review is to examine technology-based interventions developed for the reproductive health needs of women with disabilities (mHealth applications, digital educational tools, telehealth systems, patient reporting systems, etc.) and to evaluate the role of nurses in these interventions in accordance with international literature.
A literature review was conducted in the PubMed, ScienceDirect, and Web of Science databases using the keywords "women with disabilities" and "sexual and reproductive health" or "technology-based intervention" and "nursing role." Among studies published between 2015 and 2025 in English, focusing on the reproductive health of women with disabilities and including technology-based interventions or applications, 124 articles were identified. After title and abstract screening, 23 studies were included in the review. In the literature, inequalities experienced by women with disabilities in the field of reproductive health are attributed to barriers in accessing healthcare services, insufficient knowledge and education, nurses' lack of awareness, and social prejudices. The importance of mobile health applications, web-based education systems, telehealth applications, and digital decision-support systems in understanding individuals' health experiences and improving the quality of care is emphasized. Increasing the education and awareness of healthcare professionals is highlighted as an important factor facilitating access. The reviewed studies demonstrate that technology-based applications increase access to healthcare services, improve knowledge levels, and support self-management. However, economic inequalities limit the effective use of these technologies. As a result of this review, it was determined that the reproductive health needs of women with disabilities are largely unmet and that nurses play a key role in this process. In addition, accessible digital health applications specifically designed for individuals with disabilities should be developed, nurses should receive training on digital health and disability, and telehealth services should be expanded.
Keywords: women with disabilities, sexual and reproductive health, technology-based intervention, nursing.

HSB81. Yaşam Sonu Dönemde Terminal Solunum Değişikliklerinin Yönetiminde Hemşirelik Yaklaşımlarının İncelenmesi: PubMed ve Web of Science Tabanlı Sistematik Derleme

Ecem Yıldırım[1], Betül Çakmak[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, İç Hastalıkları Hemşireliği Tezli Yüksek Lisans Programı, Ankara, Türkiye[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Ankara, Türkiye[2]

Amaç: Ölüm hırıltısı (death rattle), terminal dönemde yutma refleksinin kaybına bağlı hava yollarında sekresyon birikimiyle ortaya çıkan ve hasta için genellikle rahatsızlık vermese de bakım vericilerde ciddi stres yaratan bir durumdur. Literatürde tanım, tedavi etkinliği ve bakım verilerine ilişkin önemli boşluklar bulunmaktadır. Bu nedenle bu çalışma, literatürdeki farklı yaklaşımların incelenmesi amacıyla oluşturulmuş bir sistematik derlemedir.
Yöntem: Çalışmaların belirlenmesi için Web of Science ve PubMed veri tabanlarında zaman kısıtlaması olmaksızın, "death rattle", "terminal respiratory secretions", "palliative care", "end of life", "critical care", "ICU", "intensive care" ve "nursing" anahtar kelimeleri kullanılarak tarama yapılmıştır. Çalışmaya yalnızca araştırma makalesi niteliğindeki çalışmalar dahil edilmiştir. Yapılan taramalar sonucunda Web of Science'ta 20, PubMed'de 35 çalışmaya ulaşılmış; araştırma makalesi olmayan ve tam metin haline erişilemeyen çalışmalar dahil edilme kriterlerine uygun olmadığından elenmiştir. Eleme sürecinin ardından her iki veri tabanından toplam 20 çalışma incelemeye dahil edilmiştir.
Bulgular: Araştırmalara göre ölüm hırıltısı, terminal dönemde yutma ve öksürük reflekslerinin kaybına bağlı olarak solunum yollarında sekresyon birikimiyle ortaya çıkmaktadır. Akciğer kanseri, pnömoni ve disfaji başlıca risk faktörleri olup, yüksek doz midazolam kullanımının riski artırdığı bildirilmiştir. Hastalarda doğrudan solunumsal sıkıntıya dair kanıt bulunmamakla birlikte, aile üyeleri ve sağlık personelinde belirgin kaygıya yol açtığı görülmüştür. Tedavide antikolinerjiklerin etkinliği net değildir; aspirasyon gibi girişimler ise olumsuz etkilere neden olabilmektedir. Bu doğrultuda bakım uygulamaları daha çok pozisyonlama, ağız bakımı ve aile bilgilendirmesine odaklanmaktadır.
Sonuç: Ölüm hırıltısı, terminal dönemin doğal bir parçası olarak değerlendirilmeli ve hastanın genellikle bu durumdan rahatsızlık duymadığı hem aileye hem de sağlık ekibine açık şekilde anlatılmalıdır. Mevcut kanıtlar, farmakolojik tedaviler ve aspirasyonun sınırlı etkinliğe sahip olduğunu ve bazı olumsuz sonuçlar doğurabileceğini göstermektedir. Bu nedenle ilaç yönetimi dikkatle planlanmalı, bakım yaklaşımı ise aile desteği ve bilgilendirmeye odaklanmalıdır. Gelecek araştırmaların da bu alanlara yönelmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Ölüm hırıltısı (death rattle); terminal solunum sekresyonları; yaşam sonu bakım; kritik bakım; yoğun bakım.

HSB81. A Review of Nursing Approaches in the Management of Terminal Respiratory Changes at the End of Life: A Systematic Review Based on PubMed and Web of Science

Ecem Yıldırım[1], Betül Çakmak[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt University, Graduate School of Health Sciences, Master's Program in Medical Nursing (Thesis), Ankara, Türkiye[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Ankara, Türkiye[2]

Objective: Death rattle is a condition characterized by the accumulation of respiratory secretions due to the loss of the swallowing reflex during the terminal phase. Although it is generally not distressing for patients, it can cause considerable stress and anxiety among caregivers. Significant gaps remain in the literature regarding its definition, treatment effectiveness, and nursing care practices. Therefore, this study was conducted as a systematic review to examine the different approaches reported in the literature.
Methods: A comprehensive search was conducted in the Web of Science and PubMed databases without any time restriction using the keywords “death rattle,” “terminal respiratory secretions,” “palliative care,” “end of life,” “critical care,” “ICU,” “intensive care,” and “nursing.” Only original research articles were included in the review. The search identified 20 studies in Web of Science and 35 studies in PubMed. Studies that were not original research articles or whose full texts were unavailable were excluded. Following the screening process, a total of 20 studies from both databases met the inclusion criteria and were included in the review.
Results: The reviewed studies indicate that death rattle occurs due to the accumulation of respiratory secretions resulting from the loss of swallowing and coughing reflexes during the terminal phase. Lung cancer, pneumonia, and dysphagia were identified as the main risk factors, while high-dose midazolam use was reported to increase the risk. Although there is no evidence that death rattle causes direct respiratory distress in patients, it has been shown to generate considerable anxiety among family members and healthcare professionals. The effectiveness of anticholinergic medications remains uncertain, and interventions such as suctioning may lead to adverse effects. Consequently, nursing care mainly focuses on patient positioning, oral care, and providing information and support to family members.
Conclusion: Death rattle should be considered a natural part of the dying process, and both family members and healthcare professionals should be clearly informed that patients generally do not experience distress from this condition. Current evidence suggests that pharmacological treatments and suctioning have limited effectiveness and may result in adverse outcomes. Therefore, medication management should be carefully planned, while nursing care should primarily focus on family support and education. Future research is recommended to further investigate these aspects.
Keywords: Death rattle; terminal respiratory secretions; end-of-life care; critical care; intensive

HSB82. Hemşirelik Öğrencilerinde Dijital Sağlık Teknolojilerine Yönelik Bilgi ve Tutumların Analizi: Kesitsel Bir Araştırma

Büşra Akdoğan[1], Ayşegül Koç[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Hemşirelik Anabilim Dalı, Ankara[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü, Ankara[2]

Amaç: Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinin dijital sağlık teknolojilerine ilişkin bilgi düzeyleri ve dijital teknolojiye yönelik tutumlarının incelenmesi amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Araştırma, tanımlayıcı ve kesitsel tasarımda olup Ocak–Nisan 2026 tarihleri arasında bir üniversitenin Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü'nde yürütülmüş, örneklem seçimine gidilmeksizin katılmayı kabul eden 236 öğrenci çalışmaya dahil edilmiştir. Veriler Tanıtıcı Bilgiler Formu, araştırmacılar tarafından geliştirilen Dijital Sağlık Teknolojileri Bilgi Formu ve Dijital Teknolojiye Yönelik Tutum Ölçeği ile toplanmış, analizler SPSS 26 programıyla gerçekleştirilmiştir. Dijital Teknolojiye Yönelik Tutum Ölçeğinin güvenirliği Cronbach alfa iç tutarlılık katsayısı ile değerlendirilmiş (α=0,909) ve alt boyutların 0,706–0,876 arasında değişen değerlerle kabul edilebilir düzeyin üzerinde iç tutarlılığa sahip olduğu belirlenmiştir. Tutum puanları ortalama, standart sapma ve medyan ile özetlenmiş, normal dağılım varsayımı incelenmiş ve demografik değişkenlere göre uygun istatistiksel testlerle analiz edilmiştir. Dijital Sağlık Teknolojileri Bilgi Formu verileri ise frekans ve yüzde dağılımlarıyla değerlendirilmiştir.
Bulgular: Hemşirelik öğrencilerinin dijital teknolojiye yönelik tutumlarının yüksek (3,67±0,43) olduğu, özellikle 'Benim İçin Teknoloji' ve 'Bilinçli Kullanım' alt boyutlarında daha yüksek; 'Yetkinlik', 'Sosyal Ağlar' ve 'Olumsuz Yönler' alt boyutlarında ise daha düşük puanlar aldığı belirlenmiştir. Dijital sağlık teknolojilerine ilişkin bilgi düzeyi genel olarak yeterli olup mobil sağlık, elektronik sağlık kayıtları, E-Nabız ve giyilebilir teknolojilerde yüksek; yapay zekâ ve ileri teknolojilerde (sensörler, tele-sağlık, sanal/ artırılmış gerçeklik vb) daha düşük olduğu görülmüştür. Veri gizliliği farkındalığı yüksektir. Erkek öğrenciler, dergi-makale takip edenler ve internet/yapay zekâ kullanım süresi yüksek olanlarda tutum puanları daha yüksektir. Tutum toplam puanı ile alt boyutlar arasında orta–yüksek düzeyde pozitif, Olumsuz Yönler ile orta düzeyde negatif ilişki saptanmıştır.
Sonuç: Hemşirelik öğrencilerinin dijital teknolojiye yönelik tutumlarının yüksek olduğu, bilgi düzeylerinin genel olarak yeterli ancak ileri dijital sağlık teknolojilerinde yetersiz olduğu ve bazı sosyodemografik ve teknoloji kullanımına ilişkin değişkenlerin tutumları etkilediği belirlenmiştir. Bulgular, hemşirelik eğitiminde ileri dijital sağlık teknolojilerine yönelik eğitimin güçlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik Öğrencileri, Dijital Sağlık, Bilgi Tutum

HSB82. Analysis of Nursing Students' Knowledge and Attitudes Toward Digital Health Technologies: A Cross-Sectional Study

Büşra Akdoğan[1], Ayşegül Koç[2]
Ankara Yıldırım Beyazıt University, Graduate School of Health Sciences, Department of Nursing, Ankara, Türkiye[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Ankara, Türkiye[2]

Objective: This study was conducted to examine nursing students' knowledge of digital health technologies and their attitudes toward digital technology.
Methods: This descriptive, cross-sectional study was conducted between January and April 2026 at the Department of Nursing, Faculty of Health Sciences, of a university. A total of 236 students who voluntarily agreed to participate were included without sample selection. Data were collected using the Descriptive Information Form, the Digital Health Technologies Knowledge Form developed by the researchers, and the Attitude Scale Toward Digital Technology. Statistical analyses were performed using SPSS version 26. The reliability of the Attitude Scale Toward Digital Technology was evaluated using Cronbach's alpha coefficient (α = 0.909), and the subscales demonstrated acceptable internal consistency, with coefficients ranging from 0.706 to 0.876. Attitude scores were summarized using means, standard deviations, and medians. The assumption of normality was examined, and appropriate statistical tests were applied according to demographic variables. Data from the Digital Health Technologies Knowledge Form were analyzed using frequencies and percentages.
Results: Nursing students demonstrated high overall attitudes toward digital technology (3.67 ± 0.43). Higher scores were observed in the Technology for Me and Conscious Use subscales, whereas lower scores were found in the Competence, Social Networks, and Negative Aspects subscales. Overall knowledge of digital health technologies was satisfactory, with high levels of knowledge regarding mobile health, electronic health records, the Turkish Personal Health Record System (e-Nabız), and wearable technologies. However, knowledge of artificial intelligence and advanced digital health technologies, such as sensors, telehealth, and virtual/augmented reality, was comparatively lower. Awareness of data privacy was high. Male students, those who regularly followed scientific journals and articles, and those with longer durations of internet and artificial intelligence use had significantly higher attitude scores. A moderate-to-strong positive correlation was found between the total attitude score and its subscales, whereas a moderate negative correlation was observed with the Negative Aspects subscale.
Conclusion: Nursing students demonstrated positive attitudes toward digital technology, and their overall knowledge of digital health technologies was adequate. However, their knowledge of advanced digital health technologies was limited, and several sociodemographic characteristics and technology use–related factors were found to influence their attitudes. These findings indicate that nursing education should place greater emphasis on advanced digital health technologies to better prepare future nurses for digital healthcare environments.
Keywords: Nursing Students; Digital Health; Knowledge; Attitude.

HSB83. Basınç Yaralarının Önlenmesinde Sensör Tabanlı Akıllı Yatak Sistemleri: Klinik Etkinlik ve Hemşirelik Bakımına Etkileri—Kapsam Belirleme İncelemesi

Meral Eroğlu[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2]
Etlik Şehir Hastanesi[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, İç Hastalıkları Hemşireliği ABD[2]

Amaç: Basınç yaraları (BY); mortaliteyi artıran, hastanede kalış süresini uzatan, yaşam kalitesini olumsuz etkileyen ve sağlık sistemine mali yük getiren, büyük ölçüde önlenebilir komplikasyonlardır. Özellikle immobil, yaşlı ve kritik hastalarda önemli bir hasta güvenliği ve bakım kalitesi göstergesidir. Bu çalışmanın amacı, sensör tabanlı akıllı yatak sistemleri ve giyilebilir teknolojilerin BY insidansı, pozisyon verme protokollerine uyum, bakım kalitesi ve hemşirelik iş yükü üzerindeki etkilerini değerlendirmektir.
Yöntem: Konuya ilişkin literatürü sistematize etmek amacıyla kapsam incelemesi yöntemi kullanılmıştır. İnceleme, JBI İnceleme Kılavuzu doğrultusunda yürütülmüştür. PCC (popülasyon, kavram, bağlam) şemasına göre iki araştırma sorusu oluşturulmuştur: Klinik etkileri nelerdir? Hemşirelik bakımına etkileri nelerdir? PubMed, Web of Science, Google Scholar ve TR Dizin veri tabanlarında "pressure ulcer", "smart bed", "sensor technology", "patient positioning" ve "nursing care" anahtar kelimeleri ile tarama yapılmıştır. 32 kaynak incelenmiştir. Bunların 30'u araştırma makalesi, 2'si güncel klinik rehberdir. Bulgular; klinik etkinlik, bakım süreçleri, iş gücü verimliliği ve teknolojik uygulanabilirlik başlıklarında sentezlenmiştir.
Bulgular: Sensör sistemlerinin hasta pozisyonunu yüksek doğrulukla tespit edebildiği saptanmıştır. Yoğun bakım ünitelerinde kullanılan görsel uyarı sistemleri ile pozisyon verme protokolüne uyum oranlarının %55'ten %89'a yükseldiği, ortalama yeniden konumlandırma süresinin 3,8 saatten 2,3 saate düştüğü gösterilmiştir. Yaklaşık 1100 huzurevi sakinini kapsayan çalışmalarda sensör destekli bireyselleştirilmiş programlarla yeni BY insidansının düşük düzeylere indirildiği belirlenmiştir. Ayrıca akıllı yüzey platformlarının nem olaylarını %94,7 doğrulukla algıladığı ve sensör verilerine dayalı bakım planlamasının hasta başına her vardiyada 21–35 dakika zaman tasarrufu sağladığı bildirilmiştir.
Sonuç: Sensör tabanlı akıllı sistemler, basınç yaralarının önlenmesinde objektif ve gerçek zamanlı veri sağlayarak hasta güvenliğini artırma, bakım kalitesini geliştirme ve hemşirelik iş gücünü verimli kullanma potansiyeline sahiptir. Mevcut kanıtlar, bu teknolojilerin önlenebilir komplikasyonların azaltılmasına katkı sağladığını ve hemşirelik bakımının veri temelli, önleyici ve bireyselleştirilmiş bir yaklaşıma dönüşümünü desteklediğini göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Basınç yarası, akıllı yatak, sensör teknolojisi, hasta pozisyonlandırma, hemşirelik bakımı

HSB83. Sensor-Based Smart Bed Systems for the Prevention of Pressure Injuries: Clinical Effectiveness and Their Impact on Nursing Care—A Scoping Review

Meral Eroğlu[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2]
Etlik City Hospital[1]
Çankırı Karatekin University, Graduate School of Health Sciences, Department of Medical Nursing, Çankırı, Türkiye[2]

Objective: Pressure injuries (PIs) are largely preventable complications that increase mortality, prolong hospital stay, negatively affect quality of life, and impose a substantial financial burden on healthcare systems. They are particularly important indicators of patient safety and quality of care among immobilized, older, and critically ill patients. This study aimed to evaluate the effects of sensor-based smart bed systems and wearable technologies on the incidence of pressure injuries, adherence to repositioning protocols, quality of care, and nursing workload.
Methods: A scoping review methodology was employed to systematically examine the literature on this topic. The review was conducted in accordance with the JBI Scoping Review Manual. Based on the PCC (Population, Concept, Context) framework, two research questions were formulated: What are the clinical effects? and What are the effects on nursing care? Literature searches were conducted in the PubMed, Web of Science, Google Scholar, and TR Dizin databases using the keywords “pressure ulcer,” “smart bed,” “sensor technology,” “patient positioning,” and “nursing care.” A total of 32 sources were reviewed, including 30 original research articles and two current clinical guidelines. The findings were synthesized under the themes of clinical effectiveness, care processes, workforce efficiency, and technological feasibility.
Results: The reviewed studies demonstrated that sensor systems can accurately detect patient positioning. In intensive care units, the use of visual alert systems increased adherence to repositioning protocols from 55% to 89% and reduced the average repositioning interval from 3.8 hours to 2.3 hours. Studies involving approximately 1,100 nursing home residents reported that sensor-assisted individualized repositioning programs substantially reduced the incidence of new pressure injuries. Furthermore, smart surface platforms detected moisture events with an accuracy of 94.7%, and sensor-based care planning was associated with a time saving of 21–35 minutes per patient per nursing shift.
Conclusion: Sensor-based smart systems have the potential to enhance patient safety, improve the quality of nursing care, and optimize nursing workforce efficiency by providing objective, real-time data for the prevention of pressure injuries. Current evidence indicates that these technologies contribute to reducing preventable complications and support the transformation of nursing care toward a more data-driven, preventive, and individualized approach.
Keywords: Pressure Injury; Smart Bed; Sensor Technology; Patient Positioning; Nursing Care.

HSB84. Yoğun Bakım Hastalarında Manevi Bakım Gereksinimleri

Hüsna Özveren[1], Ezginur Ala[2], Gülsüm Kehribar[3]
Kırıkkale Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü, Hemşirelik Esasları Ana Bilim Dalı, Kırıkkale, Türkiye[1]
Kırıkkale Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Hemşirelik Esasları Ana Bilim Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi, Kırıkkale, Türkiye[2]
Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, Karaman, Türkiye[3]

Amaç: Yoğun bakım üniteleri (YBÜ), ileri teknolojiye dayalı tıbbi müdahalelerin yapıldığı kritik birimlerdir. Bu derlemenin amacı, yoğun bakım hastalarının sıklıkla göz ardı edilen manevi (spiritüel) bakım gereksinimlerinin çok boyutlu yapısına dikkat çekmek ve daha nitelikli, bütüncül bir hemşirelik bakımı sunabilmek için güncel literatür doğrultusunda kapsamlı bir çerçeve sunmaktır.
Yöntem: Bu çalışma geleneksel derleme tipinde yapılandırılmıştır. Yoğun bakım ortamında ölüm kaygısı, hasta ve ailenin manevi gereksinimleri, manevi bakım girişimlerinin etkinliği ve yoğun bakım hemşirelerinin rolüne odaklanan güncel ulusal ve uluslararası literatür taranarak sentezlenmiştir.
Bulgular: İleri teknoloji ve karmaşık tedavi protokollerinin baskın olduğu YBÜ'lerde hastalar, yüksek düzeyde anksiyete, ölüm kaygısı, geleceğe dair endişe ve kimliksizleşme gibi varoluşsal krizler yaşamaktadır. Bireylerin yalnızca fiziksel değil, biyopsikososyal ve manevi bir bütün olarak ele alınması zorunludur. İlgili literatürde; yapılandırılmış manevi bakım girişimlerinin hastaların manevi iyilik halini ve yaşam doyumunu artırdığı, anksiyete, depresyon ve yalnızlık hissini azalttığı saptanmıştır. Ayrıca, fizyolojik parametreler üzerinde dengeleyici rol oynayarak mekanik ventilatörden ayrılma sürecini kolaylaştırdığı ve yoğun bakımda kalış sürelerini kısalttığı bildirilmiştir. Ailelerin manevi gereksinimlerinin karşılanması da kederle başa çıkmayı desteklemekte ve memnuniyeti artırmaktadır. Ancak yoğun bakım hemşireleri, yoğun teknik iş yükü, zaman kısıtlılığı ve eğitim eksikliği gibi nedenlerle spiritüel bakımı uygulamada çeşitli içsel çatışmalar ve engeller yaşamaktadır.
Sonuç: Yoğun bakım hastalarının manevi bakım gereksinimlerinin tanımlanması ve karşılanması, insan odaklı hemşirelik bakımının hayati bir parçasıdır. Gelişmiş teknoloji ile insani dokunuş arasında denge kurularak, manevi bakım uygulamalarının klinik bakım planlarına sistematik ve bireyselleştirilmiş bir yaklaşımla entegre edilmesi gerekmektedir.
Anahtar kelimeler: Yoğun bakım, manevi bakım, manevi bakım, hemşirelik.

HSB84. Spiritual Care Needs of Intensive Care Patients

Hüsna Özveren[1], Ezginur Ala[2], Gülsüm Kehribar[3]
Kırıkkale University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Department of Fundamentals of Nursing, Kırıkkale, Türkiye[1]
Kırıkkale University, Graduate School of Health Sciences, Department of Fundamentals of Nursing, Master's Student, Kırıkkale, Türkiye[2]
Karamanoğlu Mehmetbey University, Vocational School of Health Services, Karaman, Türkiye[3]

Objective: Intensive care units (ICUs) are critical care settings where advanced technology-based medical interventions are performed. The aim of this review is to highlight the multidimensional nature of the often-neglected spiritual care needs of intensive care patients and to provide a comprehensive framework based on current literature for delivering higher-quality, holistic nursing care.
Methods: This study was structured as a traditional literature review. Current national and international literature focusing on death anxiety in intensive care settings, the spiritual needs of patients and their families, the effectiveness of spiritual care interventions, and the role of intensive care nurses was reviewed and synthesized.
Results: In ICUs dominated by advanced technology and complex treatment protocols, patients experience existential crises such as high levels of anxiety, fear of death, concerns about the future, and loss of identity. It is essential to consider individuals not only from a physical perspective but also as a biopsychosocial and spiritual whole. The relevant literature indicates that structured spiritual care interventions improve patients' spiritual well-being and life satisfaction while reducing anxiety, depression, and feelings of loneliness. Furthermore, spiritual care has been reported to contribute to physiological balance, facilitate the process of weaning from mechanical ventilation, and shorten intensive care unit length of stay. Meeting the spiritual needs of families also supports coping with grief and increases satisfaction. However, intensive care nurses experience various internal conflicts and barriers in providing spiritual care due to factors such as heavy technical workload, limited time, and lack of education.
Conclusion: Identifying and meeting the spiritual care needs of intensive care patients is a vital component of human-centered nursing care. By establishing a balance between advanced technology and human touch, spiritual care practices should be systematically integrated into clinical care plans through an individualized approach.
Keywords: Intensive care; spiritual care; spirituality; nursing.

ESB23. Gebelik Döneminde Uygulanan Farkındalık Temelli Müdahalelerin Gebelerin Ruh Sağlığı Üzerindeki Etkileri: Bir Derleme Çalışması

Rabia Başoğul[1], Menekşe Nazlı Aker[2]
Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[1]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye[2]

Amaç : Gebelik, ruh sağlığı sorunlarının ilk kez ortaya çıkabileceği veya nüks edebileceği kritik bir dönemdir. Bu dönemdeki ruhsal sorunlar; fetüs gelişiminden anne-bebek bağlanmasına kadar geniş bir alanı olumsuz etkilemekte ve annenin bakım verme kapasitesini zayıflatmaktadır. Farkındalık temelli müdahaleler (FTM); gebelerin duygu, düşünce ve bedensel duyumlarını yargısız kabulle karşılamalarını sağlayarak stres toleransını artırmakta, prenatal depresyon ve anksiyeteyi azaltmaktadır. Bu derlemenin amacı, FTM'lerin gebelerin ruh sağlığı üzerindeki etkilerini güncel literatür ışığında değerlendirmektir.
Yöntem: Bu derlemede taramalar Pubmed, Cochrane ve Google Akademik veri tabanları üzerinden "mindfulness-based interventions", "pregnancy" ve "mental health" anahtar kelimeleri kullanılarak yürütülmüştür. Derlemeye 2015-2023 tarihleri arasında, İngilizce dilinde yayınlanmış randomize kontrollü çalışmalar dahil edilmiştir.
Bulgular: Taramaya sekiz randomize kontrollü çalışma dahil edilmiştir. Çalışmalarda; stres, anksiyete, depresyon ve farkındalık birincil; doğum korkusu, öz-yeterlilik ve kortizol ikincil çıktı olarak değerlendirilmiştir. İncelemede FTM'lerin gebelerin ruh sağlığında çok boyutlu iyileşme sağladığı görülmüştür. Müdahalelerin stres, anksiyete ve doğum korkusunu azaltmada yüksek etkinliğe sahip olduğu, seans katılımı arttıkça semptomların daha belirgin azaldığı görülmüştür. Depresif belirtilerde düşüşler rapor edilirken, dijital müdahalelerde etkinin müdahale sonrası takiplerde ortaya çıktığı (gecikmiş etki) saptanmıştır. Ancak etki, risk profiline göre değişmektedir; genel/düşük riskli grupta semptomlar iyileşirken, şiddetli depresyon öyküsü olan yüksek riskli grupta iyileştirici etki anlamlı bulunmamıştır. Farkındalık skorlarında anlamlı artış; yargılamama ve tepkisiz kalma becerilerinde belirgin gelişim saptanmıştır. Doğumla başa çıkma öz-yeterliliğinde fark gözlenmemiştir. Bazal kortizol değişmemiş ancak artan seans sayısıyla reaktif kortizol yanıtı azalmıştır.
Sonuç: FTM'ler, gebelerin ruh sağlığını korumada ve doğuma özgü kaygıları yönetmede güvenilir, etkili, sürdürülebilir ve düşük maliyetli bir yöntemdir. Fakat klinik düzeydeki ağır vakalarda etkisi sınırlı kalabilmektedir. Bu bağlamda FTM'ler, ebeler, hemşireler ve perinatal bakım sunan diğer sağlık profesyonelleri tarafından doğum öncesi bakımda alternatif veya tamamlayıcı bir önlem olarak değerlendirilmelidir. Gelecek araştırmaların daha geniş örneklemlerde yapılması, bu müdahalelerin klinik geçerliliğini ve uygulama kapsamını güçlendirecektir.
Anahtar Kelimeler: Farkındalık temelli uygulamalar, gebelik, ruh sağlığı

ESB23. The Effects of Mindfulness-Based Interventions Applied During Pregnancy on Maternal Mental Health: A Review Study

Rabia Başoğul[1], Menekşe Nazlı Aker[2]
Ankara University, Graduate School of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[1]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[2]

Objective: Pregnancy is a critical period during which mental health problems may emerge for the first time or recur. Mental health problems during this period negatively affect a wide range of areas, from fetal development to mother–infant bonding, and may impair the mother's caregiving capacity. Mindfulness-based interventions (MBIs) increase stress tolerance and reduce prenatal depression and anxiety by enabling pregnant women to approach their emotions, thoughts, and bodily sensations with non-judgmental acceptance. This review aimed to evaluate the effects of MBIs on the mental health of pregnant women in light of current literature.
Methods: In this review, literature searches were conducted in the PubMed, Cochrane, and Google Scholar databases using the keywords "mindfulness-based interventions," "pregnancy," and "mental health." Randomized controlled trials published in English between 2015 and 2023 were included in the review.
Results: Eight randomized controlled trials were included in the review. In these studies, stress, anxiety, depression, and mindfulness were evaluated as primary outcomes, while fear of childbirth, self-efficacy, and cortisol levels were assessed as secondary outcomes. The review demonstrated that MBIs provide multidimensional improvements in the mental health of pregnant women. These interventions were found to be highly effective in reducing stress, anxiety, and fear of childbirth, with more pronounced symptom reductions observed as session attendance increased. Although decreases in depressive symptoms were reported, the effects of digital interventions emerged during post-intervention follow-up periods (delayed effect). However, the effectiveness varied according to risk profiles; while symptoms improved in general/low-risk groups, the therapeutic effect was not significant among high-risk groups with a history of severe depression. Significant increases in mindfulness scores and notable improvements in non-judgmental awareness and non-reactivity skills were observed. No significant difference was found in childbirth coping self-efficacy. Baseline cortisol levels remained unchanged; however, reactive cortisol responses decreased with an increased number of sessions.
Conclusion: MBIs are reliable, effective, sustainable, and low-cost approaches for protecting maternal mental health and managing pregnancy-related anxieties. However, their effectiveness may be limited in severe clinical cases. In this context, MBIs should be considered as an alternative or complementary approach in antenatal care by midwives, nurses, and other healthcare professionals providing perinatal care. Future studies with larger sample sizes are recommended to strengthen the clinical validity and implementation scope of these interventions.
Keywords: Mindfulness-based interventions; pregnancy; maternal mental health; prenatal care; midwifery.

HSB85. Deprem Sonrası Bir Lisede Öğrencilerin Travma Sonrası Büyüme ve Umutsuzluk Düzeyleri: Kahramanmaraş İli Pazarcık İlçesi Örneği

Dicle Bakır Tuş
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Eğitim Koordinatörlüğü

Amaç: Bu araştırma, 6 Şubat depremlerinden etkilenen Kahramanmaraş ili Pazarcık ilçesindeki lise öğrencilerinde travma sonrası büyüme (TSB) ile umutsuzluk düzeyleri arasındaki ilişkiyi ve bu değişkenleri yordayan faktörleri incelemek amacıyla tanımlayıcı ve ilişki arayıcı tipte yürütülmüştür.
Yöntem: Araştırmanın evrenini Pazarcık Anadolu Lisesi'nde öğrenim gören 1007 öğrenci oluşturmuş; örneklem hesaplamasıyla 750 öğrenci çalışmaya dahil edilmiştir. Veriler, Kasım 2023–Ocak 2024 tarihleri arasında Kişisel Bilgi Formu, Travma Sonrası Büyüme Envanteri (TSBÖ) ve Beck Umutsuzluk Ölçeği (BUÖ) aracılığıyla toplanmıştır. Veri analizinde betimsel istatistiklerin yanı sıra bağımsız gruplar t-testi, tek yönlü varyans analizi (ANOVA), Pearson korelasyon ve çoklu doğrusal regresyon analizleri kullanılmıştır.
Bulgular: Yaş ortalaması 13,98±1,22 olan katılımcıların %62,9'u kadındır. Öğrencilerin %28,4'ünün evinin orta hasarlı, %28'inin ağır hasarlı/yıkılmış olduğu; %48,0'inin depremde yakın akrabasını kaybettiği ve %80,8'inin travma sonrası herhangi bir psikolojik destek almadığı belirlenmiştir. TSBÖ toplam puan ortalaması 65,44±14,64; BUÖ toplam puan ortalaması ise 11,33±2,26 olarak saptanmıştır. Korelasyon analizinde, TSBÖ ile BUÖ toplam puanları arasında pozitif yönde ve istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r=0,603$; $p<0,01$). Çoklu doğrusal regresyon analizine göre; ev hasar durumu, kayıp durumu ve umutsuzluk düzeyi, TSB üzerindeki toplam varyansın %45,7'sini açıklamaktadır ($p<0,001$). Ayrıca TSB düzeyinin, umutsuzluğu pozitif yönde anlamlı şekilde yordadığı ($\beta=0,603$) tespit edilmiştir.
Sonuç: Araştırma bulguları, lise öğrencilerinde travma sonrası büyüme ile umutsuzluk düzeyleri arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki bulunduğunu; psikolojik büyüme sürecinin, karamsarlık gibi olumsuz duygulanımlarla eş zamanlı seyredebildiğini göstermektedir. Özellikle ev hasarı ve yakın kaybı gibi majör travmatik faktörler TSB'yi tetikleyici unsur olarak öne çıkmaktadır. Afet sonrası dönemde, ergenlerin travmatik yaşantıları anlamlandırabilmeleri ve sağlıklı baş etme mekanizmaları geliştirebilmeleri adına, okul temelli psikososyal müdahale programlarının ve yapılandırılmış psikolojik danışmanlık hizmetlerinin eğitim sistemine entegre edilmesi büyük önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Deprem, Ergenlik, Halk Sağlığı Hemşireliği, Travma Sonrası Büyüme, Umutsuzluk.

HSB85. Post-Traumatic Growth and Hopelessness Levels Among High School Students After the Earthquake: The Case of Pazarcık District, Kahramanmaraş Province

Dicle Bakır Tuş
Education Coordination Unit, Ankara Etlik City Hospital

Objective: This descriptive and correlational study aimed to examine the relationship between post-traumatic growth (PTG) and hopelessness levels, as well as the factors predicting these variables, among high school students in the Pazarcık district of Kahramanmaraş Province who were affected by the February 6 earthquakes.
Methods: The study population consisted of 1,007 students enrolled at Pazarcık Anatolian High School. Based on sample size calculations, 750 students were included in the study. Data were collected between November 2023 and January 2024 using a Personal Information Form, the Post-Traumatic Growth Inventory (PTGI), and the Beck Hopelessness Scale (BHS). Data analysis included descriptive statistics, independent samples t-tests, one-way analysis of variance (ANOVA), Pearson correlation analysis, and multiple linear regression analysis.
Results: The mean age of the participants was 13.98 ± 1.22 years, and 62.9% were female. Among the students, 28.4% reported that their homes had sustained moderate damage, while 28.0% reported severe damage or complete destruction. Nearly half (48.0%) had lost a close relative in the earthquake, and 80.8% had not received any psychological support following the disaster. The mean total PTGI score was 65.44 ± 14.64, while the mean total BHS score was 11.33 ± 2.26. Correlation analysis revealed a statistically significant positive relationship between PTGI and BHS total scores ($r = 0.603$, $p < 0.01$). Multiple linear regression analysis showed that housing damage, bereavement, and hopelessness explained 45.7% of the variance in PTG ($p < 0.001$). Furthermore, PTG was found to be a significant positive predictor of hopelessness ($\beta = 0.603$).
Conclusion: The findings indicate a significant positive relationship between post-traumatic growth and hopelessness among high school students, suggesting that psychological growth may coexist with negative emotional states such as hopelessness during the post-disaster recovery process. Major traumatic experiences, particularly housing damage and the loss of loved ones, emerged as important factors associated with PTG. Integrating school-based psychosocial intervention programs and structured psychological counseling services into the education system is essential to help adolescents make sense of their traumatic experiences and develop healthy coping mechanisms following disasters.
Keywords: Earthquake, Adolescence, Public Health Nursing, Post-Traumatic Growth, Hopelessness.

HSB86. Gebelikte Anemi ve Postpartum Depresyon İlişkisi: Mevcut Literatürün Bir Değerlendirmesi

Nazlı Özbek[1], Gülşah Kök[2]
Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Eğitim Birimi[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Hemşireliği ABD[2]

Amaç: Bu derlemede, gebelik döneminde yaygın olarak görülen aneminin, doğum sonrası depresyon (PPD) riski üzerindeki etkisinin ve bu iki durum arasındaki fizyolojik bağlantının güncel literatür ışığında incelenmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Bu çalışma, genel bir literatür derlemesi niteliğindedir. Konuyla ilgili veriler; PubMed, Cochrane Library, Google Akademik ve DergiPark veri tabanları kullanılarak taranmıştır. Taramada "gebelik", "anemi", "doğum sonu depresyon" ve "maternal sağlık" anahtar kelimeleri hem Türkçe hem de İngilizce kombinasyonlarla kullanılmıştır. Son 10 yılda yayımlanan güncel araştırmalar, meta-analizler ve sistematik derlemeler öncelikli olarak değerlendirilerek, aneminin postpartum dönemdeki psikolojik sağlık çıktıları üzerindeki etkileri sentezlenmiştir.
Bulgular: Literatür incelendiğinde; dünyada gebelerin %40'ını, ülkemizde ise %14-49'unu etkileyen aneminin; maternal-perinatal mortalite, preeklampsi ve gelişim geriliği gibi ciddi sonuçları olduğu görülmektedir. Son yıllarda yapılan çalışmalar, aneminin PPD için önemli bir fizyolojik risk faktörü olabileceğine işaret etmektedir. Ancak anemi ve PPD arasındaki ilişkinin gücü ve mekanizması konusunda çalışmalar arasında farklılıklar bulunmaktadır.
Sonuç: Anemi, erken teşhis ile kolayca düzeltilebilen ve önlenebilen bir risk faktörüdür. Gebelik döneminde aneminin etkin yönetimi, sadece fiziksel komplikasyonları azaltmakla kalmayıp, doğum sonrası ruh sağlığının korunmasında da kritik bir rol oynayabilir. Klinik uygulamada aneminin bir PPD risk göstergesi olarak değerlendirilmesi ve bu alanda daha fazla kanıta dayalı çalışma yapılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Gebelikte anemi, doğum sonu depresyon, maternal sağlık, kadın sağlığı hemşireliği

HSB86. The Relationship Between Anemia During Pregnancy and Postpartum Depression: A Review of the Current Literature

Nazlı Özbek[1], Gülşah Kök[2]
Gülhane Training and Research Hospital, Education Unit[1]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing[2]

Objective: This review aimed to examine the impact of anemia, a common condition during pregnancy, on the risk of postpartum depression (PPD) and to evaluate the physiological relationship between these two conditions in light of the current literature.
Methods: This study was conducted as a general literature review. Relevant studies were identified through searches of PubMed, Cochrane Library, Google Scholar, and DergiPark databases. The keywords "pregnancy," "anemia," "postpartum depression," and "maternal health" were used in both Turkish and English combinations. Current studies published within the last 10 years, including original research articles, meta-analyses, and systematic reviews, were prioritized to synthesize evidence regarding the effects of anemia on psychological health outcomes during the postpartum period.
Results:The literature indicates that anemia affects approximately 40% of pregnant women worldwide and 14–49% of pregnant women in Türkiye. It is associated with serious maternal and perinatal outcomes, including maternal and perinatal mortality, preeclampsia, and fetal growth restriction. Recent studies suggest that anemia may be an important physiological risk factor for postpartum depression. However, inconsistencies remain regarding the strength of the association and the underlying mechanisms linking anemia and PPD.
Conclusion:Anemia is a preventable and easily treatable risk factor when identified early. Effective management of anemia during pregnancy may not only reduce physical complications but also play a critical role in protecting maternal mental health during the postpartum period. In clinical practice, anemia should be considered a potential risk indicator for postpartum depression, and further evidence-based research is needed to clarify this relationship.
Keywords: Anemia in Pregnancy, Postpartum Depression, Maternal Health, Women's Health Nursing.

HSB87. Pelvik Organ Prolapsusu Olan Kadınlarda Beden Algısı, İmajı ve Cinsel Benlik Saygısı Üzerine Bir İnceleme

Nazlı Özbek
Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Eğitim Birimi, Ankara, Türkiye

Amaç: Bu çalışma; Pelvik Organ Prolapsusu (POP) tanısı alan kadınlarda, pelvik tabandaki anatomik ve fonksiyonel değişimlerin beden algısı, beden imajı ve cinsel benlik saygısı üzerindeki etkilerini mevcut literatür verileri ışığında incelemek amacıyla hazırlanmıştır.
Yöntem: Literatür incelemesi kapsamında; son yıllarda POP ve psikososyal sağlık üzerine odaklanan ulusal ve uluslararası çalışmalar, kanıta dayalı derlemeler ve hemşirelik kuramları temel alınarak bir içerik analizi gerçekleştirilmiştir. Kadınların genital organlarındaki değişimleri nasıl anlamlandırdıkları ve bu durumun cinsel kimliklerine yansımaları sentezlenmiştir.
Bulgular: İncelenen literatür; POP'un kadınlarda sadece fiziksel bir rahatsızlık değil, aynı zamanda "kadınlık değerinde azalma" ve "beden imajında bozulma" olarak deneyimlendiğini göstermektedir. Kadınların vajinal bölgedeki anatomik değişikliği bir "kusur" olarak algılaması; çekicilik kaybı, partnerinden utanma ve cinsel özgüven eksikliğine yol açmaktadır. Bulgular, cinsel benlik saygısındaki düşüşün, fiziksel semptomların şiddetinden ziyade kadının kendi bedeniyle ilgili geliştirdiği negatif bilişsel algıdan daha fazla etkilendiğini ortaya koymaktadır. Ayrıca, cerrahi başarının psikososyal iyileşme ile her zaman paralel gitmediği saptanmıştır.
Sonuç: POP yönetimi, fiziksel semptomların ötesinde kadının bütüncül benlik algısını destekleyen müdahaleleri içermelidir. Hemşirelerin, hastaların beden algısı ve cinsel öz-saygılarını değerlendirmede proaktif rol almaları, rehabilitasyon sürecine danışmanlık hizmetlerini entegre etmeleri ve kadının öz-yeterliliğini artıracak stratejiler geliştirmeleri önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Pelvik organ prolapsusu, beden algısı, beden imajı, cinsel benlik saygısı.

HSB87. An Examination of Body Perception, Body Image, and Sexual Self-Esteem in Women with Pelvic Organ Prolapse

Nazlı Özbek
Gülhane Training and Research Hospital, Education Unit, Ankara, Türkiye

Objective: This study was prepared to examine the effects of anatomical and functional changes in the pelvic floor on body perception, body image, and sexual self-esteem among women diagnosed with Pelvic Organ Prolapse (POP), based on current literature findings.
Methods: Within the scope of a literature review, a content analysis was conducted based on national and international studies focusing on POP and psychosocial health, evidence-based reviews, and nursing theories. The ways in which women interpret changes in their genital organs and how these changes affect their sexual identity were synthesized.
Results: The reviewed literature demonstrates that POP is experienced by women not only as a physical disorder but also as a condition associated with a perceived "decrease in femininity" and "disturbance in body image." Women's perception of anatomical changes in the vaginal area as a "defect" may lead to loss of attractiveness, embarrassment toward their partner, and decreased sexual confidence. Findings indicate that the decline in sexual self-esteem is influenced more by negative cognitive perceptions developed by women regarding their own bodies rather than by the severity of physical symptoms. Additionally, surgical success does not always occur in parallel with psychosocial recovery.
Conclusion: The management of POP should include interventions that support women's holistic self-perception beyond physical symptoms. Nurses should take a proactive role in assessing patients' body image and sexual self-esteem, integrate counseling services into the rehabilitation process, and develop strategies to enhance women's self-efficacy.
Keywords: Pelvic Organ Prolapse, Body Perception, Body Image, Sexual Self-Esteem.

HSB89. Alkol Kullanım Bozukluğunda Adsız Alkoliklerin Hemşirelik Bakımında Klinik Sürece Entegrasyonu: Bir Hastane Örneği

Beyza Sakarya[1], Elif Aktan Mutlu[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Psikiyatri Kliniği

Amaç: Alkol Kullanım Bozukluğu (AKB), ilerleyen süreçte morbiditeye ve mortaliteye sebep olan önemli bir halk sağlığı sorunudur. AKB, yüksek nüks oranları ile seyreden kronik bir hastalık olmakla birlikte bireyin bütüncül açıdan değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu süreçte farmakolojik tedavilerle birlikte psikososyal destek mekanizmalarının kullanımı büyük önem taşımaktadır. Adsız Alkolikler (AA), bireylerin sosyal destek almasını sağlayan ve iyileşme sürecini destekleyen önemli bir sosyal temelli yaklaşımdır. AA, benzer deneyim desteğine dayalı, gönüllülük esaslı ve gizlilik ilkesine bağlı bir grup olup, bireylerin ayıklık süresini artırmada ve nüks riskini/sayısını azaltmada etkili bir tamamlayıcı yaklaşım sunmaktadır. Bu çalışma, bir psikiyatri kliniğinde AA temelli destekleyici girişimlerin hasta bakım sürecine entegrasyonunu ve klinik sürece yansımasını incelemek amacıyla yapılmıştır.

Yöntem: Çalışma bir şehir hastanesinin psikiyatri kliniğinde AKB tanısı ile izlenen 34 hastanın AA toplantılarına katılımı ile yürütülmüştür. Klinik hemşiresi tarafından hastalara AA hakkında bilgilendirme yapılmış, gönüllülük esasına dayalı olarak toplantılara yönlendirme sağlanmıştır. Eylül 2025 ve Nisan 2026 tarihleri arasında klinik hemşiresinin dahil olduğu toplam 23 toplantı gerçekleştirilmiştir. Toplantılara klinikte yatışı olan hastalar ve poliklinik hastaları katılmıştır. Toplantı öncesinde hastalar düzenli olarak aranmıştır.

Bulgular: AA'ya katılım gösteren hastalarda tedavi motivasyonunun arttığı, grup desteği ile yalnızlık algısının azaldığı ve hastalığa dair içgörüde olumlu gelişmeler olduğu görülmüştür. Katılımcıların önemli bir kısmında tedavi sürecine aktif katılımın arttığı gözlemlenmiştir. İncelenen beş olgu özelinde sonuçlar şu şekildedir: Toplantılara düzenli katılım sağlayan beş hasta, 3 aylık erken remisyonu sağlamıştır. Ayrıca hastaların yaşam tarzında olumlu değişiklikler geliştirdiği izlenmiştir.

Sonuç: AA'nın psikiyatri kliniklerinde uygulanabilir olduğu ve hemşirelik bakımına önemli katkılar sağladığı düşünülmektedir. Psikiyatri hemşirelerinin bu tür topluluk temelli programlara yönlendirme ve izlem süreçlerinde aktif rol alması önerilmektedir. Daha geniş örneklemli ve nicel çalışmalarla bu bulguların desteklenmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Alkol kullanım bozukluğu; adsız alkolikler; hemşire desteği; psikiyatri.

HSB89. Integration of Alcoholics Anonymous into the Clinical Process of Nursing Care in Alcohol Use Disorder: A Hospital-Based Example

Beyza Sakarya[1], Elif Aktan Mutlu[2]
Ankara Etlik City Hospital, Psychiatry Clinic

Objective: Alcohol Use Disorder (AUD) is an important public health problem that may lead to morbidity and mortality over time. Although AUD is a chronic disorder characterized by high relapse rates, individuals should be evaluated from a holistic perspective. In this process, the use of psychosocial support mechanisms alongside pharmacological treatments is of great importance. Alcoholics Anonymous (AA) is an important community-based approach that provides social support and contributes to the recovery process of individuals. AA is a voluntary and confidential group based on peer support and shared experiences, offering an effective complementary approach to increasing periods of sobriety and reducing the risk and frequency of relapse. This study was conducted to examine the integration of AA-based supportive interventions into the patient care process and their reflection on the clinical course in a psychiatric clinic.
Methods: The study was conducted with the participation of 34 patients diagnosed with AUD and followed in the psychiatry clinic of a city hospital. Patients were informed about AA by the clinical nurse and were referred to meetings on a voluntary basis. A total of 23 meetings, involving the clinical nurse, were held between September 2025 and April 2026. Inpatients receiving treatment in the clinic and outpatients participated in the meetings. Patients were regularly contacted before each meeting.
Results:Patients participating in AA demonstrated increased treatment motivation, reduced feelings of loneliness through group support, and positive improvements in insight into their disorder. An increase in active participation in the treatment process was observed among a significant proportion of participants. Findings from the five evaluated cases were as follows: Five patients who regularly attended the meetings achieved early remission at 3 months. Additionally, positive lifestyle changes were observed among the patients.
Conclusion:AA is considered to be a feasible approach for implementation in psychiatric clinics and provides significant contributions to nursing care. Psychiatric nurses are recommended to take an active role in referral and follow-up processes for such community-based programs. These findings should be supported by further quantitative studies with larger sample sizes.
Keywords: Alcohol Use Disorder; Alcoholics Anonymous; Nursing Support; Psychiatry.

HSB90. Kronik Hastalık Yönetiminde Dijital Sağlık Okuryazarlığının Güçlendirilmesi ve Hemşirelik Yaklaşımları

Mahsa Tamaddon
Ankara Üniversitesi; Hemşirelik Fakültesi, Hemşirelik Bölümü

Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre kronik hastalıklar, küresel mortalite nedenleri arasında ilk sırada yer almaktadır. Bu hastalıklar, yaşam kalitesini sınırlayan, sağlık harcamalarının önemli bir kısmını oluşturan ve uzun süreli izlem ile öz-yönetim gerektiren bulaşıcı olmayan hastalıklar olarak tanımlanmaktadır. Kronik hastalık yönetiminde dijital sağlık okuryazarlığı, bireyin sağlık bilgisine erişme, değerlendirme ve kullanma becerileri açısından kritik bir belirleyicidir. Dijital sağlık okuryazarlığının düşük olması yanlış bilgiye maruz kalma, tedavi uyumsuzluğu ve olumsuz klinik sonuçlara yol açarken; yüksek olması öz-yönetim becerilerini güçlendirerek hastalık kontrolünü ve sağlık sonuçlarını iyileştirmektedir. Özellikle diyabet, hipertansiyon ve kardiyovasküler hastalıklarda mobil sağlık uygulamaları ve uzaktan izlem sistemleri, bireylerin öz-yönetimini destekleyen önemli araçlar olarak kullanılmaktadır. Bu teknolojiler aynı zamanda sağlık hizmetlerinin erişilebilirliğini artırmakta ve hastaneye yatış oranlarını azaltabilmektedir.

Dijital sağlık okuryazarlığının geliştirilmesinde bireyin sosyodemografik özellikleri, eğitim düzeyi ve teknolojiye erişimi dikkate alınarak; gereksinimlere uygun, erişilebilir ve sürdürülebilir müdahalelerin planlanması büyük önem taşımaktadır. Bu süreçte hemşireler, kronik hastalık yönetimi ile dijital sağlık okuryazarlığının geliştirilmesinde kritik rol üstlenmektedir.Bu kapsamda hemşireler, bireylerin dijital sağlık kaynaklarını doğru ve etkin kullanabilmelerine rehberlik etmeli; hastaların dijital yeterlilik düzeylerini değerlendirerek bu doğrultuda uygun eğitim içerikleri planlamalı; uzaktan hasta izlem sistemleri, mobil sağlık uygulamaları ve tele-sağlık hizmetlerini bakım sürecine entegre etmeli; sağlık hizmetlerine eşit erişimin sağlanması amacıyla dijital uçurumun azaltılmasına yönelik politikalarda aktif rol almalı ve dijital sağlık okuryazarlığı düzeyini düzenli olarak değerlendirerek bakım sonuçlarına etkisini izlemelidir. Ayrıca hemşireler hastaları güvenilir sağlık platformlarına yönlendirerek yanlış bilgi ve dezenformasyondan korunmalıdır.

Sonuç: Kronik hastalıkların etkin yönetimi yalnızca tıbbi tedaviyle sınırlı olmayıp, bireyin sağlık bilgisine erişim ve bu bilgiyi kullanma becerilerini de kapsamaktadır. Dijital sağlık okuryazarlığının güçlendirilmesi, hastaların öz-yönetim becerilerini artırarak sağlık sonuçlarını iyileştirmekte ve sağlık hizmetlerinin sürdürülebilirliğine katkı sağlamaktadır. Hemşirelerin dijital sağlık okuryazarlığını geliştirmeye yönelik girişimleri, hastaların öz-yönetim kapasitesini artıran maliyet-etkin bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca dijital izlem sistemlerinin kullanımı, hastaneye yatış oranlarını azaltarak sağlık harcamalarının düşürülmesine ve sağlık sisteminin ekonomik sürdürülebilirliğine katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kronik hastalıklar, Dijital sağlık okuryazarlığı, Hemşirelik

HSB90. Strengthening Digital Health Literacy in Chronic Disease Management and Nursing Approaches

Mahsa Tamaddon
Ankara University; Faculty of Nursing, Department of Nursing

According to the World Health Organization data, chronic diseases rank among the leading causes of global mortality. These diseases are defined as non-communicable conditions that limit quality of life, account for a significant proportion of healthcare expenditures, and require long-term monitoring and self-management. In chronic disease management, digital health literacy is a critical determinant of individuals' ability to access, evaluate, and use health information. Low digital health literacy may lead to exposure to misinformation, poor treatment adherence, and adverse clinical outcomes, whereas high digital health literacy strengthens self-management skills and improves disease control and health outcomes. Particularly in diabetes, hypertension, and cardiovascular diseases, mobile health applications and remote monitoring systems are used as important tools supporting individuals' self-management. These technologies also improve accessibility to healthcare services and may reduce hospitalization rates.

In developing digital health literacy, it is essential to plan appropriate, accessible, and sustainable interventions by considering individuals' sociodemographic characteristics, educational levels, and access to technology. In this process, nurses play a critical role in both chronic disease management and the improvement of digital health literacy. Within this scope, nurses should guide individuals in the accurate and effective use of digital health resources; assess patients' digital competency levels and plan appropriate educational content accordingly; integrate remote patient monitoring systems, mobile health applications, and telehealth services into care processes; actively participate in policies aimed at reducing the digital divide to ensure equal access to healthcare services; and regularly evaluate digital health literacy levels and monitor their effects on care outcomes. In addition, nurses should direct patients toward reliable health platforms to protect them from misinformation and disinformation.

Conclusion: Effective management of chronic diseases is not limited to medical treatment but also includes individuals' ability to access and utilize health information. Strengthening digital health literacy improves patients' self-management skills, enhances health outcomes, and contributes to the sustainability of healthcare services. Nursing interventions aimed at improving digital health literacy are considered a cost-effective approach that increases patients' self-management capacity. Furthermore, the use of digital monitoring systems contributes to reducing healthcare expenditures and supporting the economic sustainability of health systems by decreasing hospitalization rates.

Keywords: Chronic Diseases, Digital Health Literacy, Nursing.

HSB91. Hemşirelik Öğrencilerinin Stres, Anksiyete, Depresyon ve Dijital Yorgunluk Düzeyleri: Tanımlayıcı ve İlişki Arayıcı Bir Araştırma

Aslıhan Öztürk Eyimaya[1], Mahsa Tamaddon[2], Tufan Aslı Sezer[3], Ayfer Tezel[4]
Ankara Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Hemşirelik Bölümü

Amaç: Bu çalışma, hemşirelik öğrencilerinde stres, anksiyete, depresyon ve dijital yorgunluk düzeylerini belirlemeyi ve dijital yorgunluk bileşenleri ile bu psikolojik sonuçlar arasındaki ilişkileri incelemeyi amaçlamıştır.

Yöntem: Bu tanımlayıcı ve ilişkisel kesitsel çalışma, Türkiye'de bir hemşirelik fakültesinde öğrenim gören 543 hemşirelik öğrencisi ile yürütülmüştür. Çalışma için ilgili etik kurul onayı, kurum izni ve katılımcılardan bilgilendirilmiş onam formu alınmıştır. Veriler, "Kişisel Bilgi Formu", "Dijital Yorgunluk Ölçeği (DİYÖ)" ve "Depresyon, Anksiyete ve Stres Ölçeği (DASÖ-21)" kullanılarak yüz yüze toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, bağımsız örneklem t testi, Mann-Whitney U testi, tek yönlü varyans analizi (ANOVA), Kruskal-Wallis H testi, Pearson korelasyon analizi ve çoklu doğrusal regresyon analizleri uygulanmıştır ($p<0,05$).

Bulgular: Öğrencilerde depresyon, anksiyete ve stres düzeylerinin yüksek, dijital yorgunluk düzeyinin ise orta seviyede olduğu belirlenmiştir (DİYÖ toplam ortalama=2.82±0.68). Kız öğrencilerin anksiyete, stres ve dijital yorgunluk puanlarının erkek öğrencilere göre anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu saptanmıştır. Günlük ⩾7 saat internet kullanımı, daha yüksek depresyon, stres ve dijital yorgunluk düzeyleri ile ilişkili bulunmuştur. DASÖ-21 toplam puanları ile DİYÖ toplam ve tüm alt boyutları arasında pozitif yönde anlamlı korelasyon belirlenmiştir. Çok değişkenli modellerde; dijital bağımlılık, çevrim içi baskı, fiziksel–zihinsel yorgunluk ve psikosomatik sorunlar depresyonu anlamlı düzeyde yordarken; psikosomatik sorunlar ve fiziksel–zihinsel yorgunluk anksiyeteyi; dijital bağımlılık, psikosomatik sorunlar ve fiziksel–zihinsel yorgunluk ise stresi yordamış ve sırasıyla varyansın %16,2'sini, %17,6'sını ve %20,1'ini açıklamıştır.

Sonuç: Dijital yorgunluk, hemşirelik öğrencilerinde depresyon, anksiyete ve stres ile pozitif yönde ilişkilidir. Günlük internet kullanımının yüksek seviyeleri ve kadın cinsiyeti, daha yüksek semptom ve yorgunluk puanlarıyla ilişkilidir. Dijital iyi oluş, ekran süresi yönetimi ve ruh sağlığı desteğinin müfredata entegre edilmesi ile dijital yükü azaltmaya yönelik kurumsal stratejilerin geliştirilmesi, geleceğin hemşirelerinin psikolojik iyilik halini korumaya katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Anksiyete, Depresyon, Dijital yorgunluk, Hemşirelik öğrencileri, Stres.

HSB91. Stress, Anxiety, Depression, and Digital Fatigue Levels Among Nursing Students: A Descriptive and Correlational Study

Aslıhan Öztürk Eyimaya[1], Mahsa Tamaddon[2], Tufan Aslı Sezer[3], Ayfer Tezel[4]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Nursing

Objective: This study aimed to determine the levels of stress, anxiety, depression, and digital fatigue among nursing students and to examine the relationships between digital fatigue components and these psychological outcomes.
Methods: This descriptive and correlational cross-sectional study was conducted with 543 nursing students studying at a nursing faculty in Türkiye. Approval from the relevant ethics committee, institutional permission, and informed consent from the participants were obtained. Data were collected face-to-face using the "Personal Information Form," "Digital Fatigue Scale (DFS)," and "Depression, Anxiety and Stress Scale (DASS-21)." Descriptive statistics, independent samples t-test, Mann–Whitney U test, one-way analysis of variance (ANOVA), Kruskal–Wallis H test, Pearson correlation analysis, and multiple linear regression analyses were performed for data analysis ($p<0.05$).
Results: Depression, anxiety, and stress levels among students were found to be high, while digital fatigue levels were moderate (DFS total mean score = 2.82±0.68). Female students had significantly higher anxiety, stress, and digital fatigue scores compared with male students. Daily internet use of ⩾7 hours was associated with higher levels of depression, stress, and digital fatigue. A significant positive correlation was found between the total DASS-21 scores and the total DFS score and all subdimensions of digital fatigue. In multivariate models, digital addiction, online pressure, physical–mental fatigue, and psychosomatic problems significantly predicted depression; psychosomatic problems and physical–mental fatigue predicted anxiety; and digital addiction, psychosomatic problems, and physical–mental fatigue predicted stress. These variables explained 16.2%, 17.6%, and 20.1% of the variance in depression, anxiety, and stress, respectively.
Conclusion:Digital fatigue is positively associated with depression, anxiety, and stress among nursing students. High levels of daily internet use and female gender are associated with higher symptom and fatigue scores. Integrating digital well-being, screen time management, and mental health support into nursing curricula, along with developing institutional strategies to reduce digital burden, may contribute to protecting the psychological well-being of future nurses.
Keywords: Anxiety, Depression, Digital Fatigue, Nursing Students, Stress.

ESB24. COVID-19 Pandemi Sürecinde Ebelerde Depresyon, Tükenmişlik ve Yaşam Kalitesi Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Şeyma ÇATALGÖL[1], Esra Nur DOĞRU[2]
Uşak Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü[1]
Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi[2]

Amaç: Bu çalışma, COVID-19 pandemi sürecinde ebelerin depresyon, tükenmişlik ve yaşam kalitesi düzeyleri arasındaki ilişkinin belirlenmesini amaçlamaktadır.
Yöntem: Araştırma kesitsel ve tanımlayıcı tipte olup 385 ebe ile yürütülmüştür. Veriler Google Formlar aracılığıyla oluşturulan anketin ebe dernekleri üzerinden ve ebelerin e-posta adreslerine gönderilmesi yoluyla toplanmıştır. Veri toplama süreci 5 Nisan 2021–10 Temmuz 2021 tarihleri arasında gerçekleştirilmiştir. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, bağımsız t testi, tek yönlü ANOVA, korelasyon ve çoklu doğrusal regresyon analizleri kullanılmıştır. Çalışma için etik kurul onayı, Uşak Üniversitesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'nun 03.02.2021 tarihli, 01 nolu ve E-38824465-020-6476 sayılı kararı ile alınmıştır.
Bulgular: Katılımcıların depresyon düzeylerinin hafif (13,58±9,49), tükenmişlik düzeylerinin özellikle duygusal tükenme boyutunda orta (15,92±7,81) ve yaşam kalitelerinin genel olarak orta düzeyde olduğu (fiziksel alan: 20,38±3,49) belirlenmiştir. Bekar ve sözleşmeli çalışan ebelerin depresyon düzeylerinin daha yüksek olduğu saptanmıştır (sırasıyla p=0,039; p=0,009). Nöbet ve yoğun çalışma koşullarının tükenmişliği artırdığı bulunmuştur ($p<0,05$). Depresyon ve tükenmişlik düzeyleri ile yaşam kalitesi arasında negatif yönlü bir ilişki olduğu belirlenmiştir. Çoklu regresyon analizine göre depresyon ve tükenmişlik düzeylerinin yaşam kalitesinin tüm alt boyutlarını anlamlı ve negatif yönde etkilediği saptanmıştır ($p<0,05$). Depresyonun sosyal ($\beta=-0,093$) ve çevresel alanı ($\beta=-0,193$), duyarsızlaşmanın psikolojik alanı ($\beta=-0,133$) ve kişisel başarı hissinin fiziksel alanı ($\beta=-0,127$) en güçlü etkileyen değişkenler olduğu belirlenmiştir. Modellerin açıklayıcılık düzeyi %25,6–%35,8 arasında değişmektedir (Adj. $R^2=0,256–0,358$).
Sonuç: COVID-19 pandemi sürecinde ebelerde depresyon ve tükenmişlik düzeylerinin yaşam kalitesini olumsuz yönde etkilediği belirlenmiştir. Özellikle çalışma koşulları ve istihdam biçimi bu ilişkide belirleyici faktörlerdir. Ebelerin ruh sağlığını korumaya yönelik destekleyici müdahalelerin geliştirilmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Ebe, COVID-19, Depresyon, Tükenmişlik, Yaşam Kalitesi

ESB24. Investigation of the Relationship Between Depression, Burnout, and Quality of Life Among Midwives During the COVID-19 Pandemic

Şeyma ÇATALGÖL[1], Esra Nur DOĞRU[2]
Uşak University Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[1]
Marmara University Pendik Training and Research Hospital[2]

Objective: This study aimed to determine the relationship between depression, burnout, and quality of life levels among midwives during the COVID-19 pandemic.
Methods: This cross-sectional and descriptive study was conducted with 385 midwives. Data were collected through a questionnaire created using Google Forms and distributed via midwifery associations and the e-mail addresses of midwives. Data collection was carried out between April 5, 2021, and July 10, 2021. Descriptive statistics, independent samples t-test, one-way ANOVA, correlation analysis, and multiple linear regression analyses were used for data analysis. Ethical approval for the study was obtained from the Uşak University Clinical Research Ethics Committee with the decision dated 03.02.2021, numbered 01, and protocol number E-38824465-020-6476.
Results: Participants' depression levels were found to be mild (13.58±9.49), burnout levels were moderate, particularly in the emotional exhaustion dimension (15.92±7.81), and overall quality of life levels were moderate (physical domain: 20.38±3.49). Depression levels were higher among single and contracted midwives ($p=0.039$; $p=0.009$, respectively). Shift work and intensive working conditions were found to increase burnout levels ($p<0.05$). A negative relationship was determined between depression and burnout levels and quality of life. According to multiple regression analysis, depression and burnout levels had a significant negative effect on all dimensions of quality of life ($p<0.05$). Depression in the social ($\beta=-0.093$) and environmental domains ($\beta=-0.193$), depersonalization in the psychological domain ($\beta=-0.133$), and personal accomplishment in the physical domain ($\beta=-0.127$) were identified as the strongest influencing variables. The explanatory power of the models ranged between 25.6% and 35.8% (Adj. $R^2=0.256–0.358$).
Conclusion: During the COVID-19 pandemic, depression and burnout levels among midwives were found to negatively affect quality of life. Working conditions and employment status were identified as important determinants in this relationship. Developing supportive interventions to protect midwives' mental health and improving working conditions are recommended.
Keywords: Midwife, COVID-19, Depression, Burnout, Quality of Life.

HSB92. Dünya Genelinde Kullanılan Triaj Sistemlerinin Karşılaştırmalı Analizi: Metodoloji, Klinik Etkinlik ve Uygulama Bağlamı

Tuba Karabey[1], Burak Şirin[2], Ahmet Altun[3]
Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi[3]

Giriş: Triaj, acil servislerde ve afet durumlarında sınırlı kaynakların en kritik hastalara öncelikli biçimde yönlendirilmesini sağlayan temel hasta sınıflandırma sürecidir. Literatürde 50'yi aşkın triaj sistemi tanımlanmış olmakla birlikte, geniş çaplı klinik çalışmalarla valide edilmiş ve uluslararası uygulama alanı bulan sistem sayısı oldukça sınırlı kalmaktadır.
Amaç: Bu çalışmanın amacı, dünya genelinde en yaygın kullanılan yedi triaj sistemini — Emergency Severity Index (ESI), Manchester Triage System (MTS), Australasian Triage Scale (ATS), Canadian Triage and Acuity Scale (CTAS), South African Triage Scale (SATS), Simple Triage and Rapid Treatment (START) ve Korean Triage and Acuity Scale (KTAS)— yapısal özellikleri, klinik geçerlilikleri, güvenilirlikleri ve uygulama bağlamları açısından sistematik olarak karşılaştırmaktır.
Yöntem: Çalışmada sistematik literatür tarama yöntemi uygulanmıştır. PubMed, CINAHL ve Cochrane veritabanları taranarak 2000–2024 yılları arasında yayımlanmış, triaj sistemlerinin psikometrik özelliklerini, klinik geçerlilik ve güvenilirlik değerlerini inceleyen çalışmalar dahil edilmiştir. Sistemler; triaj düzeyi sayısı, değerlendirici profili, pediatrik uygunluk, afet tıbbı uyumu, dijital entegrasyon kapasitesi, yeniden triaj protokolü ve inter-rater güvenilirlik katsayıları (Cohen kappa) açısından karşılaştırılmıştır.
Bulgular: İncelenen sistemlerin inter-rater güvenilirlik katsayıları κ = 0.59–0.89 aralığında seyretmektedir. En yüksek güvenilirlik değerleri CTAS (κ = 0.89) ve MTS'de (κ = 0.86) saptanmıştır. ESI kaynak tüketimi tahmininde üstünlük sağlarken mortalite öngörüsünde zayıf kalmaktadır. SATS, kaynak-kısıtlı ortamlara uyarlanmış yapısıyla düşük ve orta gelirli ülkelerde öne çıkmaktadır. START sistemi, sadeliği ve hızı nedeniyle afet ve kitlesel yaralanma olaylarında tercih edilmekte; ancak pediatrik hastalarda JumpSTART uyarlaması gerekmektedir.
Sonuç: Hiçbir triaj sisteminin tüm klinik bağlamlara evrensel üstünlük sağlamadığı görülmektedir. Optimal triaj seçimi; sağlık sistemi altyapısı, personel deneyimi, hasta demografisi ve hizmet sunulan ortama göre farklılaşmaktadır. Türkiye'de ulusal düzeyde standardize edilmiş, psikometrik açıdan valide edilmiş bir triaj sisteminin oluşturulmasına yönelik çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Triaj, acil servis, hasta sınıflandırma, ESI, Manchester triaj sistemi, CTAS, afet tıbbı, hemşirelik

HSB92. Comparative Analysis of Triage Systems Used Worldwide: Methodology, Clinical Effectiveness, and Implementation Context

Tuba Karabey[1], Burak Şirin[2], Ahmet Altun[3]
Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Health Sciences
Sivas Cumhuriyet University, Faculty of Medicine[3]

Introduction: Triage is a fundamental patient classification process that ensures the prioritization of limited resources toward the most critically ill patients in emergency departments and disaster situations. Although more than 50 triage systems have been described in the literature, the number of systems validated through large-scale clinical studies and adopted internationally remains limited.

Objective: The aim of this study was to systematically compare the seven most widely used triage systems worldwide—Emergency Severity Index (ESI), Manchester Triage System (MTS), Australasian Triage Scale (ATS), Canadian Triage and Acuity Scale (CTAS), South African Triage Scale (SATS), Simple Triage and Rapid Treatment (START), and Korean Triage and Acuity Scale (KTAS)—in terms of their structural characteristics, clinical validity, reliability, and implementation contexts.

Methods:A systematic literature review method was used in the study. PubMed, CINAHL, and Cochrane databases were searched, and studies published between 2000 and 2024 examining the psychometric properties, clinical validity, and reliability values of triage systems were included. The systems were compared according to the number of triage levels, evaluator profile, pediatric suitability, disaster medicine compatibility, digital integration capacity, re-triage protocols, and inter-rater reliability coefficients (Cohen's kappa).

Results:The inter-rater reliability coefficients of the evaluated systems ranged from κ = 0.59 to 0.89. The highest reliability values were identified for CTAS (κ = 0.89) and MTS (κ = 0.86). While ESI demonstrated superiority in predicting resource utilization, it showed limitations in mortality prediction. SATS stands out in low- and middle-income countries due to its structure adapted for resource-limited settings. The START system is preferred in disasters and mass casualty incidents due to its simplicity and rapid application; however, the JumpSTART adaptation is required for pediatric patients.

Conclusion: No triage system provides universal superiority across all clinical contexts. Optimal triage selection varies according to healthcare system infrastructure, staff experience, patient demographics, and the setting in which healthcare services are provided. In Türkiye, there is a need for studies aimed at developing a nationally standardized and psychometrically validated triage system.

Keywords:Triage, Emergency Department, Patient Classification, ESI, Manchester Triage System, CTAS, Disaster Medicine, Nursing.

ESB25. Perinatal Dönemde Yapay Zekâ Uygulamalarının Ebelik Bakımına Katkısı: Güncel Kanıtların Değerlendirilmesi

Zeynep Çiftci Demirtaş[1], Sinem Ceylan[2], Filiz Ünal Toprak[3]
Karabük Eğitim ve Araştırma Hastanesi[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi

Amaç: Bu derleme, perinatal dönemde yapay zeka uygulamalarının ebelik bakım süreçlerine katkısını güncel literatür kanıtları çerçevesinde değerlendirmek ve klinik entegrasyon potansiyelini etik boyutlarıyla birlikte ortaya koymayı amaçlamaktadır.
Yöntem: Bu çalışma anlatısal bir derlemedir. Literatür taraması PubMed, Scopus ve Google Scholar veri tabanlarında 2020-2026 yılları arasında yayımlanmış çalışmalarla sınırlandırılmıştır. Taramada yapay zeka, makine öğrenmesi, ebelik, perinatal bakım, preterm doğum, postpartum dönem ve yenidoğan anahtar kelimeleri ile bunların İngilizce karşılıkları kullanılmıştır. İngilizce ve Türkçe dillerinde yayımlanmış özgün araştırma ve derleme makaleleri dahil edilmiş; tam metne ulaşılamayan çalışmalar kapsam dışı bırakılmıştır. Bulgular tematik olarak sentezlenmiştir.
Bulgular: Literatür bulguları beş tematik başlık altında ele alınmıştır. Preterm doğum riski tahmininde yapay zeka tabanlı modellerin %80'in üzerinde duyarlılık değerlerine ulaştığı görülmüştür. Sezaryen riskinin öngörüsünde makine öğrenmesi algoritmalarının klinisyen kararıyla karşılaştırılabilir doğruluk sağladığı bildirilmiştir. Postpartum kanama yönetiminde erken uyarı sistemlerinin müdahale süresini kısalttığı ve maternal morbiditeyi azalttığı raporlanmıştır. Yenidoğan resüsitasyon gereksiniminin tahmininde derin öğrenme modellerinin yüksek özgüllük değerleriyle öne çıktığı saptanmıştır. Laktasyon danışmanlığında yapay zeka destekli chatbot uygulamalarının bilgiye erişimi artırdığı ve ebe desteğini tamamlayıcı işlev gördüğü belirlenmiştir. Bununla birlikte algoritmik önyargı, veri gizliliği ve klinik doğrulama eksikliği tüm alanlarda ortak sınırlılık olarak öne çıkmaktadır.
Sonuç: Yapay zeka uygulamalarının perinatal ebelik bakımına entegrasyonunun erken risk saptama, klinik karar desteği ve bireyselleştirilmiş bakım açısından önemli fırsatlar sunabileceği düşünülmektedir. Bununla birlikte algoritmik doğruluk, etik ve veri güvenliğine ilişkin kaygıların klinik uygulamada göz önünde bulundurulması gerektiği değerlendirilmektedir. Ebelik eğitiminde yapay zeka ve dijital sağlık okuryazarlığına yer verilmesinin bu teknolojilerin daha etkin kullanımına katkı sağlayabileceği öngörülmektedir. Ebelik pratiğine özgü yapay zeka modellerinin geliştirilmesi ve çok merkezli çalışmalarla doğrulanması önerilir.
Anahtar Kelimeler: Yapay zeka, ebelik, doğum, postpartum dönem, yenidoğan bakımı

ESB25. Contribution of Artificial Intelligence Applications to Midwifery Care in the Perinatal Period: Evaluation of Current Evidence

Zeynep Çiftci Demirtaş[1], Sinem Ceylan[2], Filiz Ünal Toprak[3]
Karabük Training and Research Hospital[1]
University of Health Sciences Gülhane Faculty of Health Sciences

Objective: This review aimed to evaluate the contribution of artificial intelligence applications to midwifery care processes during the perinatal period based on current literature evidence and to reveal their potential for clinical integration along with ethical considerations.
Methods: This study is a narrative review. The literature search was limited to studies published between 2020 and 2026 in the PubMed, Scopus, and Google Scholar databases. The search included the keywords artificial intelligence, machine learning, midwifery, perinatal care, preterm birth, postpartum period, and neonatal care, along with their English equivalents. Original research articles and review studies published in Turkish and English were included, while studies without access to full text were excluded. Findings were synthesized thematically.
Results:The literature findings were evaluated under five thematic categories. Artificial intelligence-based models for predicting the risk of preterm birth were found to achieve sensitivity values above 80%. Machine learning algorithms used for predicting cesarean section risk were reported to provide accuracy comparable to clinical decision-making. Early warning systems in postpartum hemorrhage management were reported to shorten intervention times and reduce maternal morbidity. Deep learning models in predicting the need for neonatal resuscitation were found to demonstrate high specificity values. In lactation counseling, artificial intelligence-supported chatbot applications were determined to improve access to information and serve as complementary tools to midwifery support. However, algorithmic bias, data privacy concerns, and lack of clinical validation emerged as common limitations across all areas.
Conclusion: The integration of artificial intelligence applications into perinatal midwifery care may provide significant opportunities for early risk detection, clinical decision support, and individualized care. However, concerns regarding algorithmic accuracy, ethics, and data security should be carefully considered in clinical practice. Incorporating artificial intelligence and digital health literacy into midwifery education may contribute to the more effective use of these technologies. The development of artificial intelligence models specific to midwifery practice and their validation through multicenter studies are recommended.
Keywords: Artificial Intelligence, Midwifery, Birth, Postpartum Period, Neonatal Care.

ESB26. Yapay Zeka: Makine Öğrenimi, Derin Öğrenme ve Doğal Dil İşlemenin Ebelik Pratiğine Yansımalar

Müjde Gül Güven[1], Sinem Ceylan[2], Nazan Karahan[3]
Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi[1]
Gülhane Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Amaç: Bu derlemenin amacı, yapay zekanın (YZ) temel bileşenlerini ve sağlık alanındaki uygulamalarını ebelik pratiği perspektifinden ele almayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda söz konusu teknolojilerin yüksek riskli gebelik yönetimi, fetal değerlendirme ve perinatal bakım süreçlerine katkıları ile etik, açıklanabilirlik ve veri kalitesi boyutlarındaki sınırlıkları değerlendrmektir.
Yöntem: Bu çalışma, yapay zeka teknolojilerinin (makine öğrenimi, derin öğrenme ve doğal dil işleme) sağlık alanındaki kullanımına ilişkin literatürün incelendiği bir derleme niteliğindedir. Literatür taraması, PubMed ve Google Scholar veri tabanlarında gerçekleştirilmiştir. 2020–2025 yılları arasında yayımlanan çalışmalar, ilgili anahtar kelimeler kullanılarak taranmış ve belirlenen kriterler doğrultusunda değerlendirilmiştir. Yapay zeka uygulamalarının klinik süreçlerdeki rolü ve ebelik alanındaki yansımaları analiz edilmiştir.
Bulgular: Literatür taraması sonucunda toplam 32 çalışma incelenmiştir. İncelenen çalışmalar, yapay zekanın sağlık alanında tanı, risk değerlendirme, klinik karar destek sistemleri ve hasta yönetiminde etkin şekilde kullanıldığını göstermektedir. Makine öğrenimi algoritmaları risk tahmini ve erken tanıda yüksek doğruluk sağlarken, derin öğrenme özellikle görüntüleme ve sinyal analizinde tanısal süreçleri geliştirmektedir. Doğal dil işleme teknikleri ise yapılandırılmamış klinik verilerin analizini mümkün kılarak sağlık profesyonellerine önemli içgörüler sunmaktadır. Ebelik alanında ise yapay zeka uygulamalarının yüksek riskli gebeliklerin erken belirlenmesi, fetal değerlendirme ve perinatal bakımın iyileştirilmesinde katkı sağladığı belirlenmiştir.
Sonuç: Yapay zeka, sağlık hizmetlerinde ve özellikle ebelik pratiğinde önemli fırsatlar sunmakla birlikte; etik düzenlemeler, veri kalitesi, açıklanabilirlik ve dijital sağlık okuryazarlığı gibi alanlarda geliştirilmesi gereken yönler bulunmaktadır. Bu doğrultuda, yapay zeka uygulamalarının güvenli ve etkili kullanımını sağlamak için multidisipliner yaklaşımlara ihtiyaç duyulmaktadır
Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Makine Öğrenimi, Ebelik.

ESB26. Artificial Intelligence: Reflections of Machine Learning, Deep Learning, and Natural Language Processing on Midwifery Practice

Müjde Gül Güven[1], Sinem Ceylan[2], Nazan Karahan[3]
Gülhane Training and Research Hospital[1]
Gülhane University of Health Sciences

Objective: The aim of this review is to address the fundamental components of artificial intelligence (AI) and its applications in healthcare from the perspective of midwifery practice. Accordingly, the contributions of these technologies to high-risk pregnancy management, fetal assessment, and perinatal care processes, as well as their limitations regarding ethics, explainability, and data quality, are evaluated.
Methods:This study is a review examining the literature on the use of artificial intelligence technologies (machine learning, deep learning, and natural language processing) in healthcare. The literature search was conducted in the PubMed and Google Scholar databases. Studies published between 2020 and 2025 were searched using relevant keywords and evaluated according to predetermined criteria. The role of artificial intelligence applications in clinical processes and their reflections in the field of midwifery were analyzed.
Results:A total of 32 studies were examined as a result of the literature review. The reviewed studies demonstrate that artificial intelligence is effectively used in healthcare for diagnosis, risk assessment, clinical decision support systems, and patient management. Machine learning algorithms provide high accuracy in risk prediction and early diagnosis, while deep learning improves diagnostic processes, particularly in imaging and signal analysis. Natural language processing techniques enable the analysis of unstructured clinical data, providing healthcare professionals with valuable insights. In the field of midwifery, artificial intelligence applications have been found to contribute to the early identification of high-risk pregnancies, fetal assessment, and the improvement of perinatal care.
Conclusion:Although artificial intelligence offers significant opportunities in healthcare services and particularly in midwifery practice, there are areas requiring further development, including ethical regulations, data quality, explainability, and digital health literacy. Therefore, multidisciplinary approaches are needed to ensure the safe and effective use of artificial intelligence applications.
Keywords: Artificial Intelligence, Machine Learning, Midwifery.

HSB94. Kadın Sağlığında Femtech Uygulamalarının Klinik ve Bakıma Yönelik Çıktıları: Sistematik Derleme

Gönül Kurt[1], Büşra Hilal Özgören[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği ABD[1]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi[2]

Giriş ve Amaç: Kadın sağlığına özgü ihtiyaçlar için geliştirilen yazılım, tanı ve dijital hizmetler " Kadın Sağlığı Teknolojileri" (Femtech) olarak tanımlanmaktadır. Bu ekosistem; menstrual siklus, antenatal dönem, doğum, menopoz, infertilite ve jinekoloji kanserler gibi kadının yaşam dönemlerinde karşılaştığı sağlık sorunlarına dijital destek sunan stratejik bir alandır. Femtech çözümleri, geleneksel sağlık modellerinin kısıtlı kaldığı alanlarda erişilebilirliği artırarak kadınların kendi sağlık yönetimlerinde özyeterlilik kazanmalarını sağlamaktadır. Bu teknolojiler, hemşirelikte hasta eğitimi, danışmanlık ve klinik izlemin dijital sağlık uygulamaları ile bütünleşmesini sağlayarak teknoloji temelli bakım yaklaşımlarını ön plana çıkarmaktadır. Bu derleme ile femtech kapsamındaki dijital sağlık müdahalelerinin klinik sonuçlarını değerlendirmek ve hemşirelik bakımındaki yenilikçi uygulamaları bütüncül bir yaklaşımla ortaya koymak amaçlanmıştır.
Yöntem: Bu sistematik derleme, PRISMA 2020 rehberi doğrultusunda yapılandırılmıştır. PubMed, ScienceDirect, YÖK Tez Merkezi ve Google Akademik üzerinden 2021-2026 yılları arasında yayımlanmış; kadın sağlığında dijital çözüm önerilerini, femtech uygulamalarını ve hemşirelik girişimlerini içeren, tam metin 19 çalışmayı kapsamaktadır.
Bulgular: Araştırmaya dahil edilen çalışmalarda; yapay zeka ve robotik sistemlerin sağlık okuryazarlığını artırmada, web tabanlı eğitimlerin ise premenstrual sendrom ve gestasyonel diyabet çıktılarını iyileştirmede geleneksel yöntemlerden daha etkili olduğu saptanmıştır. Sanal gerçeklik, animasyon ve dijital egzersiz programlarının; mamografi, doğum ve pelvik ağrı algısını anlamlı düzeyde azalttığı belirlenmiştir. WhatsApp ve mobil uygulama takiplerinin kanser tarama davranışını, cinsel doyumu ve yaşam kalitesini artırdığı destekleyici bakım ihtiyacını ise azalttığı saptanmıştır. Ayrıca hemşire rehberliğinde tele-sağlık uygulamalarının perinatal ruh sağlığı yönetiminde yüz yüze bakım ile benzer sonuçların olduğu ve ilaç uygulama hatalarını azalttığı belirlenmiştir.
Sonuç: Bu sistematik derleme, Femtech teknolojilerinin kadın sağlığı yönetiminde yenilikçi ve erişilebilir çözümler sunarak klinik sonuçları iyileştirdiğini ve bakım süreçlerini güçlendirdiğini göstermektedir. Bu teknolojiler, hemşirelikte eğitim, danışmanlık ve klinik izlem süreçlerinde yüz yüze bakımın tamamlayıcısı niteliğindedir. Hemşirelerin dijital sağlık uygulamalarını ve inovatif teknolojileri bakıma entegre etmeleri, bakım kalitesini artırarak sağlığın geliştirilmesine katkı sağlayacaktır.
Anahtar Kelimeler: Dijital sağlık, femtech, hemşirelik, kadın sağlığı, randomize kontrollü çalışma

HSB94. Clinical and Care-Related Outcomes of Femtech Applications in Women's Health: A Systematic Review

Gönül Kurt[1], Büşra Hilal Özgören[2]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing[1]
Ankara Etlik City Hospital[2]

Introduction and Objective: Software, diagnostic tools, and digital services developed to address women's specific health needs are defined as Female Health Technologies (Femtech). This ecosystem represents a strategic field that provides digital support for health issues encountered throughout women's life stages, including the menstrual cycle, antenatal period, childbirth, menopause, infertility, and gynecological cancers. Femtech solutions increase accessibility in areas where traditional healthcare models remain limited and enable women to gain self-efficacy in managing their own health. These technologies promote technology-based care approaches by integrating patient education, counseling, and clinical monitoring in nursing with digital health applications. This review aimed to evaluate the clinical outcomes of digital health interventions within the scope of Femtech and to present innovative applications in nursing care through a holistic approach.
Methods: This systematic review was structured in accordance with the PRISMA 2020 guidelines. The review included 19 full-text studies published between 2021 and 2026, retrieved from PubMed, ScienceDirect, the Turkish Council of Higher Education (YÖK) Thesis Center, and Google Scholar, which addressed digital solutions in women's health, Femtech applications, and nursing interventions.
Results:The included studies demonstrated that artificial intelligence and robotic systems improved health literacy, while web-based education programs were more effective than traditional methods in improving outcomes related to premenstrual syndrome and gestational diabetes. Virtual reality, animation, and digital exercise programs were found to significantly reduce perceptions of pain associated with mammography, childbirth, and pelvic pain. WhatsApp-based follow-up and mobile application monitoring were shown to improve cancer screening behaviors, sexual satisfaction, and quality of life while reducing the need for supportive care. Additionally, nurse-guided telehealth applications in perinatal mental health management were found to achieve outcomes comparable to face-to-face care and reduce medication administration errors.
Conclusion: This systematic review demonstrates that Femtech technologies provide innovative and accessible solutions in women's health management, improving clinical outcomes and strengthening care processes. These technologies serve as complementary approaches to face-to-face care in nursing education, counseling, and clinical monitoring processes. The integration of digital health applications and innovative technologies into nursing care by nurses may enhance care quality and contribute to health promotion.
Keywords: Digital Health, Femtech, Nursing, Women's Health, Randomized Controlled Trial.

ESB27. Sezaryen Sonrası Postoperatif Ağrı İçin Kullanılan Nonfarmakolojik Yöntemlerin İncelenmesi

Melike Civelek[1], Nisa Berfin Berk[2], Hafize Dağ Tüzmen[3]
Bağımsız Araştırmacı, Lisans Mezunu Ebe[1]
KTO Karatay Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Konya[2]
KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Konya[3]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, sezaryen sonrası postoperatif ağrı yönetiminde kullanılan nonfarmakolojik yöntemlerin etkinliğini randomize kontrollü çalışmalar (RKÇ) doğrultusunda incelemektir.
Yöntem: Bu kapsam derlemesinde, 18-20 Nisan 2026 tarihleri arasında PubMed ve Scopus veri tabanlarında Türkçe ve İngilizce olarak "sezaryen", "sezaryen sonrası ağrı", "nonfarmakolojik yöntemler" anahtar kelimeleri kullanılarak tarama yapılmıştır. Sezaryen sonrası ağrı yönetiminde nonfamakolojik yöntemler kullanılan çalışmalar derlemeye dahil edilmiştir.
Bulgular: İncelenen randomize kontrollü çalışmalar, sezaryen sonrası postoperatif ağrı yönetiminde refleksoloji, transkütan elektriksel sinir stimülasyonu (TENS), aromaterapi, akupunktur, akupresür, hipnoterapi ve kahve tüketimi gibi çeşitli nonfarmakolojik yöntemlerin kullanıldığını ve ağrı üzerinde olumlu etkilerinin olabileceğini göstermektedir. Bu kapsamda refleksolojinin doğum sonu dönemde ağrı skorlarını azaltabildiği, masajın gevşeme sağlayarak ağrı algısını hafifletebildiği, TENS uygulamasının ağrı şiddetini azaltarak mobilizasyonu kolaylaştırabildiği görülmüştür. Ayrıca aromaterapinin, özellikle lavanta yağı kullanımıyla, ağrı düzeylerini ve analjezik ihtiyacını azaltabildiği; akupunktur ve akupresür uygulamalarının ağrı kontrolüne katkı sağlayarak postpartum konforu artırabildiği bildirilmektedir. Hipnoterapi uygulamasının doğum sonu ağrı ve depresyonu azaltmada etkili olduğu düşünülmektedir. Bunun yanı sıra kafein tüketiminin de ağrı algısını azaltabileceği ve iyileşme sürecine katkı sağlayabileceği ifade edilmektedir. Postoperatif erken dönemde kahve tüketiminin, ağrı algısını azaltabileceği, gastrointestinal motiliteyi artırarak iyileşme sürecini hızlandırabileceği ve bazı çalışmalarda ağrı skorlarında anlamlı azalma ile ilişkili olduğu gösterilmektedir.
Sonuç: Sezaryen sonrası postoperatif ağrı yönetiminde nonfarmakolojik yöntemlerin etkili ve güvenli destekleyici yaklaşımlar olduğu görülmektedir. Bu yöntemlerin farmakolojik tedavilerle birlikte kullanılması, ağrı kontrolünü artırmakta ve iyileşme sürecini olumlu yönde etkilemektedir. Klinik uygulamalarda bu yöntemlerin yaygınlaştırılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Sezaryen, postoperatif ağrı, nonfarmakolojik yöntemler

ESB27. Examination of Nonpharmacological Methods Used for Postoperative Pain After Cesarean Section

Melike Civelek[1], Nisa Berfin Berk[2], Hafize Dağ Tüzmen[3]
Independent Researcher, Midwife with a Bachelor's Degree[1]
KTO Karatay University, Graduate Education Institute, Department of Midwifery, Konya[2]
KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Konya[3]

Objective: The aim of this study was to examine the effectiveness of nonpharmacological methods used in postoperative pain management after cesarean section based on randomized controlled trials (RCTs).
Methods: In this scoping review, a literature search was conducted between April 18–20, 2026, in the PubMed and Scopus databases using the Turkish and English keywords "cesarean section," "post-cesarean pain," and "nonpharmacological methods." Studies involving nonpharmacological methods for pain management after cesarean section were included in the review.
Results: The reviewed randomized controlled trials demonstrated that various nonpharmacological methods, including reflexology, transcutaneous electrical nerve stimulation (TENS), aromatherapy, acupuncture, acupressure, hypnotherapy, and coffee consumption, have been used in postoperative pain management after cesarean section and may have positive effects on pain outcomes. In this context, reflexology was found to reduce pain scores during the postpartum period, while massage may alleviate pain perception by promoting relaxation. TENS application was reported to reduce pain intensity and facilitate mobilization. In addition, aromatherapy, particularly with lavender oil, may decrease pain levels and analgesic requirements; acupuncture and acupressure applications may contribute to pain control and increase postpartum comfort. Hypnotherapy is considered to be effective in reducing postpartum pain and depression. Furthermore, caffeine consumption may reduce pain perception and contribute to the recovery process. Early postoperative coffee consumption has been shown to potentially decrease pain perception, increase gastrointestinal motility, accelerate recovery, and, in some studies, be associated with significant reductions in pain scores.
Conclusion: Nonpharmacological methods used in postoperative pain management after cesarean section appear to be effective and safe supportive approaches. The use of these methods alongside pharmacological treatments improves pain control and positively affects the recovery process. It is recommended that these approaches be more widely implemented in clinical practice.
Keywords: Cesarean Section, Postoperative Pain, Nonpharmacological Methods.

HSB.93 Elektronik Sigaraların (e-sigaralar) Kullanımı, Aile ve Hemşirelik

Fatma Yıldırım
Lokman Hekim Üniversitesi

Amaç: Bu çalışmayla, kullanımının her geçen gün artması ile bir halk sağlığı sorunu haline gelen elektronik sigaraların (e-sigaralar) ve toplumun yapı taşı olarak da bilinen aile ile ilişkisinin ele alınması amaçlanmıştır.
Yöntem:Medline/ Pubmed ve Scopus veri tabanları aracılığıyla literatür taraması yapılmıştır. Elektronik sigaralar, e-sigara, aile ve bağımlılık gibi anahtar kelimeler kullanılarak tarama gerçekleştirilmiştir. Arama sonuçları 2019- 2026 yılları arasında sınırlandırılmıştır.
Bulgular:Literatür taraması ile toplam 37 kadar makale incelenmiştir. E-sigaraların kullanımında çeşitli etkilerin olduğu bilinmektedir. Aile de davranışları ve yaklaşımları ile bireylerde e-sigaraların kullanımı açısından güçlü ilişki içerisindedir. Ailesinde e-sigara kullanan bireylerin, e-sigara kullanma oranı ailesinde kullanım öyküsü olmayanlara göre daha yüksek bulunmuştur. Özellikle erkek cinsiyette, ailenin e-sigara kullanımında risk faktörü olduğu kabul edilmektedir. E-sigaraları kullanan ailelerde pasif maruziyetin çocukları olumsuz etkilediği bilinmektedir. Ailenin sosyo-ekonomik düzeyinin düşük olması ve madde kullanım öyküsünün bulunması bireylerin e-sigara kullanımında risk faktörüdür. Bireylerin e-sigaralar hakkındaki başlıca kaynaklarından birisi de ailedir. Ebevenylerin e-sigaralar hakkında endişeleri olduğu, yeterli bilgi ve farkındalıklarının bulunmadığı bu nedenle bilgi düzeylerinin artırılması gerektiği önerilmektedir. Sağlık profesyonellerine, ailelere e-sigaralar hakkında eğitim verilmesinde önemli görevler düşmektedir. Aile içi çatışmaların azaltılması ve aile işlevselliğinin artırılması ile e-sigaraların kullanımının önüne geçebilmesinin mümkün olduğu vurgulanmaktadır. E-sigaraların kullanımının önlenmesinde önemli bir paydaş olarak tanımlanan aile, önleme ve bırakma politikalarının oluşturulmasında dikkate alınmalıdır.
Sonuç: Ailede e-sigara kullanımı varlığı bireyleri sağlık önünden pasif maruziyetle etkilemekle beraber, e-sigara kullanımı için de risk faktörü oluşturmaktadır. Aile içi ilişki dinamikleri de bu noktada etkili olmaktadır. E-sigaraların kullanımı ve nikotin bağımlılığının önüne geçilmesine yönelik geliştirilen müdahalelerin aile temelli yaklaşımla ele alınması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Elektronik sigara, Aile, Bağımlılık

HSB 93. The Use of Electronic Cigarettes (E-Cigarettes), Family and Nursing

Fatma Yıldırım
Lokman Hekim University

Aim: This study aims to examine the relationship between electronic cigarettes (e-cigarettes), which have become a public health problem due to their increasing use, and the family, which is recognized as the building block of society.
Method: A literature review was conducted using the Medline/PubMed and Scopus databases. The search was performed using keywords such as “electronic cigarettes,” “e-cigarettes,” “family,” and “addiction.” The search results were limited to the period between 2019 and 2026.
Findings:A total of 37 articles were reviewed. E-cigarette use has been reported to have various effects on individuals and families. Family behaviors and attitudes are strongly associated with e-cigarette use among individuals. The rate of e-cigarette use was found to be higher among individuals with family members who use e-cigarettes compared with those without a family history of e-cigarette use. Family history is widely recognized as a risk factor for e-cigarette use, particularly among males. Passive exposure to e-cigarettes in households where e-cigarettes are used may have negative effects on children. Low socioeconomic status and a history of substance use within the family are also considered risk factors for e-cigarette use. The family is one of the primary sources of information about e-cigarettes for individuals. Parents are reported to have concerns about e-cigarettes but may lack sufficient knowledge and awareness, indicating a need to increase their level of knowledge. Healthcare professionals have important roles in educating families about e-cigarettes. Reducing family conflicts and improving family functioning may contribute to preventing e-cigarette use. As a key stakeholder in the prevention of e-cigarette use, the family should be considered in the development of prevention and cessation policies.
Conclusion: The presence of e-cigarette use within the family may expose individuals to health risks through passive exposure and may also constitute a risk factor for e-cigarette use. Family relationship dynamics also play an important role in this context. It is recommended that interventions aimed at preventing e-cigarette use and nicotine addiction be addressed through a family-based approach.
Keywords: E-cigarette, Family, Addiction.